

อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย
ต่อการถูกกีดกันทางสังคมและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม
โดยมีความหลงตนเองเป็นตัวแปรกำกับ : การศึกษาตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม

นาย กณิกนันต์ ศรีวัลลภ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2553

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

EFFECTS OF EXPLICIT AND IMPLICIT SELF-ESTEEM ON SOCIAL EXCLUSION AND
PERCEIVED SOCIAL EXCLUSION WITH NARCISSISM AS A MODERATOR:
A STUDY FOCUSED ON SOCIOMETER THEORY

Mr. Kanignan Srivanlop

ศูนย์จิตวิทยาการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Social Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2010

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็น
คุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคมและการ
รับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีความหลงตนเองเป็นตัว
แปรกำกับ : การศึกษาตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม

โดย

นาย กณิกนันต์ ศรีวัลลภ

สาขาวิชา

จิตวิทยาสังคม

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัดนางค์ มณีศรี

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะจิตวิทยา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัดนางค์ มณีศรี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ธีระพร อุวรรณโณ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัดนางค์ มณีศรี)

..... กรรมการ
(อาจารย์ จรุงกุล บุรพวงศ์)

..... กรรมการ
(ดร. อภิขญา ไชยวุฒิกรณวานิช)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. นงลักษณ์ วิรัชชัย)

กณิกนันต์ ศรีวัลลภ : อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย ต่อการถูกกีดกันทางสังคมและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีความหลงตนเองเป็นตัวแปรกำกับ : การศึกษาตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม (EFFECTS OF EXPLICIT AND IMPLICIT SELF-ESTEEM ON SOCIAL EXCLUSION AND PERCEIVED SOCIAL EXCLUSION WITH NARCISSISM AS A MODERATOR: A STUDY BASED ON SOCIOMETER THEORY) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผศ.ดร. คัดนางค์ มณีศรี, 446 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในการทำนายการถูกกีดกันทางสังคมและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และ 2) เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนในวิชา 3800101 จิตวิทยาทั่วไป ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2553 จำนวน 412 คน เพศชายจำนวน 132 คน และเพศหญิงจำนวน 280 คน กลุ่มตัวอย่างถูกสุ่มเข้ากลุ่มเพศเดียวกันกลุ่มละ 4 คน เพื่อร่วมกันทำงานในการเห็นยวนาคความใกล้ชิดทางสัมพันธ์ภาพแล้วตอบมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย มาตรวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และมาตรวัดการถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL) พบว่า

1) โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 13.32; df = 8; p = .101; RMSEA = .08$) โดยการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2) บุคลิกภาพแบบหลงตนเองเป็นตัวแปรกำกับอิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคม

สาขาวิชา.....จิตวิทยาสังคม..... ลายมือชื่อนิสิต.....กณิกนันต์ ศรีวัลลภ.....

ปีการศึกษา.....2553..... ลายมือชื่ออ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....คณิกนันต์

5178106338: MAJOR SOCIAL PSYCHOLOGY

KEY WORDS : SELF-ESTEEM / SOCIAL EXCLUSION / SOCIOMOMETER THEORY /
NARCISSISM / SELF-ESTEEM DISCREPANCY

KANIGNAN SRIVANLOP: EFFECTS OF EXPLICIT AND IMPLICIT SELF-ESTEEM ON
SOCIAL EXCLUSION AND PERCEIVED SOCIAL EXCLUSION WITH NARCISSISM
AS A MODERATOR: A STUDY BASED ON SOCIOMETER THEORY. THESIS
ADVISOR: ASST.PROF. KAKANAG MANEESRI, Ph.D., 446 pp.

The purposes of this research were to study effects of explicit and implicit self-esteem on social exclusion and perceived social exclusion, and to examine the moderating effect of narcissism on the association between self-esteem and social exclusion. Four hundred and twelve undergraduate students, 132 males and 280 females, were randomly assigned into same-sex groups of four. They were given the relationship closeness induction task and completed measures of explicit self-esteem, implicit self-esteem, perceived social exclusion scale, and social exclusion scale.

Structural equation model (LISREL) reveals that:

1. The causal model of perceived social exclusion and social exclusion is best fitted to the empirical data (Chi-square = 13.32; $df = 8$; $p = .101$; RMSEA = .08). Of all independent variables, only explicit self-esteem affects perceived social exclusion ($p < .001$).
2. Narcissism moderates the relationship between implicit self-esteem and social exclusion.

Field of Study :Social Psychology.....

Student's Signature :*กนกนุช ศรีสุวรรณ*.....

Academic Year :2010.....

Advisor's Signature :*Manee Maneesri*.....

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดีด้วยความเมตตากรุณา ความปรารถนาดี และความดูแลเอาใจใส่อย่างยิ่งของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศักนางค์ มณีศรี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้ถ่ายทอดทั้งความรู้และให้การสนับสนุนผู้วิจัยมาเป็นอย่างดีโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง

ทั้งนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. วีระพร อุวรรณโณ อาจารย์จรุงกุล บุรพวงค์ อาจารย์ ดร. อภิชญา ไชยวุฒิมิภรณ์วานิช และรองศาสตราจารย์ ดร. วรธรณี แกมเกตุ ที่คอยถ่ายทอดความรู้ ให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่ผู้วิจัยเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. นงลักษณ์ วิรัชชัย เป็นอย่างสูงที่ถ่ายทอดความรู้และให้คำปรึกษาทางด้านสถิติและการวิจัยอันมีค่ายิ่งให้กับผู้วิจัย จนทำให้ผู้วิจัยสนใจและรักการเรียนสถิติในทุกวันนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ถ่ายทอดความรู้ทางด้านจิตวิทยาด้วยความรักความเอ็นดูและความห่วงใยให้ผู้วิจัยเสมอมา

ขอขอบคุณอาจารย์ ดร. สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล และอาจารย์หยกฟ้า อิศรานนท์ สำหรับคำปรึกษาและความคิดเห็นที่มอบให้กับผู้วิจัยด้วยความห่วงใย

ขอขอบคุณคุณสรียา โชติธรรม และคุณภัทรา พิทักษานนท์กุล เพื่อนที่คอยเป็นกำลังใจให้กับผู้วิจัย ร่วมเรียน ร่วมลำบากกันมาอย่างไม่ย่อท้อ ขอขอบคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ และน้อง ๆ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกคน ที่คอยให้กำลังใจ คอยห่วงใยเสมอ

ขอขอบคุณคุณรณภพ รากะรินทร์ คุณอสมภรณ์ วันทอง และคุณชานน สรรเสริญ เพื่อนอันเป็นที่รักยิ่งของผู้วิจัย เพื่อนผู้คอยให้กำลังใจ และให้การสนับสนุนทุกอย่างเท่าที่เพื่อนจะทำได้

ขอขอบคุณคุณอดิเรก บันบุญ สำหรับความห่วงใยและกำลังใจที่คอยมอบให้ผู้วิจัยอย่างปรารถนาดีเสมอมา

ขอขอบคุณคุณเกียรติพงษ์ แต่ศิลป์สาธิต คุณชาญวิทย์ ผลห้า และคุณปทุมทริก พานประเสริฐ พี่ชาย น้องชาย และน้องสาวที่แสนดีของผู้วิจัย รวมทั้งเพื่อน พี่ และน้องในเว็บบอร์ดออนไลน์ทุกคนที่คอยกระตุ้นและให้กำลังใจในการทำวิจัยครั้งนี้มาโดยตลอด

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณครอบครัว โดยเฉพาะคุณแม่สมมาตร คุณน้ำสมศรี และคุณยาย สวง ศรีวัลลภ รวมทั้งคุณพ่อกิมเว้ง แซ่เตียว และพี่ชาย คุณกวีสาร ศรีวัลลภ ที่คอยสนับสนุนการตัดสินใจ มอบความรัก เป็นกำลังใจ และเป็นบ้านที่คอยดูแลผู้วิจัยมาจนเติบโตได้ถึงทุกวันนี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ด
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
ทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม.....	6
การวัดการถูกกีดกันทางสังคม.....	23
การจัดกระทำการถูกกีดกันทางสังคม.....	26
ความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง และความหลงตนเอง.....	27
การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้.....	35
การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย.....	40
การศึกษานำร่อง.....	45
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	56
ขอบเขตของการวิจัย.....	57
สมมติฐานการวิจัยและตัวแปรในการวิจัย.....	57
คำจำกัดความที่ใช้ในงานวิจัย.....	62
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	68

	หน้า
บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย.....	69
กลุ่มตัวอย่าง.....	69
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	69
ขั้นตอนการวิจัย.....	87
วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล.....	91
บทที่ 3 ผลการวิจัย.....	92
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง.....	95
ตอนที่ 2 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย.....	105
ตอนที่ 3 ผลการวิจัยเพิ่มเติม.....	143
บทที่ 4 การอภิปรายผลการวิจัย.....	246
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ.....	259
รายการอ้างอิง.....	267
ภาคผนวก.....	277
ภาคผนวก ก.....	278
ภาคผนวก ข.....	297
ภาคผนวก ค.....	305
ภาคผนวก ง.....	323
ภาคผนวก จ.....	326
ภาคผนวก ฉ.....	328

หน้า

ภาคผนวก ซ.....	329
ภาคผนวก ซ.....	332
ภาคผนวก ฉ.....	352
ภาคผนวก ญ.....	354
ภาคผนวก ฎ.....	374
ภาคผนวก ฏ.....	394
ภาคผนวก ฐ.....	414
ภาคผนวก ท.....	432
ภาคผนวก ฒ.....	434
ภาคผนวก ณ.....	438
ภาคผนวก ด.....	444
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	446

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานำร่อง.....	46
2	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ และค่าความโด่งของตัวแปรในการศึกษานำร่อง.....	49
3	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้ทดสอบโมเดลสมการเชิงโครงสร้างใน การศึกษานำร่อง.....	50
4	ผลการวิเคราะห์หัตถิพระหว่างตัวแปรแฝงภายในโมเดลสมการเชิงโครงสร้างใน การศึกษานำร่อง.....	55
5	ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างในขั้นการพัฒนามาตรวัดการเห็น คุณค่าในตนเองที่รับรู้.....	72
6	จำนวนข้อกระทงและค่าแอลฟาของมาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง จำแนกตามองค์ประกอบ.....	74
7	บลิ็อกของการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย.....	80
8	ลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง.....	96
9	ค่าสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้....	98
10	ค่าสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย..	99
11	ค่าสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม..	100
12	ค่าสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคม.....	102
13	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ใน การวิจัย.....	106
14	เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน.....	109

ตารางที่		หน้า
15	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดล สมมติฐานของงานวิจัย.....	111
16	ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานวิจัย.....	115
17	ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการ วิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการ ถูกกีดกันทางสังคม.....	116
18	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ใน กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำในการทดสอบความไม่แปร เปลี่ยนของโมเดล.....	119
19	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ใน กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงในการทดสอบความไม่แปร เปลี่ยนของโมเดล.....	120
20	เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มี บุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง.....	121
21	ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลสมมติฐานการวิจัยระหว่างกลุ่มที่มี บุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง สูง (กลุ่ม 2).....	128
22	ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์ สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง แตกต่างกัน.....	133

ตารางที่	หน้า	
23	ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์ สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง แตกต่างกัน.....	134
24	ค่าประมาณพารามิเตอร์ และค่าสถิติในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่มที่ 2) ที่มีรูปแบบ โมเดลสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง แตกต่างกัน.....	141
25	ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ.....	144
26	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ใน กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ.....	146
27	เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ.....	148
28	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดล สมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ.....	150
29	ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มี บุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ.....	153
30	ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการ วิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการ ถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ.....	154
31	ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง.....	157

ตารางที่	หน้า
32	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ใน กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง..... 159
33	เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง..... 161
34	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดล สมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง..... 163
35	ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มี บุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง..... 166
36	ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการ วิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการ ถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง..... 167
37	ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของ การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ..... 171
38	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ใน กลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ..... 173
39	เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่า ในตนเองต่ำ..... 176
40	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดล สมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง ต่ำ..... 178

ตารางที่	หน้า
41	ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มี ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ..... 181
42	ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการ วิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการ ถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่า ในตนเองต่ำ..... 182
43	ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของ การเห็นคุณค่าในตนเองสูง..... 185
44	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ใน กลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง..... 187
45	เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่า ในตนเองสูง..... 190
46	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดล สมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง สูง..... 192
47	ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มี ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง..... 195
48	ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการ วิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการ ถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่า ในตนเองสูง..... 196

ตารางที่		หน้า
49	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ใน กลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำใน การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล.....	199
50	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ใน กลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงใน การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล.....	200
51	เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มี ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง.....	201
52	ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลสมมติฐานการวิจัยระหว่างกลุ่มที่มี ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่ มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2).....	208
53	ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์ สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการ เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มี ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน.....	212
54	ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์ สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการ เห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มี ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน.....	213

ตารางที่	หน้า	
55	ค่าประมาณพารามิเตอร์ และค่าสถิติในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่มที่ 2) ที่มีรูปแบบโมเดลสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน.....	220
56	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง.....	223
57	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง.....	225
58	เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ.....	227
59	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ.....	229
60	เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง.....	231
61	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง.....	233
62	ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2).....	240

ตารางที่	หน้า	
63	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการวัด การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง แตกต่างกัน.....	242
64	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการวัด การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง แตกต่างกัน.....	242
65	สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	244

 ศูนย์วิจัยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	โมเดลสุขภาพตามความผูกพันของบุคคลและสังคมเชิงสมมติฐานในการศึกษาที่ 1 ของ Stinson และคณะ (2008).....	13
2	โมเดลสุขภาพตามความผูกพันของบุคคลและสังคมในการศึกษาที่ 1 ของ Stinson และคณะ (2008).....	14
3	โมเดลสุขภาพตามความผูกพันของบุคคลและสังคมในการศึกษาที่ 2 ของ Stinson และคณะ (2008).....	16
4	โมเดลแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการรับรู้การได้รับการยอมรับหรือการถูกปฏิเสธในการศึกษาของ Murray, Griffin, Rose, และ Bellavia (2003).....	19
5	บล็อกของการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย (Greenwald, & Farnham, 2000)..	43
6	โมเดลแสดงผลการศึกษานำร่อง.....	53
7	โมเดลในการวิจัยหรือโมเดลสมมติฐาน.....	61
8	คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน.....	64
9	คะแนนการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน.....	65
10	คะแนนการถูกกีดกันทางสังคมที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน.....	66
11	ภาพจำลองหน้าจอบทคอมพิวเตอร์ในแต่ละบล็อกของการทดสอบ.....	81
12	ขั้นตอนการวิจัย.....	90
13	โครงสร้างของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้.....	98
14	โครงสร้างของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย.....	99
15	โครงสร้างของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม.....	101
16	โครงสร้างของการถูกกีดกันทางสังคม.....	102
17	โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม.....	117

ภาพที่		หน้า
18	โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน.....	139
19	โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกันที่มีความสอดคล้องของกลมกลืนที่สุด.....	142
20	โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ.....	155
21	โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง.....	168
22	โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ...	183
23	โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง....	197
24	โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน.....	218
25	โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันที่มีความสอดคล้องของกลมกลืนที่สุด.....	221
26	โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ.....	229

ภาพที่		หน้า
27	โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง.....	233
28	โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์.....	243

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นหนึ่งในแรงจูงใจพื้นฐานหลาย ๆ ตัวของมนุษย์ ความปรารถนาที่จะมีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับสูงเป็นแรงจูงใจที่สำคัญประการหนึ่ง (Baumeister, 1998) การเห็นคุณค่าในตนเองและการพยายามเพิ่มระดับของการเห็นคุณค่าในตนเองมีอิทธิพลอย่างมากต่อการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพ องค์ประกอบทางปัญญา และพฤติกรรมของบุคคลในหลาย ๆ ทาง (Horney, 1937; Katz, 1960) ดังนั้นการเห็นคุณค่าในตนเองจึงเป็นตัวแปรที่ได้รับการศึกษาอย่างกว้างขวางมากเมื่อเปรียบเทียบกับตัวแปรทางจิตวิทยาอื่น ๆ การค้นหาจากฐานข้อมูล PsycINFO ตั้งแต่ปี 1967 ถึง 2002 พบว่ามีการอ้างถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเองมากกว่า 20,000 เรื่อง อีกทั้งการศึกษาดูการเห็นคุณค่าในตนเองก็ไม่ได้ลดน้อยลง มีการศึกษาเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองมากกว่า 11,000 เรื่องที่ได้รับการตีพิมพ์ตั้งแต่ปี 1990 ทั้งในทางพยาธิสภาพทางจิต (psychopathology) จิตวิทยาสุขภาพ (health psychology) พฤติกรรมองค์การ (organizational behavior) บุคลิกภาพ (personality) และจิตวิทยาสังคม (social psychology) (Watson, Suls, & Haig, 2002)

การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นตัวแปรที่ถูกศึกษาร่วมกับตัวแปรอื่น ๆ มากมาย การถูกกีดกันทางสังคม (social exclusion) เป็นตัวแปรหนึ่งที่นักจิตวิทยาศึกษาร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองเช่นเดียวกัน งานวิจัยของ Leary, Cottrell, และ Phillips (2001) แสดงให้เห็นว่าการยอมรับทางสังคมส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง งานวิจัยเรื่องนี้แบ่งการศึกษาออกเป็น 3 เรื่อง การศึกษาที่ 1 ชี้ให้เห็นว่าการได้รับผลป้อนกลับแบบได้รับการยอมรับทางสังคมส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง และผลการศึกษาที่ 2 แสดงให้เห็นว่าผลที่เกิดขึ้นนี้ไม่ได้รับอิทธิพลเท่ากับจากความแตกต่างระหว่างเพศ หมายความว่าอิทธิพลของการยอมรับทางสังคมที่ส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง ผลการศึกษาที่ 3 แสดงให้เห็นว่าทั้งการควบคุมและการยอมรับตามการรับรู้สามารถอธิบายความแปรปรวนเฉพาะในการเห็นคุณค่าในตนเองแบบลักษณะนิสัย (trait self-esteem) ได้ แต่การยอมรับตามการรับรู้อธิบายความแปรปรวนเฉพาะในการเห็นคุณค่าในตนเองได้มากกว่าการควบคุมตามการรับรู้ การเห็นคุณค่าในตนเองแบบลักษณะนิสัยมีความสัมพันธ์กับระดับที่บุคคลรู้สึกดีว่า

ได้รับการยอมรับโดยบุคคลสำคัญในชีวิตของพวกเขา แต่การเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีความสัมพันธ์กับระดับที่บุคคลคิดว่าบุคคลสำคัญในชีวิตของพวกเขาควบคุมพวกเขา

อย่างไรก็ตามนอกจากจะมีงานวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการถูกกีดกันทางสังคมและการเห็นคุณค่าในตนเองแล้ว ก็ยังมีแนวคิดที่เชื่อว่าการเห็นคุณค่าในตนเองสามารถทำนายการถูกกีดกันทางสังคมได้ ทฤษฎีมาตรทางสังคม (sociometer theory) ของ Leary (Leary & Baumeister, 2001; Leary, Tambor, Terdal, & Downs, 1995) ระบุว่า การรักษารูปร่างเห็นคุณค่าในตนเองให้อยู่ในระดับสูงไม่ได้เกิดขึ้นเพื่อเป็นระบบการปรับตัวตามระบบกำกับตนเองเพียงอย่างเดียว แต่ยังเป็นระบบการปรับตัวเพื่อตรวจสอบการเข้าร่วมทางสังคมหรือการยอมรับทางสังคมในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลด้วย Leary และคณะชี้แจงว่าระบบการปรับตัวในลักษณะนี้เป็นหัวใจของความสำเร็จในการสืบพันธุ์และการดำรงชีวิต และเป็นส่วนจูงใจให้เกิดพฤติกรรมเมื่อรับรู้ว่าจะไม่ได้รับการเข้าร่วมกลุ่มหรือกำลังจะถูกตัดออกจากกลุ่ม

Stinson, Logel, Zanna, Holmes, Cameron, Wood, และคณะ (2008) อธิบายว่า ความรู้สึกของการเห็นคุณค่าในตนเองทั้งสูงและต่ำที่เกิดขึ้นมายาวนานส่งผลต่อคุณภาพของความผูกพันทางสังคม เพราะความรู้สึกเกี่ยวกับคุณค่าของตนส่งผลต่อความเชื่อและพฤติกรรมทางสังคมของบุคคล เช่น ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำเชื่อว่าตนเองไม่มีคุณค่าสำหรับบุคคลที่เขาปฏิสัมพันธ์ด้วย และผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีความมั่นใจว่าคนรักของพวกเขารักพวกเขาน้อยกว่าและคำนึงถึงพวกเขาในทางบวกน้อยกว่า และบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำคาดหวังว่าพวกเขาจะได้รับการยอมรับจากบุคคลที่พวกเขาให้ความสำคัญและมีปฏิสัมพันธ์ด้วยน้อยกว่า ดังนั้นการมีความสัมพันธ์ทางสังคมที่ไม่ดีของบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจึงเป็นเหตุให้พวกเขาจะระแวงระวังและตอบสนองโดยคำนึงถึงค่านิยมทางความสัมพันธ์ของพวกเขา ด้วยเหตุนี้แรงจูงใจและพฤติกรรมทางสังคมของผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจึงแสดงออกในรูปของการปกป้องตนเองไม่ให้เกิดความเจ็บปวดและความอายที่อาจเกิดขึ้นจากการถูกปฏิเสธ ในทางตรงกันข้าม ความมั่นใจทางสังคมของผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจะทำให้พวกเขายอมรับความเสี่ยง และมีรูปแบบสัมพันธ์ภาพที่เน้นการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น

ในงานวิจัยเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีทั้งลักษณะที่คงที่ซึ่งไม่แปรเปลี่ยนข้ามช่วงเวลา และลักษณะที่ไม่คงที่ซึ่งแปรเปลี่ยนข้ามช่วงเวลา ความไม่คงที่ของการเห็นคุณค่าในตนเองได้รับการอธิบายจากความไม่สอดคล้องกันระหว่างรูปแบบการเห็นคุณค่าในตนเองทั้ง 2 มิติ ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (explicit self-esteem) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (implicit self-esteem) Greenwald และ Banaji (1995) เสนอว่าการเห็นคุณค่าในตนเองไม่ได้มีเพียงมิติเดียวที่วัดจากการรายงานตนเอง (self-report) ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางปัญญา แต่การเห็นคุณค่าในตนเองยังมีมิติที่เกิดจากประสบการณ์ในอดีตซึ่งส่งผลต่อการตอบสนองโดยอัตโนมัติด้วย ในการศึกษาต่อเนื่องของ Jordan, Spencer, Zanna, Hoshino-Browne, และ Correll (2003) พบผลการศึกษาที่สนับสนุนสมมติฐานที่ว่า บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งไม่คงที่มีรูปแบบการเห็นคุณค่าในตนเองที่ขัดแย้งกันสองรูปแบบ ได้แก่ รูปแบบของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้อยู่ในระดับสูง แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยอยู่ในระดับต่ำ และรูปแบบของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้อยู่ในระดับต่ำ แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยอยู่ในระดับสูง งานวิจัยของ Jordan และคณะ พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (narcissistic personality) มีความสัมพันธ์กับความไม่สอดคล้องกันระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทั้งสองมิติ

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาถึงความคงที่ของการเห็นคุณค่าในตนเอง Kernis, Grannemann, และ Barclay (1989) พบว่า บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงซึ่งไม่คงที่มีแนวโน้มสูงที่จะแสดงความโกรธซึ่งใช้การประเมินด้วยการรายงานตนเอง ขณะที่บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงซึ่งคงที่มีแนวโน้มที่จะแสดงความโกรธน้อยกว่า ในการตรวจสอบผลร่วมกันระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและอารมณ์ Kernis, Greenier, Herlocker, Whisenhunt, และ Abend (1997) พบผลการศึกษาว่า หลังจากการเหนี่ยวนำอารมณ์ทางลบ กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงซึ่งไม่คงที่รายงานว่าพวกเขาต้องการที่จะมีปฏิริยาตอบสนองต่อเหตุการณ์ทางลบในเชิงป้องกัน เมื่อไม่พิจารณาถึงการเหนี่ยวนำอารมณ์ กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงซึ่งคงที่รายงานว่าพวกเขามีความสงสัยในตัวเองน้อยแม้จะหลังจากการเกิดเหตุการณ์ทางลบ

เมื่อพิจารณาจากแนวคิดเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองทั้งสองมิติแล้ว งานวิจัยที่ผ่านมาซึ่งศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม ใช้การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองจากการรายงานตนเอง (self-report) ซึ่งเป็นการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองตามการรับรู้ของบุคคล แม้ว่าจะมีงานวิจัยบางเรื่องที่ได้ศึกษาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยซึ่งวัดด้วยการทดสอบเชื่อมโยงโดยนัย (implicit association test) ที่ส่งผล

ต่อการถูกกีดกันทางสังคมตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม แต่งานวิจัยเหล่านั้นไม่ได้ตรวจสอบการถูกกีดกันทางสังคมโดยตรง แต่วัดการถูกกีดกันทางสังคมจากดัชนีบ่งชี้หรือตัวแปรอื่น ๆ เช่น ตัวแนะนำนิยมทางสังคม (social value cue) (Weisbuch, Sinclair, Skorinko, & Eccleston, 2008) หรือการรับรู้จากผู้อื่นเห็นคุณค่า (Back, Krause, Hirschmuller, Stopfer, Egloff, & Schmukle, 2009) เป็นต้น ผู้วิจัยจึงเกิดคำถามขึ้นว่า หากวัดการเห็นคุณค่าในตนเองในมิติของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจะสามารถทำนายการถูกกีดกันทางสังคมตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมได้ดีกว่าการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้หรือไม่ และเมื่อเกิดความไม่สอดคล้องกันระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองทั้งสองมิติ ความไม่สอดคล้องกันของการเห็นคุณค่าในตนเองจะมีอิทธิพลกำกับต่อความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมหรือไม่ การศึกษาถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องกันของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงและต่ำนี้อาจทำให้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมได้ชัดเจนขึ้น

นอกจากนั้นแล้วงานวิจัยที่ผ่านมาซึ่งศึกษาถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคมนั้นยังศึกษาการถูกกีดกันทางสังคมในเชิงการสำรวจ โดยไม่ได้จัดกระทำให้เกิดการถูกกีดกันทางสังคมในสภาพกลุ่มจริง และในงานวิจัยที่ผ่านมาที่ศึกษาการถูกกีดกันทางสังคมในขอบเขตที่แตกต่างกัน บางงานวิจัยศึกษาการถูกกีดกันทางสังคมตามที่บุคคลรับรู้ และในบางงานวิจัยก็ศึกษาการถูกกีดกันทางสังคมโดยประเมินจากดัชนีบ่งชี้อื่น ๆ ซึ่งทำให้ข้อค้นพบจากผลการศึกษาเหล่านั้นไม่สามารถอ้างอิงผลการศึกษาได้ในสภาพการจริง ผู้วิจัยจึงศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมโดยมีการจัดกระทำกลุ่มในเชิงทดลอง และมุ่งศึกษาทั้งการถูกกีดกันทางสังคมและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม เพื่อจะอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมได้กว้างขวางและครอบคลุมยิ่งขึ้น

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง การถูกปฏิเสธทางสังคม (social rejection) และความก้าวร้าว (aggression) พบว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับสูงมีความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกปฏิเสธทางสังคมแตกต่างจากบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับต่ำ อันเนื่องมาจากว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับสูงนั้นจะพยายามกำกับระดับการเห็นคุณค่าในตนเองให้อยู่ในระดับสูงอย่างสม่ำเสมอ พฤติกรรมทางสังคมของพวกเขาจึงมีเป้าหมายเพื่อเพิ่มระดับการเห็น

คุณค่าในตนเองด้วยการสร้างภาพลักษณ์ในด้านอำนาจ (authority) และความเหนือกว่า (superiority) มากกว่าการพัฒนาสัมพันธภาพ (Raskin, Novacek, & Hogan, 1991; Bushman, & Baumeister, 1998) รูปแบบทางสัมพันธภาพของบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับสูงจึงเป็นในเชิงควบคุม บงการ และใช้อวด (Raskin, Novacek, & Hogan, 1991) ส่งผลให้พวกเขาถูกปฏิเสธหรือกีดกันทางสังคม และนำมาซึ่งความรุนแรงและพฤติกรรมก้าวร้าว (Bushman, & Baumeister, 1998)

ผลการศึกษาในงานวิจัยเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงใช้พฤติกรรมทางสังคมเชิงควบคุมและบงการในปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเพื่อเพิ่มระดับของการเห็นคุณค่าในตนเองแม้ว่าตนเองจะต้องถูกกีดกันออกจากกลุ่ม ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมจึงมีลักษณะแปรผันตรงตามกัน หรือก็หมายความว่า ยิ่งบุคคลมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงเท่าใด ก็มีแนวโน้มที่จะถูกกีดกันทางสังคมมากเท่านั้น และได้รับการเข้าร่วมกลุ่มน้อยลง ซึ่งแตกต่างจากความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมตามแนวคิดของทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมที่อธิบายว่า การเห็นคุณค่าในตนเองสูง แสดงให้เห็นว่าบุคคลถูกกีดกันทางสังคมน้อย และได้รับการเข้าร่วมกลุ่มมาก นอกจากนั้นแล้วจากงานวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองซึ่งพบผลการศึกษาว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีความสัมพันธ์กับความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองที่เป็นตัวแปรหนึ่งซึ่งอาจมีอิทธิพลกำกับต่อความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมตามที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงนำไปสู่คำถามที่ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลกำกับต่อความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมตามแนวคิดของทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมหรือไม่ ผู้วิจัยจึงกำหนดวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมโดยมีความหลงตนเองเป็นตัวแปรกำกับ โดยศึกษาตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีมาตรทางสังคม (Sociometer Theory)

William James (1890) ได้อ้างถึงความเห็นคุณค่าในตนเองเป็นครั้งแรกว่าเป็นสมรรถนะพื้นฐานในธรรมชาติของมนุษย์ ทฤษฎีบุคลิกภาพคลาสสิกจำนวนมากให้คุณค่ากับความสำคัญของความต้องการการเห็นคุณค่าในตนเอง (self-esteem needs)

ปัญหาทางพฤติกรรมและอารมณ์ทั้งหลายต่างมีลักษณะของการไม่ถูกเติมเต็มความต้องการการเห็นคุณค่าในตนเองทั้งสิ้น และแนวคิดทางจิตบำบัด (psychotherapeutic approaches) ส่วนมากได้มุ่งเน้นไปในทางใดทางหนึ่งถึงความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเองของผู้รับคำปรึกษา (Adler, 1930; Allport, 1937; Bednar, Well, & Peterson, 1989; Horney, 1937; Maslow, 1968; Roger, 1959) แต่สำหรับนักจิตวิทยาสังคม แรงจูงใจในการเห็นคุณค่าในตนเองถูกเสนอว่าเป็นคำอธิบายถึงปรากฏการณ์ทางจิตวิทยาสังคมโดยกว้างซึ่งประกอบด้วย การอนุমানสาเหตุเข้าข้างตนเอง (self-serving attributions) (Blaine & Crocker, 1993) ปฏิกริยาตอบสนองต่อการประเมิน (reactions to evaluation) (S. C. Jones, 1973), การทำให้ตนเองเสียเปรียบ (self-handicapping) (E. E. Jones & Berglas, 1978) การเปรียบเทียบทางสังคมกับผู้ที่ต่ำกว่า (downward social comparison) (Wills, 1981) การเปลี่ยนแปลงเจตคติ (attitude change) (Steele, 1988) และการรับรู้ความเป็นสมาชิกในกลุ่มหรือนอกกลุ่ม (Crocker, Thompson, McGraw, & Ingerman, 1987)

แรงจูงใจในการเห็นคุณค่าในตนเองถูกนำมาอธิบายในหลาย ๆ ปรากฏการณ์ ซึ่งในหลาย ๆ ปรากฏการณ์นั้น Leary, Tambor, Terdal, และ Downs (1995) ตั้งข้อสันนิษฐานว่าระบบการเห็นคุณค่าในตนเองทำหน้าที่เป็นมาตรวัดทางสังคม (sociometer) โดยกำกับระดับที่บุคคลถูกรวมเข้าหรือถูกกีดกันจากบุคคลอื่น ๆ และจูงใจบุคคลให้กระทำในทางใดทางหนึ่งที่ลดความเป็นไปได้ของการถูกปฏิเสธหรือถูกกีดกันให้น้อยที่สุด ข้อสันนิษฐานนี้นั้นพิจารณาว่าการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นมาตรวัดทางสังคมซึ่งเกี่ยวข้องกับการรักษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Leary, 1990; Leary & Downs, 1995) โดยเฉพาะว่าความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเองในเชิงสภาวะ (state self-esteem) ของบุคคลนั้นเป็นดัชนีหรือเครื่องหมายบ่งชี้ภายใน (internal index or marker) หรือเป็นดัชนีหรือเครื่องหมายบ่งชี้เชิงอัตวิสัย (subjective index or marker) ของระดับที่บุคคลถูกรวมเข้าหรือถูกกีดกันจากบุคคล

อื่นหรือสถานภาพทางการเข้าร่วมกลุ่มของบุคคล (the person's inclusionary status) และแรงจูงใจ เพื่อที่จะรักษาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองมีหน้าที่เพื่อที่จะปกป้องบุคคลจากการถูกปฏิเสธและการ ถูกกีดกันทางสังคม Leary และคณะ เชื่อว่ามุมมองเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองเช่นนี้สามารถ อธิบายทฤษฎีในเชิงแรงจูงใจได้ดีกว่าคำอธิบายอื่น ๆ

นักเขียนหลายท่านสังเกตว่ามนุษย์มีแรงจูงใจพื้นฐานที่จะค้นหาการเข้าร่วมกลุ่มทางสังคมที่ สำคัญและมีแรงจูงใจพื้นฐานที่จะหลีกเลี่ยงจากการถูกกีดกันจากกลุ่มทางสังคมที่สำคัญ และแรงจูงใจ เช่นนั้นซึ่งสนับสนุนต่อการรวมกลุ่มกันทางสังคมและความผูกพันทางสังคมอาจพัฒนาขึ้นได้เพราะว่า มีคุณค่าที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและอยู่รอด (Ainsworth, 1989; Barash, 1977; Baumeister & Tice, 1990; Bowlby, 1969; Hogan, 1982; Hogan, Jones, & Cheek, 1985) เนื่องจากว่ามนุษย์ที่อยู่เพียงลำพังในสภาวะพื้นฐานหรือสภาวะทั่วไปยากที่จะดำรงชีวิตและสืบพันธุ์ ระบบทางจิตจึง วิวัฒนาการขึ้นเพื่อที่จะจูงใจให้บุคคลพัฒนาและรักษาระดับที่น้อยที่สุดของการเข้าร่วมกลุ่มทางสังคม และสัมพันธ์ภาพทางสังคม การรักษาเครือข่ายของบุคคลกับบุคคลอื่นอย่างประสบความสำเร็จนั้น จำเป็นที่จะต้องใช้ระบบสำหรับการกำกับปฏิบัติการของบุคคลอื่น โดยเฉพาะในระดับที่บุคคลอื่น ๆ มี แนวโน้มที่จะปฏิเสธหรือกีดกันบุคคล

ระบบเช่นนี้ต้องกำกับสถานภาพทางการเข้าร่วมกลุ่มของบุคคลอย่างต่อเนื่องมากขึ้นหรือ น้อยลงตามสิ่งบ่งชี้ (cues) ที่แสดงความหมายโดยนัยถึงการไม่ยอมรับ การปฏิเสธ หรือการกีดกัน โดย ที่ระบบนี้จะต้องกระตุ้นให้บุคคลเปลี่ยนสถานภาพทางการเข้าร่วมกลุ่มของตน โดยเฉพาะเมื่อเกิดการ ลดลงในการยอมรับทางสังคม และจะต้องจูงใจให้เกิดพฤติกรรมที่จะฟื้นฟูสถานภาพทางสังคมของตน เมื่อถูกคุกคาม

ในทฤษฎีของนักทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมแล้ว ระบบการเห็นคุณค่าในตนเองจึงรองรับหน้าที่ ของการเป็นมาตรวัดทางสังคม จากทฤษฎีนี้สิ่งที่ถูกมองว่าเป็นสิ่งคุกคามต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งเป็นระบบพื้นฐานก็คือ เหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความเป็นไปได้อย่างเด่นชัดที่จะถูกกีดกันทางสังคม ซึ่ง หมายความว่าเหตุการณ์ที่ทำให้บุคคลมีการเห็นคุณค่าในตนเองที่อยู่ในระดับต่ำนั้นคือเหตุการณ์ที่ บุคคลเชื่อว่าอาจคุกคามต่อคุณภาพของความผูกพันทางสังคมของเขาหรือเธอ และด้วยเหตุนี้เอง เหตุการณ์ที่คุกคามต่อตัวตนนั้นเป็นอันตรายเพราะเหตุการณ์เหล่านี้เป็นสัญญาณถึงความเป็นไปได้ ของการลดลงของสัมพันธ์ภาพทางสังคมที่พวกเขา

เมื่อพิจารณาตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมโดยตรงแล้ว บุคคลไม่จำเป็นที่จะต้องรักษาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองเนื่องจากความสำคัญของการเห็นคุณค่าในตนเอง แต่การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นตัวบ่งชี้ถึงคุณภาพของความสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคลโดยพิจารณาจากการเข้าร่วมทางสังคมหรือการถูกกีดกันทางสังคม Leary และคณะ (1995) เสนอว่า เมื่อพิจารณาแบบอุปมาอุปไมยแล้ว นักวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์อาจสรุปได้ว่าระบบของการเห็นคุณค่าในตนเองตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมเป็นเหมือนการขับรถจักรยานยนต์ซึ่งบุคคลพยายามจะรักษาตัวบ่งชี้ถึงระดับเชื้อเพลิงของพวกเขาไม่ให้เข็มหน้าปัดบอกระดับน้ำมันเข้าใกล้ E (เชื้อเพลิงหมด) ทุก ๆ ครั้งที่เข็มหน้าปัดบอกระดับน้ำมันเข้าใกล้ E (เชื้อเพลิงหมด) บุคคลก็จะพยายามแสดงพฤติกรรมในทางหนึ่ง ๆ ที่สามารถช่วยให้อุปกรณ์หน้าปัดบอกระดับน้ำมันนั้นกลับมาสู่ F (เชื้อเพลิงเต็ม) อย่างไรก็ตามเข็มหน้าปัดบอกระดับเชื้อเพลิงนี้เป็นการกำกับเพื่อที่จะช่วยให้บุคคลหลีกเลี่ยงจากการที่เชื้อเพลิงหมด

ในทำนองเดียวกับการอุปมาอุปไมย การเห็นคุณค่าในตนเองก็กำกับเพื่อที่จะช่วยให้บุคคลหลีกเลี่ยงจากการถูกกีดกันทางสังคม ตามที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์อย่างเหนียวแน่นกับกระบวนการทางอารมณ์ความรู้สึก (Brown, 1993) การเห็นคุณค่าในตนเองเกี่ยวข้องกับหนทางที่พวกเขาารู้สึกเกี่ยวกับตัวพวกเขาอย่างไร บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงรู้สึกดี ขณะที่บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำไม่รู้สึกเช่นนั้น (Scheff, Retzinger, & Ryam, 1989) โดยทั่วไปแล้วระบบแรงขับและแรงจูงใจกระตุ้นอารมณ์ที่ไม่พึงประสงค์เมื่อสิ่งคุกคามต่อสุขภาพของอินทรีย์ถูกตรวจจับได้ นักจิตวิทยาที่ศึกษาทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมได้ยกตัวอย่างไว้ว่าบุคคลประสบกับอารมณ์ทางลบเมื่อพวกเขาหิว กระจาย ง่วง หรืออยู่ในสภาวะอันตรายทางกายภาพ แต่รู้สึกดีกว่าเมื่อพวกเขาอิ่ม ไม่กระจาย ได้พักผ่อน และปลอดภัย ในกรณีเช่นเดียวกันนี้ของการเห็นคุณค่าในตนเอง อารมณ์ทางลบจะปรากฏขึ้นเมื่อสิ่งบอกใบ้ที่แสดงความหมายโดยนัยถึงการไม่ยอมรับ การถูกปฏิเสธ หรือการถูกกีดกันถูกตรวจจับได้ มันจึงเป็นเหตุเป็นผลว่า “หลักฐานที่ดีที่สุดของการเปลี่ยนแปลงในการเห็นคุณค่าในตนเองสามารถถูกอ้างอิงได้จากการรายงานอารมณ์ตนเอง” (Heatheron & Polivy, 1991)

Scheff, Retzinger, และ Ryan (1989) รายงานว่า ปฏิกริยาทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงในการเห็นคุณค่าในตนเองมีแนวโน้มที่จะมีศูนย์กลางหรือเกิดขึ้นอยู่ที่อารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง (self-relevant emotions) เช่น ความรู้สึกภูมิใจและความรู้สึกอาย โดยเฉพาะการสูญเสียการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกโง่ น่าละอาย ไม่ดีพอ หรืองุ่มง่าม ขณะที่การเห็นคุณค่าในตนเองที่เพิ่มสูงขึ้นมีความสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจ ความพึงพอใจในตนเอง และความมั่นใจ ซึ่ง Spivey (1989) รายงานในทำนองเดียวกันว่า สิ่งที่คุกคามต่อการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นก็

กระตุ้นความวิตกกังวลด้วย ไม่เพียงแต่ที่การเห็นคุณค่าในตนเองเชิงสภาวะจะมีสหสัมพันธ์สูงกับความวิตกกังวลเชิงสภาวะ แต่การเห็นคุณค่าในตนเองเชิงลักษณะนิสัยและความวิตกกังวลเชิงลักษณะนิสัยก็มีสหสัมพันธ์กันด้วย

ตามโมเดลทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม การเห็นคุณค่าในตนเองที่อยู่ในระดับต่ำและความวิตกกังวลมีอิทธิพลร่วมกันต่อการถูกกีดกันทางสังคมที่ถูกรับรู้ (Leary, 1990) Baumeister และ Tice (1990) ยืนยันว่าความวิตกกังวลเป็นผลตามธรรมชาติเมื่อรับรู้ถึงการถูกคุกคามต่อความผูกพันทางสังคมของบุคคล เมื่อพิจารณาตามทฤษฎีนี้ ความวิตกกังวลทางสังคมซึ่งเกิดขึ้นมาจากความกังวลของบุคคลเกี่ยวกับความประทับใจที่ผู้อื่นมีต่อพวกเขา (Schlenker & Leary, 1982) เป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งในทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมด้วย ความกังวลเกี่ยวกับความประทับใจของบุคคลที่มีต่อผู้อื่นเพิ่มการตรวจสอบการไม่เป็นที่ยอมรับและการถูกปฏิเสธ

นอกจากนั้นแล้ว ทฤษฎีซึ่งมองว่าระบบการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นมาตรวัดทางสังคมยังถูกอธิบายเพิ่มเติมด้วยข้อสังเกตของ Cooley (1902) ได้ว่า ความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับตัวพวกเขาเองนั้นมีความไวอย่างมากต่อรูปแบบที่พวกเขาคิดว่าพวกเขาถูกพิจารณาโดยผู้อื่นอย่างไร ซึ่ง Harter (1993) เชื่อว่า ยิ่งบุคคลได้รับการสนับสนุนและการยอมรับมากขึ้นเท่าใด การเห็นคุณค่าในตนเองของพวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นมากเท่านั้น ความรู้สึกเช่นนี้เป็นผลสะท้อนกลับทางตรงถึงสถานภาพทางการเข้าร่วมกลุ่มของบุคคล โดยการลดลงของการเห็นคุณค่าในตนเองจะกระตุ้นบุคคลถึงความเป็นไปได้ที่จุดยืนของพวกเขาในกลุ่มที่สำคัญหรือสัมพันธ์ภาพที่สำคัญของพวกเขาที่กำลังอยู่ในอันตราย

โมเดลมาตรฐานทางสังคมยังอธิบายด้วยว่าทำไมบุคคลถึงให้ความสำคัญในขอบเขตของตัวตนที่แตกต่างกันในระดับที่หลากหลาย เช่น บางคนให้ความสำคัญกับความสามารถทางปัญญา บางคนให้ความสำคัญกับความสามารถทางกีฬา และบางคนให้ความสำคัญกับสังคม เป็นต้น และอธิบายได้ด้วยว่าทำไมระดับความสำคัญที่บุคคลมีในขอบเขตเหล่านี้จึงมีสหสัมพันธ์สูงกับระดับความสำคัญที่พวกเขาคิดว่าคนจะยอมรับในตัวพวกเขา (Harter & Marold, 1991) บุคคลพยายามที่จะเป็นเลิศในขอบเขตที่จะเพิ่มการเข้าร่วมกลุ่มของพวกเขาโดยคำนึงถึงบุคคลอื่น ๆ เนื่องจากพวกเขายอมรับในมาตรฐานของบุคคลอื่น ดังนั้นการเห็นคุณค่าในตนเองของพวกเขาจึงได้รับอิทธิพลจากผลงานในขอบเขตที่บุคคลอื่นให้คุณค่า การประเมินตนเองของบุคคลได้รับผลกระทบที่แตกต่างกันด้วยเมื่อพวกเขามีวิสัยทัศน์ต่อบุคคลสำคัญอย่างแตกต่างกัน (Baldwin & Holmes, 1987) เพราะมาตรฐานทางสังคมมีความไวต่อมาตรฐานเฉพาะของบุคคลเฉพาะ สิ่งนี้อาจไม่เป็นอันตรายต่อภาพลักษณ์ของบุคคลในสายตาของบุคคลหนึ่ง ๆ อาจนำไปสู่การถูกปฏิเสธจากอีกบุคคลหนึ่ง

ทฤษฎีตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมนี้ยังพิจารณาด้วยว่าทำไมบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีความไวอย่างมากต่อสิ่งบอกใบ้ถึงความสัมพันธ์ทางสังคม มากกว่าบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง โดย Brockner (1983) ให้ข้อสังเกตว่า บุคคลที่รู้สึกว่าได้รับการเข้าร่วมในกลุ่มได้รับการยอมรับ ได้รวมอยู่ในสังคมแล้วก็ไม่จำเป็นที่จะต้องกังวลกับการถูกจัดว่าเป็นผู้รู้สึกด้อยกว่า (Moreland & Levine, 1989; Snodgrass, 1985) นอกจากนั้นแล้วข้อสันนิษฐานของทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมยังสามารถตอบคำถามที่ขัดแย้งกันได้ด้วยว่า ถ้าบุคคลมีระบบสำหรับการรักษาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองแล้ว ทำไมบางคนจึงมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (Baumeister, 1993) เพราะหากบุคคลมีระบบสำหรับการรักษาระดับการเข้าร่วมกลุ่มทางสังคมแล้ว บุคคลย่อมต้องมีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับสูงเสมอเพื่อรักษาระดับการเข้าร่วมกลุ่มทางสังคมให้คงที่ คำตอบของคำถามนี้อยู่ที่ว่าบุคคลไม่ได้มีระบบสำหรับการรักษาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยตรง แต่มีระบบที่หลีกเลี่ยงการถูกกีดกันทางสังคม เพื่อที่จะทำหน้าที่อย่างเหมาะสมระบบต้องนำไปบุคคลเผชิญกับการถูกกีดกันทางสังคมเพื่อที่จะรู้สึกแยและเป็นภัย บุคคลที่ประสบกับการถูกปฏิเสธทั้งในความเป็นจริงหรือจินตนาการตามการรับรู้อย่างซ้ำ ๆ ซ้ำมช่วงเวลาจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองเชิงลักษณะนิสัยที่อยู่ในระดับต่ำมากกว่าบุคคลที่รู้สึกว่าได้รับการเข้าร่วมกลุ่มทางสังคม

Stinson, Logel, Zanna, Holmes, Cameron, Wood, และคณะ (2008) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง คุณภาพของความผูกพันทางสังคม และผลทางสุขภาพ ตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม โดยอธิบายว่า ความรู้สึกที่ตนเองมีคุณค่าของบุคคลนั้นเป็นเครื่องมือชี้วัดถึงคุณค่าทางสัมพันธ์ภาพที่ตนเองรับรู้จากคู่สัมพันธ์ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจะรู้สึกว่าตนได้รับคุณค่าจากคนอื่น ในขณะที่ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะสงสัยถึงคุณค่าทางสัมพันธ์ภาพที่คู่สัมพันธ์จะมีให้ และส่งผ่านความสงสัยนี้ไปยังสัมพันธ์ภาพในอนาคต

ความรู้สึกของการเห็นคุณค่าในตนเองทั้งสูงและต่ำที่เรื้อรังนี้จะส่งผลไปยังคุณภาพของความผูกพันทางสังคม เพราะความรู้สึกเกี่ยวกับคุณค่าของตนนั้นได้ส่งผลต่อความเชื่อและพฤติกรรมทางสังคมของบุคคล เช่น ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำเชื่อว่าไม่มีคุณค่าสำหรับบุคคลที่เขาปฏิสัมพันธ์ด้วย และผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีความมั่นใจว่าคนรักของพวกเขาจะรักพวกเขาและคำนึงถึงพวกเขาในทางบวกน้อยกว่า และบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำคาดหวังว่าพวกเขาจะได้รับการยอมรับจากบุคคลซึ่งพวกเขาให้ความสำคัญและมีปฏิสัมพันธ์ด้วยน้อยกว่า ดังนั้นการมีความสัมพันธ์ทางสังคมที่ไม่ดีของบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจึงเป็นเหตุให้พวกเขาระแวดระวังและตอบสนองโดยคำนึงถึงค่านิยมทางความสัมพันธ์ของพวกเขา ด้วยเหตุเช่นนั้นแรงจูงใจและพฤติกรรมทางสังคมของผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจึงสะท้อนไปสู่รูปแบบในการปกป้องตนเองที่มุ่งเน้นการ

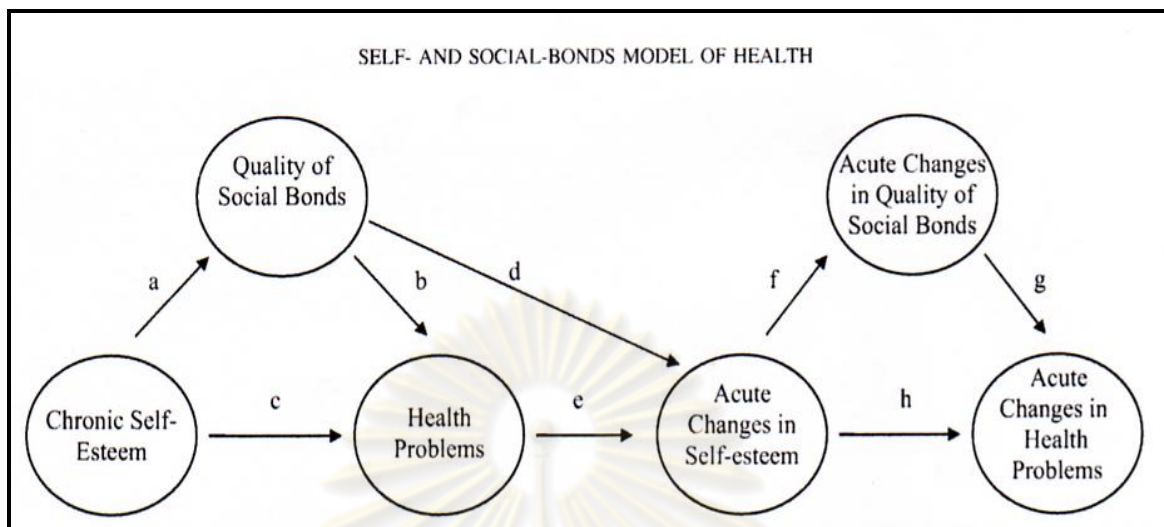
จำกัดความเจ็บปวดและความอายที่เป็นผลมาจากการถูกปฏิเสธตามที่พวกเขาได้คาดหวัง ในทางตรงกันข้าม ความมั่นใจทางสังคมซึ่งเป็นปัจจัยปลอดภัยทางจิตวิทยาของผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจะทำให้พวกเขายอมรับความเสี่ยง และมีรูปแบบทางสัมพันธภาพที่สนับสนุนความสัมพันธ์ซึ่งมุ่งเน้นไปที่การสนับสนุนการใกล้ชิดกับผู้อื่น

การใช้รูปแบบทางสัมพันธภาพที่ปกป้องตนเองของผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำให้ผลในทางลบสำหรับคุณภาพของความผูกพันทางสังคมทั้งในเชิงปรนัยและในเชิงอัตนัย ในทางตรงกันข้ามรูปแบบทางสัมพันธภาพที่สนับสนุนความสัมพันธ์ของผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงสนับสนุนคุณภาพของความผูกพันทางสังคม Stinson และคณะ (2008) อธิบายว่า ความสงสัยทางสังคมของผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำเป็นสาเหตุให้พวกเขาพลาดโอกาสทางสังคมใหม่ ๆ เพราะพวกเขาลังเลที่จะค้นหาสัมพันธภาพทางสังคมใหม่ ๆ แม้ว่าจะได้รับการยอมรับ ขณะที่ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงค้นหาโอกาสทางสังคมใหม่ ๆ โดยไม่คำนึงว่าจะได้รับการยอมรับหรือไม่ นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีความพึงพอใจและผูกพันกับความสัมพันธ์ของพวกเขาน้อยกว่า ใกล้ชิดกับคนรักของพวกเขาน้อยกว่า ประเมินคุณภาพของความสัมพันธ์ของพวกเขาในทางลบมากกว่า ด้วยความสงสัยเกี่ยวกับคุณค่าที่พวกเขาจะได้รับจากคู่สัมพันธ์นี้เองที่เป็นสาเหตุให้พวกเขาผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำประพฤติอย่างเลวร้ายต่อผู้ที่มีสัมพันธภาพใกล้ชิดกับพวกเขาโดยการลดความสำคัญลงหรือการห่างเหินจากคนที่พวกเขารักเมื่อพวกเขาารู้สึกว่าไม่มั่นคงปลอดภัย ในทางกลับกัน เมื่อมีการคุกคามต่อความมั่นคงทางสัมพันธภาพ ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจะเพิ่มพฤติกรรมที่สนับสนุนต่อสัมพันธภาพซึ่งเพิ่มความใส่ใจของคนรักของพวกเขา

แม้ว่าความแตกต่างในการตอบสนองของผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงต่อความตึงเครียดทางสัมพันธภาพนั้นจะถูกสังเกตทั้งในความสัมพันธ์กับเพื่อนและกับคนรัก แต่ผลของพฤติกรรมเหล่านี้ถูกศึกษาเฉพาะในความสัมพันธ์กับคนรักเท่านั้น พฤติกรรมที่รุนแรงและพฤติกรรมของการห่างเหินในการตอบสนองต่อความไม่มั่นคงทางสัมพันธภาพเป็นสาเหตุให้คนรักของผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำรู้สึกในทางบวกต่อพวกเขาน้อยลงในระยะเวลาสั้น ๆ เช่นหลังจากที่คู่รักต่างแสดงพฤติกรรมแย ๆ ะหว่างกัน ความสงสัยในคุณค่าของคนรักและพฤติกรรมแย ๆ ของผู้ที่มีเห็นคุณค่าในตนเองต่ำสามารถทำนายการลดลงในความรักและความพึงพอใจของคนรักในระยะเวลาอันใกล้ได้ เช่น หนึ่งปีหลังจากนั้น ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะแสดงความเป็นเจ้าเข้าเจ้าของและความอิจฉาในความสัมพันธ์เชิงคู่สมมากกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ซึ่งเมื่อผสมเข้ากับการตีแผ่แอลกอฮอล์ก็อาจส่งผลให้เกิดความรุนแรงภายในครอบครัว

Stinson และคณะ (2008) ได้ทำการทดสอบโมเดลสุขภาพตามความผูกพันของบุคคลและสังคม (self- and social-bonds model of health) ดังภาพที่ 1 โดยคาดว่า การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำอย่างต่อเนื่อง (เรื้อรัง) จะมีความสัมพันธ์ทางลบกับการเกิดปัญหาทางสุขภาพ (Path c) เช่น ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะมีปัญหาสุขภาพมากกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง มากไปกว่านั้น เนื่องจากการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างต่อเนื่องสามารถทำนายรูปแบบทางสัมพันธ์ภาพของบุคคลได้ โดยผู้ที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำใช้รูปแบบทางสัมพันธ์ภาพแบบปกป้องตนเองที่ค่อย ๆ ทำลายความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาทั้งคู่สัมพันธ์ที่ละน้อย ๆ ในขณะที่ผู้ที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงใช้รูปแบบทางสัมพันธ์ภาพแบบสนับสนุนความสัมพันธ์ที่ซึ่งสนับสนุนคุณภาพของความผูกพันทางสังคม นักวิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานตามทฤษฎีมาตรทางสังคมว่า การเห็นคุณค่าในตนเองอย่างต่อเนื่องจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของความผูกพันทางสังคม (Path a) ในทางกลับกันคุณภาพของความผูกพันทางสังคมจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาสุขภาพ (Path b) เช่น การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะทำนายถึงการเพิ่มขึ้นของปัญหาทางสุขภาพ และคุณภาพของความผูกพันทางสังคมจะเป็นตัวแปรที่อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและผลทางสุขภาพ

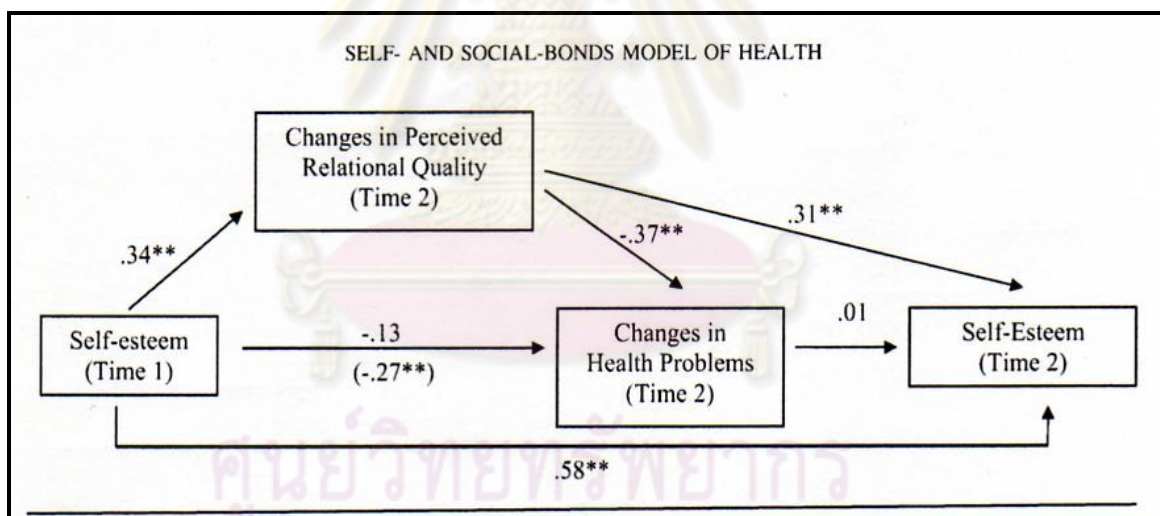
จากโมเดลสุขภาพตามความผูกพันของบุคคลและสังคม นักจิตวิทยาสังคมที่ศึกษาตามแนวทฤษฎีมาตรทางสังคมเชื่อว่าการทำนายนั้นมุ่งเน้นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างต่อเนื่องและคุณภาพของความผูกพันทางสังคม อย่างไรก็ตามหลักการและทฤษฎีมาตรทางสังคมชี้ให้เห็นว่า ผลนั้นไม่ได้ถูกทำนายได้แต่เพียงจากปัจจัยทางลักษณะนิสัยหรือปัจจัยที่ถาวรเท่านั้น แต่ยังสามารถทำนายได้โดยปัจจัยทางสถานการณ์หรือปัจจัยตามสภาวะด้วย ดังนั้นนักวิจัยที่ศึกษาโมเดลสุขภาพนี้จึงเชื่อว่าการเพิ่มขึ้นหรือลดลงอย่างฉับพลันของการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นจะสามารถทำนายการเพิ่มขึ้นหรือลดลงในปัญหาทางสุขภาพได้ และการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันในคุณภาพของความผูกพันทางสังคมจะสามารถอธิบายถึงความสัมพันธ์นี้ได้ (Path f-h) ถ้าบุคคลเกิดการลดลงของการเห็นคุณค่าในตนเองอันเนื่องมาจากความผูกพันทางสังคมที่มีคุณภาพต่ำ ความสัมพันธ์นี้จะทำนายถึงการลดลงในคุณภาพของความผูกพันทางสังคมของบุคคล (Path f) การลดลงของการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างฉับพลันจะเป็นผลให้บุคคลเกิดแรงจูงใจอย่างมากที่จะหลีกเลี่ยงการถูกปฏิเสธเพื่อที่จะป้องกันความเจ็บปวดที่อาจเกิดขึ้น และทำให้สังคมมิติของบุคคลลดลง ด้วยเหตุเช่นนี้ไม่ว่าการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลจะสูงหรือต่ำอยู่ก่อนแล้วก็ตาม การลดลงของการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างรวดเร็วก็จะนำไปสู่การแสดงและพึงพาพฤติกรรมทางสัมพันธ์ภาพตามรูปแบบทางสัมพันธ์ภาพแบบปกป้องตนเองเพิ่มขึ้น (และส่งผลต่อสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล) ที่จะค่อย ๆ ทำลายความผูกพันทางสังคมที่ซึ่งส่งผลต่อเนื่องในการทำลายสุขภาพของบุคคลที่ละน้อย ๆ

ภาพที่ 1 โมเดลสุขภาพตามความผูกพันของบุคคลและสังคม ที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างต่อเนื่อง ความผูกพันทางสังคม และปัญหาสุขภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงในการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างฉับพลัน และการเปลี่ยนแปลงในความผูกพันทางสังคมอย่างฉับพลัน และปัญหาสุขภาพของ Stinson และคณะ (2008)

อย่างไรก็ตามจากโมเดลสุขภาพตามความผูกพันของบุคคลและสังคม นักวิจัยยังเชื่อด้วยว่า ถ้าการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นมาตรวัดทางสังคมที่บ่งชี้ถึงคุณภาพของความผูกพันทางสังคม ดังนั้นแล้วการมีคุณภาพของสัมพันธ์ทางสังคมในระดับต่ำก็จะทำนายการลดลงของการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างฉับพลัน (Path d) หลักฐานทางการทดลองแสดงให้เห็นว่าประสบการณ์เฉพาะในการได้รับการยอมรับและถูกปฏิเสธนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างฉับพลัน นอกจากนั้นนักทฤษฎีมาตรทางสังคมก็ให้ความสนใจด้วยว่า ปัญหาทางสุขภาพจะสามารถทำนายการเปลี่ยนแปลงของการเห็นคุณค่าในตนเองข้ามช่วงเวลาได้หรือไม่ (Path e) ปัญหาทางสุขภาพที่ไม่ร้ายแรงย่อมไม่ส่งผลต่อคุณค่าทางสัมพันธ์ภาพ ดังนั้นปัญหาทางสุขภาพที่ไม่ร้ายแรงย่อมไม่สามารถทำนายการเปลี่ยนแปลงของการเห็นคุณค่าในตนเองได้ อย่างไรก็ตามปัญหาทางสุขภาพที่รุนแรงหรือเรื้อรังอาจขัดขวางต่อความสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคล ซึ่งอาจนำไปสู่การแยกตัวทางสังคมและการลดสังคมมิติของบุคคลลง ดังนั้นการใช้ความรุนแรงและระยะเวลาของความเจ็บป่วยหรือปัญหาทางสุขภาพของบุคคลอาจสามารถทำนายการเปลี่ยนแปลงของการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างฉับพลันได้ หรืออาจทำนายไม่ได้

ผลการศึกษาที่ 1 ของ Stinson และคณะ (2008) พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำใน Time 1 มีความสัมพันธ์กับการเพิ่มขึ้นในความน่าจะเป็นของการรายงานถึงปัญหาทางสุขภาพใน Time 2 ดังนั้นการเห็นคุณค่าในตนเองจึงสามารถทำนายการเปลี่ยนแปลงของปัญหาทางสุขภาพได้ และการเห็นคุณค่าในตนเองสามารถทำนายการเปลี่ยนแปลงของคุณภาพทางความสัมพันธ์อย่างฉับพลันได้ โดยเมื่อนำคุณภาพทางความสัมพันธ์มาวิเคราะห์หรือร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองเพื่อทำนายปัญหาทางสุขภาพ พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองไม่ได้เป็นตัวแปรทำนายการเปลี่ยนแปลงของปัญหาทางสุขภาพระหว่าง Time 1 และ Time 2 อีกต่อไป และคุณภาพทางความสัมพันธ์สามารถทำนายปัญหาทางสุขภาพระหว่าง Time 1 และ Time 2 ได้ อย่างไรก็ตามปัญหาทางสุขภาพใน Time 2 ไม่มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงการเห็นคุณค่าในตนเองจาก Time 1 ไปถึง Time 2 ได้ แต่การเปลี่ยนแปลงคุณภาพทางความสัมพันธ์อย่างฉับพลันมีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงการเห็นคุณค่าในตนเองจาก Time 1 ไปถึง Time 2 ซึ่งผลการศึกษาที่ 1 ของนักวิจัยดังกล่าวนี้สอดคล้องและสนับสนุนต่อทฤษฎีของทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมอย่างมาก

ภาพที่ 2 โมเดลเส้นทางอิทธิพลในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง (Time 1) และคุณภาพทางความสัมพันธ์ตามการรับรู้ ปัญหาทางสุขภาพ และการเห็นคุณค่าในตนเอง (Time 2) จากผลการศึกษาที่ 1 ตามโมเดลสุขภาพตามความผูกพันของบุคคลและสังคมของ Stinson และคณะ (2008)

หมายเหตุ 1. ตัวเลขที่อยู่ภายในวงเล็บ เป็นค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยก่อนการวิเคราะห์ตัวแปรส่งผ่าน

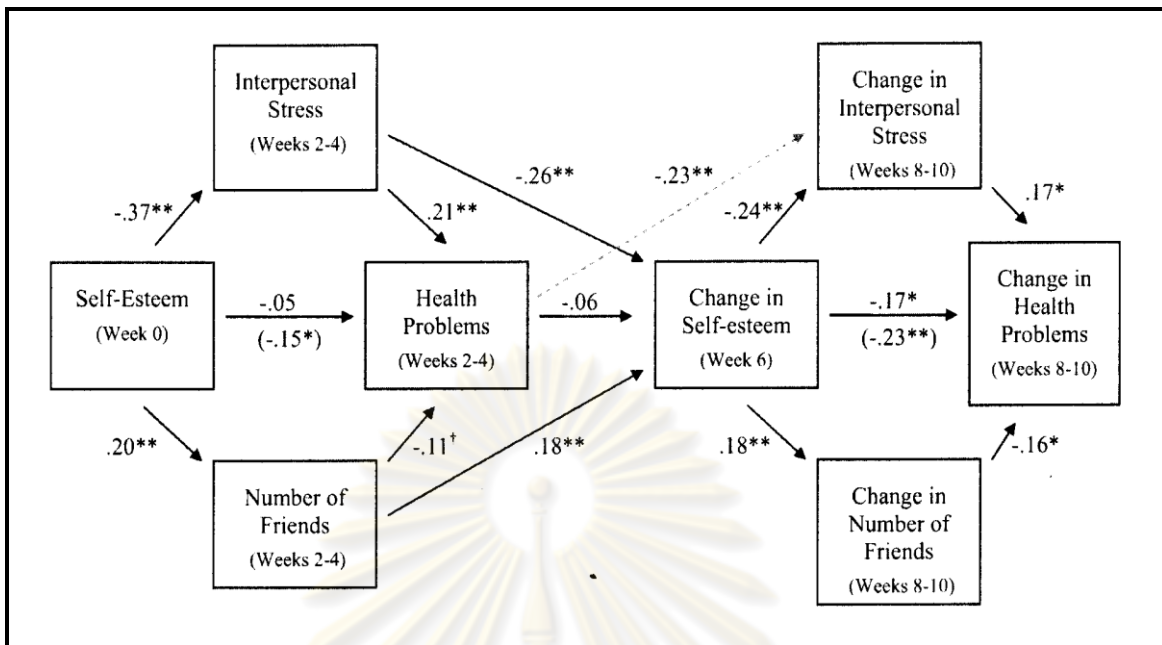
2. ** $p < .001$.

อย่างไรก็ตามจากผลการศึกษาที่ 1 นั้น นักวิจัยในการศึกษาข้างต้นยังพบข้อจำกัดอยู่หลายประการ ได้แก่

1. การประเมินปัญหาทางสุขภาพเป็นการประเมินเชิงอัตนัยจากการให้กลุ่มตัวอย่างรายงานด้วยตนเองว่าบุคคลมีปัญหาทางสุขภาพเหล่านั้นหรือไม่ ซึ่งไม่สามารถสรุปได้ว่า ผู้ที่มีการเห็นในตนเองต่ำมีการป่วยตามที่ได้รายงานถึงปัญหาทางสุขภาพของตนเองจริงหรือไม่ แต่อย่างไรก็ตาม มีงานวิจัยที่สนับสนุนความตรงในการประเมินปัญหาทางสุขภาพโดยการรายงานด้วยตนเอง Idler และ Benjamini (1997) ทบทวนการศึกษา 27 การศึกษา พบว่า การรายงานตนเองถึงสุขภาพมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับสุขภาพในเชิงปรนัยและเสียชีวิต
2. คุณภาพทางหน้าที่ของความผูกพันทางสังคมถูกวัดในเชิงอัตนัยอย่างมาก ซึ่งแม้จะได้จัดกระทำให้มีการควบคุมการเห็นคุณค่าในตนเองในการวิเคราะห์คุณภาพทางความสัมพันธ์และผลทางสุขภาพโดยดึงความแปรปรวนจากบุคลิกภาพอื่น ๆ ที่สำคัญต่อการรับรู้ถึงคุณภาพทางความสัมพันธ์ออกไปแล้ว แต่อาจเกิดข้อโต้แย้งได้ว่าลักษณะนิสัยทางบุคลิกภาพอื่น ๆ นั้นอาจส่งผลต่อการรับรู้คุณภาพทางความสัมพันธ์และการอธิบายในข้อค้นพบนี้
3. ในการศึกษาที่ 1 นั้นมีการเก็บรวบรวมข้อมูลเพียงสองช่วงเท่านั้น ผลการศึกษาจึงไม่สามารถทดสอบการลดลงของการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างฉับพลันในการทำนายถึงการเพิ่มขึ้นของปัญหาทางสุขภาพข้ามช่วงเวลาได้

ในการศึกษาที่ 2 Stinson และคณะ (2008) จึงทำการทดลองซ้ำและขยายข้อค้นพบจากการทดลองที่ 1 และเพื่อป้องกันข้อจำกัดจากการทดลองที่ 1 ด้วยรูปแบบการศึกษาระยะยาวเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด 6 ครั้งเป็นเวลา 10 อาทิตย์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 3 โมเดลเส้นทางอิทธิพลระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง คุณภาพของความผูกพันทางสังคม ปัญหาทางสุขภาพ การเปลี่ยนแปลงของการเห็นคุณค่าในตนเอง การเปลี่ยนแปลงของคุณภาพของความผูกพันทางสังคม และการเปลี่ยนแปลงของปัญหาทางสุขภาพ จากผลการศึกษาที่ 2 ตามโมเดลสุขภาพตามความผูกพันของบุคคลและสังคมของ Stinson และคณะ (2008)

หมายเหตุ 1. ตัวเลขที่อยู่ภายในวงเล็บ เป็นค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยก่อนการวิเคราะห์ตัวแปรส่งผ่าน

2. $p = .10$. * $p < .05$. ** $p < .01$.

การศึกษาที่ 2 ของงานวิจัยข้างต้นนั้น เป็นการศึกษาว่า โมเดลเส้นทางอิทธิพลระหว่างคุณภาพทางหน้าที่ของความผูกพันทางสังคม (เช่น ความเครียดจากแหล่งที่เกี่ยวกับสัมพันธ์ทางระหว่างบุคคล) และคุณภาพทางโครงสร้างของความผูกพันทางสังคม (เช่น จำนวนของเพื่อน) สามารถอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและปัญหาทางสุขภาพในสัปดาห์ที่ 2-4 ได้หรือไม่ และตรวจสอบว่าการเปลี่ยนแปลงคุณภาพทางหน้าที่และคุณภาพทางโครงสร้างของความผูกพันทางสังคมอย่างฉับพลันสามารถอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงของการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างฉับพลันและการเปลี่ยนแปลงของปัญหาทางสุขภาพอย่างฉับพลันในสัปดาห์ที่ 8-10 ในการศึกษาที่ 2 หรือไม่ ซึ่งผลการศึกษาพบว่าโมเดลนี้มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (fit) อย่างมาก ($\chi^2(12, N = 203) = 17.30, p = .139, CFI = 0.95, RMSEA = 0.05$)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาที่ 2 ในงานวิจัยดังกล่าว พบว่า โมเดลจากการวิเคราะห์ โมเดลสมการโครงสร้างที่แสดงอยู่ในภาพที่ 3 นั้นเป็นโมเดลที่ไม่สอดคล้องกันอย่างเห็นว่นกับ โมเดลที่แสดงอยู่ในภาพที่ 1 แต่อย่างไรก็ตามในทางกรอบความคิดแล้วโมเดลทั้งสองนี้ต่างเป็นโมเดล ที่สอดคล้องกัน เพราะว่าโมเดลที่แสดงอยู่ในภาพที่ 1 นั้นแสดงให้เห็นว่าคุณภาพของความผูกพันทาง สังคมเป็นตัวแปรเดี่ยว แต่ในขณะที่โมเดลที่แสดงอยู่ในภาพที่ 3 นั้น ตัวบ่งชี้ถึงคุณภาพของความ ผูกพันทางสังคมทั้งสองตัวต่างเป็นตัวแปรส่งผ่านความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและ ปัญหาทางสุขภาพ และเมื่อตัวแปรส่งผ่านไม่ถูกรวมอยู่ในการวิเคราะห์ การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำใน สัปดาห์ที่ 0 สามารถทำนายการเพิ่มขึ้นของปัญหาทางสุขภาพระหว่างช่วงเดือนแรกของการศึกษาได้ ซึ่งได้ผลที่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาที่ 1 เพียงแต่ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ ผลการ วิเคราะห์ถึงปัญหาทางสุขภาพที่ได้นั้นได้รับมาจากการรายงานด้วยตนเองถึงพฤติกรรมที่มี ความสัมพันธ์กับสุขภาพในเชิงรูปธรรมของบุคคลอย่างมาก เช่น ความถี่ของการไปพบแพทย์ และ ความถี่ของการขาดเรียนเนื่องจากความเจ็บป่วย

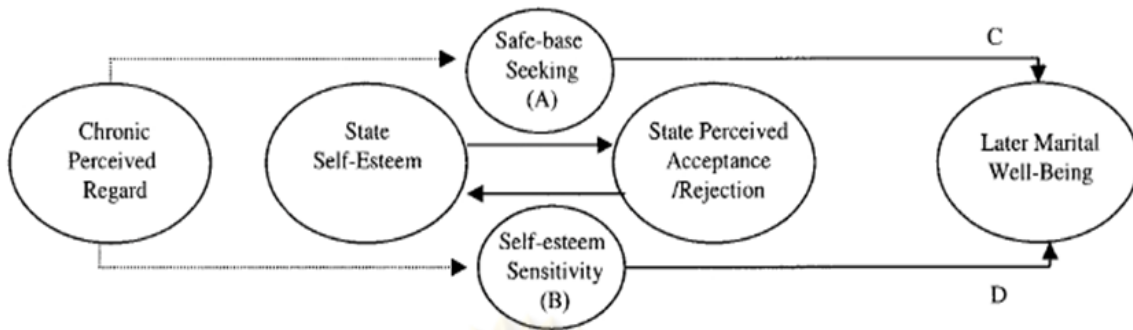
นอกจากนั้นแล้ว ในผลการศึกษาที่ 2 ของงานวิจัยข้างต้น ยังพบด้วยว่าการเห็นคุณค่าใน ตนเองต่ำสามารถทำนายระดับการเพิ่มขึ้นของความเครียดจากแหล่งที่เกี่ยวกับสัมพันธภาพที่สูงขึ้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาที่ 1 และการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำยังสามารถทำนายคุณภาพเชิง โครงสร้างของความผูกพันทางสังคมในระดับต่ำได้อีกด้วยเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่มีการเห็นคุณค่าใน ตนเองสูง ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำรายงานว่าพวกเขามีเพื่อนน้อยกว่าในสัปดาห์ที่ 2-4 และ ปัญหาทางสุขภาพในสัปดาห์ที่ 2-4 ไม่สามารถทำนายการเปลี่ยนของการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่าง สัปดาห์ที่ 0-6 ได้ เช่นเดียวกับผลการศึกษาที่ 1 อย่างไรก็ตาม ความเครียดจากแหล่งที่เกี่ยวกับ สัมพันธภาพและจำนวนของเพื่อนสามารถทำนายการเปลี่ยนแปลงของการเห็นคุณค่าในตนเองใน สัปดาห์ที่ 6 ได้ นอกจากนั้นแล้วความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพทางหน้าที่ (เชิงอัตนัย) และคุณภาพทาง โครงสร้าง (ปรนัย) ของความผูกพันทางสังคมและการเปลี่ยนแปลงของการเห็นคุณค่าในตนเองข้าม ช่วงเวลานี้สนับสนุนถึงค่านิยมของการเห็นคุณค่าในตนเองตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม

จากภาพที่ 3 เมื่อตัวแปรส่งผ่านในสัปดาห์ที่ 8-10 ไม่ถูกนำมาวิเคราะห์ในโมเดล การลดลง ของการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างฉับพลันในสัปดาห์ที่ 6 สามารถทำนายการเพิ่มขึ้นของปัญหาทาง สุขภาพอย่างฉับพลันในสัปดาห์ที่ 8-10 ได้ แต่เมื่อตัวแปรส่งผ่านถูกนำมาวิเคราะห์ในโมเดล การลดลง ของการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างฉับพลันในสัปดาห์ที่ 6 สามารถทำนายการเพิ่มขึ้นของความเครียด จากแหล่งที่เกี่ยวกับสัมพันธภาพในสัปดาห์ที่ 8-10 ได้ ที่ซึ่งเป็นผลให้สามารถทำนายการเพิ่มขึ้นของ ปัญหาทางสุขภาพอย่างฉับพลันในสัปดาห์ที่ 8-10 ได้ การวิเคราะห์การส่งผ่านแสดงให้เห็นว่า การ

เพิ่มขึ้นของความเครียดจากแหล่งที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพสามารถอธิบายส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์ระหว่างการลดลงของการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างฉับพลันและการเพิ่มขึ้นของปัญหาทางสุขภาพอย่างฉับพลันได้ มากไปกว่านั้นการลดลงของจำนวนเพื่อนอย่างฉับพลันสามารถอธิบายส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์ระหว่างการลดลงของการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างฉับพลันและการเพิ่มขึ้นของปัญหาทางสุขภาพอย่างฉับพลันได้ ผลการวิเคราะห์เช่นนี้แสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องระหว่างผลการศึกษาในการศึกษาในครั้งที่ 2 กับผลการศึกษาในการศึกษาครั้งที่ 1 ซึ่งยืนยันข้อค้นพบที่ว่า การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำอย่างต่อเนื่องสามารถทำนายคุณภาพของความผูกพันทางสังคมที่ต่ำอย่างต่อเนื่องได้ และเป็นผลให้สามารถทำนายปัญหาทางสุขภาพอย่างต่อเนื่องได้ด้วย

ผลการศึกษาทั้งสองการศึกษาที่กล่าวมา แสดงให้เห็นว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่อยู่ในระดับต่ำสามารถทำนายปัญหาทางสุขภาพและคุณภาพของความผูกพันทางสังคมที่แย่ได้ และจากการศึกษาระยะยาวในการศึกษาที่สองก็พบผลเช่นเดียวกับการศึกษาแรก และยังพบผลการศึกษาเพิ่มเติมด้วยว่าคุณภาพของความผูกพันทางสังคมที่แย่สามารถทำนายการลดลงของการเห็นคุณค่าในตนเองได้ที่ซึ่งส่งผลต่อการลดลงของคุณภาพของความผูกพันทางสังคมอีกต่อหนึ่งและเป็นผลให้เกิดการเพิ่มขึ้นของปัญหาทางสุขภาพตามมาซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมอย่างมาก

ผลการศึกษาของ Stinson และคณะ (2008) สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Murray, Griffin, Rose, และ Bellavia (2003) ที่ศึกษาว่าการรับรู้ถึงการได้รับการยอมรับจากคนรักส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างไร โดย Murray และคณะ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ถึงการได้รับการยอมรับกับการเห็นคุณค่าในตนเองตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมซึ่งกำหนดโมเดลเชิงสมมติฐานดังภาพที่ 4 ด้วยบันทึกประจำวันในระยะยาว จากการวิเคราะห์พหุระดับ (multilevel analyses) พบว่า บุคคลที่รู้สึกว่าคุณค่าตนเองได้รับการยอมรับในทางบวกจากคนรักของพวกเขาจะชดเชยความสงสัยในตนเองที่เกิดขึ้นในแต่ละวันด้วยการรับรู้การยอมรับและความรักจากคนรัก ในทางตรงกันข้ามบุคคลที่รู้สึกว่าคุณค่าตนเองได้รับการยอมรับในทางบวกเพียงเล็กน้อยจากคนรักจะรับเอาประสบการณ์ที่ถูกปฏิเสธในแต่ละวันเข้าไปสู่ภายในและเริ่มกังวลว่าคนรักของพวกเขาจะพอใจในตัวพวกเขา น้อยลง ความไวของการเห็นคุณค่าในตนเองต่อการถูกปฏิเสธเช่นนี้สามารถทำนายการลดลงของความพึงพอใจในความสัมพันธ์ของคนรักของพวกเขาได้

ภาพที่ 4 โมเดลแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการรับรู้การได้รับการยอมรับหรือการถูกปฏิเสธตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมในงานวิจัยของ Murray, Griffin, Rose, และ Bellavia (2003)

นอกจากนั้นแล้ว Leary และคณะ (1995) ได้ทำการศึกษาห้การศึกษาเกี่ยวกับข้อสันนิษฐานในทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมตามที่มีทฤษฎีที่ว่าระบบการเห็นคุณค่าในตนเองจะกำกับปฏิกิริยาของบุคคลอื่นและกระตุ้นบุคคลถึงความเป็นไปได้ของการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งผลการศึกษาที่หนึ่งพบว่า อิทธิพลของเหตุการณ์ที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองเชิงสภาวะของบุคคลสอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ว่าเหตุการณ์เช่นใดที่จะนำไปสู่การยอมรับหรือการถูกปฏิเสธ ในการศึกษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างต้องประเมินว่าพวกเขาารู้สึกว่าตนเองได้รับการเข้าร่วมกลุ่มทางสังคมอย่างไรในสถานการณ์ทางสังคมจริงซึ่งมีสหสัมพันธ์สูงกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของพวกเขา ในการศึกษาที่สามและการศึกษาที่ดี การถูกกีดกันทางสังคมเป็นสาเหตุต่อการลดลงในการเห็นคุณค่าในตนเองเมื่อกลุ่มตัวอย่างถูกกีดกันออกจากกลุ่มด้วยเหตุผลส่วนบุคคล แต่ไม่เป็นเช่นนั้นเมื่อการถูกกีดกันออกจากกลุ่มถูกซ่อน แต่ผลนี้ไม่ถูกส่งผ่านโดยการนำเสนอตนเอง (self-presentation) การศึกษาที่ห้าแสดงให้เห็นว่าการเห็นคุณค่าในตนเองเชิงลักษณะนิสัยมีสหสัมพันธ์สูงกับระดับที่กลุ่มตัวอย่างรู้สึกว่าได้อยู่หรือถูกกีดกันจากผู้อื่น ผลการศึกษาทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นถึงหลักฐานที่ชัดเจนสำหรับโมเดลมาตรฐานทางสังคม

Denissen, Penke, Schmitt, และ Aken (2008) ได้ทำการศึกษาตามทฤษฎีของทฤษฎีมาตรฐานสังคมซึ่งได้ทำการศึกษาในหลายระดับดัดหลัน (ระดับภายในบุคคล, ระดับระหว่างบุคคล, ระดับระหว่างประเทศ) ซึ่งตัวบ่งชี้ถึงปริมาณและคุณภาพของปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณและคุณภาพของปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถูกรวบรวมจากสัมพันธภาพกับเพื่อน สมาชิกภายในครอบครัว และคู่อภิเษก ในระดับภายในบุคคล คุณภาพของสัมพันธภาพและปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณและคุณภาพของสัมพันธภาพปรากฏว่าเป็นตัวทำนายความแปรปรวนของการเห็นคุณค่าในตนเอง การวิเคราะห์ข้ามย้อนหลัง (cross-lagged analyses) บ่งชี้ว่าความสัมพันธ์นี้บางส่วนเนื่องมาจากว่าผลของการเข้าร่วมกลุ่มกันทางสังคมที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงในการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับระหว่างบุคคล บุคคลที่รายงานว่ามีคุณภาพของสัมพันธภาพสูงก็จะมีระดับของการเห็นคุณค่าในตนเองเชิงลักษณะนิสัยสูงด้วย ในระดับระหว่างประเทศ ประเทศที่มีประชากรโดยทั่วไปมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนถูกจำแนกออกเป็นประเทศที่มีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับประเทศสูงกว่าประเทศที่ปราศจากประชากรเช่นนั้น แม้ว่าความสุข ความเป็นปัจเจกบุคคลนิยม ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และภาวะ neuroticism จะถูกควบคุมแล้ว

อย่างไรก็ตาม Kirkpatrick และ Ellis (2001) ทำการค้นคว้าเพื่อขยายโมเดลมาตรฐานสังคม (the sociometer model) ในหลาย ๆ ทิศทาง ในทิศทางแรก พวกเขาได้แย้งว่า เมื่ออ้างอิงตามทฤษฎีของทฤษฎีวิวัฒนาการ (an evolutionary perspective) การเข้าร่วมกลุ่มกันทางสังคมไม่ใช่ปัญหาในการปรับตัวเพียงอย่างเดียว (a single adaptive problem) แต่ขึ้นอยู่กับปัญหาเฉพาะในแต่ละหมวดรูปแบบความสัมพันธ์ที่แตกต่างกันย่อมมีปัญหาทางการปรับตัวที่แตกต่างกัน และคุณลักษณะที่มีคุณค่าของคู่สัมพันธ์ที่แตกต่างกันก็ไม่เหมือนกัน ยกตัวอย่างเช่น ความดึงดูดทางกายภาพเป็นคุณลักษณะที่มีคุณค่าในคู่อภิเษกแต่ไม่มีคุณค่าในสมาชิกครอบครัวหรือเพื่อนร่วมทีม เพราะปัญหาทางการปรับตัวมีความสัมพันธ์กับรูปแบบของสัมพันธภาพที่หลากหลายจึงทำให้แนวโน้มแตกต่างกัน Kirkpatrick และ Ellis ยังชี้แจงด้วยว่าการประเมินตนเอง (self-evaluation) ควรจะพิจารณาในขอบเขตหรือด้านเฉพาะตามหน้าที่ มาตรฐานสังคมที่หลากหลายนั้นได้แสดงให้เห็นถึงการเข้าร่วมกลุ่มทางสังคมที่มีขอบเขตหรือด้านเฉพาะที่แตกต่างกัน

ในทิศทางที่สอง Kirkpatrick และ Ellis (2001) ยืนยันว่า การเข้าร่วมกลุ่มทางสังคมหรือการได้รับการยอมรับทางสังคมเป็นเพียงแง่มุมหนึ่งเท่านั้นของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ถูกกำกับโดยมาตรฐานสังคม คุณค่าทางการปรับตัวในการเข้าร่วมกลุ่มทางสังคมในความสัมพันธ์แบบร่วมมือกันควรขึ้นอยู่กับความแข็งแกร่งหรือคุณค่าของความสัมพันธ์หรือกลุ่มที่มีต่อบุคคลด้วย เพราะความร่วมมือกันภายในกลุ่มโดยทั่วไปหมายถึงการแข่งขันกันระหว่างกลุ่ม คุณค่าของความสัมพันธ์แบบร่วมมือกันของบุคคลมีแนวโน้มที่จะมีความสัมพันธ์กับคู่ของพวกเขาหรือสถานะภาพของกลุ่มเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่แข่งขัน การร่วมมือกันเพื่อผลประโยชน์อาจเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดของคำอธิบายนี้ แต่คำอธิบายนี้ก็อาจเกิดขึ้นได้จริงในความสัมพันธ์คู่รัก มิตรภาพ และความสัมพันธ์แบบเครือญาติ ดังนั้นการเห็นคุณค่าในตนเองจึงควรถูกกำกับโดยมาตรฐานสังคมที่สะท้อนถึงความเข้มแข็งและคุณค่าของกลุ่มทางสังคมของบุคคลและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ทรรศนะนี้สอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองของทฤษฎีอัตลักษณ์ทางสังคม (social identity theory) (Tajfel, 1982; Tajfel & Turner, 1986) ที่ซึ่งนักวิจัยบางคนอ้างว่าเป็นการเห็นคุณค่าในตนเองทางสังคม (social self-esteem) (Rubin & Hewstone, 1998) หรือการเห็นคุณค่าในตนเองในการรวมกลุ่ม (collective self-esteem) (Luhtanen & Crocker, 1992) ซึ่งตรงข้ามกับการเห็นคุณค่าในตนเองส่วนบุคคล (personal self-esteem)

นอกจากนั้นแล้ว ไม่ใช่ว่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลทั้งหมดจะเป็นความสัมพันธ์แบบร่วมมือภายในความสัมพันธ์คู่รัก การรวมกลุ่มกัน และเครือข่ายทางสังคมขนาดใหญ่ บุคคลแข่งขันกับคนอื่น ๆ เพื่อคุ้มครอง สถานภาพ และทรัพยากรอื่น ๆ ดังนั้นทรัพยากรหลักอีกประการของการเห็นคุณค่าในตนเองจึงควรสะท้อนถึงอัตมโนทัศน์ของบุคคลในการควบคุม ในสถานภาพ และความตั้งใจ เมื่อเปรียบเทียบกับการแข่งขันอื่น ๆ ซึ่งตรงข้ามกับ Leary (Leary & Baumeister, 2001; Leary & Downs, 1995) Kirkpatrick และ Ellis (2001) ไม่เชื่อว่าจุดยืนทางความสัมพันธ์ของบุคคลในมิติการแข่งขันสามารถลดการเข้าร่วมกลุ่มกันทางสังคมลงได้ในเชิงทฤษฎี การดีกว่าคนอื่น เช่น มั่งคั่งกว่า, งดงามกว่า เป็นต้น ไม่ได้ทำให้ถูกยอมรับหรือถูกชอบจากบุคคลอื่นเสมอไป ยกตัวอย่างเช่น ลักษณะเช่นนั้นสามารถทำให้บุคคลโดดเดี่ยวได้ในจุดสูงสุดถ้าความพยายามที่จะได้รับสถานภาพหรือทรัพยากรเป็นผลให้เกิดการแปลกแยกหรือความไม่พอใจจากคู่รัก เพื่อน หรือกลุ่ม

ในทิศทางที่สาม Kirkpatrick และ Ellis (2001) ยืนยันว่ามาตรการทางสังคมที่หลากหลายวิวัฒน์ขึ้นเพื่อการทำหน้าที่ที่แตกต่างกัน พวกเขาได้แย้งว่านอกเหนือจากการจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อฟื้นฟูการเข้าร่วมกลุ่มทางสังคมตามระดับความพึงพอใจแล้ว มาตรการทางสังคมยังถูกออกแบบมาเพื่อที่จะกระตุ้นกระบวนการทางจิตวิทยาและพฤติกรรมที่หลากหลาย และถูกออกแบบมาเพื่อที่จะแก้ปัญหาทางการปรับตัวโดยเฉพาะ กระบวนการเช่นนี้เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงทางพัฒนาการในระยะยาว เมื่อชีวิตในช่วงต้นประสบกับการถูกปฏิเสธจากผู้ปกครองซึ่งนำไปสู่การที่บุคคลมีวุฒิภาวะก่อนและแสดงกลวิธีในการหาผู้ครองในระยะสั้นของช่วงวัยรุ่น (Belsky, Steinberg, & Draper, 1991) หรือกระบวนการเช่นนี้ก็อาจเกี่ยวข้องกับการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมอย่างทันทีในระยะเวลาสั้น (Gangestad & Simpson, 2000) ยกตัวอย่างเช่น อัตราโทษศน์ของบุคคลที่มีการควบคุมต่ำจะนำบุคคลไปสู่การใช้กลวิธีระหว่างบุคคลที่มีความเสี่ยงต่ำและหลีกเลี่ยงการเผชิญกับบุคคลที่มีการควบคุมสูงกว่าเพราะเป็นอันตราย และการรับรู้ความอ่อนแอในกลุ่ม ณ ขณะนั้นเป็นสิ่งจูงใจให้บุคคลเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับกลุ่มหรือลดความแข็งแกร่งของอีกกลุ่มที่แข็งแกร่งกว่า จากแนวคิดนี้ ความก้าวร้าวถูกมองว่าเป็นกลวิธีทางพฤติกรรมประการหนึ่งที่ถูกกำกับในขอบเขตเฉพาะของการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งผสมผสานกับปัจจัยทางสถานการณ์เฉพาะอื่น ๆ

จากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีมาตรการทางสังคมนั้น ย่อมสรุปได้อย่างเป็นเหตุเป็นผลว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคม เพราะการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นระบบที่คอยตรวจสอบระดับการเข้าร่วมกลุ่มของบุคคลเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาขึ้นในการดำรงชีวิตซึ่งต้องพึ่งพาสังคม นั่นก็คือการเห็นคุณค่าในตนเองสามารถทำนายการถูกกีดกันทางสังคมได้ทั้งการถูกกีดกันทางสังคมตามที่รับรู้และการถูกกีดกันทางสังคมที่เกิดขึ้นจริงได้ โดยเมื่อบุคคลมีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับต่ำย่อมแสดงให้เห็นว่าบุคคลเริ่มถูกกีดกันทางสังคมทั้งในทางที่รับรู้และที่เกิดขึ้นจริง และเมื่อบุคคลมีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับสูงย่อมแสดงให้เห็นว่าบุคคลได้รับการเข้าร่วมกลุ่ม ผู้วิจัยจึงนำข้อสรุปตามทฤษฎีมาตรการทางสังคมและงานวิจัยซึ่งศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองตามทฤษฎีมาตรการทางสังคมนี้ออกไปตั้งเป็นสมมติฐานเบื้องต้นว่า การเห็นคุณค่าในตนเองสามารถทำนายการถูกกีดกันทางสังคมได้ในทิศทางลบ และการเห็นคุณค่าในตนเองสามารถทำนายการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ในทิศทางลบ

การวัดการถูกกีดกันทางสังคม

จากการศึกษาที่ 1 ของ Leary และคณะ (1995) ซึ่งศึกษาพบว่า พฤติกรรมของบุคคลที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีสหสัมพันธ์สูงกับผลของพฤติกรรมนั้นที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง ($r = .70$) ในการศึกษาใช้ผลการประเมินจาก 2 มาตรฐาน โดยแต่ละมาตรฐานมี 16 พฤติกรรม ในมาตรฐานแรกให้กลุ่มตัวอย่างประเมินว่าคนอื่น ๆ จะตอบสนองอย่างไรหากพวกเขาแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ 16 พฤติกรรม ซึ่งมีช่วงการประเมิน 1 ถึง 5 และมีความหมายของช่วงการประเมินตั้งแต่คนส่วนใหญ่ ปฏิเสธหรือหลีกเลี่ยงหนีขึ้นไปจนถึงคนส่วนใหญ่ยอมรับหรือเข้าหาฉัน และในมาตรฐานที่สองให้กลุ่มตัวอย่างประเมินว่าเขาจะรู้สึกเกี่ยวกับตนเองอย่างไร ถ้าเขาแสดงพฤติกรรมเช่นนั้น โดยประเมินด้วยคำคุณศัพท์ขั้วคู่ (bipolar adjective scale) เช่น ดี-เลว ภูมิใจ-อาย มีช่วงการประเมิน 1 ถึง 7 ในการศึกษา มีการสุ่มลำดับการทำมาตรฐานใน 2 มาตรฐาน

Leary และคณะ (1995) เสนอแนะว่าในการศึกษาที่ 1 มีข้อจำกัดที่กลุ่มตัวอย่างบางคนไม่เคยแสดงพฤติกรรมเช่นนั้น จึงพึ่งพาการสันนิษฐานในการศึกษาที่ 2 จึงให้กลุ่มตัวอย่างถูกสุ่มให้เขียนเรียงความเกี่ยวกับ 1) ประสบการณ์ที่เพิ่งผ่านไป ที่มีอารมณ์ทางลบ 1 ใน 4 อารมณ์ ได้แก่ ความวิตกกังวลทางสังคม (social anxiety) ความรู้สึกโดดเดี่ยว (loneliness) ความอิจฉา (jealous) หรือ ความซึมเศร้า (depression) หรือ 2) ประสบการณ์ที่เพิ่งผ่านไป ที่มีอารมณ์ทางบวก 1 ใน 4 อารมณ์ ได้แก่ ความไม่วิตกกังวล (nonanxious) ความไม่โดดเดี่ยว (nonlonely) ความไม่อิจฉา (nonjealous) หรือ ความไม่ซึมเศร้า (nondepressed) แล้วจึงประเมินว่าพวกเขาารู้สึกว่าได้รับการเข้าร่วมกลุ่มหรือถูกกีดกันในสถานการณ์นั้นเช่นไร จากคำตอบต่าง ๆ เช่น ได้รับการยอมรับ (accepted) ถูกกีดกัน (excluded) ได้รับการต้อนรับ (welcomed) ถูกปฏิเสธ (rejected) หรือได้รับการเข้าร่วมกลุ่ม (included) โดยมีช่วงการประเมิน 1 ถึง 7 คะแนนการประเมินที่มากบ่งชี้ถึงความรู้สึกว่าถูกกีดกันทางสังคม โดยมาตรฐานการถูกกีดกันทางสังคมตามวิธีนี้ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .94

อย่างไรก็ตามในการศึกษาที่ 2 ของ Leary และคณะ (1995) นักวิจัยก็ให้กลุ่มตัวอย่างเขียนถึงเหตุผลเบื้องต้นว่า ทำไมพวกเขาารู้สึกเช่นนั้นในสถานการณ์นั้น โดยเหตุผลถูกลงรหัส เป็น 1 – 5 ซึ่ง 1 หมายถึง ได้รับการเข้าร่วมอย่างชัดเจน 2 หมายถึง น่าจะได้รับการเข้าร่วม 3 หมายถึง ไม่ชัดเจนว่าได้รับการเข้าร่วมหรือถูกกีดกัน 4 หมายถึง น่าจะถูกกีดกัน และ 5 หมายถึง ถูกกีดกันอย่างชัดเจน เพื่อลดข้อจำกัดในการศึกษาที่ 1

ในการศึกษาที่ 3 ของ Leary และคณะ (1995) ซึ่งศึกษาถึงผลของการเห็นคุณค่าในตนเองเชิงสภาวะในการตอบสนองต่อการถูกกีดกันทางสังคมจากกลุ่ม โดย Leary และคณะจัดกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน และแต่ละคนอยู่ในสถานที่ที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างถูกบอกว่าเป็นการทำงานเกี่ยวกับการตัดสินใจเป็นกลุ่มและการตัดสินใจเป็นรายบุคคล กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนทำแบบสอบถามเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information exchange questionnaire) ซึ่งจะต้องทำแบบสอบถามใน 2 ลักษณะ 1) ประเมินตนเองใน 13 ข้อด้วยช่วงการประเมิน 1 ถึง 7 เช่น เป็นคนเปิดเผย-เป็นคนเก็บตัว เป็นคนตึงเครียด-เป็นคนผ่อนคลาย และ 2) เขียนเรียงความสั้นเกี่ยวกับ “สิ่งที่ฉันชื่นชมสิ่งที่มีค่า” และ “คนแบบไหนที่ฉันอยากเป็นมากที่สุด” หลังจากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนได้อ่านข้อมูลของคนอื่น ๆ 4 คนที่เหลือ และให้กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนประเมินคนอื่น ๆ 4 คนที่เหลือ และระบุ 2 คนที่ต้องการทำงานด้วย และ 2 คนที่น่าจะพึ่งพาได้ที่สุดเมื่อเกิดปัญหา

ในการศึกษาการถูกกีดกันทางสังคมของ Kirkpatrick, Waugh, Valencia, และ Webster (2002) ได้ใช้การประเมินการถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มตัวอย่างด้วยมาตรวัด 2 มาตรวัด ได้แก่ 1) 9-item Inclusionary Status Scale (Spivey, 1990) ซึ่งเป็นมาตรวัดที่เคยถูกใช้ในการศึกษาก่อนหน้าของ Leary, Cottrell, และ Phillips (2001) ด้วยวัตถุประสงค์เดียวกัน และ 2) 10-item Interpersonal Support Evaluation List (Cohen, Mermelstein, Kamarck, & Hoberman, 1985)

และในการศึกษาของ Murray, Griffin, Rose, และ Bellavia (2003) ประเมินการถูกกีดกันทางสังคมโดยใช้ The Daily Experience Record (DER) ซึ่งแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) 103-item event inventory ซึ่งเป็นส่วนที่ตรวจสอบเหตุการณ์ทางบวกและเหตุการณ์ทางลบที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน เช่น ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการทำงาน ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครอบครัว หรือปฏิสัมพันธ์กับลูก และ 2) 54-item feelings inventory ซึ่งเป็นส่วนที่ประเมินว่าพวกเขาประสบกับอารมณ์ต่าง ๆ ในแต่ละวันมากน้อยเพียงใดโดยมีการประเมินในลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ พฤติกรรมการปฏิเสธ (5 ข้อ) พฤติกรรมการยอมรับ (2 ข้อ) พฤติกรรมทางลบของคนรักตามที่ได้รับรู้ (7 ข้อ) พฤติกรรมการยอมรับของคนรักตามที่ได้รับรู้ (4 ข้อ) การเห็นคุณค่าในตนเองเชิงสภาวะ (7 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .81) การรู้สึกได้รับการยอมรับ (7 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .94) ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการ

ยอมรับ (5 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .86) และการรู้สึกถูกปฏิเสธ (6 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .91)

ในการศึกษาเพื่อตรวจสอบทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมของ Anthony, Wood, และ Holmes (2007) ได้ใช้การประเมินการถูกกีดกันทางสังคมจากการประเมินด้วยมาตรวัดการยอมรับจากกลุ่มตามที่คาดหวัง (anticipated acceptance from the group) โดยมีการประเมินใน 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) ประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อพวกเขา (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .76) โดยมีคำถามเช่น “กลุ่มชอบคุณมากน้อยเพียงใด” “กลุ่มมีความประทับใจกับคุณหรือไม่” “กลุ่มคาดว่าจะชอบคุณโดยทันที” “กลุ่มคาดว่าจะชอบคุณหลังจากที่ได้รู้จักคุณ” หรือ “กลุ่มจะชอบคุณมากน้อยเพียงใดหลังจากพบกันแล้ว 4 ครั้ง” (จินตนาการว่าได้ร่วมกลุ่มกันแล้ว) และ 2) ประเมินความคิดเห็นของกลุ่มที่มีต่อพวกเขาด้วยคุณลักษณะทางบวก 6 คุณลักษณะ (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .88) โดย 6 คุณลักษณะ ได้แก่ ใจดี ความอบอุ่น การมีทักษะทางสังคม เห็นอกเห็นใจ น่าพูดคุยด้วย มีบุคลิกภาพที่น่าตื่นเต้น

การประเมินการถูกกีดกันทางสังคมตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยประเมินการถูกกีดกันทางสังคมจากทั้งการถูกกีดกันทางสังคมที่เกิดขึ้นจริงภายในกลุ่มที่จัดกระทำขึ้น และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของสมาชิกภายในกลุ่มแต่ละคน มาตรวัดการถูกกีดกันทางสังคมของผู้วิจัยจึงประกอบด้วยสองส่วน โดยส่วนแรกเป็นการประเมินการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และส่วนที่สองเป็นการประเมินการถูกกีดกันทางสังคมที่เกิดขึ้น จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวัดการถูกกีดกันทางสังคม ผู้วิจัยประเมินการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมด้วยมาตรวัดการยอมรับจากกลุ่มตามที่คาดหวังในการศึกษาของ Anthony และคณะ (2007) และประเมินการถูกกีดกันทางสังคมที่เกิดขึ้นจริงด้วยแบบประเมินสมาชิกภายในกลุ่มในการศึกษาที่ 3 ของ Leary และคณะ (1995) เนื่องจากว่ามาตรวัดการยอมรับที่คาดหวังจากกลุ่มและแบบประเมินสมาชิกภายในกลุ่มเป็นมาตรวัดที่ถูกใช้เพื่อประเมินการถูกกีดกันทางสังคมที่เกิดขึ้นภายในกลุ่มตามการจัดกระทำในการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งเหมาะสมกับวิธีการดำเนินการวิจัยในงานวิจัยครั้งนี้มากกว่ามาตรวัดการถูกกีดกันทางสังคมอื่น ๆ ที่ใช้ในการสำรวจการถูกกีดกันทางสังคมที่เกิดขึ้นโดยทั่วไปไม่ใช้กับกลุ่มเฉพาะในการวิจัยเชิงทดลอง เช่น 9-item Inclusionary Status Scale (Spivey, 1990), 10-item Interpersonal Support Evaluation List (Cohen, Mermelstein, Kamarck, & Hoberman, 1985), หรือ The Daily Experience Record (Murray, Griffin, Rose, & Bellavia, 2003)

การจัดกระทำการถูกกีดกันทางสังคม

ในการศึกษาที่ 4 ของ Twenge, Baumeister, Tice, และ Stucke (2001) ได้จัดกระทำการถูกกีดกันทางสังคมโดยให้กลุ่มตัวอย่างเข้าห้องทดลองเป็นกลุ่ม (single-sex group) 4 – 6 คน และกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนกล่าวแนะนำตนเองตามชุดของข้อความจากงานเหนี่ยวนำความใกล้ชิดทางความสัมพันธ์ (the relationship closeness induction task) ซึ่งได้รับการพัฒนาโดย Sedikides, Campbell, Reeder, และ Elliot (1999) โดยสมาชิกทุกคนภายในกลุ่มแนะนำตนเองรวมเป็นเวลาประมาณ 20 นาที หลังจากนั้นกลุ่มตัวอย่างถูกแยกห้อง เพื่อตอบแบบสอบถามลักษณะประชากร (demographic) และตอบคำถามจากผู้วิจัยว่า “พวกเราสนใจในการสร้างกลุ่ม (forming groups) ที่สมาชิกชอบและเคารพซึ่งกันและกัน โปรดเขียนชื่อสมาชิกในกลุ่มสองคน ที่คุณอยากจะทำงานร่วมด้วยมากที่สุด” หลังจากนั้นกลุ่มตัวอย่างเข้าสู่เงื่อนไขได้รับการยอมรับหรือเงื่อนไขถูกปฏิเสธ แล้วจึงตอบมาตรวัดที่ได้กำหนดไว้

ในการศึกษาที่ 2 ของ Baumeister, Dwall, Ciarocco, และ Twenge (2005) ที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการถูกกีดกันทางสังคมกับการกำกับตนเอง การศึกษาที่ 3 ของ Maner, Dwall, Baumeister, และ Schaller (2006) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการถูกกีดกันทางสังคมกับการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลขึ้นมาใหม่ และการศึกษาที่ 2 ของ Twenge, Baumeister, Dwall, Ciarocco, และ Bartels (2007) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการถูกกีดกันทางสังคมและพฤติกรรมช่วยเหลือ ก็ต่างใช้การจัดกระทำการถูกกีดกันทางสังคมเช่นเดียวกับการศึกษาที่ 4 ของ Twenge และคณะ (2001)

เนื่องจากในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาถึงอิทธิพลที่การถูกกีดกันทางสังคมส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง การจัดกระทำการถูกกีดกันทางสังคมจึงไม่ใช่การสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าสู่เงื่อนไขการถูกกีดกันทางสังคมหรือเงื่อนไขการได้รับการยอมรับแล้วจึงประเมินการเห็นคุณค่าในตนเอง แต่ผู้วิจัยศึกษาถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม ผู้วิจัยจึงจัดกระทำกลุ่มในสภาพเชิงทดลองเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีปฏิสัมพันธ์กันโดยกำหนดเงื่อนไขให้กลุ่มตัวอย่างภายในกลุ่มรับรู้ว่าจะมีการถูกกีดกันทางสังคม หลังจากจัดกระทำกลุ่มผู้วิจัยจะให้กลุ่มตัวอย่างประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองแล้วจึงประเมินการถูกกีดกันทางสังคม จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกระทำการถูกกีดกันทางสังคม ผู้วิจัยจึงนำชุดข้อความของงาน

เหนี่ยวนำความใกล้ชิดทางความสัมพันธ์ (the relationship closeness induction task) ซึ่งได้รับการพัฒนาโดย Sedikides และคณะ (1999) มาใช้ในการจัดกระทำการถูกกีดกันทางสังคมตามการศึกษาของ Twenge และคณะ (2001) และนักวิจัยคนอื่น ๆ ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น

2. ความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem Discrepancies) และความหลงตนเอง (Narcissism)

Kernis และคณะ (Kernis, 1993; Kernis & Waschull, 1995) แสดงให้เห็นถึงประโยชน์ของการประเมินความมั่นคงของการเห็นคุณค่าในตนเองร่วมกับระดับของการเห็นคุณค่าในตนเอง พวกเขาอธิบายว่าความคงที่ของการเห็นคุณค่าในตนเองว่าเป็นขนาดความผันแปรระยะสั้นโดยรอบระดับของการเห็นคุณค่าในตนเองพื้นฐาน Kernis และ Waschull (1995) ประเมินความคงที่ของการเห็นคุณค่าในตนเองข้ามช่วงเวลา แต่กระบวนการพื้นฐานยังคงเป็นเช่นเดิม ในงานวิจัยของ Kernis และ Waschull กลุ่มตัวอย่างทำมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองตามช่วงเวลาทั่วไป (เช่น 12 ชั่วโมง) ข้อคำถามในมาตรวัดเป็นคำถามที่ถามกลุ่มตัวอย่างว่าพวกเขารู้สึกอย่างไรในช่วงเวลานั้นเช่นเดียวกับข้อคำถามในมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง การคำนวณส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองในหลาย ๆ สภาวะแสดงให้เห็นถึงดัชนีบ่งชี้ความคงที่ เช่นว่า บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองไม่คงที่แสดงออกถึงการเปลี่ยนคำตอบมากกว่า และเป็นผลให้มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสูง

ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองสูงซึ่งคงที่และการเห็นคุณค่าในตนเองสูงซึ่งไม่คงที่มีความเกี่ยวข้องกับการป้องกันตนเองในหลาย ๆ บริบท Kernis, Grannemann, และ Barclay (1989) พบว่า บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงซึ่งไม่คงที่มีแนวโน้มสูงที่จะแสดงความโกรธซึ่งใช้การประเมินด้วยการรายงานตนเอง (self-report) ขณะที่บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงซึ่งคงที่มีแนวโน้มที่จะแสดงความโกรธน้อยกว่า ในการตรวจสอบผลร่วมกันระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและอารมณ์ Kernis, Greenier, Herlocker, Whisenhunt, และ Abend (1997) พบผลการศึกษาว่า หลังจากการเหนี่ยวนำอารมณ์ทางลบ กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงซึ่งไม่คงที่รายงานว่าพวกเขาต้องการที่จะมีปฏิกริยาในเชิงป้องกันในการตอบสนองต่อเหตุการณ์ทางลบ เมื่อไม่พิจารณาถึงการเหนี่ยวนำอารมณ์ กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงซึ่งคงที่รายงานว่าพวกเขามีความสงสัยในตัวเองน้อยแม้จะหลังจากการเกิดเหตุการณ์ทางลบ

ในการศึกษาโดยใช้บันทึกประจำวันตามธรรมชาติ Greenier, Kernis, McNamara, Waschull, Berry, Herlocker, และคณะ (1999) แสดงให้เห็นว่าบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งไม่มั่นคงได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันมากกว่าบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งคงที่ เหตุการณ์ทางลบมีอิทธิพลทางลบอย่างมากต่อกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองไม่คงที่เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองคงที่ เหตุการณ์ทางบวกก็มีอิทธิพลเช่นเดียวกัน การประเมินเหตุการณ์ทางลบนั้นเป็นการรายงานจากกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งคงที่และกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งไม่คงที่ Greenier และคณะ ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับความคงที่ของการเห็นคุณค่าในตนเองไว้ว่า บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งไม่คงที่รับรู้เหตุการณ์ว่ามีความเกี่ยวข้องกับตนเองและเกี่ยวข้องกับคุณค่าของตนเองมากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ Kernis, Whisenhunt, Waschull, Greenier, Berry, Herlocker, และคณะ (1998) ที่พบว่า บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งไม่คงที่นั้นรายงานว่าตนเองมีปัญหาในชีวิตประจำวันในระดับสูงจะมีความซึมเศร้ามากกว่าคนอื่น ๆ

ความไม่คงที่ของการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นได้รับการอธิบายจากความไม่สอดคล้องกันระหว่างรูปแบบการเห็นคุณค่าในตนเองทั้ง 2 มิติ ได้แก่

- 1) การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (explicit self-esteem)
- 2) การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (implicit self-esteem)

Greenwald และ Banaji (1995) เสนอว่าการเห็นคุณค่าในตนเองไม่ได้มีเพียงมิติเดียวที่วัดจากการรายงานตนเอง (self-report) ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางปัญญา แต่การเห็นคุณค่าในตนเองยังมีมิติที่เกิดจากประสบการณ์ในอดีตซึ่งส่งผลต่อการตอบสนองโดยอัตโนมัติด้วย โดยที่การเห็นคุณค่าในตนเองที่แสดงออกโดยตรงนั้นเป็นการประเมินอัตมโนทัศน์ของตนเองตามการตระหนักรู้ของบุคคล ในขณะที่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยเป็นการประเมินอัตมโนทัศน์ของตนเองอย่างไม่ตระหนักรู้หรือไม่ได้ตั้งใจ

ในการศึกษาต่อเนื่องของ Jordan, Spencer, Zanna, Hoshino-Browne, และ Correll (2003) พบผลการศึกษาที่สนับสนุนสมมติฐานที่ว่า บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งไม่คงที่มีรูปแบบการเห็นคุณค่าในตนเองที่ขัดแย้งกันสองรูปแบบ โดยรูปแบบของการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างตระหนักรู้อยู่ในระดับสูง และรูปแบบของการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างไม่ตระหนักรู้อยู่ในระดับต่ำ ผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ในระดับสูง แต่มีการเห็นคุณค่าใน

ตนเองโดยน้อยอยู่ในระดับต่ำ จะมีความรู้สึกถึงคุณค่าของตน (self-worth) ที่ขึ้นอยู่กับขอบเขตเฉพาะด้านซึ่งไม่คงที่ เช่น การได้รับการยอมรับจากสังคม ความดึงดูดใจทางกายภาพ และผลงานในงานที่แข่งขัน มากไปกว่านั้น หลังจากเกิดการล้มเหลวในการปฏิบัติงาน บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ในระดับสูง แต่มีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยน้อยอยู่ในระดับต่ำ จะเลิกทำงานนั้น ในขณะที่บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ในระดับสูง และมีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยน้อยอยู่ในระดับสูงด้วยจะยังคงเผชิญกับความล้มเหลว ประเด็นที่น่าสนใจในความสัมพันธ์ของการเห็นคุณค่าในตนเองนั้น คือความสัมพันธ์ระหว่างความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองกับความหลงตนเอง นักวิจัยพบว่า บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ในระดับสูง แต่มีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยน้อยอยู่ในระดับต่ำ มีความสัมพันธ์กับความหลงตนเองในระดับสูง

นอกจากนั้นแล้วนักวิจัยหลายคนพบว่าการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยน้อยมีความสัมพันธ์กับการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับน้อยเท่านั้น หรือแทบไม่มีความสัมพันธ์กัน (Greenwald & Farnham, 2000; Jordan, Spencer; Zeigler-Hill, 2006) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยน้อยอาจเป็นมิติที่เป็นอิสระจากกัน มากไปกว่านั้นดูเหมือนว่าการเห็นคุณค่าในตนเองทั้งสองประเภทนี้จะทำนายผลได้แตกต่างกัน การเห็นคุณค่าในตนเองโดยน้อยทำนายการตอบสนองที่เป็นไปตามธรรมชาติหรือการตอบสนองทางแรงขับอารมณ์ได้แม่นยำมากกว่าการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ในทางตรงกันข้ามการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีแนวโน้มที่จะทำนายการตอบสนองซึ่งผ่านกระบวนการทางปัญญาได้แม่นยำกว่าการเห็นคุณค่าในตนเองโดยน้อย

จากงานวิจัยที่เกี่ยวกับความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยน้อยและการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ซึ่งพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยน้อยเป็นมิติที่เป็นอิสระจากกัน และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยน้อยมีแนวโน้มที่จะทำนายปรากฏการณ์หรือการตอบสนองที่เป็นไปตามธรรมชาติหรือการตอบสนองตามแรงขับอารมณ์ได้ดีกว่าการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ในทางตรงกันข้ามการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีแนวโน้มที่จะทำนายการตอบสนองซึ่งผ่านกระบวนการทางปัญญาได้แม่นยำกว่าการเห็นคุณค่าในตนเองโดยน้อย

จากสมมติฐานเบื้องต้นที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรม แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมว่า การเห็นคุณค่าในตนเองสามารถทำนายการถูกกีดกันทางสังคมได้ในทิศทางลบ และการเห็นคุณค่าในตนเองสามารถทำนายการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ในทิศทางลบ เมื่อพิจารณาร่วมกันกับข้อค้นพบจากแนวคิดและงานวิจัยเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่มีมิติซึ่งเป็นอิสระจากกันระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ผู้วิจัยจึงกำหนดสมมติฐานในการวิจัยว่า

“การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม”

“การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม”

“การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม”

และ “การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม”

นอกจากนั้นผู้วิจัยนำข้อสรุปตามผลการศึกษาจากงานวิจัยเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองข้างต้นและแนวคิดตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมไปตั้งเป็นสมมติฐานว่า

“การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้”

นั่นก็คือ ขนาดอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีมากกว่าขนาดอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม เนื่องจากทฤษฎีตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอธิบายว่า ผลป้อนกลับทางสังคมที่มีต่อบุคคลส่งผลกระทบต่อประเมินตนเองของบุคคลและความคาดหวังที่บุคคลมีต่อบุคคลอื่นซึ่งนำไปสู่รูปแบบของการตอบสนองที่แตกต่างกัน บุคคลที่ประเมินตนเองในทางบวกและมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจะกล้ายอมรับความเสี่ยงที่จะถูกปฏิเสธและเพิ่มพฤติกรรมที่จะนำไปสู่การเข้าร่วมกลุ่ม ส่งผลให้สมาชิกภายในกลุ่มยอมรับ ในทางตรงกันข้ามบุคคลที่ประเมินตนเองในทางลบและมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะเลือกใช้รูปแบบของพฤติกรรมในเชิงป้องกันเพราะกลัวว่าจะถูกปฏิเสธ ซึ่งเป็นผลให้เกิดการถูกกีดกันทางสังคม กระบวนการมาตรฐานทางสังคมนี้เป็นไปอย่างอัตโนมัติและบุคคลไม่ได้ตระหนักในพฤติกรรมที่ตนเองใช้ตอบสนองต่อกลุ่ม การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดโดยไม่ได้ตระหนักจึงน่าจะทำนายการถูกกีดกันทางสังคมที่เกิดขึ้นจริงได้มากกว่าการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ เนื่องจากว่าการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้เป็นการประเมินตนเองผ่านกระบวนการทางปัญญาด้วยวิธีการรายงานตนเอง

ด้วยทฤษฎีเดียวกันนั้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า

“การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย”

นั่นก็คือ ขนาดอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม มีมากกว่าขนาดอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม เนื่องจากว่า การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเป็นการประเมินการถูกกีดกันทางสังคมตามที่บุคคลรับรู้ ไม่ใช่กระบวนการที่เป็นไปอย่างอัตโนมัติในการถูกกีดกันทางสังคมที่เกิดขึ้นจริง บุคคลใช้กระบวนการทางปัญญามาเพื่อพิจารณาว่าตนรู้สึกได้รับการยอมรับจากกลุ่มหรือถูกกีดกันจากกลุ่มมากน้อยเพียงใด และมีโอกาสเพียงใดที่จะถูกกีดกันจากกลุ่ม การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ซึ่งเป็นการประเมินตนเองผ่านกระบวนการทางปัญญาจึงน่าจะมีความสามารถทำนายการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ดีกว่าการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย เพราะการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีความสามารถในการทำนายปรากฏการณ์หรือการตอบสนองที่ผ่านกระบวนการทางปัญญาได้น้อยกว่า

อย่างไรก็ตาม Campbell, Bosson, Goheen, Lakey, และ Kernis (2007) ซึ่งพยายามศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง กลับได้แย้งผลการศึกษาของ Jordan และคณะ (2003) ที่พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ซึ่ง Campbell และคณะเชื่อว่าการมองเห็นตนเองที่รับรู้ (explicit self-views) ของบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่เป็นไปในทางบวกเสมอไป เพราะบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีความสัมพันธ์กับการมองเห็นตนเองทางบวกเฉพาะมิติเน้นตนเอง (agentic domains) เช่น สถานภาพ ความฉลาด แต่ไม่มีสหสัมพันธ์กับการมองเห็นตนเองทางบวกในมิติเน้นความสัมพันธ์ (communal domains) ซึ่งมีการอ้างอิงทฤษฎีนี้จากผลการศึกษาของ Campbell, Rudich, และ Sedikides (2002) ที่พบว่า ในการประเมินตนเองที่รับรู้ (explicit trait ratings) มีความสัมพันธ์กันระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับการมองเห็นตนเองทางบวกในลักษณะนิสัยแบบเน้นตนเอง (agentic traits)

Campbell และคณะ (2007) เชื่อว่า การไม่มีสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยอาจมาจากการใช้คำของโปรแกรมทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย (Implicit Association Test) การใช้คำที่เกี่ยวกับมิติด้านที่เน้นตนเองในโปรแกรมทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยอาจทำให้เกิดสหสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ขณะที่การใช้คำที่เกี่ยวกับมิติด้านที่เน้นความสัมพันธ์อาจทำให้เกิดสหสัมพันธ์ทางลบ

หรือไม่มีสหสัมพันธ์กันระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ซึ่งจากงานวิจัยของ Jordan และคณะ ในปี 2003 การใช้ค่าในการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยเป็นค่าที่เกี่ยวข้องกับมิติด้านที่เน้นความสัมพันธ์ ผลการทดสอบที่พบว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่ำจึงเป็นไปได้

จากผลการศึกษาของ Campbell และคณะ (2007) โดยตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับการทดสอบการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยโดยใช้ค่าใน 3 รูปแบบ พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ทดสอบด้วยค่าที่สะท้อนถึงมิติเน้นตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการประเมินค่าที่สะท้อนถึงมิติเน้นตนเองด้วยการรายงานตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ทดสอบด้วยค่าที่สะท้อนถึงมิติเน้นความสัมพันธ์และบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับการประเมินค่าที่สะท้อนถึงมิติเน้นความสัมพันธ์ด้วยการรายงานตนเอง พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ทดสอบด้วยค่าที่สะท้อนถึงมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน และความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับการประเมินค่าที่สะท้อนถึงมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาค่าทำนายนักความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ทดสอบด้วยค่าที่สะท้อนถึงมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์ซึ่งมีจำนวนพอ ๆ กัน พบว่า เมื่อค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมากกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มากขึ้น ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจะลดลง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Jordan และคณะ (2003) และ Ziegler-Hill (2006) ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่บุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะมีความสัมพันธ์กับความไม่สอดคล้องกันระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองไม่ได้มีเพียงมิติเดียว แต่มีทั้งการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งการเห็นคุณค่าในตนเองทั้งสองมิตินี้อาจไม่สอดคล้องกัน ผู้วิจัยจึงเกิดคำถามทางทฤษฎีว่า ความไม่สอดคล้องกันของการเห็นคุณค่าในตนเองนี้จะส่งผลต่ออิทธิพล

ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม หรือไม่ ผู้วิจัยจึงกำหนดวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อสำรวจอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคมและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงและต่ำเพิ่มเติมจาก วัตถุประสงค์ในการวิจัยเบื้องต้น

และจากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง การถูกปฏิเสธทางสังคม (social rejection) และความก้าวร้าว (aggression) พบว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับสูงมีความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง และการถูกปฏิเสธทางสังคมแตกต่างจากบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับต่ำ อันเนื่องมาจากว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับสูงนั้นจะพยายามกำกับระดับการเห็นคุณค่าในตนเองให้อยู่ในระดับสูงอย่างสม่ำเสมอ พฤติกรรมทางสังคมของพวกเขาจึงมีเป้าหมายเพื่อเพิ่มระดับการเห็นคุณค่าในตนเองด้วยการสร้างภาพลักษณ์ในด้านอำนาจ (authority) และความเหนือกว่า (superiority) มากกว่าการพัฒนาสัมพันธภาพ (Raskin, Novacek, & Hogan, 1991; Bushman, & Baumeister, 1998) รูปแบบทางสัมพันธภาพของบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับสูงจึงเป็นในเชิงควบคุม บงการ และใช้อวด (Raskin, Novacek, & Hogan, 1991) ส่งผลให้พวกเขาถูกปฏิเสธหรือกีดกันทางสังคม และนำมาซึ่งความรุนแรงและพฤติกรรมก้าวร้าว (Bushman, & Baumeister, 1998)

ในทำนองเดียวกัน Sedikides, Campbell, Reeder, Elliot, และ Gregg (2002) ก็ได้อธิบายไว้ว่า เนื่องจากบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับสูงมีการมองตนเองในทางบวกเกินจริงแต่มีอัตมโนทัศน์และการเห็นคุณค่าในตนเองที่เปราะบางจึงพยายามแสวงหาการยืนยันตนเอง (self-affirmation) จากบุคคลอื่นด้วยการทำให้ตนเองรู้สึกเหนือกว่า บุคคลเหล่านี้มีการคำนวณระหว่างการรักษาความมั่นคงทางจิตใจและการยอมถูกปฏิเสธจากคนอื่น ซึ่งพวกเขาเลือกที่จะรู้สึกว่าตนเองมีอำนาจ และมีความสามารถ แม้จะต้องถูกกีดกันออกจากกลุ่มก็ตาม Sedikides และคณะยังได้อธิบายเพิ่มเติมว่า พฤติกรรมและกระบวนการเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นเนื่องจากว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงนั้นบิดเบือนผลป้อนกลับทางสังคม นั่นก็คือ พวกเขาตระหนักถึงผลได้ผลเสียของการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองโดยแลกกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล บุคคลเหล่านี้มีการรับรู้ถึงผลป้อนกลับที่ไม่น่าพึงประสงค์ได้เป็นปกติ

ผลการศึกษานางานวิจัยเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงใช้พฤติกรรมทางสังคมเชิงควบคุมและบงการในปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเพื่อเพิ่มระดับของการเห็นคุณค่าในตนเองแม้ว่าตนเองจะต้องถูกกีดกันออกจากกลุ่ม ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมจึงมีลักษณะแปรผันตรงตามกัน หรือก็หมายความว่า ยิ่งบุคคลมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงเท่าใด ก็มีแนวโน้มที่จะถูกกีดกันทางสังคมมากเท่านั้น และได้รับการเข้าร่วมกลุ่มน้อยลง ซึ่งแตกต่างจากความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมตามแนวคิดของทฤษฎีมาตรทางสังคมที่อธิบายว่า การเห็นคุณค่าในตนเองสูง แสดงให้เห็นว่าบุคคลถูกกีดกันทางสังคมน้อย และได้รับการเข้าร่วมกลุ่มมาก นอกจากนั้นแล้วจากงานวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองซึ่งพบผลการศึกษาว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีความสัมพันธ์กับความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองที่เป็นตัวแปรหนึ่งซึ่งอาจมีอิทธิพลกำกับต่อความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมตามที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น จากผลการศึกษาและข้อค้นพบในงานวิจัยเหล่านี้ ผู้วิจัยเชื่อว่ามีแนวโน้มที่ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับการถูกกีดกันทางสังคมจะแตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับสูงและต่ำ ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า

“ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคม”

นอกจากนั้นแล้ว จากผลการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและการทดสอบการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยโดยใช้คำใน 3 รูปแบบของ Campbell และคณะ (2007) เพื่อตรวจสอบว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเองอาจมีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยเมื่อทดสอบด้วยคำที่สะท้อนถึงมิติเน้นตนเอง ซึ่งไม่เป็นไปตามผลการศึกษาของ Jordan และคณะ (2003) เนื่องจาก Jordan และคณะ ใช้คำในการทดสอบเชื่อมโยงโดยนัยที่สะท้อนถึงมิติเน้นความสัมพันธ์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ผู้วิจัยจึงประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยด้วยการทดสอบเชื่อมโยงโดยนัยซึ่งใช้คำทั้ง 3 รูปแบบ ได้แก่ คำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน คำที่สะท้อนถึงมิติเน้นตนเอง และคำที่สะท้อนถึงมิติเน้นความสัมพันธ์ เพื่อลดข้อจำกัดที่อาจเกิดขึ้นเมื่อความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง หรือบุคลิกภาพแบบหลงตนเองเป็นตัวแปรกำกับ

การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

ในงานวิจัยต่าง ๆ ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง นักวิจัยแต่ละคนก็ใช้มาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีความเป็นมาตรฐานแตกต่างกันไปตามบริบทของงานวิจัยเพื่อให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์และการทดสอบสมมติฐานในงานวิจัย มาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีความเป็นมาตรฐาน เช่น มาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Rosenberg (Rosenberg's Self-esteem Scale, 1965), มาตรวัด The Texas Social Behavior Inventory หรือ TSBI (Helmrigh et al., 1994), มาตรวัด The revised Self-Liking and Competence Scale หรือ SLCS-R (Tafarodi & Swann, 2001), มาตรวัด The Self-Attributes Questionnaire หรือ SAQ (Pelham & Swann, 1989) มาตรวัด The Janis-Field Feelings of Inadequacy Scale หรือ FIS (Fleming & Courtney, 1994; Janis & Field, 1959) หรือมาตรวัด The State Self-esteem Scale หรือ SSES (Heatherton & Polivy, 1991) ต่างมีวัตถุประสงค์ที่สร้างขึ้นคล้ายคลึงกันในบางประเด็น และแตกต่างกันในบางประเด็น ยกตัวอย่างเช่น มาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Rosenberg มักถูกใช้บ่อยครั้งในการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยภาพรวม (global self-esteem) ซึ่งเป็นการประเมินความมีคุณค่าของตนเองโดยภาพรวม (overall self-worthiness) และการยอมรับตนเอง (self-acceptance) เช่นเดียวกับมาตรวัด The Janis-Field Feelings of Inadequacy แต่ว่าแตกต่างกับมาตรวัด The Texas Social Behavior Inventory ที่มีข้อสมมติฐานเบื้องต้นเกี่ยวกับการประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองจากการประเมินความมั่นใจในตนเองทางสังคม (social self-confidence) หรือแตกต่างกับมาตรวัด The revised Self-Liking and Competence Scale ที่มองว่าการเห็นคุณค่าในตนเองไม่ได้เป็นองค์ประกอบเดียว แต่ประกอบไปด้วย องค์ประกอบด้านความสามารถในตนเอง (self-competence) และองค์ประกอบด้านความชื่นชอบตนเอง (self-liking)

ดังนั้นในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองในประเด็นต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องพิจารณาวัตถุประสงค์และข้อตกลงเบื้องต้นของมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้เหล่านี้ให้เหมาะสมกับบริบทในการศึกษาเพื่อให้ผลการศึกษาในการวิจัยถูกต้องและเหมาะสมตามแนวทฤษฎีที่ผู้วิจัยนำมาใช้เป็นแนวคิดพื้นฐานในการศึกษา

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและการเห็นคุณค่าในตนเอง แสดงให้เห็นถึงความแปรปรวนของความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองซึ่งวัดด้วยมาตรวัด Narcissistic Personality Inventory หรือ NPI (Raskin & Hall, 1979) และวัดการเห็นคุณค่าในตนเองด้วยมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยภาพรวมต่าง ๆ Brown และ Zeigler-Hill (2004) พบว่า ความแปรปรวนในความสัมพันธ์ระหว่าง Narcissism กับการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดด้วยมาตรวัดต่าง ๆ นี้ อาจอธิบายได้จากระดับของลักษณะแบบควบคุม (dominance) ในมาตรวัดการเห็นคุณค่าตนเองนั้น ๆ

อย่างไรก็ตาม การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยใช้วิธีการแบบรายงานตนเองโดยส่วนใหญ่ มักใช้มาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Rosenberg (1965) แม้ว่าจะมีค่าสหสัมพันธ์กับคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ที่วัดจากมาตร Narcissistic Personality Inventory เพียง .09 – .41 เท่านั้น ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยเท่ากับ .26 เท่านั้น ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับการวิเคราะห์แบบอภิวเคราะห์ (meta analysis) ที่ไม่ได้ตีพิมพ์ของ Campbell (2001) ซึ่งขนาดความสัมพันธ์ค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองด้วยมาตรวัดอื่น ในทางตรงกันข้ามการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองด้วยมาตรวัด The Texas Social Behavior Inventory มีค่าสหสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยกับคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองที่วัดจากมาตร Narcissistic Personality Inventory เท่ากับ .56 ขณะที่ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองที่วัดจากมาตรวัด Narcissistic Personality Inventory กับการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากมาตรวัด The Janis-Field Feelings of Inadequacy Scale และ Tennessee Self-Concept Scale น้อยกว่า .35 ทั้งคู่

จากการพิจารณามาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่หลากหลายจากงานวิจัยเกี่ยวกับความหลงตนเองพบว่า มาตรวัดเหล่านี้ไม่ได้วัดการเห็นคุณค่าในตนเองในทางเดียวกันอย่างชัดเจน มาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองบางมาตรวัดประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองในทรวงขณะที่มองว่าการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นความเชื่อที่บุคคลรู้สึกว่าคุณค่าตัวเองดีเท่า ๆ กับคนส่วนใหญ่ เช่น มาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Rosenberg หรือไม่น้อยไปกว่าบุคคลอื่น เช่น มาตรวัด The Janis-Field Feelings of Inadequacy Scale แต่มาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองอื่น ๆ วัดการเห็นคุณค่าในตนเองในขอบเขตที่บุคคลมองว่าคุณค่าตัวเองดีกว่าบุคคลอื่น เช่น มาตรวัด The Self-Attributes Questionnaire และความสามารถของการควบคุมสถานการณ์ทางสังคม เช่น มาตรวัด The Texas Social Behavior Inventory

แม้ว่าแนวทางของมาตรวัดเหล่านี้จะดูคล้ายกัน แต่ก็อาจนำไปสู่ความแตกต่างในค่าสหสัมพันธ์ของมาตรวัดการเห็นคุณค่าตนเองที่แตกต่างกัน ความแตกต่างของมาตรวัดเหล่านี้ไม่ได้นำไปสู่ความแตกต่างของระดับของความเบ้ (skewness) ในการกระจายของคะแนนเท่านั้น แต่ยังมีความสัมพันธ์อย่างเหนียวแน่นกับแรงจูงใจในการประเมินตนเอง (self-evaluation motive) และแรงจูงใจในการนำเสนอตนเอง (self-presentation motive) ที่แตกต่างกันด้วย มาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่แตกต่างกันก็อาจมีนัยยะสำคัญต่อการตอบของบุคคลด้วย ยกตัวอย่างเช่น หากพิจารณาตามขอบเขตการวัดของมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Rosenberg ก็อาจกล่าวได้ว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีแรงจูงใจที่จะหาโอกาสอวดอ้างตนเองว่าดีเท่ากับคนส่วนใหญ่ ซึ่งจากงานวิจัยและทฤษฎีในอดีตเชื่อว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะหาโอกาสที่จะบ่งชี้ถึงการควบคุมทางสังคม การส่งอิทธิพล และการควบคุมสถานการณ์และบุคคลของพวกเขา เป็นผลทำให้ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากมาตรที่มีนัยยะของการควบคุมทางสังคมมีค่าสูง

จากผลการศึกษาของ Brown และ Zeigler-Hill (2004) พบว่าสมมติฐานเกี่ยวกับลักษณะการควบคุม (dominance hypothesis) สามารถอธิบายความแปรปรวนในความสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองต่าง ๆ กับความหลงตนเองได้ดี การวิเคราะห์ระดับมาตร (scale-level analysis) บ่งชี้ว่า ยิ่งมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองมีสหสัมพันธ์กับระดับความหลงตนเองมากเท่าใด มาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นก็ยังมีแนวโน้มที่จะมีสหสัมพันธ์กับลักษณะการควบคุม (dominance) มากเท่านั้น และยังมีการควบคุมลักษณะการควบคุมในมาตรนั้น ๆ เท่าใด ยิ่งไปลดความแปรปรวนในคะแนนความหลงตนเองที่สัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเองในมาตรนั้นเท่านั้น

นอกจากนั้นการวิเคราะห์ระดับข้อกระทง (item-level analysis) พบความสัมพันธ์อย่างมากระหว่างความสัมพันธ์ของข้อกระทงในมาตรวัดกับลักษณะความควบคุม และกับความหลงตนเอง มีนัยยะ 2 ประการเกี่ยวกับความเหมาะสมของการเลือกใช้มาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองจากข้อค้นพบนี้

ประการแรก ถ้าผลของตัวแปรที่สนใจมีความสัมพันธ์กับลักษณะการควบคุม (dominance) สูง การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองด้วยมาตรวัดที่มีองค์ประกอบทางลักษณะการควบคุมสูง เช่น มาตรวัด The Texas Social Behavior Inventory อาจเป็นปัญหา ดังนั้นการใช้มาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยทั่วไป เช่น มาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Rosenberg จะเพิ่มความสามารถทางการวิจัย ในการหาผลของความหลงตนเองที่เป็นอิสระจากองค์ประกอบทางลักษณะการควบคุม

ประการที่สอง มาตรการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองแต่ละมาตรไม่สามารถแทนที่กันได้โดยส่วนใหญแล้ว เพราะว่ามาตรวัดแต่ละมาตรนั้นไม่ได้ถูกสร้างมาจากทฤษฎีเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองเดียวกัน แม้ว่ามาตรวัดส่วนใหญ่จะถูกใช้โดยนักวิจัยอย่างไม่แตกต่างกัน ยกตัวอย่างเช่น Janis และ Field สร้างมาตรวัด The Janis-Field Feelings of Inadequacy ด้วยเป้าหมายที่จะกำหนดว่าบุคคลที่รู้สึกอ่อนด้อยทางสังคมจะถูกโน้มน้าวใจได้ง่ายกว่าบุคคลที่ไม่รู้สึกอ่อนด้อยทางสังคมหรือไม่ ในทางตรงกันข้ามมาตรวัด The Texas Social Behavior Inventory ถูกสร้างขึ้นโดยมีเป้าหมายหลักคือการพัฒนาเครื่องมือที่จะสามารถจำแนกบุคคลตามหน้าที่ของระดับความสามารถทางสังคมที่รับรู้ได้อย่างน่าเชื่อถือ ดังนั้นการใช้มาตรวัด The Texas Social Behavior Inventory เป็นการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยภาพรวม (global self-esteem) จึงเป็นเป้าหมายรองจากการวัดความสามารถทางสังคม จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า เป้าหมายในการพัฒนามาตรวัด The Janis-Field Feelings of Inadequacy และมาตรวัด The Texas Social Behavior Inventory แตกต่างกันอย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตาม ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้หลังจากการจัดกระทำกลุ่มในเชิงทดลอง ซึ่งมีวัตถุประสงค์และบริบทในการศึกษาที่เหมาะสมกับการประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองด้วยมาตรวัด The State Self-esteem Scale หรือ SSES (Heatherton & Polivy, 1991) ซึ่งเป็นมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองเชิงสภาวะ (state self-esteem) มากกว่ามาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองอื่น ๆ ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นซึ่งเป็นมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองเชิงลักษณะนิสัย (trait self-esteem)

มาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง (The State Self-esteem Scale) เป็นการประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองตามสภาพที่เป็นอยู่ในสถานการณ์ปัจจุบันนั้นซึ่งประกอบไปด้วยข้อกระทง 20 ข้อ มีช่วงการประเมิน 5 ระดับตั้งแต่ 1 ไปจนถึง 5 ความหมายของช่วงการประเมินตั้งแต่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งไปจนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง มาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองเชิงสภาวะประกอบไปด้วยข้อกระทง 20 ข้อที่ได้รับการพัฒนามาจากมาตรวัด The Janis-Field Feelings of Inadequacy Scale ซึ่งเป็นมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองเชิงลักษณะนิสัย และเป็นหนึ่งในมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่ได้รับการยอมรับว่าดีที่สุดด้วย (Hancock, 2003) อย่างไรก็ตามในการพัฒนามาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเองช่วงต้นซึ่งอ้างอิงมาจากมาตรวัด The Janis-Field Feelings of Inadequacy Scale นั้นยังไม่ประสบผลสำเร็จในการนำไปใช้เพื่อประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองจากการจัดกระทำตามการวิจัยเชิงทดลองในห้องปฏิบัติการ (Baumeister, 1974; Nisbett & Gordon, 1967)

ในทางทฤษฎีเพื่อพัฒนามาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเองแล้ว มีขอบเขตที่มุ่งเน้นในการประเมินด้วยกันอยู่ 5 ประการ ได้แก่ ความสามารถทางวิชาการ (academic), ผลงาน (performance), สังคม (social), การปรากฏกาย (appearance), และการเห็นคุณค่าในตนเองทั่วไป (general self-esteem) ซึ่งในการประเมินแต่ละด้านมีข้อกระทงด้านละ 4 ข้อ อย่างไรก็ตามในการวิเคราะห์องค์ประกอบพบเพียงสามองค์ประกอบเท่านั้น ได้แก่ ผลงาน, สังคม, และการปรากฏกาย ซึ่งกลายเป็นองค์ประกอบสำคัญของมาตรวัดนี้ โดยที่ ผลงานเป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับสัดส่วนของการเห็นคุณค่าในตนเองที่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการทำงานให้สำเร็จ สังคมเป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับสัดส่วนของการเห็นคุณค่าในตนเองที่ขึ้นอยู่กับมุมมองของบุคคลอื่นที่มีต่อตน และการปรากฏกายเป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับสัดส่วนของการเห็นคุณค่าในตนเองที่ขึ้นอยู่กับลักษณะทางกายภาพ เช่น ความสูง น้ำหนัก และภาพลักษณ์ทางร่างกาย

Heatherton และ Polivy (1991) ศึกษาความตรงของมาตรวัดนี้ด้วย 5 การศึกษาเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน (construct validity) ของมาตรวัด The State Self-esteem Scale ในการศึกษาที่ 1 และ 2 ซึ่งเป็นการศึกษาเพื่อวิเคราะห์ข้อกระทงของมาตร (Item Analysis) พบว่า ข้อกระทงทั้งหมดในมาตรนี้มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างกันในทิศทางบวก ขนาดความสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .09 ไปจนถึง .69 (ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงโดยเฉลี่ยเท่ากับ .36; Bartlett's Test of Sphericity, $X^2(209, N = 428) = 4,287.7, p < .001$.) มาตรวัดนี้ยังมีความสอดคล้องภายใน (internal consistency) สูงด้วยโดยมีสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .92

ในการศึกษาที่ 3 เป็นการตรวจสอบความเปลี่ยนแปลงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่เกิดขึ้นภายในชั้นเรียนเพื่อวิเคราะห์ความเปลี่ยนแปลงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่เกิดจากผลงานซึ่งจะเป็นหลักฐานที่สนับสนุนถึงความตรงตามจำแนก (discriminant validity) ผลการศึกษาพบว่า มีการเปลี่ยนแปลงของการเห็นคุณค่าในตนเองในด้านผลงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเพียงด้านเดียวเท่านั้น (M difference = 1.28, $t(121) = 4.17, p < .0001$) ขณะที่การเปลี่ยนแปลงของการเห็นคุณค่าในตนเองในด้านสังคมและด้านการปรากฏกายไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (M difference = 0.42, $t(121) = 1.29, p > .10$; M difference = 0.0 ตามลำดับ) ผลการศึกษาที่ 4 และ 5 แสดงให้เห็นว่า มาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเองนี้มีความไวต่อการเห็นคุณค่าในตนเองในการจัดกระทำในห้องปฏิบัติการตามการวิจัยเชิงทดลอง (Hancock, 2003)

มาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ต่าง ๆ นั้นมีจุดประสงค์ในการใช้ที่แตกต่างกัน จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ตามแนวมาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง (The State Self-esteem Scale) ของ Heatherton และ Polivy (1991) เนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีการจัดกระทำในเชิงทดลองซึ่งมาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเองนี้มีความไวต่อการประเมินคุณค่าในตนเองที่รับรู้มากกว่ามาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้อื่น ๆ ข้างต้น เนื่องจากมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้อื่น ๆ นั้นเป็นมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้เชิงลักษณะนิสัย นอกจากนี้แล้วมาตรวัด The State Self-esteem Scale นี้ก็มีการพัฒนามาจากมาตรวัด The Janis-Field Feelings of Inadequacy ของ Janis และ Field (1959) ที่มีลักษณะของมาตรเป็นการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้โดยทั่วไป (global self-esteem) คล้ายกับมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Rosenberg ซึ่งได้รับอิทธิพลจากลักษณะความภูมิใจ

การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

เนื่องจากว่าการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (implicit self-esteem) เป็นการประเมินตนเองในทางอ้อมโดยขาดการตระหนักรู้ และเป็นอิสระจากการแทรกซ้อนของกระบวนการนำเสนอตนเอง ดังนั้นรูปแบบและวิธีการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย จึงมีหลากหลายวิธีการ เช่น การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย (Implicit Association Test หรือ IAT) การทดสอบความชื่นชอบตัวอักษร (The Name Letter Task หรือ NLT) แบบสำรวจการประเมินตนเองโดยนัย (Implicit Self-Evaluation Survey หรือ ISES) มาตรวัดความชื่นชอบชื่อ (Name-Liking) การทดสอบความชื่นชอบวันที่เกิด (Birthday Preference) ฯลฯ ซึ่งในทุก ๆ วิธีเหล่านั้นเป็นไปตามหนึ่งหรือสองข้อตกลงเบื้องต้นดังต่อไปนี้

- 1) บุคคลให้คุณค่าต่อที่หมายที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับตนเอง
- 2) เจตคติถูกกระตุ้นอย่างอัตโนมัติเมื่อเผชิญกับที่หมายของเจตคติ

Bosson, Swann, และ Pennebaker (2000) เสนอว่า โดยปกติแล้วบุคคลจะประเมินสิ่งเร้าที่สัมพันธ์กับตนเองไปในทางที่พึงพอใจมากกว่าสิ่งเร้าที่ไม่สัมพันธ์กับตนเอง เนื่องจากบุคคลไม่ได้ตระหนักถึงความไม่เอียงในการให้คุณค่ากับสิ่งเร้าที่สัมพันธ์กับตนเอง ดังนั้นเจตคติที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้านั้นจึงอาจแปลความได้ว่าเป็นการสะท้อนถึงเจตคติโดยนัยต่อตัวตน เหตุผลเช่นนี้จึงเพิ่มความนิยม

ให้กับวิธีหนึ่งในการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ได้แก่ การประเมินความชื่นชอบในตัวอักษรแรกของชื่อ

อย่างไรก็ตาม Bosson และคณะ (2000) ยังอธิบายด้วยว่า การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยด้วยวิธีอื่น ๆ อยู่บนพื้นฐานของการกระตุ้นเจตคติโดยอัตโนมัติ ซึ่งในหลาย ๆ งานวิจัยพบว่า เมื่อที่หมายทางเจตคติปรากฏขึ้นมา การประเมินที่บุคคลสัมพันธ์กับที่หมายทางเจตติจะถูกกระตุ้นอย่างเป็นทางการโดยปราศจากการตระหนักรู้ ดังนั้นเมื่อบุคคลที่มีการประเมินตนเองอย่างอัตโนมัติในทางลบ เมื่อพบกับตนเอง เช่น การเหลือบมองเงาตนเองในกระจกบานค้าอย่างไม่คาดฝัน ก็อาจกระตุ้นอารมณ์ทางลบ เมื่อถูกกระตุ้น สภาวะทางอารมณ์ ณ ขณะนั้นจะสนับสนุนต่อกระบวนการในการประเมินสิ่งเร้าที่คล้ายคลึงกัน และขัดขวางต่อกระบวนการในการประเมินสิ่งเร้าที่แตกต่างกัน เมื่อถูกนำ (prime) ด้วยที่หมายทางเจตติ บุคคลจึงจะระบุค่าที่หมายที่สอดคล้องกับการนำได้เร็วกว่าค่าที่หมายที่ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาในการประเมิน ยกตัวอย่างเช่น ถ้าผู้หญิงมีความสัมพันธ์กับวันหยุดในด้านความสนุกและผ่อนคลาย และเธอถูกนำด้วย “วันหยุด” เธอก็มีแนวโน้มที่จะระบุค่าว่า “มีความสุข” ได้เร็วกว่าค่าว่า “เศร้า” ตามพื้นฐานของผลการกระตุ้นเจตติอัตโนมัติ ดังนั้นแล้ววิธีการหนึ่งในการประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยก็คือการนำบุคคลด้วยสิ่งเร้าที่เกี่ยวข้องกับตัวตน และประเมินอย่างง่าย ๆ กับสิ่งทีพวกเขาสามารถระบุได้ว่าเป็นสิ่งเร้าทางบวกหรือสิ่งเร้าทางลบ ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานของการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยด้วยการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย วิธีการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่เป็นที่นิยมใช้มากที่สุด ได้แก่ การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย และการทดสอบความชื่นชอบตัวอักษร ซึ่ง Bosson และคณะ (2000) ศึกษาความเที่ยงและความตรงของวิธีการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในหลาย ๆ วิธี และพบว่า การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยด้วยการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยและการทดสอบความชื่นชอบตัวอักษรมีความเที่ยงในการทดสอบซ้ำ (test-retest reliability) ในระดับที่ยอมรับได้ โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .69 และ .63 ตามลำดับ ดังนั้นแล้วในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยด้วยวิธีการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย

การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย (Implicit Association Test)

Greenwald และ Farnham (2000) เสนอว่า การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยเพื่อวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย คือ การจัดประเภทด้วยการเชื่อมโยงตนเองกับคำทางบวกและคำทางลบ ผ่านหน้าจอคอมพิวเตอร์อย่างรวดเร็วและถูกต้อง ประกอบด้วยบล็อกของการทดสอบทั้งหมด 5 บล็อก โดยในแต่ละบล็อกบุคคลต้องกดปุ่มทางด้านซ้ายและปุ่มทางด้านขวาบนแป้นพิมพ์เพื่อจัดประเภทของคำที่เราที่ขึ้นมากลางหน้าจอคอมพิวเตอร์ให้รวดเร็วและถูกต้อง

สำหรับบล็อกที่ 1 บุคคลจะได้ฝึกจำแนกคำเป้าหมาย (target) โดยจัดประเภทคำระหว่างหมวด “ฉัน” และ “ไม่ใช่ฉัน” และในบล็อกที่ 2 บุคคลจะได้ฝึกจำแนกคำที่แสดงคุณลักษณะ (attribute) โดยจัดประเภทคำระหว่างหมวด “น่าพึงประสงค์” หรือ “ไม่น่าพึงประสงค์” บล็อกที่ 3 นั้นจะเป็นการผสมกันระหว่างบล็อกที่ 1 และบล็อกที่ 2 โดยเป็นการจัดประเภททั้งคำเป้าหมายและคำที่แสดงคุณลักษณะ ซึ่งตำแหน่งของการตอบสนองของหมวด “ฉัน” กับ “น่าพึงประสงค์” อยู่บนแป้นพิมพ์เดียวกัน และตำแหน่งของการตอบสนองของหมวด “ไม่ใช่ฉัน” กับ “ไม่น่าพึงประสงค์” อยู่บนแป้นพิมพ์เดียวกัน โดยในบล็อกที่ 3 นี้เป็นการปฏิบัติจริงที่จะนำผลการปฏิบัติมาใช้ในการประเมิน

สำหรับบล็อกที่ 4 เป็นบล็อกฝึกฝนคำที่แสดงคุณลักษณะ แต่สลับด้านการตอบสนองให้แตกต่างจากบล็อกที่ 2 และบล็อกที่ 5 เป็นการจัดประเภททั้งคำเป้าหมายและคำที่แสดงคุณลักษณะเช่นเดียวกับบล็อกที่ 3 แต่มีการสลับตำแหน่งของหมวดการตอบสนองซึ่งตำแหน่งของการตอบสนองของหมวด “ฉัน” กับ “ไม่น่าพึงประสงค์” อยู่บนแป้นพิมพ์เดียวกัน และตำแหน่งของการตอบสนองของหมวด “ไม่ใช่ฉัน” กับ “น่าพึงประสงค์” อยู่บนแป้นพิมพ์เดียวกัน และในบล็อกที่ 5 นี้เป็นการปฏิบัติจริงเพื่อนำผลมาใช้ในการประเมินเช่นเดียวกับบล็อกที่ 3

ด้วยการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย Greenwald และ Farnham (2000) เสนอว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยคำนวณจากความแตกต่างระหว่างความเร็วในการตอบโดยเฉลี่ยของบล็อกที่ 3 และบล็อกที่ 5 นั่นก็คือบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยสูงจะตอบสนองได้เร็วเมื่อคำเป้าหมายที่ระบุถึงตนเองและคำคุณลักษณะที่น่าพึงประสงค์อยู่ในตำแหน่งเดียวกัน แต่จะตอบสนองได้ช้าเมื่อคำเป้าหมายที่ระบุถึงตนเองและคำคุณลักษณะที่ไม่น่าพึงประสงค์อยู่ในตำแหน่งเดียวกัน ในทางตรงกันข้ามผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่ำจะตอบสนองได้ช้าเมื่อคำเป้าหมายที่ระบุถึงตนเองและคำคุณลักษณะที่น่าพึงประสงค์อยู่ในตำแหน่งเดียวกัน แต่จะตอบสนองได้เร็วเมื่อคำเป้าหมายที่ระบุถึงตนเองและคำคุณลักษณะที่ไม่น่าพึงประสงค์อยู่ในตำแหน่งเดียวกัน สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะบุคคลเชื่อมโยงตนเองกับความสัมพันธ์ระหว่างคำคุณลักษณะและคำเป้าหมายตามข้อตกลงเบื้องต้น

สองข้อในการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย อย่างไรก็ตามใน Greenwald, Nosek, และ Banaji (2003) ได้พัฒนาการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยโดยเพิ่มจำนวนบล็อกจาก 5 บล็อกเป็น 7 บล็อก โดยมีลักษณะของการทดสอบคล้ายการทดสอบแบบเดิมแต่เปลี่ยนให้บล็อกที่ 3 กลายเป็นบล็อกสำหรับฝึกฝน และบล็อกที่ 4 เป็นบล็อกที่ใช้ทดสอบจริง บล็อกที่ 5 และบล็อกที่ 6 เป็นบล็อกสำหรับฝึกฝนโดยสลับตำแหน่งของหมวดคำในบล็อกที่ 1 และบล็อกที่ 3 ตามลำดับ และทดสอบจริงในบล็อกที่ 7

	Category labels	Sample items	Category labels
Step 1: practice block (20 trials)	not me		me
	☐	self	☒
	☒	other	☐
Step 2: practice block (20 trials)	unpleasant		pleasant
	☐	joy	☒
	☒	vomit	☐
Step 3: practice block (20 trials) critical block (40 trials)	unpleasant or not me		pleasant or me
	☐	self	☒
	☐	joy	☒
	☒	other	☐
	☒	vomit	☐
Step 4: practice block (20 trials)	pleasant		unpleasant
	☒	joy	☐
	☐	vomit	☒
Step 5: practice block (20 trials) critical block (40 trials)	unpleasant or me		pleasant or not me
	☒	self	☐
	☐	joy	☒
	☐	other	☒
	☒	vomit	☐

ภาพที่ 5 บล็อกของการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย (ที่มา Greenwald, & Farnham, 2000)

มีสูตรในการคำนวณคะแนนจากการทดสอบเชื่อมโยงโดยนัยในหลาย ๆ รูปแบบ อย่างไรก็ตาม Greenwald และคณะ (2003) ได้ศึกษาถึงข้อดีและข้อเสียของการคำนวณคะแนนจากการทดสอบเชื่อมโยงโดยนัยในแต่ละรูปแบบ เช่น การคัดระยะเวลาที่ตอบสนองคำหรือสิ่งเร้าที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ช้าหรือเร็วเกินไปออกจากการคิดคะแนน การใช้ค่าเฉลี่ยหรือส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อคำนวณค่าแทนในกรณีที่บุคคลตอบสนองผิด และพัฒนาสูตรการคำนวณคะแนนจากการทดสอบเชื่อมโยงโดยนัยขึ้นโดยเสนอแนะว่าในการคำนวณคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยนั้นให้ใช้เวลาจากการทดสอบในบล็อกที่ 3, 4, 6, และ 7 มาเปรียบเทียบกัน และวิธีที่ดีที่สุดเมื่อบุคคลตอบสนองผิดคือการให้บุคคลตอบสนองใหม่ และคัดระยะเวลาที่ตอบสนองต่อคำหรือสิ่งเร้าที่ปรากฏขึ้นบนหน้าจอคอมพิวเตอร์มากกว่า 10,000 มิลลิวินาที และระยะเวลาที่ตอบสนองน้อยกว่า 300 มิลลิวินาทีเกินร้อยละ 10 จากการในแต่ละบล็อกออกจากกว่าวิเคราะห์

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่ศึกษาตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมโดยใช้การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ผู้วิจัยพบว่าม้งานวิจัยจำนวนหนึ่งที่พยายามศึกษาตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมด้วยการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย Weisbuch, Sinclair, Skorinko, และ Eccleston (2008) พยายามตรวจสอบว่าการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยของสตรีหลังจากมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ทดลองแล้วมีความสัมพันธ์กับสิ่งบ่งชี้คุณค่าทางสังคม (social value cue) หรือไม่ ซึ่งผลการศึกษาพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยซึ่งวัดด้วยการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยมีความไวต่อสิ่งบ่งชี้คุณค่าของบุคคลอื่น นั่นหมายความว่า สิ่งบ่งชี้คุณค่าทางสังคมส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของการเห็นคุณค่าในตนเอง เช่นเดียวกับการศึกษาของ Back, Krause, Hirschmuller, Stopfer, Egloff, และ Schmukle (2009) ที่พบผลการศึกษาว่า การเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งวัดจากมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Rosenberg (Rosenberg, 1965) การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย และงานเหนี่ยวนำอารมณ์ (Affective Priming Tasks หรือ APTs) ซึ่งเป็นการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย สามารถทำนายการรับรู้ถึงการได้รับคุณค่า (perception of being valued) จากกลุ่มในการทดลองได้ และผลการศึกษายังพบด้วยว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Rosenberg ($\beta = .34, p = .010$) สามารถทำนายการรับรู้ถึงการได้รับคุณค่าจากกลุ่มในการทดลองได้ดีกว่าการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดด้วยการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย ($\beta = .26, p = .029$) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยกำหนด ผลการศึกษาทั้งสองนี้เป็นข้อสนับสนุนถึงอิทธิพลที่การเห็นคุณค่าในตนเองส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคมตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม อย่างไรก็ตาม การศึกษาทั้งสองนี้วัดการถูกกีดกันทางสังคมด้วยตัวแปรอื่น ๆ ซึ่งบ่งชี้ถึงการถูกกีดกันทางสังคมเท่านั้น แต่ไม่ได้จัดกระทำเพื่อประเมินการถูกกีดกันที่เกิดขึ้นจริงในสภาพกลุ่มตามการทดลอง

การศึกษานำร่อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ดำเนินการศึกษานำร่องเพื่อตรวจสอบกระบวนการและวิธีการวิจัยที่กำหนดขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ดังนั้นจึงดำเนินการศึกษานำร่องด้วยกระบวนการเดียวกันกับวิธีดำเนินการวิจัยที่จะใช้เก็บข้อมูลจริง (ดูบทที่ 2)

นอกจากนั้นแล้วดำเนินการศึกษานำร่องเพื่อตรวจสอบแนวโน้มของความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย กับการถูกกีดกันทางสังคมและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ตามที่ได้กำหนดสมมติฐานจากข้อค้นพบและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอผลการศึกษานำร่องเป็น 2 ส่วน ได้แก่ การทดสอบสถิติเบื้องต้น และการทดสอบสมมติฐานพื้นฐานของงานวิจัย

1. การทดสอบสถิติเบื้องต้น

1.1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานำร่อง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานำร่องครั้งนี้ มีจำนวน 48 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และเป็นเพศหญิงจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 20.29 ปี ส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 3 จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 39.6 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด รองลงมาเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 29.2 เป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 20.8 และเป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 หรือสูงกว่า จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 10.4 ตามลำดับ และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนิสิตจากคณะจิตวิทยา จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 77.1 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด รองลงมา ได้แก่ นิสิตจากคณะสัตวแพทยศาสตร์ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 เป็นนิสิตจากคณะครุศาสตร์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 และเป็นนิสิตจากคณะรัฐศาสตร์ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1 ตามลำดับ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1

ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานำร่อง

รายการ	เพศหญิง	เพศชาย	รวม
1. ชั้นปีการศึกษา			
ปีที่ 1	12	2	14
ปีที่ 2	9	1	10
ปีที่ 3	15	4	19
ปีที่ 4 หรือสูงกว่า	4	1	5
รวม	40	8	48
2. คณะ			
จิตวิทยา	29	8	37
สัตวแพทยศาสตร์	6	0	6
ครุศาสตร์	4	0	4
รัฐศาสตร์	1	0	1
รวม	40	8	48

1.2 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษาในการศึกษานำร่อง

ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ค่าความเบ้ ($Skewness$) และค่าความโด่ง ($Kurtosis$) ของตัวแปรสังเกตได้ แสดงในตารางที่ 2 และค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้ทดสอบโมเดลสมการเชิงโครงสร้าง แสดงในตารางที่ 3

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการศึกษานำร่อง

1. perform แทน การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (X_1)
2. social แทน การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (X_2)
3. appear แทน การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (X_3)
4. SSE แทน การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (K_1)
5. D_biep.1 แทน การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์
พอ ๆ กัน (X_4)
6. D_biep.2 แทน การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (X_5)
7. D_biep.3 แทน การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (X_6)
8. ISE แทน การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (K_2)
9. PSE1 แทน คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (Y_1)
10. PSE2 แทน คะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (Y_2)
11. PSE แทน การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (E_1)
12. SocEF แทน ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (Y_3)
13. SocES แทน ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (Y_4)
14. SE แทน การถูกกีดกันทางสังคม (E_2)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้แต่ละตัวของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานำร่อง พบว่า ในค่าเฉลี่ยของคะแนนองค์ประกอบย่อยทั้ง 3 ด้านของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยขององค์ประกอบด้านความสามารถ (perform) สูงสุด ($M = 3.51, SD = 0.43$) รองลงมา ได้แก่ องค์ประกอบด้านการปรากฏกาย (appear) ($M = 3.39, SD = 0.63$) และ องค์ประกอบด้านสังคม (social) ($M = 3.21, SD = 0.46$) ตามลำดับ ส่วนค่าเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดด้วย 3 วิธี พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) สูงสุด ($M = -0.53, SD = 0.28$) รองลงมา ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ($M = -0.56, SD = 0.38$) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ($M = -0.57, SD = 0.31$) ตามลำดับ ดังตารางที่ 2

จากตารางที่ 2 เมื่อพิจารณาถึงลักษณะการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด โดยพิจารณาจากค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) พบว่ามีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง -0.40 ถึง 0.81 และมีค่าความโด่งอยู่ระหว่าง -0.81 ถึง 1.59 ค่าความเบ้และค่าความโด่งของตัวแปรส่วนใหญ่มีค่าเข้าใกล้ 0 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ตัวแปรสังเกตได้ส่วนใหญ่มีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution)

จากตารางที่ 3 เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ซึ่งเป็นองค์ประกอบของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) และด้านการปรากฏกาย (appear) และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการปรากฏกาย (appear) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 2

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ และค่าความโด่งของตัวแปรในการศึกษานำร่อง (N = 48)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	Skewness	Kurtosis
perform	2.36	4.57	3.51	0.43	-0.40	1.10
social	2.36	4.43	3.21	0.46	0.40	-0.46
appear	1.83	4.75	3.39	0.63	-0.19	0.62
D_biep.1	-1.34	0.35	-0.56	0.38	0.31	-0.37
D_biep.2	-1.18	0.00	-0.57	0.31	0.12	-0.81
D_biep.3	-1.04	0.24	-0.53	0.28	0.43	-0.09
PSE1	1.80	3.20	2.49	0.36	0.17	-0.76
PSE2	1.67	3.83	2.52	0.42	0.76	1.59
SocEF	1.00	3.22	2.01	0.43	0.08	1.10
SocES	0.00	11.00	3.00	2.75	0.81	-0.00

เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ซึ่งเป็นองค์ประกอบของการเห็นคุณค่าโดยนัย พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 3

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้ทดสอบโมเดลสมการเชิงโครงสร้างในการศึกษานำร่อง (N = 48)

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	1.00									
social	.44**	1.00								
appear	.62**	.40**	1.00							
D_biep.1	.04	.15	.03	1.00						
D_biep.2	-.03	.12	-.15	.38**	1.00					
D_biep.3	.04	.07	-.02	.22	.44**	1.00				
PSE1	-.30*	-.10	-.29*	-.03	-.28	.03	1.00			
PSE2	-.23	.20	-.26	-.06	-.14	-.13	.53**	1.00		
SocEF	.11	.47**	.08	-.33*	-.06	-.08	.19	.13	1.00	
SocES	-.09	.35*	.08	-.15	.00	-.10	.15	.23	.59**	1.00

* $p < .05$, สองหาง. ** $p < .01$, สองหาง.

เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ซึ่งเป็นองค์ประกอบของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (PSE1) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

และเมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ซึ่งเป็นองค์ประกอบของการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (SocEF) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนั้นแล้ว เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ระหว่างองค์ประกอบ พบว่า คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (PSE1) มีสหสัมพันธ์ทางลบกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) และด้านการปรากฏกาย (appear) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (SocEF) มีสหสัมพันธ์ทางลบกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอกัน (D_biep.1) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social)

2. การทดสอบสมมติฐานพื้นฐานของงานวิจัย

เบื้องต้นกำหนดให้การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE) การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE) และการถูกกีดกันทางสังคม (SE) เป็นตัวแปรแฝง (latent variables) เพื่อทดสอบสมมติฐานดังนี้

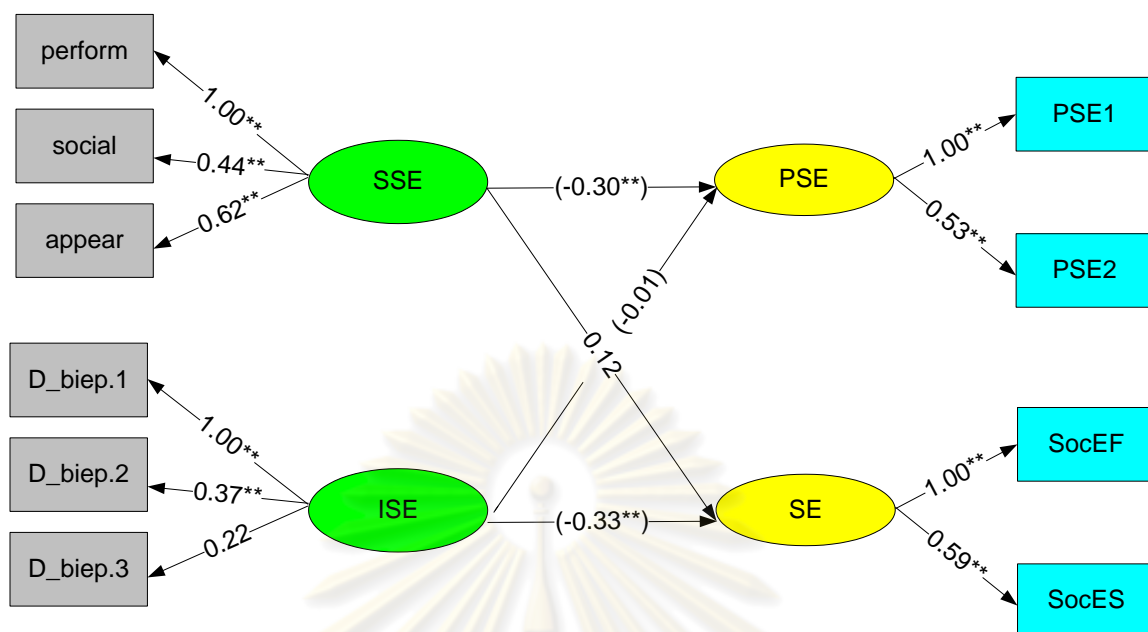
สมมติฐานข้อที่ 2: การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

- สมมติฐานข้อที่ 3: การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม
- สมมติฐานข้อที่ 4: การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม
- สมมติฐานข้อที่ 5: การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม
- สมมติฐานข้อที่ 6: การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้
- สมมติฐานข้อที่ 7: การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

ผลการทดสอบโมเดลสมการเชิงโครงสร้างเบื้องต้น พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พิจารณาจากค่าไค-สแควร์รวม (overall chi-square, X^2) ซึ่งเท่ากับ 46.96 ที่องศาอิสระ 33 ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .055 ค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (X^2/df) เท่ากับ 1.39 ค่ารากที่สองของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า หรือ RMSEA เท่ากับ .09 และดัชนีวัดความกลมกลืน หรือ GFI เท่ากับ .83 โดยตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนในการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 9 และอธิบายความแปรปรวนในการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 12 ดังภาพที่ 6 (ดูภาคผนวก ก)

เมื่อพิจารณาถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE) ที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE) พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE) มีอิทธิพลทางตรงในทิศทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.09 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 “การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม”

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

$$\chi^2 = 46.96, df = 33, p = .055, RMSEA = .09, GFI = .83$$

ภาพที่ 6 โมเดลอิทธิพลการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และการถูกกีดกันทางสังคมตามสมมติฐานในการศึกษานำร่อง

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (PSE) ที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม (SE) พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (PSE) มีอิทธิพลทางตรงต่อการถูกกีดกันทางสังคม (SE) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 “การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม”

เมื่อวิเคราะห์อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) ที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE) พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) มีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 “การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม”

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) ที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม (SE) พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) มีอิทธิพลทางตรงในทิศทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม (SE) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.33 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5 “การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม”

จากการเปรียบเทียบขนาดอิทธิพลระหว่างอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) ที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม (SE) กับอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE) ที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม (SE) พบว่า ขนาดอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) ที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม (SE) มีขนาดสูงกว่า ขนาดอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE) ที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม (SE) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 6 “การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้”

จากการเปรียบเทียบขนาดอิทธิพลระหว่างอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE) ที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE) กับอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) ที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE) พบว่า ขนาดอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE) ที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE) มีขนาดสูงกว่า ขนาดอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) ที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 7 “การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย” ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลระหว่างตัวแปรแฝงภายในโมเดลสมการเชิงโครงสร้างในการศึกษานำร่อง

ตัวแปรสาเหตุ	ตัวแปรผล					
	การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
	DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-0.09** (0.04)	-	-0.09** (0.04)	0.08 (0.09)	-	0.08 (0.09)
	-2.16		-2.16	0.87		0.87
	-.30**		-.30**	0.12		0.12
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	-0.06 (0.67)	-	-0.06 (0.67)	-3.43** (1.41)	-	-3.43** (1.41)
	-0.09		-0.09	-2.44		-2.44
	-.01		-.01	-.33**		-.33**
R Square x 100		9.10			12.20	
ไค-สแควร์			46.96	df = 33 (p = .055)		
ไค-สแควร์สัมพันธ์			1.39			
RMSEA			.09			
GFI			.83			

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าอิทธิพล (b) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (SE) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติที (t) ตัวเลขในแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution)

**p < .01, สองหาง.

จากผลการศึกษานำร่อง พบว่า สมมติฐานการวิจัยที่กำหนดขึ้นจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษานำร่อง แม้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษานำร่องเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 “การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้สามารถทำนายการถูกกีดกันทางสังคมได้ในทิศทางลบ” และสมมติฐานข้อที่ 4 “การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยสามารถทำนายการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ในทิศทางลบ” จะไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น แต่แนวโน้มของสมมติฐานดังกล่าวนี้ก็ยังคงเป็นไปตาม ทรรศนะโดยภาพรวมของทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมซึ่งสามารถอธิบายผลได้ตามแนวคิดและหลักการของทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม และสามารถอธิบายผลได้จากผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 6 “การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยสามารถทำนายการถูกกีดกันทางสังคมได้ดีกว่าการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้” และสมมติฐานข้อที่ 7 “การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้สามารถทำนายการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ดีกว่าการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย” ผู้วิจัยจึงกำหนดสมมติฐานพื้นฐานในการวิจัยตามที่ได้ตั้งไว้ใน การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในการทำนายการถูกกีดกันทางสังคมและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยศึกษาตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม
2. ศึกษาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในการทำนายการถูกกีดกันทางสังคมและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีความหลงตนเองเป็นตัวแปรกำกับ
3. สำนวจอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในการทำนายการถูกกีดกันทางสังคมและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงและต่ำ

4. ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดโดยการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่า 3 ประเภท ได้แก่ ค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง ค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ และค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ต่อการถูกกีดกันทางสังคม และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ด้วยโมเดลสมการเชิงโครงสร้าง ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ทั้งในภาพรวม และแยกวิเคราะห์ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงและต่ำ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเครื่องมือในการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยคือ การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยซึ่งใช้รูปแบบค่าที่แตกต่างกัน 3 รูปแบบ ได้แก่ ค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน ค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง และค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์

สมมติฐานการวิจัยและตัวแปรในการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานการวิจัยและตัวแปรในการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยแต่ละข้อ โดยมีรายละเอียดดังนี้

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในการทำนายการถูกกีดกันทางสังคมและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยศึกษาตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม ผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานการวิจัยและตัวแปรในการวิจัยดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 : โมเดลสมมติฐานสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ตัวแปรในการวิจัยสำหรับสมมติฐานข้อที่ 1

ตัวแปรภายนอก มี 2 ตัว คือ 1) การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้
2) การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

ตัวแปรภายใน มี 2 ตัว คือ 1) การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม
2) การถูกกีดกันทางสังคม

สมมติฐานข้อที่ 2 : การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ตัวแปรในการวิจัยสำหรับสมมติฐานข้อที่ 2

ตัวแปรอิสระ มี 1 ตัว คือ 1) การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

ตัวแปรตาม มี 1 ตัว คือ 1) การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

สมมติฐานข้อที่ 3 : การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม

ตัวแปรในการวิจัยสำหรับสมมติฐานข้อที่ 3

ตัวแปรอิสระ มี 1 ตัว คือ 1) การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

ตัวแปรตาม มี 1 ตัว คือ 1) การถูกกีดกันทางสังคม

สมมติฐานข้อที่ 4 : การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ตัวแปรในการวิจัยสำหรับสมมติฐานข้อที่ 4

ตัวแปรอิสระ มี 1 ตัว คือ 1) การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

ตัวแปรตาม มี 1 ตัว คือ 1) การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

สมมติฐานข้อที่ 8 : ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคม

สมมติฐานข้อที่ 8.1 : ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

สมมติฐานข้อที่ 8.2 : ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการถูกกีดกันทางสังคม

สมมติฐานข้อที่ 8.3 : ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

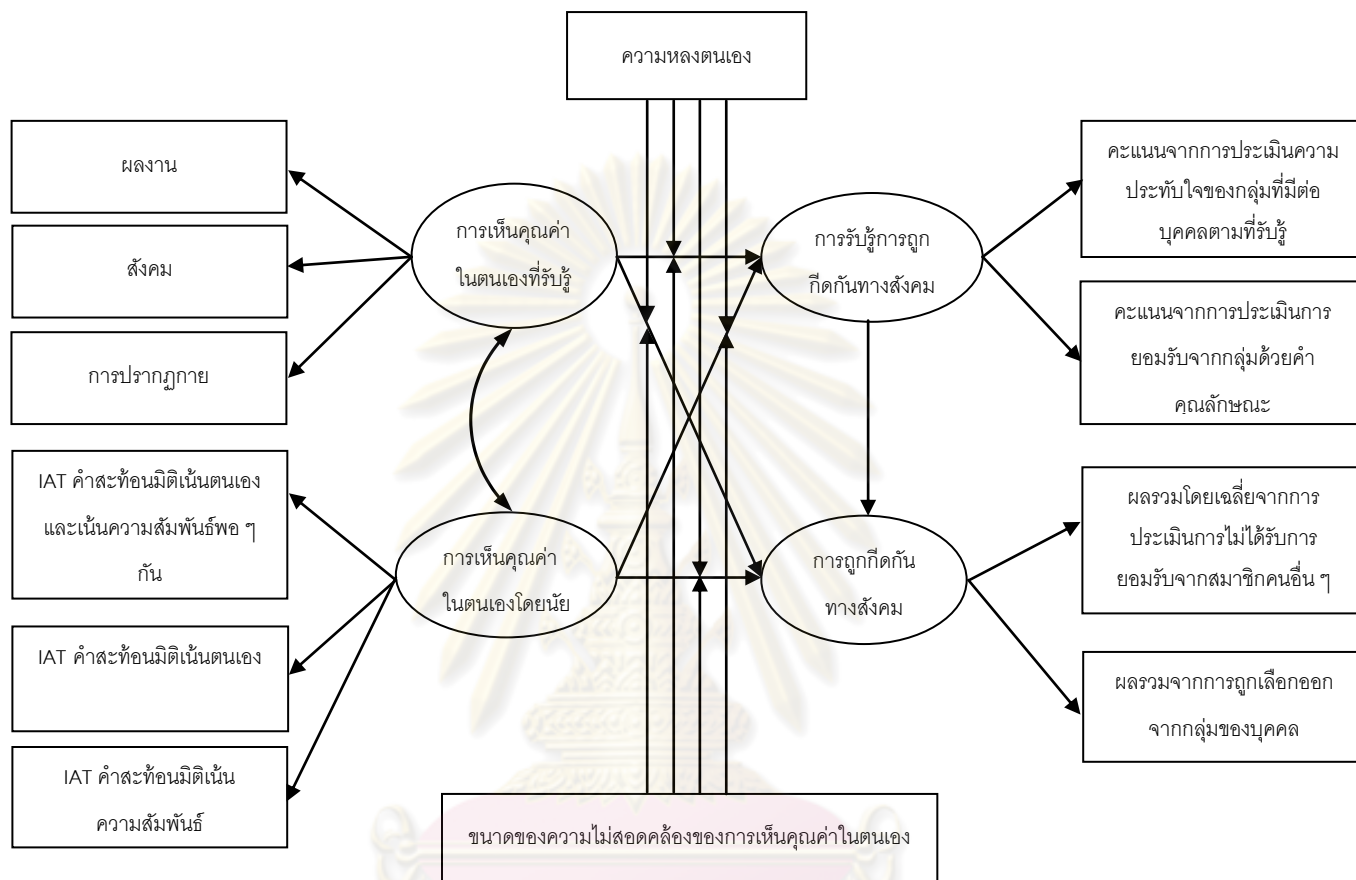
สมมติฐานข้อที่ 8.4 : ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและการถูกกีดกันทางสังคม

ตัวแปรในการวิจัยสำหรับสมมติฐานข้อที่ 8

<u>ตัวแปรอิสระ</u>	มี 2 ตัว คือ	1) การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้
		2) การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย
<u>ตัวแปรกำกับ</u>	มี 1 ตัว คือ	1) ความหลงตนเอง
<u>ตัวแปรตาม</u>	มี 2 ตัว คือ	1) การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม
		2) การถูกกีดกันทางสังคม

ศูนย์วิจัยที่รพียากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากสมมติฐานการวิจัยและตัวแปรในการวิจัยทั้งหมดสามารถสรุปเป็นโมเดลในการวิจัยหรือ
โมเดลสมมติฐานได้ ดังนี้

ภาพที่ 7 โมเดลอิทธิพลการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และการถูกกีดกันทางสังคม

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำจำกัดความที่ใช้ในงานวิจัย

1. **การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้** หมายถึง ความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งเกิดจากการประเมินตนเองกับมาตรฐานที่ตั้งไว้ ตามการรับรู้และกระบวนการทางปัญญา

ในงานวิจัยนี้ หมายถึง คะแนนจากมาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเองที่พัฒนาต่อจาก พิมลรัตน์ ทิศาภาคย์ (2548) ซึ่งพัฒนาขึ้นตามแนวทางของ Heatherton และ Polivy (1991) จำนวน 36 ข้อ แบ่งเป็นข้อทรงทางบวก 15 ข้อ และข้อทรงทางลบ 21 ข้อ โดยให้ผู้ตอบประเมินตนเองบนมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง ตั้งแต่ 1 คือ ไม่ตรงอย่างยิ่ง จนถึง 5 คือ ตรงอย่างยิ่ง หากผู้ตอบมีคะแนนจากมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองสูงมากเท่าใด หมายถึงบุคคลดังกล่าวมีการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้สูงมากเท่านั้น

2. **การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย** หมายถึง ความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งเกิดจากการประเมินตนเองกับมาตรฐานที่ตั้งไว้โดยอัตโนมัติ อันเกิดจากกระบวนการจิตไร้สำนึก

ในงานวิจัยนี้ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำ 3 ประเภท ได้แก่ คำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน คำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง และคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ เพื่อเปรียบเทียบผลจากการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยด้วยรูปแบบคำที่แตกต่างกันทั้ง 3 ประเภทนี้

3 **การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย** เป็นการวัดระยะเวลาในการจัดคู่เชื่อมโยงระหว่างคำเป้าหมายที่เกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง (ฉัน-ไม่ใช่ฉัน) กับคำที่แสดงคุณลักษณะทางบวกหรือทางลบ (น่าพึงประสงค์-ไม่น่าพึงประสงค์) ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยสูง คือ ผู้ที่ใช้เวลาในการจัดคู่คำเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับตนเองกับคำที่แสดงคุณลักษณะทางบวก น้อยกว่าการจัดคู่คำเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับตนเองและคำที่แสดงคุณลักษณะทางลบ ส่วนผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่ำ คือ ผู้ที่ใช้เวลาในการจัดคู่คำเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับตนเองกับ

ค่าที่แสดงคุณลักษณะทางลบ มากกว่าการจัดคู่ค่าเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับตนเองกับค่าที่แสดงคุณลักษณะทางบวก

โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการทดสอบ ได้แก่ โปรแกรมอินควิสิท (Inquisit) เวอร์ชัน 3.0.3.1 ซึ่งสามารถคำนวณระยะเวลาในการตอบสนองเป็นหน่วยมิลลิวินาที ประกอบด้วยบล็อกการทดสอบ 7 บล็อก โดยให้ผู้ตอบกดแป้นคอมพิวเตอร์เพื่อจัดประเภทค่า

คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย คำนวณโดยนำระยะเวลาในการจัดประเภทค่าเป้าหมายและค่าที่แสดงคุณลักษณะ เฉพาะบล็อกที่ใช้ทดสอบจริง 2 บล็อก มาลบกัน ดังนี้

ระยะเวลาในการจัดคู่ค่าที่เกี่ยวข้องกับตนเองและค่าที่ไม่น่าพึงประสงค์

ลบด้วย

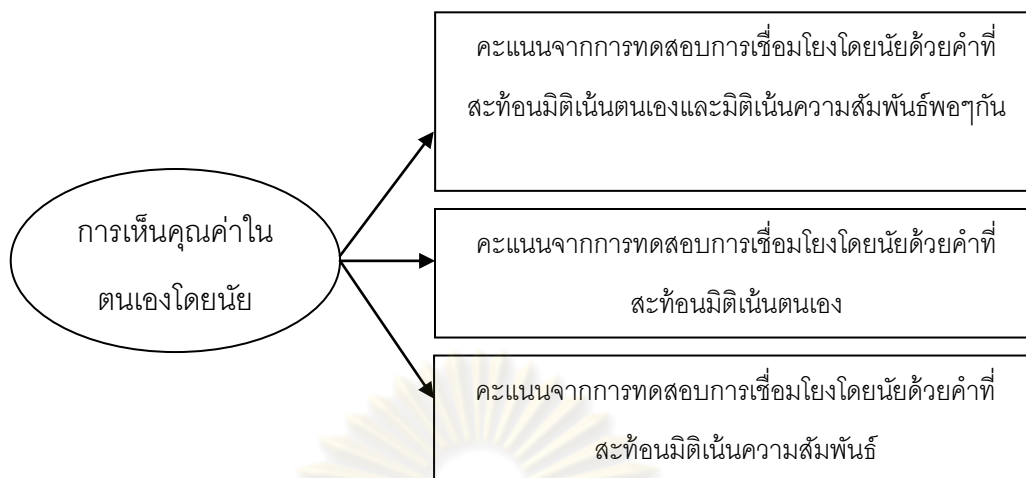
ระยะเวลาในการจัดคู่ค่าที่เกี่ยวข้องกับตนเองและค่าที่น่าพึงประสงค์

เท่ากับ

คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

การคิดคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยด้วยการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย หากมีคะแนนสูงมากเท่าใด หมายถึงมีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยสูงมากเท่านั้น

สำหรับตัวแปรการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย ในงานวิจัยนี้ จะเป็นตัวแปรแฝงซึ่งวัดจากตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นคะแนนการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่า 3 ประเภท ได้แก่ ค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน ค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง และค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ ดังภาพที่ 8

ภาพที่ 8 คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

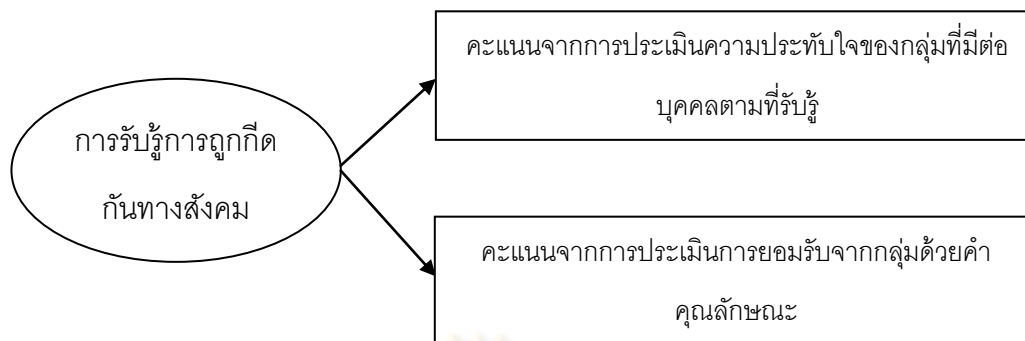
4. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม หมายถึง ความรู้สึกตามการรับรู้ของบุคคลว่าตนเองกำลังถูกกีดกันทางสังคม

ในงานวิจัยนี้ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการตอบมาตรการยอมรับจากกลุ่มตามที่คาดหวังซึ่งพัฒนาขึ้นจากมาตรการคาดการณ์การยอมรับจากกลุ่ม (anticipated acceptance from the group) ที่ถูกใช้ในงานวิจัยของ Anthony และคณะ (2007) โดยมาตรนี้ประกอบไปด้วยการประเมินใน 2 ส่วน ได้แก่

- 1) การรับรู้ความประทับใจที่กลุ่มมีต่อตนเอง จำนวน 5 ข้อ
- 2) การประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะจำนวน 6 คำ

โดยให้ผู้ตอบประเมินการคาดการณ์การยอมรับจากกลุ่มทั้ง 2 ส่วนบนมาตราประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง ตั้งแต่ 1 คือ ไม่ตรงอย่างยิ่ง ไปจนถึง 5 คือ ตรงอย่างยิ่ง

สำหรับการคิดคะแนนการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในการวิจัยครั้งนี้ ใช้คะแนนที่ได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของคะแนนที่ได้จากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ และคะแนนที่ได้จากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ ดังภาพที่ 9

ภาพที่ 9 คะแนนการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

การคิดคะแนนการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการตอบมาตรวัดการยอมรับจากกลุ่มตามที่คาดหวังโดยกลับคะแนนการตอบในข้อกระทงทั้ง 11 ข้อ แล้วจึงนำมาคำนวณผลรวมโดยเฉลี่ยเป็นคะแนนการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม เนื่องจากว่าคะแนนที่ได้จากการตอบมาตรวัดการยอมรับจากกลุ่มตามที่คาดหวังเป็นการประเมินการได้รับการยอมรับจากกลุ่มตามที่บุคคลรับรู้ ไม่ใช่การประเมินการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมโดยตรง นั่นก็คือ บุคคลที่ประเมินว่ากลุ่มมีความประทับใจหรือยอมรับในตนเองมาก หมายถึงบุคคลนั้นรับรู้ว่าตนเองถูกกีดกันทางสังคมจากกลุ่มน้อย และบุคคลที่ประเมินว่ากลุ่มมีความประทับใจหรือยอมรับในตนเองน้อย หมายถึงบุคคลนั้นรับรู้ว่าตนเองถูกกีดกันทางสังคมจากกลุ่มมาก หากมีคะแนนการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในระดับสูงเท่าใด หมายถึงบุคคลรับรู้ว่าตนเองถูกกีดกันทางสังคมมากเท่านั้น

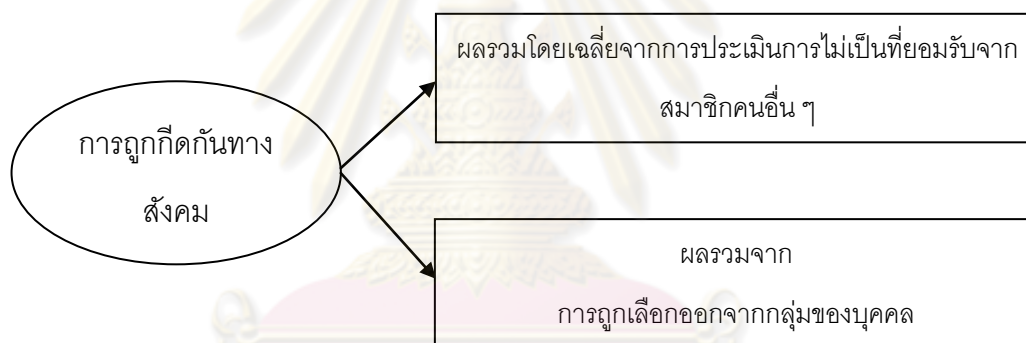
5. การถูกกีดกันทางสังคม หมายถึง การไม่ได้รับการยอมรับจากกลุ่มหรือสังคมอาจทั้งในทางที่ถูกปฏิเสธหรือถูกเพิกเฉย โดยบุคคลอาจรับรู้ได้หรือรับรู้ไม่ได้

ในงานวิจัยนี้ หมายถึง ผลรวมของคะแนนที่ได้จากการประเมินการไม่เป็นที่ยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่มจากแบบประเมินสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งสร้างขึ้นตามแนวทางของ Leary และคณะ (1995) ซึ่งประกอบไปด้วยการประเมินใน 2 ส่วน ได้แก่

1) การไม่ยอมรับสมาชิกคนอื่น ๆ จำนวน 3 ข้อ โดยให้สมาชิกแต่ละคนประเมินการไม่ยอมรับที่มีต่อสมาชิกคนอื่น ๆ บนมาตราประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง ตั้งแต่ 1 คือ ไม่ตรงอย่างยิ่ง ไปจนถึง 5 คือ ตรงอย่างยิ่ง

2) การเลือกสมาชิกออกจากกลุ่ม จำนวน 3 ข้อ โดยให้สมาชิกแต่ละคนเลือกสมาชิกคนใดคนหนึ่งออกจากกลุ่มในแต่ละข้อ

สำหรับการคิดคะแนนการถูกกีดกันทางสังคมในการวิจัยครั้งนี้ ใช้คะแนนที่ได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของผลรวมจากการประเมินการไม่เป็นที่ยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่ม ดังภาพที่ 10

ภาพที่ 10 คะแนนการถูกกีดกันทางสังคมที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

การคิดคะแนนการถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนคำนวณจากผลรวมของคะแนนที่ได้จากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่ม ในการประเมินทั้ง 2 ส่วน ดังนี้ 1) ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ และ 2) ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่ม หากมีคะแนนการการถูกกีดกันทางสังคมในระดับสูงเท่าใด หมายถึงบุคคลถูกกีดกันทางสังคมมากเท่านั้น

6. ความหลงตนเอง หมายถึง บุคลิกภาพประเภทหนึ่ง ที่มีลักษณะของการแสวงหาอำนาจสูง ต้องการเป็นจุดสนใจของผู้อื่น ต้องการอยู่เหนือผู้อื่น ต้องการได้รับสิ่งต่าง ๆ มากกว่าที่ตนเองควรจะได้รับ แสวงหาผลประโยชน์จากผู้อื่นและสถานการณ์ มีความสามารถในการพึ่งตนเอง มีความทะนงตน และหวั่นไหวมากกว่าปกติ

ในงานวิจัยนี้ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการตอบมาตราวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองที่พัฒนาโดยนิสิตบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม ในความดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัคนางค์ มณีศรี โดยมีข้อกระทงจำนวน 48 ข้อ ประกอบด้วยองค์ประกอบทั้งหมด 8 ด้าน ด้านละ 6 ข้อ ได้แก่ การแสวงหาอำนาจ ความสามารถในการพึ่งตนเอง ความเหนือกว่า การชอบแสดงออก การแสวงหาผลประโยชน์ ความทะนงตน ความต้องการได้มากกว่าที่เป็นอยู่ และการหวั่นไหวมากกว่าปกติ โดยให้ผู้ตอบประเมินบนมาตราประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง ตั้งแต่ 1 คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง 5 คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง

7. ความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง ความแตกต่างระหว่างระดับของการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ที่เป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม

ในงานวิจัยนี้ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการนำคะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ซึ่งแปลงให้เป็นคะแนนมาตรฐาน ลบด้วยคะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยที่แปลงเป็นคะแนนมาตรฐาน ดังนี้

คะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้

ลบด้วย

คะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย

เท่ากับ

คะแนนความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน

การคิดคะแนนความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน หากนำคะแนนความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน ใส่ค่าสัมบูรณ์แล้วมีคะแนนความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตนสูงมากเท่าใด หมายถึง มีความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตนสูงมากเท่านั้น ทั้งนี้ การใส่ค่าสัมบูรณ์ เป็นไปเพื่อให้ทราบถึงขนาดความแตกต่างที่เกิดขึ้น แต่ทิศทางของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน อาจเกิดขึ้นได้ใน 2 กรณี ได้แก่

7.1 คะแนนความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตนมีค่าเป็นบวก หมายถึง มีคะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง แต่มีคะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยต่ำ

7.2 คะแนนความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตนมีค่าเป็นลบ หมายถึง มีคะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ แต่มีคะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยสูง

8. คำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง หมายถึง คำคุณศัพท์ที่มีความหมายซึ่งแสดงถึงความเด่น ความฉลาด หรืออำนาจ เช่น เก่ง เป็นผู้นำ ก้าวร้าว เฉื่อยชา เป็นต้น

9. คำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ หมายถึง คำคุณศัพท์ที่มีความหมายซึ่งแสดงถึงการอยู่ร่วมกันในสังคม ความสัมพันธ์กับคนอื่น หรือคุณธรรม เช่น ใจดี มีน้ำใจ มุ่งร้าย เย็นชา เป็นต้น

10. คำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน หมายถึง คำที่มีความหมายซึ่งไม่แสดงถึงความเด่น ความฉลาด หรืออำนาจ และการอยู่ร่วมกันในสังคม ความสัมพันธ์กับคนอื่น หรือคุณธรรม เช่น ถูกต้อง สวรรค์ นรก เลวร้าย เป็นต้น

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทราบถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในการทำนายการถูกกีดกันทางสังคม และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม
2. ทราบถึงผลการสำรวจความแตกต่างของอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในการทำนายการถูกกีดกันทางสังคม และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงและต่ำ
3. ได้ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม
4. ได้ขยายผลข้อมูลเชิงประจักษ์เกี่ยวกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมให้สามารถอธิบายได้ครอบคลุมกว้างขวาง และชัดเจนยิ่งขึ้น

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ (Correlational Study) เพื่อทดสอบอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในการทำนายการถูกกีดกันทางสังคม และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมโดยมีความหลงตนเองเป็นตัวแปรกำกับ โดยมีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็น นิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 3800101 จิตวิทยาทั่วไป ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2553 จำนวน 412 คน เป็นเพศหญิง จำนวน 280 คน และเป็นเพศชาย จำนวน 132 คน โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 18.89 ปี ส่วนใหญ่เป็นนิสิตคณะนิเทศศาสตร์ จำนวน 127 คน รองลงมาเป็นนิสิตคณะจิตวิทยา จำนวน 105 คน นิสิตคณะเภสัชศาสตร์ จำนวน 94 คน นิสิตคณะสหเวชศาสตร์ จำนวน 76 คน และเป็นนิสิตจากคณะอื่น ๆ จำนวน 10 คน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในการวิจัยเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 และนิสิตชั้นปีที่ 2

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองในงานวิจัยนี้แบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ เครื่องมือที่ใช้คือ มาตรฐานวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง ส่วนที่ 2 เป็นการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย เครื่องมือที่ใช้คือ การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยโดยใช้คำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยโดยใช้คำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง และการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยโดยใช้คำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ การวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม เครื่องมือที่ใช้คือ มาตรฐานวัดการยอมรับจากกลุ่มตามที่คาดหวัง การวัดการถูกกีดกันทางสังคม เครื่องมือที่ใช้คือ แบบประเมินสมาชิกภายในกลุ่ม

1. มาตรการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

มาตรการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองในงานวิจัยนี้ ใช้มาตรการภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง (The State Self-esteem Scale) ของพิมลรัตน์ ทิศาภาคย์ (2548) จำนวน 40 ข้อ แบ่งเป็นข้อกระทงทางบวก 19 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 21 ข้อ ซึ่งพัฒนาขึ้นตามแนวทางของ Heatherton และ Polivy (1991) ที่วัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเองใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถ (performance) จำนวน 14 ข้อ ด้านสังคม (social) จำนวน 14 ข้อ และด้านการปรากฏกาย (appearance) จำนวน 12 ข้อ โดยเป็นมาตราประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง ที่ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองอย่างไรในขณะนั้น ตั้งแต่ 1 ถึง 5 (ดูภาคผนวก ข) โดยมีความหมาย ดังนี้

- 1 หมายถึง ไม่ตรงอย่างยิ่ง
- 2 หมายถึง ค่อนข้างไม่ตรง
- 3 หมายถึง ตรงและไม่ตรงพอ ๆ กัน
- 4 หมายถึง ค่อนข้างตรง
- 5 หมายถึง ตรงอย่างยิ่ง

พิมลรัตน์ ทิศาภาคย์ (2548) ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้วยการวิเคราะห์อำนาจจำแนก ระหว่างกลุ่มสูง (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 หรือสูงกว่า) และกลุ่มต่ำ (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 หรือต่ำกว่า) และการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้อกระทงอื่น ๆ (Corrected item-total correlation หรือ CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 จากการทดสอบกับนิสิต นักศึกษาระดับปริญญาตรีจากสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ จำนวน 282 คน พบว่า ข้อกระทงทุกข้อ สามารถจำแนกกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำออกจากกันได้ และข้อกระทงทุกข้อผ่านเกณฑ์การคัดเลือก โดยด้านความสามารถมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .86 ด้านสังคมมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .82 และด้านการปรากฏกายมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .83 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างมาตรการภาวะการเห็นคุณค่าในตนเองกับมาตรการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่ สิรินรัตน์ ศรีสรพล (2547) ได้พัฒนาขึ้นตามแนวคิดของ Rosenberg (1979 อ้างถึงในสิรินรัตน์ ศรีสรพล) จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 74 คน พบว่า ภาวะการเห็นคุณค่าในตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .73, p < .01$)

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยนำมาตราวัดที่ พิมลรัตน์ ทิศาภาคย์ (2548) พัฒนาขึ้นจำนวน 40 ข้อ มาทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 96 คน โดยกลุ่มตัวอย่างในขั้นการพัฒนามาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ได้แก่ นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 96 คน แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 56 คน และเพศหญิงจำนวน 40 คน โดยส่วนใหญ่เป็นนิสิตคณะจิตวิทยาจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 38.50 รองลงมาเป็นนิสิตคณะวิทยาศาสตร์จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 11.50 นิสิตคณะสหเวชศาสตร์ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 8.30 นิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 7.30 นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.30 นิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.30 และเป็นนิสิตจากคณะอื่น ๆ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 21.80 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างในขั้นการพัฒนามาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 28.10 เป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 32.30 เป็นนิสิตชั้นปีที่ 3 จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 32.30 และเป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 หรือสูงกว่า จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 7.30 ผลการแจกแจงความถี่แสดงดังตารางที่ 5

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5

ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างในขั้นการพัฒนามาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

รายการ	เพศหญิง		เพศชาย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชั้นปีการศึกษา						
ปีที่ 1	12	30.00	15	26.80	27	28.10
ปีที่ 2	9	22.50	22	39.20	31	32.30
ปีที่ 3	15	37.50	16	28.60	31	32.30
ปีที่ 4 หรือสูงกว่า	4	10.00	3	5.40	7	7.30
รวม	40	100.00	56	100.00	96	100.00
2. คณะ						
จิตวิทยา	29	72.50	8	14.30	37	38.50
วิทยาศาสตร์	0	0.00	11	19.60	11	11.50
สหเวชศาสตร์	0	0.00	8	14.30	8	8.30
สถาปัตยกรรมศาสตร์	0	0.00	7	12.40	7	7.30
วิศวกรรมศาสตร์	0	0.00	6	10.70	6	6.30
สัตวแพทยศาสตร์	6	15.00	0	0.00	6	6.30
ครุศาสตร์	4	10.00	0	0.00	4	4.20
สำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา	0	0.00	4	7.10	4	4.20
รัฐศาสตร์	1	2.50	2	3.60	3	3.10
ศิลปกรรมศาสตร์	0	0.00	3	5.40	3	3.10
อักษรศาสตร์	0	0.00	2	3.60	2	2.10
เศรษฐศาสตร์	0	0.00	2	3.60	2	2.10
พาณิชยศาสตร์ฯ	0	0.00	1	1.80	1	1.00
เภสัชศาสตร์	0	0.00	1	1.80	1	1.00
นิติศาสตร์	0	0.00	1	1.80	1	1.00
รวม	40	100.00	56	100.00	96	100.00

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างในขั้นการพัฒนามาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อกระทง (Item Analysis) โดยพิจารณาคูณภาพเครื่องมือด้วยการวิเคราะห์อำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มสูง (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 หรือสูงกว่า) และกลุ่มต่ำ (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 หรือต่ำกว่า) ด้วยสถิติทดสอบที (Independent Sample *t*-test) เพื่อคัดเลือกข้อกระทงที่กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดสอบพบว่า มีข้อกระทงที่ผ่านการคัดเลือกทั้งหมด 36 ข้อ ซึ่งข้อกระทงทั้ง 36 ข้อนั้นเป็นข้อกระทงที่กลุ่มสูงมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นก็คือข้อกระทงทั้ง 36 ข้อนั้นสามารถจำแนกกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมดในมาตร (Corrected item-total correlation หรือ CITC) โดยคัดเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมดสูงกว่าค่าวิกฤต $t(94) = .17$ พบว่า ข้อกระทงทั้งหมด 36 ข้อมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมดสูงกว่าค่าวิกฤต ข้อกระทงทั้งหมด 36 ข้อจึงผ่านเกณฑ์การคัดเลือก (ดูตารางที่ ข1 ภาคผนวก ข) โดยเป็นข้อกระทงทางบวกจำนวน 15 ข้อ และเป็นข้อกระทงทางลบจำนวน 21 ข้อ และมาตรวัดมีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในแบบแอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient of internal consistency) เท่ากับ .90 โดยค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของภายในแบบแอลฟาของครอนบาคในแต่ละองค์ประกอบมีค่าระหว่าง .76 ถึง .82 (ดูตารางที่ ข1 ถึง ตารางที่ ข4 ภาคผนวก ข) มาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเองที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้แบ่งเป็นองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ได้ 3 ด้าน และแต่ละด้านมีจำนวนข้อกระทงดังนี้ และดังตารางที่ 6

1. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ จำนวน 13 ข้อ
2. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม จำนวน 11 ข้อ
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย จำนวน 12 ข้อ

ผลการทดสอบด้วยโมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้นเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงภาวะ

สันนิษฐานของมาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยแบ่งเป็น 3 องค์ประกอบ พบว่า ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 0 ครั้ง พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 0.00 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 1.000 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .00 (ดูภาพที่ ข1 ภาคผนวก ข) ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลการวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับ

ข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งก็คือ มาตรการภาวะการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากมาตรการของ พิมลรัตน์ ทิศาภาคย์ (2548) ตามแนวทางของ Heatherton และ Polivy (1991) มีความตรงเชิงภาวะ สันนิษฐาน

ตารางที่ 6

จำนวนข้อกระทงและค่าแอลฟาของมาตรการภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง จำแนกตามองค์ประกอบ

องค์ประกอบ	จำนวนข้อ	α
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ	13	.76
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม	11	.77
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย	12	.82
รวม	36	.95

จากการทดสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานของมาตรการภาวะการเห็นคุณค่าในตนเองด้วย โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถมีค่าน้ำหนัก องค์ประกอบเท่ากับ .75 มีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 55 การเห็นคุณค่า ในตนเองที่รับรู้ด้านสังคมมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ .65 มีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าใน ตนเองที่รับรู้ร้อยละ 43 และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกายมีค่าน้ำหนัก องค์ประกอบเท่ากับ .81 และมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 65

2. การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในงานวิจัยครั้งนี้ ใช้การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยซึ่ง ใช้คำ 3 ประเภท ได้แก่

- 1) การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์ พอ ๆ กัน
- 2) การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง
- 3) การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์

การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำ 3 ประเภทนี้ ใช้โปรแกรมอินควิสิท (Inquisit) เวอร์ชัน 3.0.3.1 ซึ่งพัฒนาขึ้นเมื่อเดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 2008 สามารถคำนวณระยะเวลาในการตอบสนองเป็นหน่วยมิลลิวินาที ประกอบด้วยบล็อกที่ใช้ทดสอบจำนวน 7 บล็อก การวิจัยครั้งนี้เลือกใช้วิธีการตอบสนองการทดสอบด้วยการกดแป้นคีย์บอร์ด โดยกลุ่มตัวอย่างในขั้นการพัฒนาการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยด้วยการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย ได้แก่ นิสิต นักศึกษา และพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 31 คน

2.1 การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน

การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน ใช้การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยที่ หยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) ได้พัฒนาขึ้นตามแนวทางของ Greenwald และ Farnham (2000) โดยใช้คำเป้าหมายสำหรับการจัดประเภทหมวด “ฉัน” ได้แก่ ฉัน ข้าพเจ้า ตน และ ตนเอง และคำเป้าหมายสำหรับการจัดประเภทหมวด “ไม่ใช่ฉัน” ได้แก่ เขา เธอ คุณ และ ท่าน ส่วนคำทางบวกสำหรับการจัดประเภทหมวด “น่าพึงประสงค์” ได้แก่ ดี วิเศษ สวรรค์ เยี่ยม อิศระ และถูกต้อง และคำทางลบสำหรับการจัดประเภทหมวด “ไม่น่าพึงประสงค์” ได้แก่ นรก สงคราม ก้าวร้าว เลวร้าย เลว และทรมาณ

จากผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือกับนิสิต นักศึกษา และกลุ่มคนทำงาน จำนวน 13 คน พบว่า ลำดับของการจับคู่ไม่มีอิทธิพลต่อระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการทดสอบแต่ละบล็อก โดยผู้ที่ทดสอบการจับคู่คำที่เกี่ยวข้องกับตนและคำที่ไม่น่าพึงประสงค์ก่อนใช้เวลาโดยเฉลี่ยในการทดสอบบล็อกรวมทั้ง 7 บล็อก ไม่แตกต่างจากผู้ทดสอบการจับคู่คำที่เกี่ยวข้องกับตนและคำที่น่าพึงประสงค์ก่อน และผลการวิเคราะห์ยังพบด้วยว่า กลุ่มตัวอย่างใช้เวลาโดยเฉลี่ยในการทดสอบบล็อกที่จับคู่ระหว่างคำที่เกี่ยวข้องกับตนและคำที่น่าพึงประสงค์ น้อยกว่าการทดสอบบล็อกที่จับคู่ระหว่างคำที่เกี่ยวข้องกับตนและคำที่ไม่น่าพึงประสงค์ ทั้งผู้ที่ทดสอบบล็อกที่จับคู่คำที่เกี่ยวข้องกับตนและคำที่ไม่น่าพึงประสงค์ก่อน และผู้ที่ทดสอบบล็อกที่จับคู่คำที่เกี่ยวข้องกับตนกับคำที่น่าพึงประสงค์ก่อน

2.2 การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง

การคัดเลือกคำเป้าหมายเพื่อใช้ในการทดสอบ

เพื่อให้การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำ 3 ประเภทมีลักษณะเป็นคู่ขนานกัน ผู้วิจัยจึงใช้คำเป้าหมายสำหรับการจัดประเภทหมวด “ฉัน” และคำเป้าหมายสำหรับการจัดประเภทหมวด “ไม่ใช่ฉัน” เหมือนกับการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน ซึ่งพัฒนาโดย หยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) ตามแนวทางของ Greenwald และ Farnham (2000) โดยใช้คำเป้าหมายสำหรับการจัดประเภทหมวด “ฉัน” ได้แก่ ฉัน ข้าพเจ้า ตน และตนเอง และคำเป้าหมายสำหรับการจัดประเภทหมวด “ไม่ใช่ฉัน” ได้แก่ เขา เธอ คุณ และ ท่าน

การคัดเลือกคำที่แสดงคุณลักษณะเพื่อใช้ในการทดสอบ

ในเบื้องต้นผู้วิจัยรวบรวมคำที่แสดงคุณลักษณะจากงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์ รวมทั้งสิ้น 60 คำ ทั้งคำทางบวกและคำทางลบ เพื่อใช้สำหรับการจัดประเภทคำที่แสดงคุณลักษณะ “น่าพึงประสงค์” และ “ไม่น่าพึงประสงค์” โดยคำที่แสดงคุณลักษณะเหล่านี้เป็นคำคุณศัพท์ทั้งหมด 60 คำ แบ่งเป็นคำทางบวก 35 คำ เช่น ตรงไปตรงมา คล่องแคล่ว ร่วมรู้สึก ใจดี เป็นต้น และแบ่งเป็นคำทางลบ 25 คำ เช่น โดดเดี่ยว ไม่แยแส อ่อนแอ ไร้ประโยชน์ เป็นต้น จากนั้นผู้วิจัยนำคำทางบวกและคำทางลบ 60 คำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นิสิตนักศึกษา และพนักงานบริษัท จำนวน 31 คน เพื่อคัดเลือกคำที่เหมาะสมและสะท้อนมิติเน้นตนเอง โดยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง หมายถึง คำที่มีความหมายซึ่งแสดงถึงความเด่น ความฉลาด หรืออำนาจ (ดูภาคผนวก ค)

ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติทดสอบที (t-test) พบว่า จากคำทั้งหมด 60 คำ มีคำ 26 คำที่แสดงถึงมิติเน้นตนเองแตกต่างจากมิติเน้นความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยในมิติเน้นตนเองสูงกว่ามิติเน้นความสัมพันธ์ ในคำทั้งหมด 26 คำนี้ แบ่งเป็นคำทางบวก 16 คำ และคำทางลบ 10 คำ (ดูตารางที่ ค1 ภาคผนวก ค)

อย่างไรก็ตาม การสร้างโปรแกรมสำหรับการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย กำหนดให้คำเป้าหมายและคำที่แสดงคุณลักษณะในแต่ละหมวดมีคำที่ใช้ในการทดสอบรวมได้ไม่เกิน 12 คำ จึงต้องคัดเลือกคำทั้ง 26 คำอีกครั้ง โดยทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นิสิตนักศึกษา และพนักงาน

บริษัทเอกชน จำนวน 31 คน เพื่อเลือกคำที่มีค่าเฉลี่ยความหมายในทิศทางบวกและทิศทางลบสูงสุด 6 คำแรกมาใช้ (ดูภาคผนวก ค) ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเบื้องต้น พบว่า คำทางบวกที่ผ่านการคัดเลือก ได้แก่ เก่ง เป็นผู้นำ กล้าหาญ รอบรู้ กระตือรือร้น หลักแหลม ตามลำดับ ส่วนคำทางลบที่ผ่านการคัดเลือก ได้แก่ ใจ เหยาะเหยอะ ก้าวร้าว ขาดทักษะ ฉะฉาน ทุ้งทุ้ง ตามลำดับ แต่คำว่าขาดทักษะเป็นคำที่ให้ความหมายลบ ผู้วิจัยจึงเปลี่ยนไปใช้คำทางลบที่เหมาะสมกว่าคำถัดไป ได้แก่ ครอบงำ (ดูตารางที่ ค2 ภาคผนวก ค)

การตรวจสอบคุณภาพของการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย

ผลการตรวจสอบคุณภาพ โดยใช้คำที่คัดเลือกแล้วข้างต้นไปทดสอบกับนิสิต นักศึกษา และกลุ่มคนทำงาน จำนวน 48 คน พบว่า ลำดับของการจับคู่ไม่มีอิทธิพลต่อระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการทดสอบแต่ละบล็อก โดยผู้ที่ทดสอบการจับคู่คำที่เกี่ยวข้องกับตนและคำที่ไม่น่าพึงประสงค์ก่อน [$M_{\text{อิน-คำทางลบก่อน}} = 710.28 \text{ ms}, SD = 151.28$] ใช้เวลาโดยเฉลี่ยในการทดสอบบล็อกรวมทั้ง 7 บล็อก ไม่แตกต่างจากผู้ทดสอบการจับคู่คำที่เกี่ยวข้องกับตนและคำที่น่าพึงประสงค์ก่อน [$M_{\text{อิน-คำทางบวกก่อน}} = 797.17 \text{ ms}, SD = 157.20, t(46) = -1.95, p = .057$ (สองหาง)]

นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์ยังพบด้วยว่า กลุ่มตัวอย่างใช้เวลาโดยเฉลี่ยในการทดสอบบล็อกที่จับคู่ระหว่างคำที่เกี่ยวข้องกับตนและคำที่น่าพึงประสงค์ น้อยกว่าการทดสอบบล็อกที่จับคู่ระหว่างคำที่เกี่ยวข้องกับตนและคำที่ไม่น่าพึงประสงค์ ทั้งผู้ที่ทดสอบบล็อกที่จับคู่คำที่เกี่ยวข้องกับตนและคำที่ไม่น่าพึงประสงค์ก่อน [$(M_{\text{อิน-คำทางลบ}} = 735.71 \text{ ms}, SD = 140.05 \text{ vs } M_{\text{อิน-คำทางบวก}} = 639.04 \text{ ms}, SD = 113.47, t(23) = 4.83, p = .000$ (หนึ่งหาง)] และผู้ที่ทดสอบบล็อกที่จับคู่คำที่เกี่ยวข้องกับตนกับคำที่น่าพึงประสงค์ก่อน [$M_{\text{อิน-คำทางลบ}} = 919.54 \text{ ms}, SD = 222.60 \text{ vs } M_{\text{อิน-คำทางบวก}} = 666.81 \text{ ms}, SD = 120.65, t(23) = 7.79, p = .000$ (หนึ่งหาง)]

2.3 การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์

การคัดเลือกคำเป้าหมายเพื่อใช้ในการทดสอบ

เพื่อให้การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำ 3 ประเภทมีลักษณะเป็นคู่ขนานกัน ผู้วิจัยจึงใช้คำเป้าหมายสำหรับการจัดประเภทหมวด “ฉฉฉฉ” และคำเป้าหมายสำหรับการจัดประเภทหมวด “ไม่ใช้

ฉัน” เหมือนกับการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน ซึ่งพัฒนาโดย หยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) ตามแนวทางของ Greenwald และ Farnham (2000) โดยใช้คำเป้าหมายสำหรับการจัดประเภทหมวด “ฉัน” ได้แก่ ฉัน ข้าพเจ้า ตน และตนเอง และคำเป้าหมายสำหรับการจัดประเภทหมวด “ไม่ใช่ฉัน” ได้แก่ เขา เธอ คุณ และ ท่าน เช่นเดียวกับการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง

การคัดเลือกคำที่แสดงคุณลักษณะเพื่อใช้ในการทดสอบ

ในเบื้องต้นผู้วิจัยรวบรวมคำที่แสดงคุณลักษณะจากงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์ รวมทั้งสิ้น 60 คำ ทั้งคำทางบวกและคำทางลบ เพื่อใช้สำหรับการจัดประเภทคำที่แสดงคุณลักษณะ “น่าพึงประสงค์” และ “ไม่น่าพึงประสงค์” โดยคำที่แสดงคุณลักษณะเหล่านี้เป็นคำคุณศัพท์ทั้งหมด 60 คำ แบ่งเป็นคำทางบวก 35 คำ เช่น ตรงไปตรงมา ค่อนข้างแล้ว ร่วมรู้สึก ใจดี เป็นต้น และแบ่งเป็นคำทางลบ 25 คำ เช่น โดดเดี่ยว ไม่แยแส อ่อนแอ ไร้ประโยชน์ เป็นต้น

จากนั้นผู้วิจัยนำคำทางบวกและคำทางลบ 60 คำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นิสิต นักศึกษา และพนักงานบริษัท จำนวน 31 คน เพื่อคัดเลือกคำที่เหมาะสมและสะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ โดยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ หมายถึง การอยู่ร่วมกันในสังคม ความสัมพันธ์กับคนอื่น หรือคุณธรรม (ดูภาคผนวก ค)

ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติทดสอบที (t-test) พบว่า จากคำทั้งหมด 60 คำ มีคำ 24 คำที่แสดงถึงมิติเน้นความสัมพันธ์แตกต่างจากมิติเน้นตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยในมิติเน้นความสัมพันธ์สูงกว่ามิติเน้นตนเอง ในคำทั้งหมด 24 คำนี้ แบ่งเป็นคำทางบวก 18 คำ และคำทางลบ 6 คำ (ดูตารางที่ ค1 ภาคผนวก ค)

อย่างไรก็ตาม การสร้างโปรแกรมสำหรับการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย กำหนดให้คำเป้าหมายและคำที่แสดงคุณลักษณะในแต่ละหมวดมีคำที่ใช้ในการทดสอบรวมได้ไม่เกิน 12 คำ จึงต้องคัดเลือกคำทั้ง 24 คำอีกครั้ง โดยทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นิสิตนักศึกษา และพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 31 คน เพื่อเลือกคำที่มีค่าเฉลี่ยความหมายในทิศทางบวกและทิศทางลบสูงสุด 6 คำแรกมาใช้ (ดูภาคผนวก ค) ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเบื้องต้น พบว่า คำทางบวกที่ผ่านการคัดเลือกได้แก่ ใจดี มีน้ำใจ ซื่อสัตย์ เข้าใจผู้อื่น ช่วยเหลือผู้อื่น เข้ากับผู้อื่นได้ ตามลำดับ แต่คำว่า ช่วยเหลือผู้อื่น และ เข้ากับผู้อื่นได้ เป็นคำที่ค่อนข้างยาว และมีคำว่า “ผู้อื่น” ประกอบอยู่ด้วยซ้ำซ้อนเกินไป ผู้วิจัยจึงเปลี่ยนไปใช้คำทางบวกที่เหมาะสมกว่าคำถัดไป ได้แก่ ร่วมมือ และ ห่วงใย ตามลำดับ ส่วน

คำทางลบที่ผ่านการคัดเลือก ได้แก่ มุ่งร้าย ไม่น่าไว้ใจ เย็นชา โดดเดี่ยว ยอมตาม ฟังพาสู่อื่น ตามลำดับ (ดูตารางที่ ค2 ภาคผนวก ค)

การตรวจสอบคุณภาพของการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย

ผลการตรวจสอบคุณภาพ โดยใช้คำที่คัดเลือกแล้วข้างต้นไปทดสอบกับนักศึกษาและกลุ่มคนทำงาน จำนวน 48 คน พบว่า ลำดับของการจับคู่มีอิทธิพลต่อระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการทดสอบแต่ละบล็อก โดยผู้ที่ทดสอบการจับคู่คำที่เกี่ยวข้องกับตนและคำที่ไม่น่าฟังประสงค์ก่อน [$M_{\text{จับคู่คำทางลบก่อน}} = 768.50 \text{ ms}$, $SD = 134.12$] ใช้เวลาโดยเฉลี่ยในการทดสอบบล็อกรวมทั้ง 7 บล็อก ไม่แตกต่างจากผู้ทดสอบการจับคู่คำที่เกี่ยวข้องกับตนและคำที่น่าฟังประสงค์ก่อน [$M_{\text{จับคู่คำทางบวกก่อน}} = 874.85 \text{ ms}$, $SD = 170.42$, $t(46) = -2.40$, $p = .020$ (สองหาง)]

แต่อย่างไรก็ตาม ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้เวลาโดยเฉลี่ยในการทดสอบบล็อกที่จับคู่ระหว่างคำที่เกี่ยวข้องกับตนและคำที่น่าฟังประสงค์ น้อยกว่าการทดสอบบล็อกที่จับคู่ระหว่างคำที่เกี่ยวข้องกับตนและคำที่ไม่น่าฟังประสงค์ ทั้งผู้ที่ทดสอบบล็อกที่จับคู่คำที่เกี่ยวข้องกับตนและคำที่ไม่น่าฟังประสงค์ก่อน [$M_{\text{จับคู่คำทางลบ}} = 841.37 \text{ ms}$, $SD = 187.18$ vs $M_{\text{จับคู่คำทางบวก}} = 658.47 \text{ ms}$, $SD = 72.20$, $t(23) = 5.60$, $p = .000$ (หนึ่งหาง)] และผู้ที่ทดสอบบล็อกที่จับคู่คำที่เกี่ยวข้องกับตนกับคำที่น่าฟังประสงค์ก่อน [$M_{\text{จับคู่คำทางลบ}} = 935.65 \text{ ms}$, $SD = 169.02$ vs $M_{\text{จับคู่คำทางบวก}} = 724.64 \text{ ms}$, $SD = 147.33$, $t(23) = 6.59$, $p = .000$ (หนึ่งหาง)] ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ของการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติในตนเอง

ขั้นตอนการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย

ขั้นตอนการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำ 3 ประเภทในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย บล็อกสำหรับการทดสอบทั้งหมด 7 บล็อก โดยบล็อกที่ 1 เป็นการฝึกฝนการจัดประเภทคำเป้าหมาย (“ฉัน” หรือ “ไม่ใช่ฉัน”) ส่วนบล็อกที่ 2 เป็นการฝึกฝนการจัดประเภทคำที่แสดงคุณลักษณะ (“น่าฟังประสงค์” หรือ “ไม่น่าฟังประสงค์”) บล็อกที่ 3 และ 6 เป็นบล็อกการฝึกฝนในการจัดประเภทคำเป้าหมายผสมกับคำที่แสดงคุณลักษณะ บล็อกที่ 4 และ 7 เป็นบล็อกการทดสอบจริงในการจัดประเภทคำเป้าหมายผสมกับคำที่แสดงคุณลักษณะ ดังตารางที่ 7

การทดสอบแต่ละบล็อก จะปรากฏค่าที่เป็นสิ่งเร้าบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ทีละคำ โดยโปรแกรมจะสุ่มลำดับของคำ ส่วนการจับคู่ระหว่างคำเป้าหมาย และคำที่แสดงคุณลักษณะ โปรแกรมจะสุ่มเงื่อนไขของลำดับการจับคู่เป็น 2 เงื่อนไข ดังนี้

1. เงื่อนไขที่ 1 ทดสอบบล็อกที่ 1, 2, 3, และ 4 ก่อนจะทดสอบบล็อกที่ 5, 6, และ 7 ตามลำดับ กล่าวคือ ทดสอบการจับคู่คำที่เกี่ยวข้องกับต้นและคำที่ไม่น่าฟังประสงค์ก่อน
2. เงื่อนไขที่ 2 ทดสอบบล็อกที่ 5, 2, 6 และ 7 ก่อนจะทดสอบบล็อกที่ 1, 3, และ 4 ตามลำดับ กล่าวคือ ทดสอบการจับคู่คำที่เกี่ยวข้องกับต้นและคำที่น่าฟังประสงค์ก่อน

เมื่อหน้าจอบรรยากาศค่าที่เป็นสิ่งเร้า กลุ่มตัวอย่างต้องใช้นิ้วชี้ข้างซ้ายกดปุ่ม “D” หรือใช้นิ้วชี้ข้างขวากดปุ่ม “K” เพื่อเลือกจัดประเภทคำที่ปรากฏให้รวดเร็วที่สุดว่า เป็นคำประเภทใด ทั้งในหมวดคำเป้าหมาย และหมวดคำที่แสดงคุณลักษณะ โดยหน้าจอจะระบุคำสั่งให้เลือกกดปุ่ม “D” หรือ “K” ทุกครั้งที่ปรากฏค่าที่เป็นสิ่งเร้า ดังภาพที่ 11

ตารางที่ 7

บล็อกของการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย

บล็อกที่	กดปุ่ม “D” ด้วยนิ้วชี้ข้างซ้าย		กดปุ่ม “K” ด้วยนิ้วชี้ข้างขวา
1 (ขั้นฝึก)	ไม่ใช่ฉัน	VS	ฉัน
2 (ขั้นฝึก)	น่าฟังประสงค์	VS	ไม่น่าฟังประสงค์
3 (ขั้นฝึก)	ไม่ใช่ฉัน + น่าฟังประสงค์	VS	ฉัน + ไม่น่าฟังประสงค์
4 (ทดสอบจริง)	ไม่ใช่ฉัน + น่าฟังประสงค์	VS	ฉัน + ไม่น่าฟังประสงค์
5 (ขั้นฝึก)	ฉัน	VS	ไม่ใช่ฉัน
6 (ขั้นฝึก)	ฉัน + น่าฟังประสงค์	VS	ไม่ใช่ฉัน + ไม่น่าฟังประสงค์
7 (ทดสอบจริง)	ฉัน + น่าฟังประสงค์	VS	ไม่ใช่ฉัน + ไม่น่าฟังประสงค์

ลักษณะตัวอักษรของค่าที่เป็นสิ่งเร้า เป็นตัวอักษรแบบ Cordia UPC สีดำ ขนาด 64 point ส่วนตัวอักษรของหมวดที่ใช้ในการจัดประเภทคำเป้าหมาย เป็นตัวอักษรแบบ Cordia UPC สีน้ำเงิน ขนาด 50 point และตัวอักษรของหมวดที่ใช้ในการจัดประเภทคำที่แสดงคุณลักษณะ เป็นตัวอักษรแบบ Cordia UPC สีแดง ขนาด 50 point โดยผู้ทดสอบนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่จัดวางให้ห่างจากคอมพิวเตอร์ ประมาณ 50 เซนติเมตร

ภาพการจำลองหน้าคอมพิวเตอร์ในการทดสอบบล็อกที่ 1			
กต "D" เมื่อเป็น ไม่ใช่ฉัน	กต "K" เมื่อเป็น ฉัน	กต "D" เมื่อเป็น ไม่ใช่ฉัน	กต "K" เมื่อเป็น ฉัน
ข้าพเจ้า		ท่าน	
ภาพการจำลองหน้าคอมพิวเตอร์ในการทดสอบบล็อกที่ 2			
กต "D" เมื่อเป็น น่าฟังประสงค์	กต "K" เมื่อเป็น ไม่น่าฟังประสงค์	กต "D" เมื่อเป็น น่าฟังประสงค์	กต "K" เมื่อเป็น ไม่น่าฟังประสงค์
โง่		กล้าหาญ	
ภาพการจำลองหน้าคอมพิวเตอร์ในการทดสอบบล็อกที่ 3 และ 4			
กต "D" เมื่อเป็น ไม่ใช่ฉัน หรือ น่าฟังประสงค์	กต "K" เมื่อเป็น ฉัน หรือ ไม่น่าฟังประสงค์	กต "D" เมื่อเป็น ไม่ใช่ฉัน หรือ น่าฟังประสงค์	กต "K" เมื่อเป็น ฉัน หรือ ไม่น่าฟังประสงค์
ข้าพเจ้า		กล้าหาญ	
ภาพการจำลองหน้าคอมพิวเตอร์ในการทดสอบบล็อกที่ 5			
กต "D" เมื่อเป็น ฉัน	กต "K" เมื่อเป็น ไม่ใช่ฉัน	กต "D" เมื่อเป็น ฉัน	กต "K" เมื่อเป็น ไม่ใช่ฉัน
ข้าพเจ้า		ท่าน	
ภาพการจำลองหน้าคอมพิวเตอร์ในการทดสอบบล็อกที่ 6 และ 7			
กต "D" เมื่อเป็น ฉัน หรือ น่าฟังประสงค์	กต "K" เมื่อเป็น ไม่ใช่ฉัน หรือ ไม่น่าฟังประสงค์	กต "D" เมื่อเป็น ฉัน หรือ น่าฟังประสงค์	กต "K" เมื่อเป็น ไม่ใช่ฉัน หรือ ไม่น่าฟังประสงค์
ท่าน		โง่	

ภาพที่ 11 จำลองหน้าจอคอมพิวเตอร์ในแต่ละบล็อกของการทดสอบ

3. มาตรการวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

มาตรการวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในงานวิจัยนี้ ใช้มาตรการคาดการณ์การยอมรับจากกลุ่ม (anticipated acceptance from the group) ซึ่งถูกใช้ในงานวิจัยของ Anthony และคณะ (2007) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมตามแนวทฤษฎีมาตรทางสังคม โดยมีการประเมินใน 2 ลักษณะ (ดูภาคผนวก ง) ได้แก่

- 1) การรับรู้ความประทับใจที่กลุ่มมีต่อตนเอง ด้วยข้อกระทงจำนวน 5 ข้อ ได้แก่
 - “กลุ่มชอบคุณมากน้อยเพียงใด”
 - “กลุ่มมีความประทับใจกับคุณหรือไม่”
 - “กลุ่มคาดหวังว่าจะชอบคุณโดยทันที”
 - “กลุ่มคาดหวังว่าจะชอบคุณหลังจากที่ได้รู้จักคุณ”
 - “กลุ่มจะชอบคุณมากน้อยเพียงใดหลังจากพบกันแล้ว 4 ครั้ง”
- 2) การประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะทางบวกจำนวน 6 คุณลักษณะ ดังนี้
 - ใจดี
 - อบอุน
 - มีทักษะทางสังคม
 - เห็นอกเห็นใจ
 - น่าพูดคุย
 - น่าตื่นเต้น

การประเมินทั้ง 2 ลักษณะเป็นการประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง ที่ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับกลุ่มที่มีต่อตนเองตามการรับรู้อย่างไรในขณะนั้น ตั้งแต่ 1 ถึง 5 โดยมีความหมาย ดังนี้

- 1 หมายถึง ไม่ตรงอย่างยิ่ง
- 2 หมายถึง ค่อนข้างไม่ตรง
- 3 หมายถึง ตรงและไม่ตรงพอ ๆ กัน
- 4 หมายถึง ค่อนข้างตรง
- 5 หมายถึง ตรงอย่างยิ่ง

เนื่องจากมาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมที่ใช้ภายในกลุ่มตามการจัดกระทำในการศึกษาเชิงทดลอง ซึ่งไม่สามารถตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือได้ด้วยการสำรวจตามปกติ ผู้วิจัยจึงไม่ได้ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยตรง อย่างไรก็ตามในการศึกษาของ Anthony และคณะ (2007) พบว่า การประเมินใน ส่วนที่ 1 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .76 และการประเมินในส่วนที่ 2 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .88 ซึ่งน่าจะบ่งชี้ถึงคุณภาพของเครื่องมือได้เช่นเดียวกัน

4. มาตรวัดการถูกกีดกันทางสังคม

มาตรวัดการถูกกีดกันทางสังคมในงานวิจัยนี้ ใช้แบบประเมินสมาชิกภายในกลุ่ม ซึ่งสร้างขึ้นตามแนวทางของ Leary และคณะ (1995) ที่ใช้ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมตามแนวทฤษฎีมาตรทางสังคม โดยมีการประเมินใน 2 ลักษณะ (ดูภาคผนวก ง) ได้แก่

- 1) การประเมินการไม่ยอมรับที่มีต่อสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ ได้แก่
 - “ท่านไม่ต้องการให้สมาชิกต่อไปนี้อยู่ในกลุ่มของท่าน”
 - “ท่านยินดีที่จะทำงานร่วมกับสมาชิกท่านนี้ต่อไป”
 - “ท่านไม่แน่ใจว่าสมาชิกท่านนี้จะอยู่ในกลุ่มของท่านหรือไม่”

การประเมินในส่วนนี้เป็นการประเมินค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง ที่ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินความรู้สึกที่มีต่อสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่มอย่างไรในขณะนั้น ตั้งแต่ 1 ถึง 5 โดยมีความหมาย ดังนี้

- 1 หมายถึง ไม่ตรงอย่างยิ่ง
- 2 หมายถึง ค่อนข้างไม่ตรง
- 3 หมายถึง ตรงและไม่ตรงพอ ๆ กัน
- 4 หมายถึง ค่อนข้างตรง
- 5 หมายถึง ตรงอย่างยิ่ง

ในการประเมินส่วนที่ 1 คะแนนการถูกกีดกันทางสังคมในแต่ละข้อของสมาชิกแต่ละคนคิดจากผลรวมโดยเฉลี่ยของการประเมินในแต่ละข้อของสมาชิกคนอื่น ๆ ที่เหลือ แล้วจึงนำคะแนนการถูกกีดกันทางสังคมในแต่ละข้อมารวมกันโดยเฉลี่ย เป็นผลรวมโดยเฉลี่ยของการประเมินการไม่เป็นที่ยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม

2) การเลือกสมาชิกออกจากกลุ่มโดยให้สมาชิกแต่ละคนเลือกสมาชิกคนใดคนหนึ่งออกจากกลุ่มในแต่ละข้อ ด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ ดังนี้

- “โดยภาพรวมแล้วท่านไม่ต้องการทำงานร่วมกับสมาชิกคนใดมากที่สุด”
- “โดยภาพรวมแล้วท่านคิดว่าสมาชิกคนใดที่ฟังไม่ได้ที่มากที่สุดเมื่อเกิดปัญหา”
- “โดยภาพรวมแล้วท่านต้องการให้สมาชิกท่านใดออกจากกลุ่ม”

การประเมินในส่วนนี้ มีการคิดคะแนนเป็น 1 และ 0 โดยมีความหมาย ดังนี้

0 หมายถึง ไม่ถูกเลือก

1 หมายถึง ถูกเลือก

ในการประเมินส่วนที่ 2 คะแนนการถูกกีดกันทางสังคมในแต่ละข้อของสมาชิกแต่ละคนคิดจากผลรวมของการถูกเลือกในแต่ละข้อจากสมาชิกคนอื่น ๆ ที่เหลือ เป็นผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่ม

เช่นเดียวกับมาตรวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม เนื่องจากมาตรวัดการถูกกีดกันทางสังคมนี้เป็นมาตรวัดที่ใช้ภายในกลุ่มตามการจัดกระทำในการศึกษาเชิงทดลอง ซึ่งไม่สามารถตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือได้ด้วยการสำรวจตามปกติ ผู้วิจัยจึงไม่ได้ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยตรง อย่างไรก็ตามจากการศึกษานำร่อง พบว่า เมื่อคำนวณผลรวมจากการประเมินของสมาชิกคนอื่น ๆ มาเป็นคะแนนการถูกกีดกันทางสังคมของสมาชิกแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำมาวิเคราะห์ค่าความเที่ยง พบว่า การประเมินในส่วนที่ 1 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .72 การประเมินในส่วนที่ 2 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .83 และการประเมินทั้งฉบับมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .82 (ดูตารางที่ ๑1 ถึง ตารางที่ ๑3 ภาคผนวก ๑)

5. มาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

มาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในงานวิจัยนี้ ใช้มาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองฉบับล่าสุดที่ปรับปรุงโดย หยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) ผกาทิพย์ ชันติพงษ์ (2551) ธันยธร อนันต์วิโรจน์ (2551) และวันวิสาข์ เอกกรณ์พงษ์ (2551) ในความดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัดนางค์ มณีศรี ประกอบด้วยองค์ประกอบ 8 ด้าน รวม 48 ข้อ ซึ่งเป็นข้อกระทงทางบวกทั้งหมด โดยเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง ที่ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินว่ามีพฤติกรรมหรือความรู้สึกตรงกับข้อความที่ระบุหรือไม่จาก 1 ถึง 5 โดยมีความหมาย (ดูภาคผนวก ๑) ดังนี้

- 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 2 หมายถึง ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
- 3 หมายถึง เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน
- 4 หมายถึง ค่อนข้างเห็นด้วย
- 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

มาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองพัฒนาตามโครงสร้างของ The Narcissistic Personality Inventory, NPI ที่นำมาใช้วัดกับประชากรปกติ Raskin และ Terry (1988) ได้พัฒนาข้อกระทงจำนวน 40 ข้อเป็นลักษณะบังคับให้เลือกตอบ (forced choice items) ประกอบด้วย 7 ด้าน ได้แก่ ด้านอำนาจหน้าที่ (authority) ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง (self-sufficiency) ด้านเหนือกว่าผู้อื่น (superiority) ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ (exploitativeness) ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ (entitlement) ด้านการชอบแสดงออก (exhibitionism) และด้านความทะนงตน (vanity) โดยมาตรวัดที่เป็นฉบับภาษาไทยได้รับการพัฒนามาหลายครั้งและใช้ 7 ด้านมาโดยตลอด จนกระทั่งชิตศุภางค์ รัชชีสมบัติศิริ (2550) นุซาร์ตน์ มุงคุณ (2550) ปฏิภากร นาครอด (2550) และประพิมพา จวีลรัตน์กุล (2550) ภายใต้การดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศักนงค์ มณีศรี ได้เพิ่มอีกหนึ่งองค์ประกอบ คือ ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ (hypersensitivity) รวม 45 ข้อ แบ่งเป็นข้อกระทงทางบวก 34 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 11 ข้อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .89

ต่อมาจากการพัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองของหยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) ผกาทิพย์ ชันติพงศ์ (2552) ธันยธร อนันต์วิโรจน์ (2552) และวันวิสาข์ เอกภรณ์พงษ์ (2551) ภายใต้การดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศักนงค์ มณีศรี ได้เขียนข้อกระทงขององค์ประกอบที่มีจำนวนข้อน้อยกว่าด้านอื่น ๆ เพิ่มจากมาตรที่เคยพัฒนาไว้ 45 ข้อ โดยคัดเลือกข้อกระทงแต่ละองค์ประกอบให้เหลือมิติละ 6 ข้อ ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้วยการวิเคราะห์อำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มสูง (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 หรือสูงกว่า) และกลุ่มต่ำ (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 หรือต่ำกว่า) และการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ (Corrected item-total correlation หรือ CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 จากการทดสอบกับนิสิต นักศึกษา และกลุ่มคนทำงานจำนวน 274 คน พบว่า ข้อกระทงทั้ง 48 ข้อ สามารถจำแนกกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำออกจากกันได้ และข้อกระทงทุกข้อผ่านเกณฑ์การคัดเลือก โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟารวมเท่ากับ .93 การตรวจสอบความตรงด้วยโมเดลสมการเชิงโครงสร้าง พบว่าโมเดลมีความเหมาะสม (fit) สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าไคสแควร์เท่ากับ 19.64 ค่ารากที่สองของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ .05 และค่าดัชนีวัดความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .98

ต่อมาทัศนฐิตา บรรลือ (2553) และสุธาสินี ใจสมิทธิ์ (2553) นำมาตรจำนวน 48 ข้อที่พัฒนาขึ้นมาตรวจสอบคุณภาพเพิ่มเติม โดยทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวนรวมทั้งสิ้น 629 คน ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้วยการวิเคราะห์อำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มสูง (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 หรือสูงกว่า) และกลุ่มต่ำ (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 หรือต่ำกว่า) ด้วยสถิติทดสอบที (Independent Sample t-test) พบว่า ข้อกระทงทั้ง 48 ข้อ สามารถจำแนกกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำออกจากกันได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้ออื่นๆ ทั้งหมดในมาตร (Corrected item-total correlation) โดยคัดเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงกว่าค่าวิกฤต $r(627) = .07$ พบว่าข้อกระทงทั้ง 48 ข้อมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมของข้อกระทงอื่น ๆ ทั้งหมดสูงกว่าค่าวิกฤต r และมีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในแบบแอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient of internal consistency) เท่ากับ .95 ค่าแอลฟาของแต่ละองค์ประกอบมีค่าระหว่าง .78 ถึง .90 และผลการทดสอบด้วยโมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้นเพื่อตรวจสอบความตรง โดยแบ่งเป็น 8 องค์ประกอบ พบว่าโมเดลมีความเหมาะสม (fit) สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าไคสแควร์เท่ากับ 15.78 ค่ารากที่สองของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ .03 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .99

นอกจากนั้นทัศนฐิตา บรรลือ (2553) และสุธาสินี ใจสมิทธิ์ (2553) ได้หาความเที่ยงของมาตรดังกล่าวเพิ่มเติมอีกครั้งเพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้วยวิธีการวัดซ้ำ (test-retest) โดยนำไปเก็บข้อมูลกับนิสิตที่ลงทะเบียนวิชา 3800251 สุขภาพจิต ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2553 จำนวน 102 คน ในการวัดครั้งแรกได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในแบบแอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .92 หลังจากนั้นอีก 1 เดือนจึงได้วัดซ้ำครั้งที่ 2 ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในแบบแอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .93 เมื่อนำการวัดทั้งสองครั้งมาหาค่าสหสัมพันธ์พบว่า มาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองที่วัดทั้งสองครั้งมีสหสัมพันธ์ทางบวกกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $r(100) = .84, p < .01$

ในการศึกษาคั้งนี้ ผู้วิจัยนำมาตรวัดที่ หยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) ผกาทิพย์ ชันติพงษ์ (2552) ธันยธร อนันต์วิโรจน์ (2552) และวันวิสาข์ เอกกรณ์พงษ์ (2551) พัฒนาขึ้นมาใช้เลย เนื่องจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเองนี้ได้พัฒนาจากกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะคล้ายกันกับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ของผู้วิจัย และพัฒนาขึ้นในช่วงเวลาไม่เกิน 1 ปี

ขั้นตอนการวิจัย

ผู้วิจัยขออนุญาตอาจารย์ผู้สอนรายวิชา 3800101 จิตวิทยาทั่วไป ภาคการศึกษาต้น ปี การศึกษา 2553 โดยแจ้งขั้นตอนการวิจัยและวัตถุประสงค์การวิจัยทั้งหมดให้อาจารย์ทราบ เพื่อเก็บ ข้อมูลเบื้องต้นจากนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในชั้นเรียนโดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ทำมาตรวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง แล้วจึงสุ่มกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มเพศเดียวกัน กลุ่มละ 4 คน

ผู้วิจัยกำหนดวันและเวลาสำหรับกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มทดลอง แล้วจึงแจ้งวันและเวลาที่ จะทดลองให้กับกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนทราบ และนัดหมายให้กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนมาตามวันและ เวลาที่กำหนดไว้อย่างพร้อมเพรียงกัน

ตามวันและเวลาที่ผู้วิจัยกำหนด ผู้วิจัยให้ผู้ช่วยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการวิจัยแทนเพื่อป้องกัน อคติที่อาจเกิดขึ้น โดยผู้ช่วยผู้วิจัยเริ่มขั้นตอนการวิจัยด้วยการแจ้งแก่ผู้ร่วมการทดลองทั้ง 4 คนในแต่ละ กลุ่มว่า

“งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาการสร้างกลุ่มและรูปแบบของการสื่อสารภายในกลุ่มเพศเดียวกัน”

หลังจากนั้นผู้ช่วยผู้วิจัยพาผู้ร่วมการทดลองทั้ง 4 คนเข้าสู่ห้องทดลอง และจัดให้นั่งตามที่นั่ง ซึ่งเตรียมไว้ให้ และแจ้งแก่สมาชิกแต่ละคนว่า “นิสิตจะไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์กันต่อหรือพบกันในตอน สรุปลผลการทดลอง”

ผู้ช่วยผู้วิจัยบอกกับผู้ร่วมการทดลองว่า

“หลังจากนี้นิสิตจะได้ทำงานเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับสมาชิกแต่ละคนภายในกลุ่ม และหลังจาก ทำงานนี้นิสิตจะต้องสร้างกลุ่มใหม่โดยนิสิตแต่ละคนจะต้องเลือกสมาชิกภายในกลุ่ม 1 คนออกจาก กลุ่มเพื่อร่วมกันทำงานต่อไป”

ผู้ช่วยผู้วิจัยเน้นกับผู้ร่วมการทดลองว่า “ในการเลือกสมาชิกเพื่อสร้างกลุ่มใหม่ ขอให้นิสิต พิจารณาจากความชอบและความเคารพซึ่งกันและกัน”

ผู้ช่วยผู้วิจัยแจกชุดคำถามแรกให้กับผู้ร่วมการทดลองทุกคน

ผู้ร่วมการทดลองได้รับคำชี้แจงต่อมาว่า

“นิสิตและสมาชิกคนอื่นจะได้รับรายการคำถามทั้งหมด 3 ชุด ซึ่งรายการคำถามเหล่านี้ของแต่ละคนจะเหมือนกัน พยายามให้นิสิตสนทนากันโดยใช้คำถามเหล่านี้อย่างเป็นทางการที่เป็นไปได้ โดยให้สมาชิกคนแรกถามคำถามใดก็ได้ในชุดรายการกับสมาชิกคนใดก็ได้ และสมาชิกที่ถูกถาม หลังจากตอบคำถามแล้วก็ให้ถามคำถามใดก็ได้ในชุดรายการกับสมาชิกคนใดก็ได้ โดยนิสิตสามารถถามคำถามเดียวกันกับสมาชิกคนอื่น ๆ ที่ยังไม่ได้ตอบคำถามนั้นได้ ในการถามแต่ละคำถามขอให้

นิติตวงกลมตัวเลขด้านหน้าข้อคำถามที่นิติตถามในชุดรายการ และเขียนเลขของสมาชิกที่นิติตถามไว้ในช่องด้านหน้าด้วย มีเวลาจำกัดในแต่ละชุดคำถาม มีเวลา 2 นาทีในการถามและตอบจากชุดคำถามแรก มีเวลา 6 นาทีในการถามและตอบจากชุดคำถามที่สอง และ มีเวลา 10 นาทีในการถามและตอบจากชุดคำถามที่สาม ที่จะคอยรักษาเวลา และแจ้งแก่พวกนิติตเมื่อถึงเวลาที่ควรจะไปชุดคำถามต่อไป หลังจากหมดเวลาในการถามชุดคำถามแต่ละครั้ง ก็จะแจกชุดคำถามต่อไปให้สมาชิกทุกคน และขอให้เริ่มการถามหลังจากที่พี่ออกจากห้องไป”

ผู้ช่วยวิจัยออกจากห้องและปิดประตู

ผู้ร่วมการทดลองเริ่มถามและตอบคำถามตามการเหนี่ยวนำความใกล้ชิดทางสัมพันธ์ภาพ (The Relationship Closeness Induction Task)

ผู้วิจัยกลับไปห้องทดลอง 3 ครั้ง ดังนี้

- 1) หลังจากหมดเวลา 2 นาทีสำหรับการถามและตอบชุดคำถามชุดที่ 1
- 2) หลังจากหมดเวลา 6 นาทีสำหรับการถามและตอบชุดคำถามชุดที่ 2
- 3) หลังจากหมดเวลา 10 นาทีสำหรับการถามและตอบชุดคำถามชุดที่ 3

รายการคำถามในชุดคำถามทั้ง 3 ชุด ได้รับการแปลมาจากการงานในการเหนี่ยวนำความใกล้ชิดทางสัมพันธ์ภาพ (The Relationship Closeness Induction Task) ซึ่งถูกพัฒนาขึ้นโดย Sedikides และคณะ (1999) (ดูภาคผนวก ข) งานในการเหนี่ยวนำความใกล้ชิดทางสัมพันธ์ภาพนี้ถูกใช้เพื่อจัดกระทำกลุ่มในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการถูกกีดกันทางสังคมและตัวแปรต่าง ๆ เช่น การกำกับตนเอง การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลขึ้นมาใหม่ และพฤติกรรมช่วยเหลือ (Baumeister, Dwall, Ciarocco, & Twenge, 2005; Maner, Dwall, Baumeister, & Schaller, 2006; Twenge, Baumeister, Dwall, Ciarocco, & Bartels, 2007; Twenge, Baumeister, Tice, & Stucke, 2001)

เมื่อเสร็จสิ้นการถามและตอบคำถามตามชุดคำถามทั้ง 3 ชุด ผู้ช่วยวิจัยและผู้ร่วมการทดลองตอบมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย เข้าสู่เงื่อนไข 1 ใน 2 เงื่อนไข โดยเป็นการสุ่มสลับลำดับการตอบมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยเพื่อป้องกันอิทธิพลที่อาจเกิดขึ้นจากการตอบมาตรใดมาตรหนึ่งส่งผลไปยังการตอบอีกมาตรหนึ่ง ตามประเภทการวัด และลำดับการวัด ดังนี้

1. เงื่อนไขที่ 1 สุ่มลำดับผู้ร่วมการวิจัยเข้าสู่ 1 ใน 3 รูปแบบของการทดสอบการเชื่อมโยง โดยนัย เมื่อทดสอบเสร็จจึงให้ตอบมาตราวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง มาตราวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และมาตราวัดการกีดกันทางสังคม ตามลำดับ
2. เงื่อนไขที่ 2 ผู้ร่วมการวิจัยตอบมาตราวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง หลังจากนั้นสุ่มลำดับผู้ร่วมการวิจัยเข้าสู่ 1 ใน 3 รูปแบบของการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย แล้วจึงให้ผู้ร่วมการทดลองตอบมาตราวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และมาตราวัดการกีดกันทางสังคม ตามลำดับ

ขั้นตอนการวิจัยเป็นไปตามภาพที่ 12 เมื่อเสร็จสิ้นขั้นตอนการวิจัยแล้ว ผู้ช่วยผู้วิจัยพากันกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 คนเข้าสู่ห้องทดลองอีกครั้ง และผู้วิจัยเข้าไปในห้องทดลองเพื่อเปิดเผยวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการวิจัย เป็นการเสร็จสิ้นการทดลอง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 12 ขั้นตอนการวิจัย

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้ใช้โมเดลสมการโครงสร้าง (Structural Equation Model, SEM) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL) เพื่อทดสอบสมมติฐานว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ซึ่งวัดจาก 3 องค์ประกอบ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยซึ่งวัดจากการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย 3 รูปแบบ สามารถทำนายการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และการถูกกีดกันทางสังคมได้หรือไม่ ดังโมเดลเชิงสมมติฐานในหน้าที่ 60

อย่างไรก็ตาม ในการวิเคราะห์สถิติเบื้องต้น ได้แก่ การแจกแจงความถี่ จำนวน ร้อยละ การวิเคราะห์สถิติบรรยายเพื่อนำเสนอค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรในการวิจัยที่เป็นตัวแปรต่อเนื่อง (continuous data) ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ ค่าความโด่ง เพื่อคุณลักษณะการกระจายและการแจกแจงของตัวแปร สถิติทดสอบที่ ค่าความสอดคล้องภายใน ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และการวิเคราะห์องค์ประกอบ ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยและสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง และผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัย

ตอนที่ 2 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ประกอบด้วย ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม และผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ (multi-group analysis)

ตอนที่ 3 ผลการวิจัยเพิ่มเติม ประกอบด้วย ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ และผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าสถิติ

M	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยคะแนนตัวแปร
SD	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตัวแปร
N	หมายถึง	จำนวนตัวอย่างทั้งหมด
n	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
Max	หมายถึง	คะแนนสูงสุด
Min	หมายถึง	คะแนนต่ำสุด
SE	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (standard error)
$C.V.$	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย
Sk	หมายถึง	ค่าความเบ้ (Skewness)
Ku	หมายถึง	ค่าความโด่ง (Kurtosis)
KMO	หมายถึง	ค่าไคเซอร์-ไมเยอร์-อลลคิน (Kaiser-Meyer-Olkin)
χ^2	หมายถึง	ค่าไค-สแควร์ (Chi-square)
b	หมายถึง	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading)
r	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient)
R^2	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย
df	หมายถึง	องศาความเป็นอิสระ (degree of freedom)
p	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
GFI	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Index)
AGFI	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness of Fit Index)
RMR	หมายถึง	ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (Root Mean Squared Residual)
RMSEA	หมายถึง	ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (Root Mean Squared Error of Approximation)
BE	หมายถึง	เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรภายในแฝง (Beta)

GA	หมายถึง	เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรภายนอกแฝงและตัวแปรภายในแฝง (Gamma)
$\Delta \chi^2$	หมายถึง	ผลต่างของค่าไค-สแควร์
Δdf	หมายถึง	ผลต่างขององศาความเป็นอิสระ
TE	หมายถึง	อิทธิพลรวม (Total Effect)
DE	หมายถึง	อิทธิพลทางตรง (Direct Effect)
IE	หมายถึง	อิทธิพลทางอ้อม (Indirect Effect)

ชื่อย่อของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. perform แทน การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (X_1)
2. social แทน การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (X_2)
3. appear แทน การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (X_3)
4. SSE แทน ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (K_1)
5. D_biep.1 แทน การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอบุคคล (X₄)
6. D_biep.2 แทน การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (X_5)
7. D_biep.3 แทน การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (X_6)
8. ISE แทน ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (K_2)
9. PSE1 แทน คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (Y_1)
10. PSE2 แทน คะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (Y_2)
11. PSE แทน ตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (E_1)

12. SocEF	แทน	ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (Y_3)
13. SocES	แทน	ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (Y_4)
14. SE	แทน	ตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม (E_2)
15. NAR	แทน	บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง
16. DIS	แทน	ความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 ตอนย่อย 1) ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง และ 2) ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้นำเสนอผลการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่จำนวน ร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีการศึกษา และคณะ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 412 คน เป็นเพศหญิง จำนวน 280 คน คิดเป็นร้อยละ 68.00 และเป็นเพศชาย จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 32.00 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด อายุเฉลี่ยเท่ากับ 18.89 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.91 เป็นนิสิตจากหลายคณะ ร้อยละ 99 ของกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 8

ศูนย์วิจัยทรัพยากรชีวภาพ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8

ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง

รายการ	เพศหญิง		เพศชาย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชั้นปีการศึกษา						
ปีที่ 1	117	41.80	65	49.20	182	44.20
ปีที่ 2	160	57.10	66	50.00	226	54.90
ปีที่ 3	1	0.40	0	0.00	1	0.20
ปีที่ 4 หรือสูงกว่า	2	0.70	1	0.80	3	0.70
รวม	280	100.00	132	100.00	412	100.00
2. คณะ						
นิเทศศาสตร์	88	31.40	39	29.60	127	30.80
จิตวิทยา	64	22.90	41	31.10	105	25.50
เภสัชศาสตร์	71	25.40	23	17.40	94	22.80
สหเวชศาสตร์	53	18.90	23	17.40	76	18.40
วิศวกรรมศาสตร์	0	0.00	4	3.00	4	1.00
อักษรศาสตร์	3	1.10	0	0.00	3	0.70
รัฐศาสตร์	0	0.00	2	1.50	2	0.50
วิทยาศาสตร์	1	0.30	0	0.00	1	0.30
รวม	280	100.00	132	100.00	412	100.00

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัย

1.2.1 องค์ประกอบของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

ในงานวิจัยครั้งนี้วัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จากมาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเองของพิมลรัตน์ ทัศนาศัย (2548) ซึ่งพัฒนาขึ้นตามแนวทางของ Heatherton และ Polivy (1991) โดยมีการวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถ ด้านสังคม และด้านการปรากฏกาย ผู้วิจัยจึงกำหนดให้ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE) เป็นตัวแปรแฝง (latent variable) ของการวิจัย โดยมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) และคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) เป็นตัวแปรสังเกตได้ (observed variable) ของงานวิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) เบื้องต้นพบว่า ค่า KMO เท่ากับ .73 ซึ่งมากกว่า .50 และเมื่อพิจารณาค่าไค-สแควร์จากการทดสอบด้วยสถิติบาร์ทเล็ตต์ (Bartlett's Test of Sphericity) พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ในการวิเคราะห์องค์ประกอบแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์ (Identity Matrix) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$\chi^2(3) = 547.60, p = .000$] ซึ่งแสดงว่ามีความเหมาะสมในการวิเคราะห์องค์ประกอบ โดยองค์ประกอบที่พบสามารถอธิบายความแปรปรวนในการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ทั้ง 3 ด้าน ได้ร้อยละ 66.36 และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้แต่ละด้านมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading) เกิน .30 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้แสดงดังตารางที่ 9

1.2.2 องค์ประกอบของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

ในงานวิจัยครั้งนี้วัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจากการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่า 3 ประเภท ได้แก่ ค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน ค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง และค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ ผู้วิจัยจึงกำหนดให้ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) เป็นตัวแปรแฝงของการวิจัย โดยมีคะแนนการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) คะแนนการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) และคะแนนการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) เป็นตัวแปรสังเกตได้ของงานวิจัย

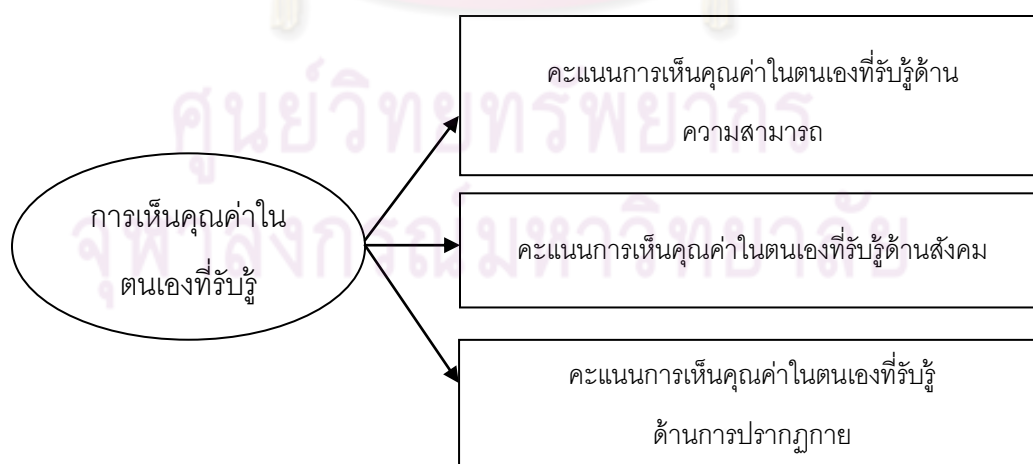
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเบื้องต้นพบว่า ค่า KMO เท่ากับ .63 ซึ่งมากกว่า .50 และเมื่อพิจารณาค่าไค-สแควร์จากการทดสอบด้วยสถิติบาร์ทเล็ตต์ พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ในการวิเคราะห์องค์ประกอบแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$\chi^2(3) = 123.76, p = .000$] ซึ่งแสดงว่ามีความเหมาะสมในการวิเคราะห์องค์ประกอบ โดยองค์ประกอบที่พบสามารถอธิบายความแปรปรวนในคะแนนการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่า 3 ประเภท ได้ร้อยละ 33.65 และคะแนนการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าทั้ง 3 ประเภทมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเกิน .30 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยแสดงดังตารางที่ 10

ตารางที่ 9

ค่าสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

ตัวบ่งชี้	น้ำหนัก องค์ประกอบ	คะแนน องค์ประกอบ	ค่าการร่วม (communality)
1. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ	.81	.33	.66
2. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม	.85	.44	.73
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย	.78	.28	.61

Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .73
 Bartlett's Test of Sphericity Chi-square = 547.60, $df = 3, p = .000$
 Eigenvalues = 1.99, Percent of variance = 66.36

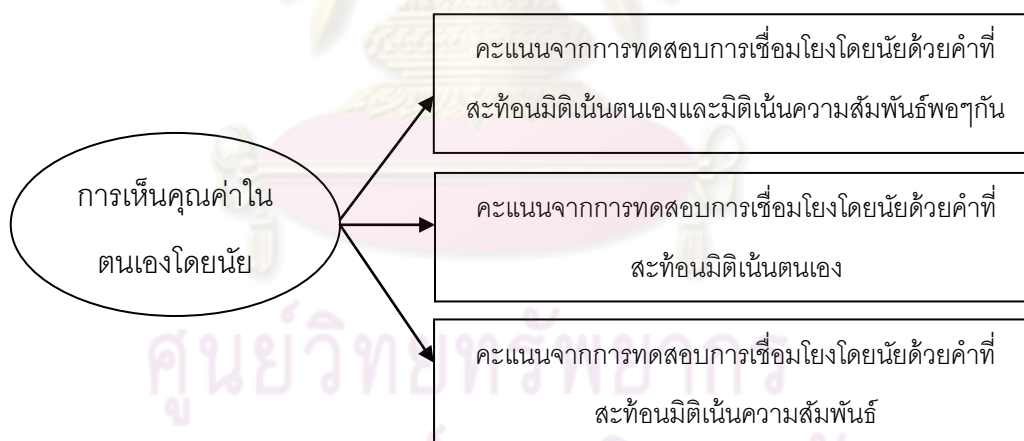
ภาพที่ 13 โครงสร้างของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

ตารางที่ 10

ค่าสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

ตัวบ่งชี้	น้ำหนัก องค์ประกอบ	คะแนน องค์ประกอบ	ค่าการร่วม (communality)
1. การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อน มิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน	.53	.28	.28
2. การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อน มิติเน้นตนเอง	.66	.45	.43
3. การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อน มิติเน้นความสัมพันธ์	.55	.31	.31

Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .63
 Bartlett's Test of Sphericity Chi-square = 123.76, $df = 3$, $p = .000$
 Eigenvalues = 1.01, Percent of variance = 33.65

ภาพที่ 14 โครงสร้างของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

1.2.3 องค์ประกอบของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ในงานวิจัยครั้งนี้วัตถุประสงค์การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจากคะแนนการตอบมาตรวัดการยอมรับจากกลุ่มตามที่คาดหวังซึ่งพัฒนาขึ้นตามแนวทางของ Anthony และคณะ (2007) โดยประกอบด้วยคะแนน 2 ส่วน ได้แก่ คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้ และคะแนนการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะจำนวน 6 คำ ผู้วิจัยจึงกำหนดให้ตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE) เป็นตัวแปรแฝงของการวิจัย โดยมีคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้ (PSE1) และคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) เป็นตัวแปรสังเกตได้ของงานวิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเบื้องต้นพบว่า ค่า KMO เท่ากับ .50 และเมื่อพิจารณาค่าไค-สแควร์จากการทดสอบด้วยสถิติบาร์ทเล็ตต์ พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ในการวิเคราะห์องค์ประกอบแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$\chi^2(1) = 170.96, p = .000$] ซึ่งแสดงว่ามีความเหมาะสมในการวิเคราะห์องค์ประกอบ โดยองค์ประกอบที่พบสามารถอธิบายความแปรปรวนในคะแนนจากการตอบมาตรวัดการยอมรับจากกลุ่มตามที่คาดหวังทั้ง 2 ส่วน ได้ร้อยละ 79.21 และคะแนนจากการตอบมาตรวัดการยอมรับจากกลุ่มตามที่คาดหวังทั้ง 2 ส่วน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเกิน .30 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมแสดงดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11

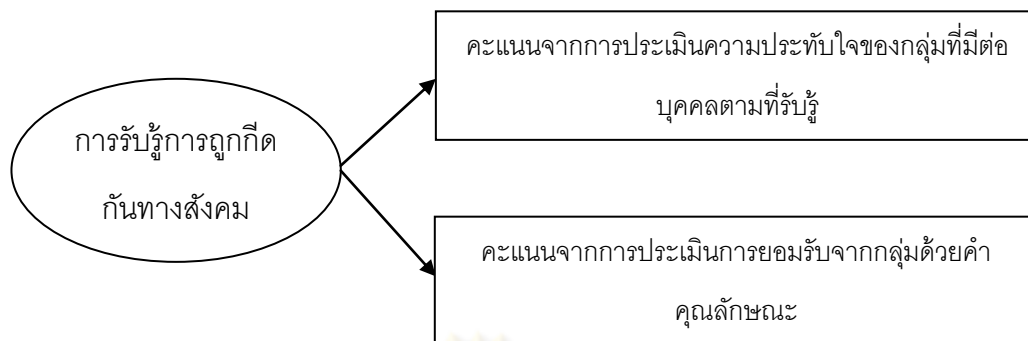
ค่าสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ตัวบ่งชี้	น้ำหนักองค์ประกอบ	คะแนนองค์ประกอบ	ค่าการร่วม (communality)
1. คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้	.89	.56	.79
2. คะแนนการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะจำนวน 6 คำ	.89	.56	.79

Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .50

Bartlett's Test of Sphericity Chi-square = 170.96, $df = 1, p = .000$

Eigenvalues = 1.58, Percent of variance = 79.21

ภาพที่ 15 โครงสร้างของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

1.2.4 องค์ประกอบของการถูกกีดกันทางสังคม

ในงานวิจัยครั้งนี้วัดการถูกกีดกันทางสังคมจากคะแนนการไม่เป็นที่ยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่มด้วยแบบประเมินสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งสร้างขึ้นตามแนวทางของ Leary และคณะ (1995) โดยประกอบด้วยคะแนน 2 ส่วน ได้แก่ ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่เป็นที่ยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล ผู้วิจัยจึงกำหนดให้ตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคม (SE) เป็นตัวแปรแฝงของการวิจัย โดยมีผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (SocEF) และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) เป็นตัวแปรสังเกตได้ของงานวิจัย

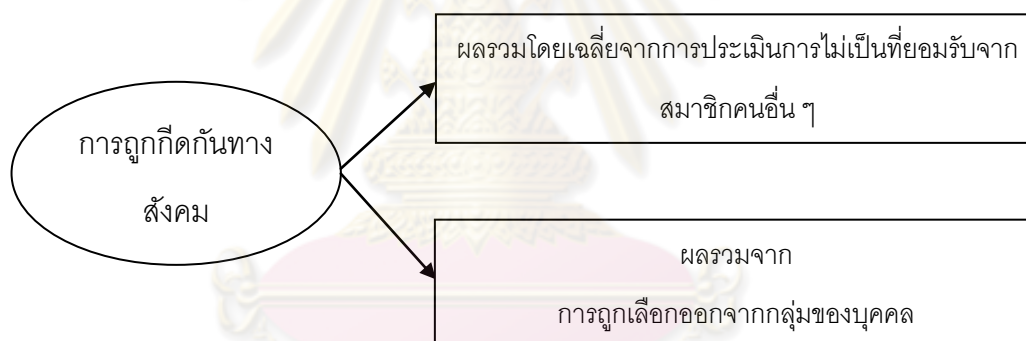
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเบื้องต้นพบว่า ค่า KMO เท่ากับ .50 และเมื่อพิจารณาค่าไค-สแควร์จากการทดสอบด้วยสถิติบาร์ทเล็ตต์ พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ในการวิเคราะห์องค์ประกอบแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$\chi^2(1) = 25.54, p = .000$] ซึ่งแสดงว่ามีความเหมาะสมในการวิเคราะห์องค์ประกอบ โดยองค์ประกอบที่พบสามารถอธิบายความแปรปรวนในคะแนนการไม่เป็นที่ยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่มทั้ง 2 ส่วน ได้ร้อยละ 62.30 และคะแนนการไม่เป็นที่ยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่มทั้ง 2 ส่วน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเกิน .30 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมแสดงดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12

ค่าสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคม

ตัวบ่งชี้	น้ำหนัก องค์ประกอบ	คะแนน องค์ประกอบ	ค่าการร่วม (communality)
1. คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่ม ที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้	.79	.63	.62
2. คะแนนการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำ คุณลักษณะจำนวน 6 คำ	.79	.63	.62

Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .50
 Bartlett's Test of Sphericity Chi-square = 25.54, $df = 1$, $p = .000$
 Eigenvalues = 1.25, Percent of variance = 62.30

ภาพที่ 16 โครงสร้างของการถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ซึ่งใช้วัดตัวแปรแฝงทั้ง 4 ตัวแปร ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และการถูกกีดกันทางสังคม เพื่อศึกษาค่าเฉลี่ย และลักษณะการกระจายและการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้แต่ละตัว โดยวิเคราะห์จากสถิติเหล่านี้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนสูงสุด (Max) คะแนนต่ำสุด (Min) สัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) ซึ่งผลการวิเคราะห์มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ระหว่าง 0.15 ถึง 0.64 ตัวแปรที่มีการกระจายมากที่สุด คือ ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคม และตัวแปรที่มีการกระจายน้อยที่สุด คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ($M = 3.52, SD = 0.52$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ($M = 3.40, SD = 0.54$) และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) ($M = 3.33, SD = 0.62$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของคะแนนตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.15 ถึง 0.19 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง -0.28 ถึง -0.09 ซึ่งมีค่าเป็นลบทั้งหมด โดยการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกายมีค่าความเบ้เป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกายสูงกว่าค่าเฉลี่ย และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า มีค่าความโด่งอยู่ระหว่าง 0.11 ถึง 0.60 ซึ่งมีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถและการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกายมีค่าความโด่งเป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการแจกแจงของตัวแปรมีลักษณะเป็นโค้งสูงกว่าปกติ (leptokurtic)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ($M = -0.53, SD = 0.31$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ($M = -0.59, SD = 0.34$) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ($M = -0.64, SD = 0.31$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง -0.48 ถึง -0.59 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง 0.15 ถึง 0.35 ซึ่งมีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการ

เชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กันมีค่าความเบ้เป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนจากการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กันต่ำกว่าค่าเฉลี่ยและเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง พบว่า มีค่าความโด่งอยู่ระหว่าง -0.39 ถึง 0.32 โดยการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กันมีค่าความโด่งเป็นบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ มีค่าความโด่งเป็นลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้ (PSE1) ($M = 2.49$, $SD = 0.51$) รองลงมา คือ คะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) ($M = 2.37$, $SD = 0.54$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.21 ถึง 0.23 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง -0.23 ถึง 0.02 โดยคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามการรับรู้มีค่าความเบ้เป็นลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะมีค่าความเบ้เป็นบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมทั้ง 2 ส่วนใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ย และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง พบว่า มีค่าความโด่งอยู่ระหว่าง 0.45 ถึง 0.47 ซึ่งมีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่ได้รับรู้ และคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะมีค่าความโด่งเป็นบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิก (SocEF) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 ($M = 1.76$, $SD = 0.50$) และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.93

($M = 3.00$, $SD = 1.93$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.28 ถึง 0.64 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง 0.51 ถึง 0.57 ซึ่งมีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิก และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคลมีค่าความเบ้เป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการถูกกีดกันทางสังคมทั้ง 2 ส่วนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง พบว่า มีค่าความโด่งอยู่ระหว่าง -0.06 ถึง 0.04 โดยผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกมีค่าความโด่งเป็นลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคลมีค่าความโด่งเป็นบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

รายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในตารางที่ 13

ตอนที่ 2 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ผลการทดสอบสมมติฐานแบ่งออกเป็น 2 ตอนย่อย คือ 1) ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม และ 2) ผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูงโดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้ในงานวิจัยเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเพื่อตรวจสอบปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ตารางที่ 13

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัย (N = 412)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE)							
perform	1.54	5.00	3.52	0.52	0.15	-0.17	0.59*
social	1.44	5.00	3.33	0.62	0.19	-0.09	0.11
appear	1.33	5.00	3.40	0.54	0.16	-0.28*	0.60*
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE)							
D_biep.1	-1.38	0.53	-0.64	0.31	-0.48	0.35**	0.32
D_biep.2	-1.45	0.59	-0.59	0.34	-0.58	0.20	-0.06
D_biep.3	-1.27	0.32	-0.53	0.31	-0.59	0.15	-0.39
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE)							
PSE1	1.00	4.00	2.49	0.51	0.21	-0.23	0.47
PSE2	1.00	4.33	2.37	0.54	0.23	0.02	0.45
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.33	1.76	0.50	0.28	0.51***	-0.06
SocES	0.00	9.00	3.00	1.93	0.64	0.57***	0.04

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$

และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .12; SE for kurtosis = .24

* $p < .05$. ** $p < .01$. *** $p < .001$.

2.1.1 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม และพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเพื่อตรวจสอบปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity) เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการตรวจสอบความตรงของโมเดลสมมติฐานวิจัยต่อไป

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 45 คู่ ในตารางที่ 14 พบว่าไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใดที่มีค่ามากกว่า .80 ดังนั้นจึงไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติของภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 3 ชุด ในโมเดลกับตัวแปรตาม โดยตัวแปรอิสระชุดที่ 1 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE) ตัวแปรอิสระชุดที่ 2 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) และตัวแปรอิสระชุดที่ 3 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE) ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์แสดงดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 4 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.01 ถึง -.04 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 2 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .00 ถึง .04

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 5 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .00 ถึง .07 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 1 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบเท่ากับ -.05

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 คู่ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ กับผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ มีความสัมพันธ์ทางบวกขนาดค่อนข้างต่ำ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .15 และความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ กับผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการ

ยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ มีความสัมพันธ์ทางบวก ขนาดค่อนข้างต่ำ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .13

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายนอกกับ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายใน พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์กับตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคมทั้งหมดจำนวน 6 คู่ โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 6 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ อยู่ระหว่าง -.28 ถึง -.43 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดเป็นลบ และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุก ค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จะแปรผกผันกับการ รับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของตัวแปรสังเกตได้ แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 14

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (N = 412)

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	(.84)									
social	.69**	(.82)								
appear	.63**	.67**	(.82)							
D_biep.1	-.01	-.04	-.06	(.57)						
D_biep.2	.01	.02	-.01	.34**	(.58)					
D_biep.3	-.06	-.09	-.10*	.29**	.36**	(.59)				
PSE1	-.36**	-.28**	-.40**	.03	-.05	.07	(.78)			
PSE2	-.38**	-.28**	-.43**	-.07	-.03	.06	.58**	(.75)		
SocEF	-.01	-.02	-.04	.04	-.05	.05	.15**	.13*	(.78)	
SocES	.00	.04	-.03	.00	.07	.00	.01	.03	.25**	(.51)
<i>M</i>	3.52	3.33	3.40	-0.64	-0.59	-0.53	2.49	2.37	1.76	3.00
<i>SD</i>	0.52	0.62	0.54	0.31	0.34	0.31	0.51	0.54	0.50	1.93

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

* $p < .05$, สองหาง. ** $p < .01$, สองหาง.

2.1.2 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด (measurement model) ตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานการวิจัย 4 ตัวแปรแฝง พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ b) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 10 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม โดยแยกพิจารณาตามโมเดลการวัดของตัวแปรแฝง อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) มีค่าสูงสุด คือ .83 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 69 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .81 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 66 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .80 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 64 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) มีค่าสูงสุด คือ .64 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 41 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .56 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 32 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .53 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 28 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) มีค่าสูงสุด คือ .81 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 66 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ

ของตัวแปรคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (PSE1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .71 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 50

โมเดลการวัดการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (SocEF) มีค่าสูงสุด คือ .73 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 53 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .34 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 12

ตารางที่ 15

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานของงานวิจัย ($N = 412$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ (b)	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	perform	0.42***	0.02	18.65	.66	0.42	0.81
	social	0.52***	0.03	19.11	.69	0.52	0.83
	appear	0.44***	0.02	18.41	.64	0.44	0.80
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	D_biep.1	0.17***	0.02	8.25	.28	0.17	0.53
	D_biep.2	0.22***	0.02	9.16	.41	0.22	0.64
	D_biep.3	0.18***	0.02	8.54	.32	0.18	0.56
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	PSE1	0.36	<-->	<-->	.50	0.36	0.71
	PSE2	0.43***	0.05	8.86	.66	0.43	0.81
การถูกกีดกันทางสังคม (Social Exclusion)	SocEF	0.36	<-->	<-->	.53	0.36	0.73
	SocES	0.65***	0.13	4.90	.12	0.65	0.34

Chi-square = 35.84, $df = 25$, $p = .074$, GFI = .98, AGFI = .96, RMR = .01, RMSEA = .03

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

*** $p < .001$.

2.1.3 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ ผู้วิจัยตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมตามกรอบแนวคิดการวิจัย โดยมีปัจจัยเชิงสาเหตุซึ่งมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมที่เป็นตัวแปรแฝงภายนอก (exogenous variable) จำนวน 2 ตัวแปร ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (explicit self-esteem) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (implicit self-esteem) ที่เป็นตัวแปรแฝงภายใน (endogenous variable) ซึ่งเป็นตัวแปรส่งผ่าน (mediating variable) จำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่ การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (perceived social exclusion) และตัวแปรแฝงภายในที่เป็นตัวแปรตาม จำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่ การถูกกีดกันทางสังคม (social exclusion)

กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดล (model validation) โดยใช้การวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น (structural equation model หรือ SEM) โดยวิเคราะห์ข้อมูลดิบ (raw data) ซึ่งเป็นข้อมูลของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร หรือวิเคราะห์ด้วยเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร มีการปรับเส้นทางอิทธิพลในโมเดลเฉพาะส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ให้ได้โมเดลที่มีความสอดคล้อง (fit) กับข้อมูลเชิงประจักษ์ และประมาณค่าขนาดอิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปร

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 5 ครั้ง พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 35.84 ที่องศาอิสระเท่ากับ 25 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .074 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .98 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .96 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .03 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัวแปร อธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามการถูกกีดกันทางสังคมคิดเป็นร้อยละ 0.90

2.1.4 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงในโมเดล

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.001$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.02 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.60 และ -0.02 ตามลำดับ โดยมีเพียงค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้เท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.001$ แต่ค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.11 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.03 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางอ้อมในทิศทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.06 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.03 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางอ้อมในทิศทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.00 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลเท่ากับค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.03 และ 0.03 ตามลำดับ โดยค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าเป็นลบ และค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีค่าเป็นบวก และค่าอิทธิพลรวมทั้งสองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงตามกรอบแนวคิดการวิจัย พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ไม่ใช่ตัวแปรเชิงสาเหตุของการถูกกีดกันทางสังคม โดยตัวแปรทั้งสามร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้เพียงร้อยละ 0.90 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย มีเพียงอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมซึ่งมีค่าอิทธิพลเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.001$ ที่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 และเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7 เช่นเดียวกัน

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานการวิจัยแสดงดังตารางที่ 16 และตารางที่ 17 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลกรอบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลเชิงสาเหตุการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม โดยแสดงดังภาพที่ 17

ตารางที่ 16

ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานวิจัย (N = 412)

ตัวแปรเหตุ \Rightarrow ตัวแปรผล	ค่าประมาณพารามิเตอร์	SE _b	t	
Matrix GA (Gamma)				
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.60	0.07	-8.30***	
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.03	0.16	0.21	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.02	0.07	-0.22	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.03	0.08	0.32	
Matrix BE (Beta)				
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.11	0.23	0.46	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	.09	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.60	-.03	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	.03	.03	-.07	1.00
Chi-square = 35.84, df = 25, p = .074, GFI = .98, AGFI = .96, RMR = .01, RMSEA = .03				

***p < .001, สองหาง.

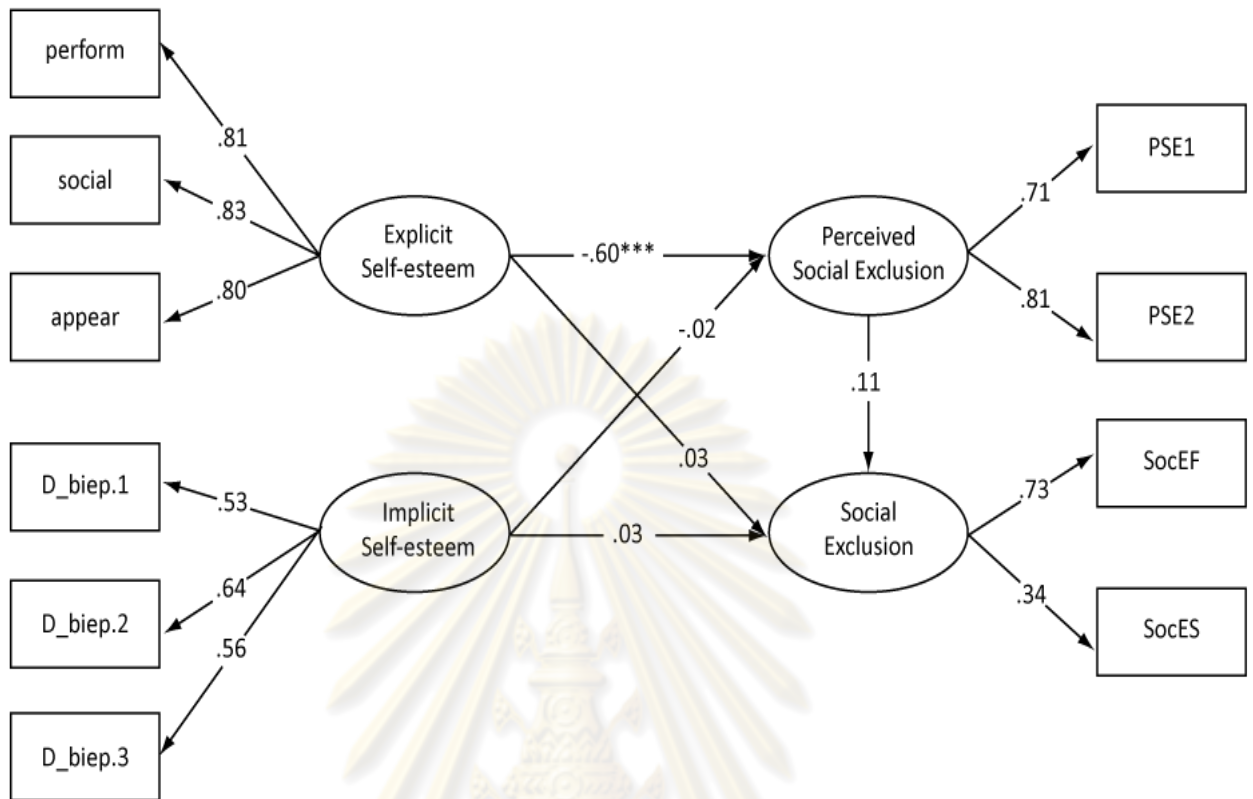
ตารางที่ 17

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการวิเคราะห์ความตรง
โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ($N = 412$)

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.60***	-	-0.60***	0.03	-0.06	-0.03
	<i>SE</i>	0.07	-	0.07	0.16	0.14	0.07
	<i>t</i>	-8.30	-	-8.30	0.21	-0.46	-0.42
	SC	-0.60***	-	-0.60***	0.03	-0.06	-0.03
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.02	-	-0.02	0.03	-0.00	0.03
	<i>SE</i>	0.07	-	0.07	0.08	0.01	0.09
	<i>t</i>	-0.22	-	-0.22	0.32	-0.20	0.30
	SC	-0.02	-	-0.02	0.03	-0.00	0.03
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	0.11	-	0.11
	<i>SE</i>	-	-	-	0.23	-	0.23
	<i>t</i>	-	-	-	0.46	-	0.46
	SC	-	-	-	0.11	-	0.11
R^2			.354			.009	
Chi-square				35.84	$df = 25$		$(p = .074)$
GFI						.98	
AGFI						.96	
RMR						.01	
RMSEA						.03	

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC)

*** $p < .001$, สองหาง.

Chi-square = 35.84, $df = 25$, $p = .074$, GFI = .98, AGFI = .96, RMR = .01, RMSEA = .03;

*** $p < .001$, สองหาง.

ภาพที่ 17 โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ($N = 412$)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2 ผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ

การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม 1 กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และกลุ่ม 2 กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ (multi-group analysis)

เบื้องต้นผู้วิจัยใช้คะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองเพื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสูง คือ ผู้ที่มีคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองโดยรวมทั้งตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไป และกลุ่มต่ำ คือ ผู้ที่มีคะแนนบุคลิกภาพแบบหลงตนเองโดยรวมทั้งตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 ลงมา แล้วจึงแยกวิเคราะห์ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมีขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 108 คน และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 109 คน

รายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 18 และตารางที่ 19 ตามลำดับ

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 20

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 18

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัธยฐานเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล ($n = 108$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้							
(SSE)							
perform	1.54	5.00	3.51	0.57	0.16	-0.55*	1.26**
social	1.56	4.89	3.41	0.64	0.19	-0.38	0.44
appear	1.67	4.83	3.41	0.57	0.17	-0.53*	0.90*
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย							
(ISE)							
D_biep.1	-1.26	0.24	-0.66	0.30	-0.46	0.53*	0.30
D_biep.2	-1.45	0.28	-0.61	0.36	-0.59	0.03	-0.14
D_biep.3	-1.19	0.32	-0.54	0.32	-0.59	0.14	-0.29
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม							
(PSE)							
PSE1	1.20	3.60	2.53	0.49	0.19	-0.12	0.07
PSE2	1.00	4.00	2.47	0.54	0.22	0.07	0.33
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.11	1.71	0.47	0.28	0.40	-0.21
SocES	0.00	9.00	2.96	1.96	0.66	0.47*	-0.21

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$ และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .46

* $p < .05$. ** $p < .01$.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 19

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล ($n = 109$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้							
(SSE)							
perform	2.08	4.85	3.51	0.52	0.15	-0.26	-0.27
social	1.78	4.89	3.23	0.59	0.18	0.16	-0.18
appear	1.92	4.50	3.43	0.55	0.16	-0.38	-0.43
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย							
(ISE)							
D_biep.1	-1.33	0.33	-0.61	0.31	-0.51	0.41	0.08
D_biep.2	-1.22	0.59	-0.58	0.33	-0.57	0.71**	0.77
D_biep.3	-1.21	0.17	-0.49	0.31	-0.63	0.11	-0.39
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม							
(PSE)							
PSE1	1.00	3.80	2.47	0.52	0.21	-0.17	0.83
PSE2	1.00	3.67	2.36	0.50	0.21	0.01	-0.13
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.22	1.76	0.49	0.28	0.55*	0.07
SocES	0.00	7.00	3.12	1.90	0.61	0.24	-0.82

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$ และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .46

* $p < .05$. ** $p < .01$.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 20

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	(.84)	.71**	.47**	-.17	-.08	-.05	-.18	-.15	.00	-.06
social	.68**	(.82)	.60**	-.24*	-.13	-.12	-.29**	-.34**	-.08	-.06
appear	.70**	.69**	(.82)	-.16	-.02	-.10	-.45**	-.50**	-.03	-.11
D_biep.1	-.01	.00	-.03	(.57)	.43**	.42**	.18	.13	.14	.03
D_biep.2	.06	.10	.03	.30**	(.58)	.41**	-.06	-.05	-.03	.00
D_biep.3	-.15	-.18	-.21*	.24**	.27**	(.59)	.20*	.15	.04	-.12
PSE1	-.40**	-.25**	-.34**	-.01	-.02	.10	(.78)	.66**	.10	-.06
PSE2	-.54**	-.33**	-.47**	-.23*	-.06	.06	.57**	(.75)	.18	.04
SocEF	.14	.10	.11	-.07	-.14	.05	.17	-.04	(.78)	.23**
SocES	.05	.15	.05	-.06	.10	.06	-.06	-.10	.27**	(.51)
<i>M</i>	3.51, 3.51	3.41, 3.23	3.41, 3.43	-0.66, -0.61	-0.61, -0.58	-0.54, -0.49	2.53, 2.47	2.47, 2.36	1.71, 1.76	2.96, 3.12
<i>SD</i>	0.57, 0.52	0.64, 0.59	0.57, 0.55	0.30, 0.31	0.36, 0.33	0.32, 0.31	0.49, 0.52	0.54, 0.50	0.47, 0.49	1.96, 1.90

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ตัวเลขได้แนวทแยงคือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และตัวเลขเหนือแนวทแยงคือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

* $p < .05$, สองหาง. ** $p < .01$, สองหาง.

การวิเคราะห์ประกอบด้วยการทดสอบรูปแบบโมเดล (model form) ซึ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล เพื่อทดสอบว่าโมเดลตามทฤษฎีที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ของกลุ่มประชากรแต่ละกลุ่มนั้น ประกอบด้วยจำนวนตัวแปรในโมเดลเท่ากัน มีลักษณะรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแบบเดียวกันหมดทุกกลุ่ม เมทริกซ์พารามิเตอร์ทั้ง 8 เมทริกซ์ในการวิเคราะห์โมเดลลิสเรลมีขนาดที่เท่ากัน มีรูปแบบเมทริกซ์ (matrix form) และสถานะเมทริกซ์ (matrix mode) เป็นแบบเดียวกันทุกกลุ่ม และการทดสอบค่าพารามิเตอร์ ในแต่ละเมทริกซ์ว่ามีค่าเท่ากันทุกกลุ่มประชากร โดยใช้หลักการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของเมทริกซ์พารามิเตอร์ที่มีความเข้มงวดน้อยที่สุด (least restriction) ไปจนถึงการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของเมทริกซ์พารามิเตอร์ที่มีความเข้มงวดมากที่สุด (most restriction) โดยการกำหนดสมมติฐานให้มีลักษณะซ้อนกันเป็นระดับลดหลั่น (hierarchical nested hypothesis) ทั้งนี้การทดสอบสมมติฐานต้องทดสอบนัยสำคัญของสมมติฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างสมมติฐานแต่ละข้อด้วย (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542)

ในการวิจัยครั้งนี้กำหนดสมมติฐานในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง ในแต่ละครั้ง ดังนี้

1. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล
2. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ($GA(1,1)$) กับสมมติฐานข้อที่ 1
3. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ($GA(1,2)$) กับสมมติฐานข้อที่ 2
4. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ($GA(2,1)$) กับสมมติฐานข้อที่ 3
5. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ($GA(2,2)$) กับสมมติฐานข้อที่ 4

6. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (BE) กับสมมติฐานข้อที่ 5
7. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (LX) กับสมมติฐานข้อที่ 6
8. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (LY) กับสมมติฐานข้อที่ 7
9. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (TD) กับสมมติฐานข้อที่ 8
10. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (TE) กับสมมติฐานข้อที่ 9
11. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอก (PH) กับสมมติฐานข้อที่ 10
12. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายใน (PS) กับสมมติฐานข้อที่ 11

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 28 ครั้ง พบว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง ที่ไม่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับตามสมมติฐานข้อที่ 1 มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยโมเดลสมมติฐานข้อที่ 1 มีค่าไค-สแควร์รวม (overall chi-square) เท่ากับ 34.16 ที่องศาอิสระเท่ากับ 24 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .082 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.42 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .98 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .02 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 แสดงว่าโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพ

แบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีรูปแบบลักษณะโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นแบบเดียวกัน หรือก็คือรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (GA(1,1)) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 35.04 ที่องศาอิสระเท่ากับ 25 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .087 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.40 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .98 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .02 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 1 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.88 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมให้มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (GA(1,2)) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 35.95 ที่องศาอิสระเท่ากับ 26 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .093 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.38 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .97 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .02 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.91 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากัน ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม (GA(2,1)) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 36.38 ที่องศาอิสระเท่ากับ 27 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .107 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.35 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .97 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .03 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.43 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม (GA(2,2)) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 พบว่า โมเดลไม่มีความ

สอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 42.33 ที่องศาอิสระเท่ากับ 28 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .040 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.51 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .96 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .04 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .07 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 5.95 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม

สำหรับการทดสอบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 6 ถึงโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 12 ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล พบว่า โมเดลไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ทุกโมเดล แสดงว่าโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ต่าง ๆ ดังนี้ให้มีค่าเท่ากัน ได้แก่ ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (BE) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (LX) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (LY) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (TD) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (TE) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอก (PH) และค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายใน (PS) ไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือโมเดลตามสมมติฐานทั้ง 7 โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง เมื่อพิจารณาอัตราส่วนของค่าไค-สแควร์ ต่อองศาความเป็นอิสระ หรือค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df)

พบว่า โมเดลสมมติฐานข้อที่ 4 มีค่าต่ำสุด ดังนั้นโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 น่าจะเป็นโมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนดีที่สุด

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม สรุปได้ว่า โมเดลมีความไม่แปรเปลี่ยนในด้านรูปแบบโมเดล แต่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ทั้ง 8 เมทริกซ์ โดยโมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ดีที่สุด คือ โมเดลตามสมมติฐานที่ 4 ซึ่งเป็นโมเดลที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม กำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมแสดงดังตารางที่ 21

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลสมมติฐานการวิจัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2)

โมเดลตามสมมติฐาน	χ^2	df	χ^2/df	p	GFI	$\Delta \chi^2$	Δdf
1. รูปแบบโมเดลเดียวกัน	34.16	24	1.42	.082	.98	-	-
2. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	35.04	25	1.40	.087	.98	0.88	1
3. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	35.95	26	1.38	.093	.97	0.91	1
4. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การถูกกีดกันทางสังคม)	36.38	27	1.35	.107	.97	0.43	1
5. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การถูกกีดกันทางสังคม)	42.33	28	1.51	.040	.96	5.95*	1
6. GA BE	43.11	29	1.49	.045	.96	โมเดลไม่กลมกลืน	
7. GA BE LX	58.20	35	1.66	.008	.94	โมเดลไม่กลมกลืน	
8. GA BE LX LY	94.88	40	2.37	.000	.94	โมเดลไม่กลมกลืน	
9. GA BE LX LY TD	109.15	53	2.06	.000	.93	โมเดลไม่กลมกลืน	
10. GA BE LX LY TD TE	120.77	57	2.12	.000	.92	โมเดลไม่กลมกลืน	
11. GA BE LX LY TD TE PH	121.14	58	2.09	.000	.92	โมเดลไม่กลมกลืน	
12. GA BE LX LY TD TE PH PS	121.14	58	2.09	.000	.92	โมเดลไม่กลมกลืน	

หมายเหตุ Critical value of Chi-square .05 = 3.84, ผู้วิจัยกำหนดค่าพารามิเตอร์ของโมเดลตามสมมติฐานแต่ละ

โมเดลต่อเนื่องกัน

* $p < .05$.

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลสมมติฐานการวิจัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2)

	$\Delta \chi^2$	Δdf
สมมติฐาน 2 เทียบสมมติฐาน 1	0.88	1
สมมติฐาน 3 เทียบสมมติฐาน 2	0.91	1
สมมติฐาน 4 เทียบสมมติฐาน 3	0.43	1
สมมติฐาน 5 เทียบสมมติฐาน 4	5.95*	1
สมมติฐาน 6 เทียบสมมติฐาน 5	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 7 เทียบสมมติฐาน 6	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 8 เทียบสมมติฐาน 7	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 9 เทียบสมมติฐาน 8	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 10 เทียบสมมติฐาน 9	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 11 เทียบสมมติฐาน 10	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 12 เทียบสมมติฐาน 11	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	

หมายเหตุ Critical value of Chi-square .05 = 3.84, ผู้วิจัยกำหนดค่าพารามิเตอร์ของโมเดลตามสมมติฐานแต่ละโมเดลต่อเนื่องกัน

* $p < .05$.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน จากตารางที่ 22 และตารางที่ 23 มีรายละเอียดดังนี้

ตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง จากตารางที่ 22 และ 23 พบว่าตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ในทางลบกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ทั้งในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดใกล้เคียงกัน โดยขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ $-.60$ และขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ $-.61$ แต่ทิศทางของความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมระหว่างสองกลุ่มมีทิศทางแตกต่างกัน โดยความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เป็นความสัมพันธ์ทางลบ ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $-.20$ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เป็นความสัมพันธ์ทางบวก ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $.17$

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงและอิทธิพลรวมของตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจากตารางที่ 22 และตารางที่ 23 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ ทั้งในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดใกล้เคียงกัน โดยขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ $-.58$ และขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้

การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ $-.60$ เช่นเดียวกับขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีขนาดใกล้เคียงกัน โดยขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ $-.58$ และขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ $-.60$ อย่างไรก็ตามตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ทั้งในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) นอกจากนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า แม้ขนาดอิทธิพลของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มก็มีทิศทางที่แตกต่างกัน โดยการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ $-.13$ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ $.10$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่า อิทธิพลระหว่างตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) มีความแตกต่างกันกับอิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) โดยทิศทางของอิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) นั้นสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยมากกว่าทิศทางของอิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) แม้อิทธิพลระหว่างตัวแปรบางตัวจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ขนาดอิทธิพลของพารามิเตอร์นั้นๆ ก็มีขนาดค่อนข้างสูง และจากสถิติทดสอบทีของพารามิเตอร์นั้นๆ ก็พบว่าอิทธิพลเหล่านั้นก็เกือบมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์พหุคูณ (R^2) จากตารางที่ 22 และตารางที่ 23 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 36.90 ซึ่งใกล้เคียงกับที่ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 38.50

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แสดงดังตารางที่ 22 และผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แสดงดังตารางที่ 23

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.33**	-	-0.33**	0.15	0.17	0.33
	<i>SE</i>	0.08	-	0.08	0.26	0.16	0.21
	<i>t</i>	-4.15	-	-4.15	0.58	1.08	1.54
	SC	-0.58**	-	-0.58**	0.15	0.17	0.32
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.07	-	-0.07	-0.51	0.04	-0.47
	<i>SE</i>	0.08	-	0.08	0.28	0.06	0.27
	<i>t</i>	-0.93	-	-0.93	-1.79	0.62	-1.75
	SC	-0.13	-	-0.13	-0.50	0.04	-0.46
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	-0.52	-	-0.52
	<i>SE</i>	-	-	-	0.45	-	0.45
	<i>t</i>	-	-	-	-1.16	-	-1.16
	SC	-	-	-	-0.29	-	-0.29
R^2			.369			.333	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง							
		1	2	3	4		
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม		1.00					
2. การถูกกีดกันทางสังคม		-.28	1.00				
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้		-.60	.26	1.00			
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย		-.20	-.42	.13	1.00		

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC)

** $p < .01$, สองหาง.

ตารางที่ 23

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.45**	-	-0.45**	0.62	-0.29	0.33
	<i>SE</i>	0.12	-	0.08	0.66	0.20	0.24
	<i>t</i>	-3.89	-	-5.72	0.94	-1.43	1.38
	SC	-0.60**	-	-0.60**	0.62	-0.29	0.33
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	0.07	-	0.07	0.98*	0.05	1.00**
	<i>SE</i>	0.10	-	0.08	0.48	0.07	0.31
	<i>t</i>	0.78	-	0.96	2.05	0.68	3.29
	SC	0.10	-	0.10	0.98*	0.05	1.00**
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	0.64	-	0.64
	<i>SE</i>	-	-	-	0.82	-	0.45
	<i>t</i>	-	-	-	0.78	-	1.43
	SC	-	-	-	0.49	-	0.49
R^2			.385			.185	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง							
		1	2	3	4		
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม		1.00					
2. การถูกกีดกันทางสังคม		.27	1.00				
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้		-.61	.20	1.00			
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย		.17	.99	-.12	1.00		

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC)

* $p < .05$, สองหาง. ** $p < .01$, สองหาง.

ตัวแปรที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงจากตารางที่ 22 และตารางที่ 23 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการถูกกีดกันทางสังคม ทั้งในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดใกล้เคียงกัน โดยขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ .26 และขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ .20 แต่ทิศทางของความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีทิศทางแตกต่างกัน โดยความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เป็นความสัมพันธ์ทางลบ ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.42 แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เป็นความสัมพันธ์ทางบวก ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .99 เช่นเดียวกับทิศทางของความสัมพัทธ์ระหว่างการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีทิศทางแตกต่างกัน โดยความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เป็นความสัมพันธ์ทางลบ ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.28 แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เป็นความสัมพันธ์ทางบวก ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .27

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของตัวแปรที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม จากตารางที่ 22 และ 23 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าที่รับรู้มีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .62 มีมากกว่าขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .15 อย่างไรก็ตามตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางตรงต่อการถูก

กีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) กับกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ในทิศทางแตกต่างกัน โดยการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.50 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 แม้อิทธิพลระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ขนาดอิทธิพลนั้นค่อนข้างสูง และสถิติทดสอบทีของพารามิเตอร์ก็พบว่าอิทธิพลระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมก็เกือบมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .98 เช่นเดียวกับทิศทางของอิทธิพลทางตรงของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีทิศทางแตกต่างกัน โดยการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.29 แต่การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .49

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่านจากตารางที่ 22 และตารางที่ 23 พบว่าตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางอ้อมต่อการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) กับกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ในทิศทางแตกต่างกัน โดยการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .17 แต่การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.29 อย่างไรก็ตามตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางอ้อมในทิศทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดอิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดใกล้เคียงกัน โดยขนาดอิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มี

บุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ .04 และขนาดอิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ .05

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของตัวแปรที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม จากตารางที่ 22 และตารางที่ 23 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าที่รับรู้มีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .33 ใกล้เคียงกับขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .32 อย่างไรก็ตามตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลรวมต่อการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) กับกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ในทิศทางแตกต่างกัน โดยการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.46 แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 1.00 เช่นเดียวกับทิศทางของอิทธิพลรวมของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีทิศทางแตกต่างกัน โดยการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.29 แต่การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .49

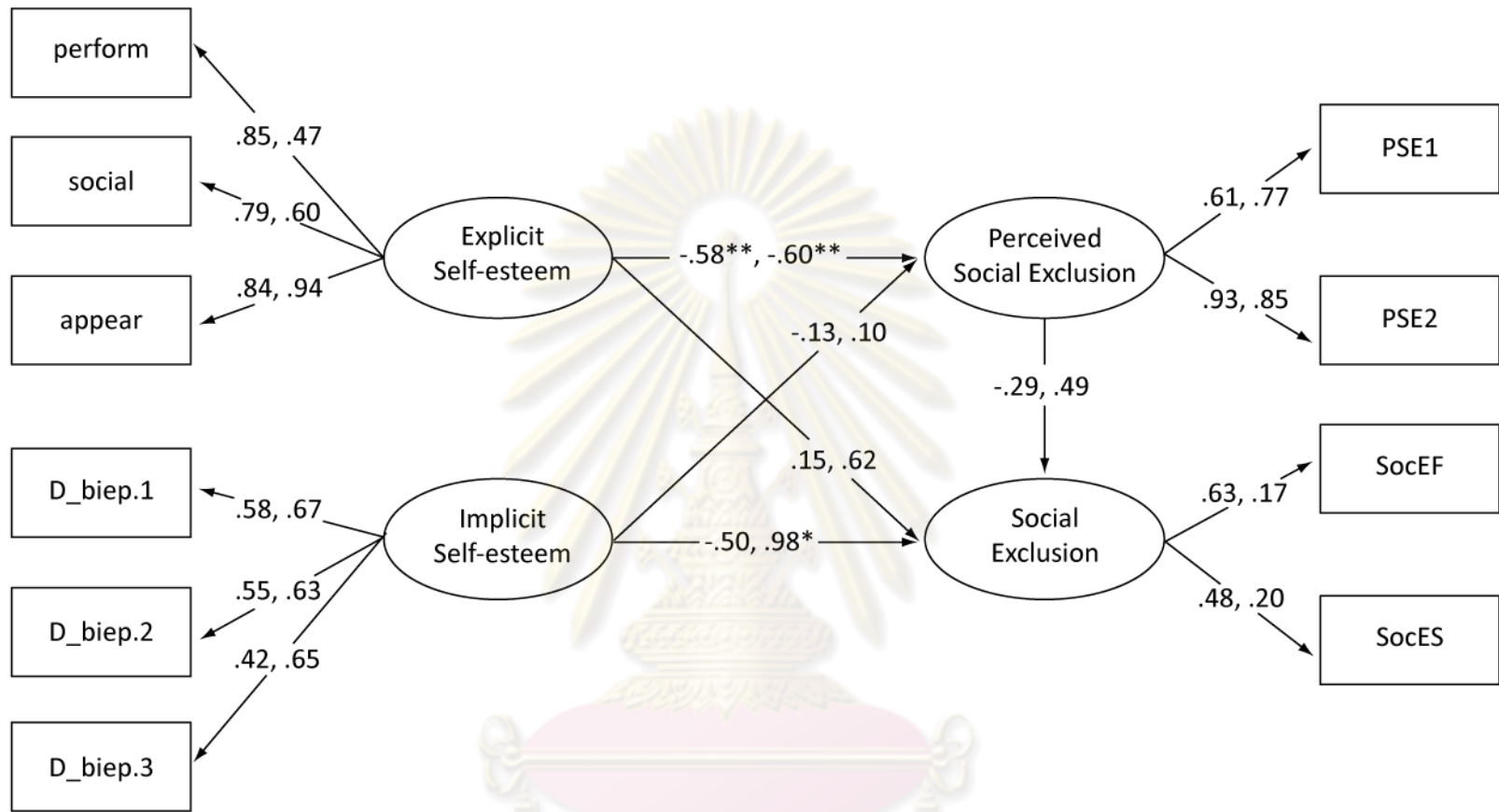
ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่า อิทธิพลระหว่างตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) มีความแตกต่างกันกับอิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) โดยทิศทางของอิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) นั้นสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยมากกว่าทิศทางของ

อิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) แม้อิทธิพลระหว่างตัวแปรบางตัวจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ขนาดอิทธิพลของพารามิเตอร์นั้นก็ยังมีขนาดค่อนข้างสูง และจากสถิติทดสอบทีของพารามิเตอร์นั้น ๆ ก็พบว่าอิทธิพลเหล่านั้นก็เกือบมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์พหุคูณ (R^2) จากตารางที่ 22 และตารางที่ 23 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 33.30 ซึ่งมากกว่าที่ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้เพียงร้อยละ 18.50 เท่านั้น

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) มีความแตกต่างกันมากกับผลการวิเคราะห์อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) โดยเฉพาะอิทธิพลของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งอิทธิพลระหว่างสองตัวแปรนี้ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) มีทิศทางเป็นลบ ขนาดอิทธิพลค่อนข้างสูง แต่อิทธิพลระหว่างสองตัวแปรนี้ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีทิศทางเป็นบวก ขนาดอิทธิพลสูง สอดคล้องกับผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลที่พบว่า ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง ความแตกต่างระหว่างอิทธิพลนี้อาจเป็นเหตุผลให้ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นตามทฤษฎี

นอกจากนั้นผู้วิจัยยังแสดงภาพโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ โดยเขียนค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลมาตรฐานของทั้ง 2 กลุ่ม กำกับในแต่ละเส้นทางความสัมพันธ์ แสดงดังภาพที่ 18

Chi-square = 34.16, $df = 24$, $p = .082$, GFI = .98, RMR = .02, RMSEA = .06

ภาพที่ 18 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน

หมายเหตุ ตัวเลขอันดับแรกคือค่าพารามิเตอร์ของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ตัวเลขอันดับสองคือค่าพารามิเตอร์ของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน

เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ภายในโมเดลสมมติฐานที่ 4 ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ซึ่งเป็นโมเดลที่มีรูปแบบโมเดลสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างสองกลุ่ม พบว่า เมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม กำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) โมเดลจะมีความสอดคล้องกลมกลืนมากที่สุด นั่นก็คือ อิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ข้างต้นควรจะมีค่าอิทธิพลที่เท่ากันระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดอิทธิพลและทิศทางของอิทธิพลระหว่างสองกลุ่มนั้นมีความคล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) พบว่า มีขนาดอิทธิพลและทิศทางของอิทธิพลแตกต่างกันมาก ซึ่งเมื่อกำหนดเงื่อนไขบังคับให้มีค่าพารามิเตอร์เท่ากัน โมเดลก็จะไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่มที่ 2) ที่มีรูปแบบโมเดลสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน ซึ่งเป็นโมเดลสมมติฐานที่ 4 ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 24

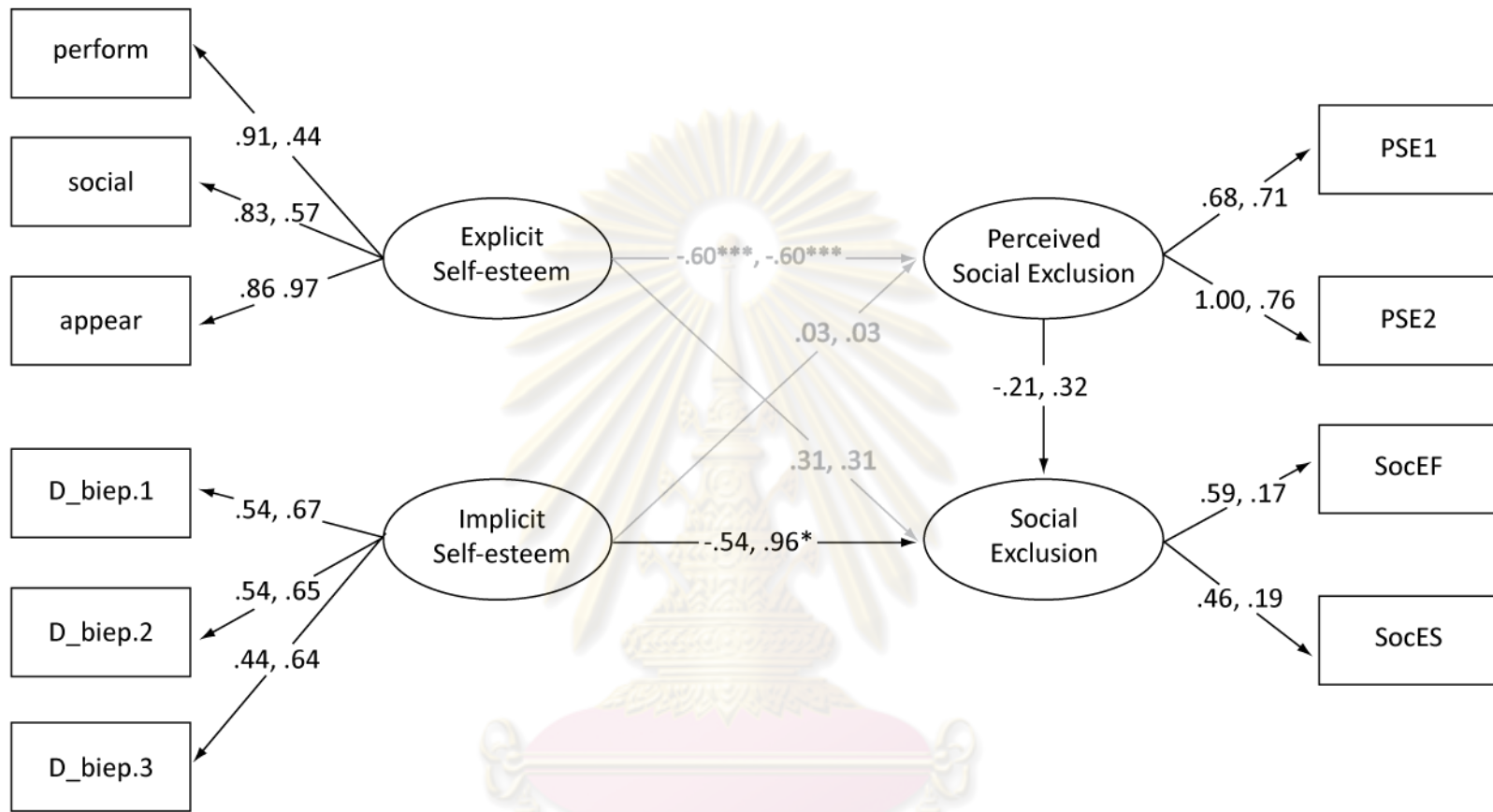
นอกจากนั้นผู้วิจัยยังแสดงภาพโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ และเป็นโมเดลที่มีรูปแบบสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่มที่ 2) โดยเขียนค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลมาตรฐานของทั้ง 2 กลุ่มกำกับในแต่ละเส้นทางความสัมพันธ์ แสดงดังภาพที่ 19

ตารางที่ 24

ค่าประมาณพารามิเตอร์ และค่าสถิติในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่มที่ 2) ที่มีรูปแบบโมเดลสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน

ตัวแปรเหตุ ⇒ ตัวแปรผล	กลุ่ม(1) หลงตนเองต่ำ		กลุ่ม(2) หลงตนเองสูง	
	DE	IE	DE	IE
Matrix GA (Gamma)				
SSE → PSE (การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	-0.39*** (0.07)	-	-0.39*** (0.07)	-
SSE → SE (การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การถูกกีดกันทางสังคม)	0.31 (0.29)	0.12 (0.17)	0.31 (0.29)	-0.19 (0.17)
ISE → PSE (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	0.02 (0.06)	-	0.02 (0.06)	-
ISE → SE (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การถูกกีดกันทางสังคม)	-0.54 (0.32)	-0.01 (0.02)	0.96* (0.47)	0.01 (0.03)
Matrix BE (Beta)				
PSE → SE การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม → การถูกกีดกันทางสังคม	-0.32 (0.42)	-	0.49 (0.59)	-
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงของกลุ่ม(1) หลงตนเองต่ำ				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	-0.32	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-0.65	.30	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	-0.11	-0.43	.22	1.00
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงของกลุ่ม(2) หลงตนเองสูง				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	.26	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-0.55	.02	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	.09	.96	-0.10	1.00
Chi-square = 36.38, df = 27, p = .107, GFI = .97, RMR = .03, RMSEA = .06				

*p < .05, สองหาง. ***p < .001, สองหาง.

Chi-square = 36.38, $df = 27$, $p = .107$, GFI = .97, RMR = .03, RMSEA = .06

ภาพที่ 19 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกันที่มีความสอดคล้องกลมกลืนที่สุด

หมายเหตุ ตัวเลขอันดับแรกคือค่าพารามิเตอร์ของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน ตัวเลขอันดับสองคือค่าพารามิเตอร์ของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน

ตอนที่ 3 ผลการวิจัยเพิ่มเติม

3.1 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

3.1.1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้นำเสนอผลการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่จำนวน ร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีการศึกษา และคณะ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมีจำนวน 108 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 74.10 และเป็นเพศชาย จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 25.90 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 18.86 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.80 ส่วนใหญ่เป็นนิสิตคณะเภสัชศาสตร์ รองลงมาเป็นนิสิตคณะสหเวชศาสตร์ นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน และเป็นนิสิตจากคณะอื่น ๆ ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 และเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 ผลการแจกแจงความถี่แสดงดังตารางที่ 25

3.1.2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ระหว่าง 0.16 ถึง 0.66 ตัวแปรที่มีการกระจายมากที่สุด คือ ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคม และตัวแปรที่มีการกระจายน้อยที่สุด คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ($M = 3.51, SD = 0.57$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ($M = 3.41, SD = 0.57$)

และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) ($M = 3.41$, $SD = 0.64$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.16 ถึง 0.19 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) และค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถและคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกายสูงกว่าค่าเฉลี่ย และการแจกแจงของตัวแปรทั้งสองมีลักษณะเป็นโค้งสูงกว่าปกติ

ตารางที่ 25

ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

รายการ	เพศหญิง		เพศชาย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชั้นปีการศึกษา						
ปีที่ 1	34	42.50	17	60.70	51	47.20
ปีที่ 2	46	57.50	10	35.70	56	51.90
ปีที่ 3	0	0.00	0	0.00	0	0.00
ปีที่ 4 หรือสูงกว่า	0	0.00	1	3.60	1	0.90
รวม	80	100.00	28	100.00	108	100.00
2. คณะ						
เภสัชศาสตร์	26	32.50	6	21.40	32	29.60
สหเวชศาสตร์	18	22.50	8	28.60	26	24.10
จิตวิทยา	16	20.00	9	32.10	25	23.10
นิเทศศาสตร์	19	23.80	4	14.30	23	21.40
วิศวกรรมศาสตร์	0	0.00	1	3.60	1	0.90
วิทยาศาสตร์	1	1.20	0	0.00	1	0.90
อักษรศาสตร์	0	0.00	0	0.00	0	0.00
รัฐศาสตร์	0	0.00	0	0.00	0	0.00
รวม	80	100.00	28	100.00	108	100.00

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ($M = -0.54, SD = 0.32$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ($M = -0.61, SD = 0.36$) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ($M = -0.66, SD = 0.30$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง -0.46 ถึง -0.59 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (PSE1) ($M = 2.53, SD = 0.49$) รองลงมา คือ คะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) ($M = 2.47, SD = 0.54$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.19 ถึง 0.22 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิก (SocEF) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.71 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.47 ($M = 1.71, SD = 0.47$) และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.96 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.96 ($M = 2.96, SD = 1.96$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.28 ถึง 0.66 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

รายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แสดงดังตารางที่ 26

ตารางที่ 26

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

($n = 108$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE)							
perform	1.54	5.00	3.51	0.57	0.16	-0.55*	1.26**
social	1.56	4.89	3.41	0.64	0.19	-0.38	0.44
appear	1.67	4.83	3.41	0.57	0.17	-0.53*	0.90*
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE)							
D_biep.1	-1.26	0.24	-0.66	0.30	-0.46	0.53*	0.30
D_biep.2	-1.45	0.28	-0.61	0.36	-0.59	0.03	-0.14
D_biep.3	-1.19	0.32	-0.54	0.32	-0.59	0.14	-0.29
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE)							
PSE1	1.20	3.60	2.53	0.49	0.19	-0.12	0.07
PSE2	1.00	4.00	2.47	0.54	0.22	0.07	0.33
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.11	1.71	0.47	0.28	0.40	-0.21
SocES	0.00	9.00	2.96	1.96	0.66	0.47*	-0.21

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$ และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .46

* $p < .05$. ** $p < .01$.

3.1.3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 45 คู่ พบว่าไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใดที่มีค่ามากกว่า .80 ดังนั้นจึงไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติที่เกี่ยวกับภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดจำนวน 6 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .05 ถึง .15

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.06 ถึง -.14 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .05 ถึง .10

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.04 ถึง -.10 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 1 คู่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกเท่ากับ .17

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายใน พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมทั้งหมดจำนวน 6 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 6 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดเป็นลบ และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จะแปรผกผันกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 27

ตารางที่ 27

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($n = 108$)

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	(.84)									
social	.68**	(.82)								
appear	.70**	.69**	(.82)							
D_biep.1	-.01	.00	-.03	(.57)						
D_biep.2	.06	.10	.03	.30**	(.58)					
D_biep.3	-.15	-.18	-.21*	.24**	.27**	(.59)				
PSE1	-.40**	-.25**	-.34**	-.01	-.02	.10	(.78)			
PSE2	-.54**	-.33**	-.47**	-.23*	-.06	.06	.57**	(.75)		
SocEF	.14	.10	.11	-.07	-.14	.05	.17	-.04	(.78)	
SocES	.05	.15	.05	-.06	.10	.06	-.06	-.10	.27**	(.51)
<i>M</i>	3.51	3.41	3.41	-0.66	-0.61	-0.54	2.53	2.47	1.71	2.96
<i>SD</i>	0.57	0.64	0.57	0.30	0.36	0.32	0.49	0.54	0.47	1.96

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

* $p < .05$, สองหาง. ** $p < .01$, สองหาง.

3.1.4 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด (measurement model) ตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ 4 ตัวแปรแฝง พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ b) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 10 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือ .01 หรือ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม โดยแยกพิจารณาตามโมเดลการวัดของตัวแปรแฝง อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) มีค่าสูงที่สุด คือ 1.00 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 100 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .95 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 91 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .71 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 51 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) มีค่าสูงที่สุด คือ .58 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 33 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .54 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 30 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .44 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 20 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) มีค่าสูงที่สุด คือ .82 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 68 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ

ของตัวแปรคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (PSE1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .66 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 44

โมเดลการวัดการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (SocEF) มีค่าสูงสุด คือ .56 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 31 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .48 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 23

ตารางที่ 28

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($n = 108$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ (b)	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	perform	0.57***	0.14	4.04	1.00	0.57	1.00
	social	0.61***	0.16	3.78	.91	0.61	0.95
	appear	0.41***	0.11	3.76	.51	0.41	0.71
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	D_biep.1	0.17***	0.04	3.96	.30	0.17	0.54
	D_biep.2	0.21***	0.05	4.07	.33	0.21	0.58
	D_biep.3	0.14**	0.04	3.24	.20	0.14	0.44
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	PSE1	0.32	<-->	<-->	.44	0.32	0.66
	PSE2	0.44***	0.12	3.82	.68	0.44	0.82
การถูกกีดกันทางสังคม (Social Exclusion)	SocEF	0.27	<-->	<-->	.31	0.27	0.56
	SocES	0.95*	0.45	2.09	.23	0.95	0.48

Chi-square = 12.47, $df = 7$, $p = .086$, GFI = .98, AGFI = .82, RMR = .02, RMSEA = .09

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

* $p < .05$. ** $p < .001$. *** $p < .001$.

3.1.5 ผลการวิเคราะห์ความตรงของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 23 ครั้ง พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 12.47 ที่องศาอิสระเท่ากับ 7 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .086 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .98 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .82 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .02 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .09 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัวแปร อธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามการถูกกีดกันทางสังคมคิดเป็นร้อยละ 47.90

3.1.6 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงในโมเดล ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.46 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.46 และ -0.04 ตามลำดับ โดยมีเพียงค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้เท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.58 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.57 และ 0.47 ตามลำดับ โดยค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ แต่ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเป็นบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงของโมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยเป็นตัวแปรเชิงสาเหตุของตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคม แต่ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ไม่ใช่ตัวแปรเชิงสาเหตุของการถูกกีดกันทางสังคม โดยตัวแปรทั้งสามร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 47.90 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในหลายข้อ โดยอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีค่าอิทธิพลเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าอิทธิพลเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 และเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 เช่นเดียวกับเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แสดงดังตารางที่ 29 และตารางที่ 30 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลกรอบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลเชิงสาเหตุการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ โดยแสดงดังภาพที่ 20

ตารางที่ 29

ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง
ต่ำ ($n = 108$)

ตัวแปรเหตุ \Rightarrow ตัวแปรผล	ค่าประมาณพารามิเตอร์	SE_b	t	
Matrix GA (Gamma)				
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.46	0.18	-2.54*	
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.35	0.29	1.22	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.04	0.17	-0.22	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	-0.58	0.28	-2.07*	
Matrix BE (Beta)				
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	-0.26	0.35	-0.74	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	-.34	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.47	.35	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	-.14	-.47	.22	1.00
Chi-square = 12.47, $df = 7$, $p = .086$, GFI = .98, AGFI = .82, RMR = .02, RMSEA = .09				

* $p < .05$, สองหาง.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

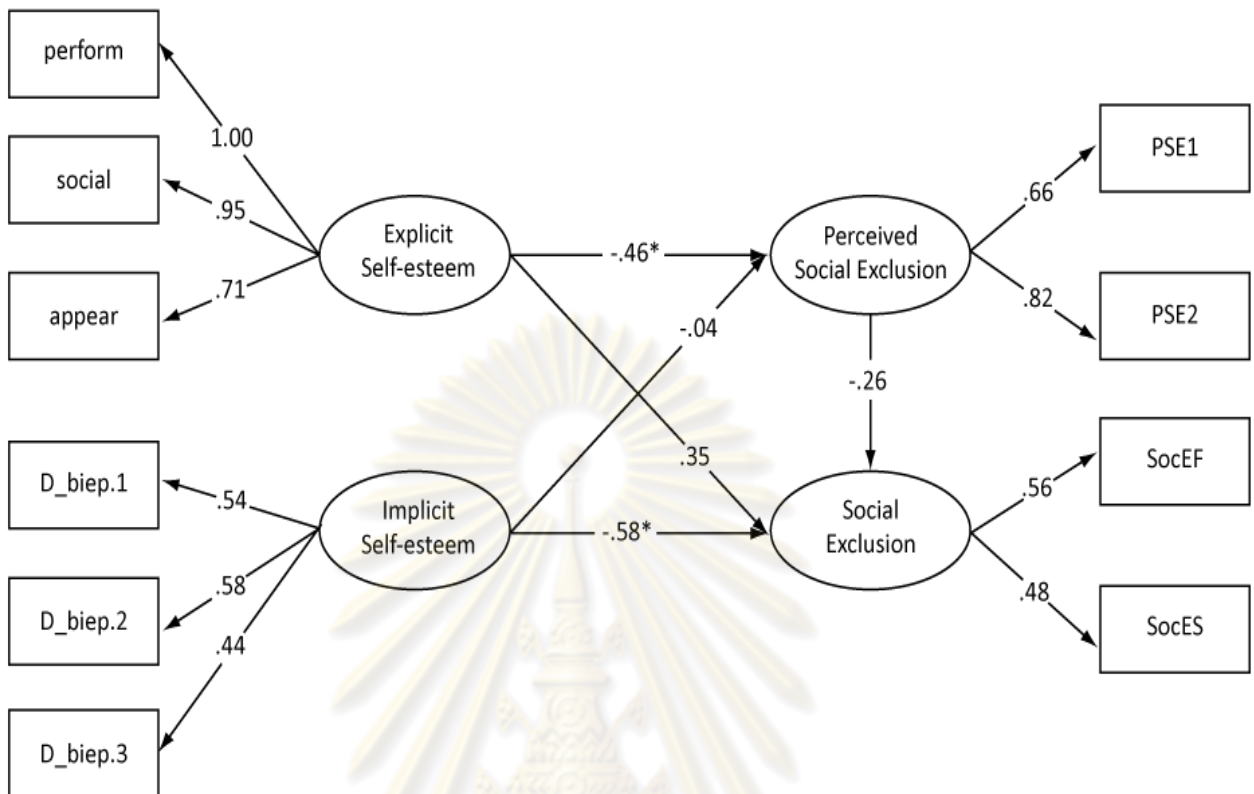
ตารางที่ 30

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการวิเคราะห์ความตรง
โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพ
แบบหลงตนเองต่ำ ($n = 108$)

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.46*	-	-0.46*	0.35	0.12	0.47
	<i>SE</i>	0.18	-	0.18	0.29	0.15	0.24
	<i>t</i>	-2.54	-	-2.54	1.22	0.78	1.95
	SC	-0.46*	-	-0.46*	0.35	0.12	0.47
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.04	-	-0.04	-0.58*	0.01	-0.57*
	<i>SE</i>	0.17	-	0.17	0.28	0.05	0.28
	<i>t</i>	-0.22	-	-0.22	-2.07	0.19	-2.02
	SC	-0.04	-	-0.04	-0.58*	0.01	-0.57*
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	-0.26	-	-0.26
	<i>SE</i>	-	-	-	0.35	-	0.35
	<i>t</i>	-	-	-	-0.74	-	-0.74
	SC	-	-	-	-0.26	-	-0.26
R^2			.217			.479	
Chi-square					12.47	<i>df</i> = 7	(<i>p</i> = .086)
GFI					.98		
AGFI					.82		
RMR					.02		
RMSEA					.09		

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC)

**p* < .05, สองหาง.

Chi-square = 12.47, $df = 7$, $p = .086$, GFI = .98, AGFI = .82, RMR = .02, RMSEA = .09;

* $p < .05$, สองหาง.

ภาพที่ 20 โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($n = 108$)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.2 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

3.2.1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้นำเสนอผลการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่จำนวน ร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีการศึกษา และคณะ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีจำนวน 109 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 64.20 และเป็นเพศชาย จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 35.80 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 18.94 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.00 ส่วนใหญ่เป็นนิสิตคณะนิเทศศาสตร์ รองลงมาเป็นนิสิตคณะจิตวิทยา นิสิตคณะสหเวชศาสตร์ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน และเป็นนิสิตจากคณะอื่น ๆ ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 และเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 ผลการแจกแจงความถี่แสดงดังตารางที่ 31

3.2.2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ระหว่าง 0.15 ถึง -0.63 ตัวแปรที่มีการกระจายมากที่สุด คือ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรที่มีการกระจายน้อยที่สุด คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ($M = 3.51, SD = 0.52$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ($M = 3.43, SD = 0.55$) และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) ($M = 3.23, SD = 0.59$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่

รับรู้ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.16 ถึง 0.19 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) และค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution)

ตารางที่ 31

ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

รายการ	เพศหญิง		เพศชาย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชั้นปีการศึกษา						
ปีที่ 1	32	45.70	19	48.70	51	46.80
ปีที่ 2	38	54.30	20	51.30	58	53.20
ปีที่ 3	0	0.00	0	0.00	0	0.00
ปีที่ 4 หรือสูงกว่า	0	0.00	0	0.00	0	0.00
รวม	70	100.00	39	100.00	109	100.00
2. คณะ						
นิเทศศาสตร์	26	37.20	17	43.60	43	39.40
จิตวิทยา	20	28.60	14	35.90	34	31.30
สหเวชศาสตร์	12	17.10	5	12.80	17	15.60
เภสัชศาสตร์	12	17.10	2	5.10	14	12.80
วิศวกรรมศาสตร์	0	0.00	1	2.60	1	0.90
วิทยาศาสตร์	0	0.00	0	0.00	0	0.00
อักษรศาสตร์	0	0.00	0	0.00	0	0.00
รัฐศาสตร์	0	0.00	0	0.00	0	0.00
รวม	70	100.00	39	100.00	109	100.00

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ($M = -0.49, SD = 0.31$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ($M = -0.58, SD = 0.33$) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ($M = -0.61, SD = 0.31$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง -0.51 ถึง -0.63 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (PSE1) ($M = 2.47, SD = 0.52$) รองลงมา คือ คะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) ($M = 2.36, SD = 0.50$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายเท่ากับ 0.21 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิก (SocEF) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49 ($M = 1.76, SD = 0.49$) และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.12 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.90 ($M = 3.12, SD = 1.90$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.28 ถึง 0.61 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

รายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 32

ตารางที่ 32

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE)							
perform	2.08	4.85	3.51	0.52	0.15	-0.26	-0.27
social	1.78	4.89	3.23	0.59	0.18	0.16	-0.18
appear	1.92	4.50	3.43	0.55	0.16	-0.38	-0.43
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE)							
D_biep.1	-1.33	0.33	-0.61	0.31	-0.51	0.41	0.08
D_biep.2	-1.22	0.59	-0.58	0.33	-0.57	0.71**	0.77
D_biep.3	-1.21	0.17	-0.49	0.31	-0.63	0.11	-0.39
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE)							
PSE1	1.00	3.80	2.47	0.52	0.21	-0.17	0.83
PSE2	1.00	3.67	2.36	0.50	0.21	0.01	-0.13
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.22	1.76	0.49	0.28	0.55*	0.07
SocES	0.00	7.00	3.12	1.90	0.61	0.24	-0.82

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$ และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .46

* $p < .05$. ** $p < .01$.

3.2.3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 45 คู่ พบว่าไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใดที่มีค่ามากกว่า .80 ดังนั้นจึงไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติที่เกี่ยวกับภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดจำนวน 5 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.03 ถึง -.11 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 1 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกเท่ากับ .00

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 2 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.03 ถึง -.12 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 4 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .00 ถึง .14

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .04 ถึง .18 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 1 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบเท่ากับ -.06

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายใน พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 4 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 4 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดเป็นลบ

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 33

ตารางที่ 33

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	(.84)									
social	.71**	(.82)								
appear	.47**	.60**	(.82)							
D_biep.1	-.17	-.24*	-.16	(.57)						
D_biep.2	-.08	-.13	-.02	.43**	(.58)					
D_biep.3	-.05	-.12	-.10	.42**	.41**	(.59)				
PSE1	-.18	-.29**	-.45**	.18	-.06	.20*	(.78)			
PSE2	-.15	-.34**	-.50**	.13	-.05	.15	.66**	(.75)		
SocEF	.00	-.08	-.03	.14	-.03	.04	.10	.18	(.78)	
SocES	-.06	-.06	-.11	.03	.00	-.12	-.06	.04	.23**	(.51)
<i>M</i>	3.51	3.23	3.43	-0.61	-0.58	-0.49	2.47	2.36	1.76	3.12
<i>SD</i>	0.52	0.59	0.55	0.31	0.33	0.31	0.52	0.50	0.49	1.90

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

* $p < .05$, สองหาง. ** $p < .01$, สองหาง.

3.2.4 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด (measurement model) ตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง 4 ตัวแปรแฝง พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ *b*) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 10 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม โดยแยกพิจารณาตามโมเดลการวัดของตัวแปรแฝง อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) มีค่าสูงที่สุด คือ .90 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 81 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (performance) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .77 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 59 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .68 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 46 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) มีค่าสูงที่สุด คือ .67 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 45 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .66 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 44 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .66 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 43 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (PSE1) มีค่าสูงที่สุด คือ .93 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 87 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนัก

องค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยค่าคุณลักษณะ (PSE2) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .67 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 44

โมเดลการวัดการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (SocEF) มีค่าสูงสุด คือ .67 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 45 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .34 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 11

ตารางที่ 34

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ (b)	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	perform social appear	0.40*** 0.53*** 0.37***	0.06 0.07 0.06	7.09 7.99 6.41	.59 .81 .46	0.40 0.53 0.37	0.77 0.90 0.68
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	D_biep.1 D_biep.2 D_biep.3	0.21*** 0.22*** 0.21***	0.03 0.04 0.03	7.13 6.16 6.25	.45 .44 .43	0.21 0.22 0.21	0.67 0.66 0.66
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	PSE1 PSE2	0.47 0.33***	<--> 0.04	<--> 8.54	.87 .44	0.47 0.33	0.93 0.67
การถูกกีดกันทางสังคม (Social Exclusion)	SocEF SocES	0.87 1.68***	<--> 0.62	<--> 2.72	.45 .11	0.33 0.64	0.67 0.34

Chi-square = 23.81, $df = 16$, $p = .094$, GFI = .96, AGFI = .86, RMR = .02, RMSEA = .07

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

*** $p < .001$.

3.2.5 ผลการวิเคราะห์ความตรงของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 17 ครั้ง พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 23.81 ที่องศาอิสระเท่ากับ 16 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .094 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .96 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .86 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .02 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .07 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัวแปร อธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามการถูกกีดกันทางสังคมคิดเป็นร้อยละ 30.60

3.2.6 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงในโมเดล ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.52 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.52 และ 0.17 ตามลำดับ โดยมีเพียงค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้เท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่ค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.54 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.43 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.34 และ 0.05 ตามลำดับ โดยค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเป็นบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงของโมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเป็นตัวแปรเชิงสาเหตุของตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคม แต่ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไม่ใช่ตัวแปรเชิงสาเหตุของการถูกกีดกันทางสังคม โดยตัวแปรทั้งสามร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 30.60 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในหลายข้อ โดยอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีค่าอิทธิพลเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 และเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าอิทธิพลเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงข้ามกับค่าอิทธิพลระหว่างสองตัวแปรนี้ในโมเดลสมมติฐานของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำที่มีค่าเป็นลบ เช่นเดียวกับเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 35 และตารางที่ 36 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลกรอบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลเชิงสาเหตุการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง โดยแสดงดังภาพที่ 21

ตารางที่ 35

ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

ตัวแปรเหตุ \Rightarrow ตัวแปรผล	ค่าประมาณพารามิเตอร์	SE_b	t	
Matrix GA (Gamma)				
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.52	0.12	-4.37***	
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	-0.09	0.10	-0.90	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	0.17	0.13	1.36	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.17	0.08	2.14*	
Matrix BE (Beta)				
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	-0.21	0.10	-2.12*	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	-.29	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.55	-.02	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	.27	.33	-.19	1.00
Chi-square = 23.81, $df = 16$, $p = .094$, GFI = .96, AGFI = .86, RMR = .02, RMSEA = .07				

* $p < .05$, สองหาง. *** $p < .001$, สองหาง.

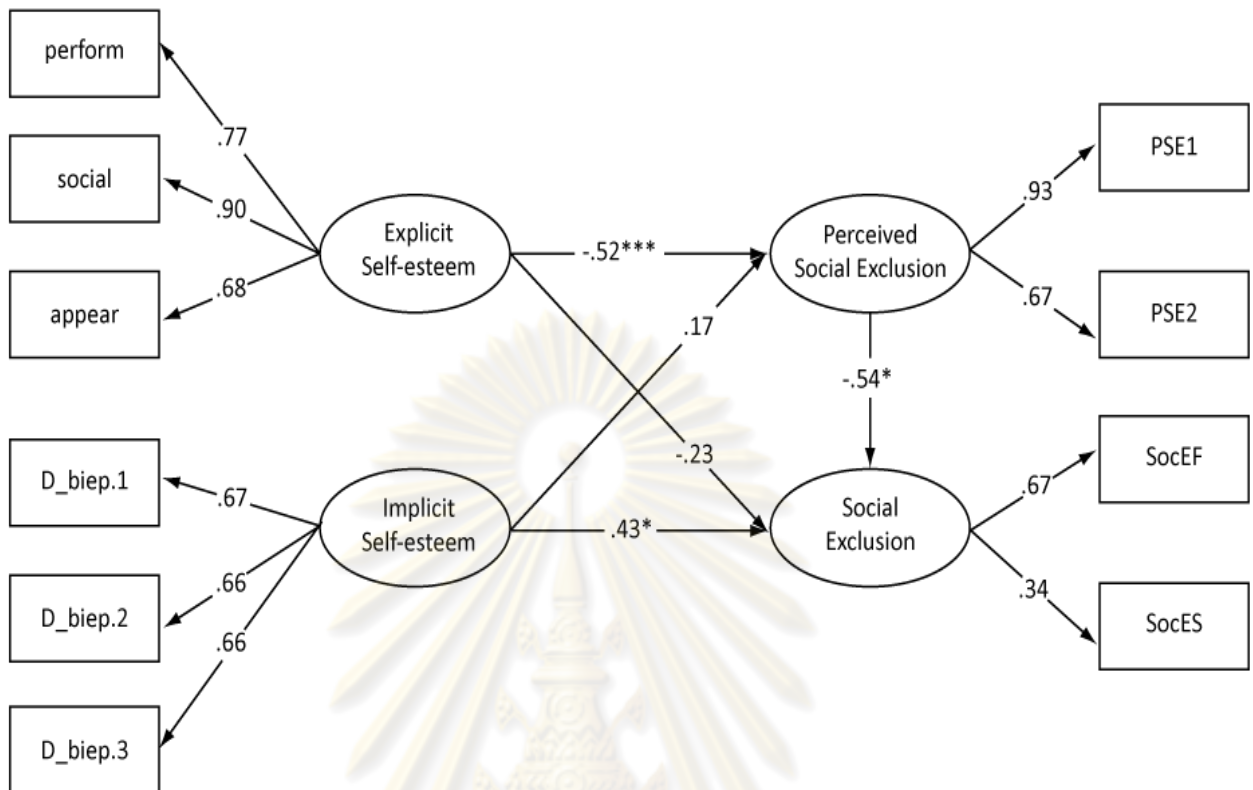
ตารางที่ 36

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการวิเคราะห์ความตรง
โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพ
แบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.52***	-	-0.52***	-0.09	0.11	0.02
	<i>SE</i>	0.12	-	0.12	0.10	0.06	0.07
	<i>t</i>	-4.37	-	-4.37	-0.90	1.79	0.28
	SC	-0.52***	-	-0.52***	-0.23	0.28	0.05
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	0.17	-	0.17	0.17*	-0.04	0.13*
	<i>SE</i>	0.13	-	0.13	0.08	0.03	0.07
	<i>t</i>	1.36	-	1.36	2.14	-1.03	1.97
	SC	0.17	-	0.17	0.43*	-0.09	0.34*
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	-0.21*	-	-0.21*
	<i>SE</i>	-	-	-	0.10	-	0.10
	<i>t</i>	-	-	-	-2.12	-	-2.12
	SC	-	-	-	-0.54*	-	-0.54*
R^2			.335			.306	
Chi-square					23.81	$df = 16$	$(p = .094)$
GFI					.96		
AGFI					.86		
RMR					.02		
RMSEA					.07		

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC)

* $p < .05$, สองหาง. *** $p < .001$, สองหาง.

Chi-square = 23.81, $df = 16$, $p = .094$, GFI = .96, AGFI = .86, RMR = .02, RMSEA = .07;

* $p < .05$, สองหาง. *** $p < .001$, สองหาง.

ภาพที่ 21 โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.3 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และในส่วนผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับที่แตกต่างกัน และเพื่อตรวจสอบค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ต่าง ๆ ภายในโมเดล

การวิเคราะห์ทำโดยเบื้องต้นแปลงคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง และคะแนนจากการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ให้เป็นคะแนนมาตรฐาน (standardized score หรือ Z-score) แล้วจึงนำคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ซึ่งอยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานลบกับคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำแต่ละประเภทซึ่งอยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานเช่นเดียว แล้วใส่ค่าสัมบูรณ์ เป็นขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองจากการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยแต่ละประเภท หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองจากการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยแต่ละประเภทมาเฉลี่ยเป็นขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง

ขั้นตอนต่อมา ใช้ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองเพื่อแบ่งตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสูง คือ ผู้ที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไป และกลุ่มต่ำ คือ ผู้ที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 ลงมา แล้วจึงแยกวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

3.3.1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้นำเสนอผลการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่ จำนวน ร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีการศึกษา และคณะ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีจำนวน 111 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 73.00 และเป็นเพศชายจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 27.00 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 18.79 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.88 ส่วนใหญ่เป็นนิสิตคณะนิเทศศาสตร์ รองลงมาเป็นนิสิตคณะจิตวิทยา นิสิตคณะเภสัชศาสตร์ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน และเป็นนิสิตจากคณะอื่น ๆ ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 และเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 ผลการแจกแจงความถี่แสดงดังตารางที่ 37

3.3.2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ระหว่าง 0.11 ถึง 0.66 ตัวแปรที่มีการกระจายมากที่สุด คือ ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคม และตัวแปรที่มีการกระจายน้อยที่สุด คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ($M = 3.54, SD = 0.38$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ($M = 3.39, SD = 0.40$) และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) ($M = 3.33, SD = 0.46$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.11 ถึง 0.14 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness)

และค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้มีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution)

ตารางที่ 37

ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

รายการ	เพศหญิง		เพศชาย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชั้นปีการศึกษา						
ปีที่ 1	36	44.40	14	46.70	50	45.00
ปีที่ 2	45	55.60	15	50.00	60	54.10
ปีที่ 3	0	0.00	0	0.00	0	0.00
ปีที่ 4 หรือสูงกว่า	0	0.00	1	3.30	1	0.90
รวม	81	100.00	30	100.00	111	100.00
2. คณะ						
นิเทศศาสตร์	28	34.60	11	36.70	39	35.20
จิตวิทยา	21	25.90	10	33.30	31	27.90
เภสัชศาสตร์	17	21.00	2	6.70	19	17.10
สหเวชศาสตร์	15	18.50	4	13.30	19	17.10
วิศวกรรมศาสตร์	0	0.00	2	6.70	2	1.80
รัฐศาสตร์	0	0.00	1	3.30	1	0.90
รวม	81	100.00	28	100.00	111	100.00

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ($M = -0.55$, $SD = 0.23$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ($M = -0.59$, $SD = 0.28$) และ

การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ($M = -0.64$, $SD = 0.23$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง -0.36 ถึง -0.48 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีการแจกแจงแบบปกติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (PSE1) ($M = 2.53$, $SD = 0.45$) รองลงมา คือ คะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) ($M = 2.35$, $SD = 0.47$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.18 ถึง 0.20 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิก (SocEF) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.47 ($M = 1.76$, $SD = 0.47$) และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.85 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.89 ($M = 2.85$, $SD = 1.89$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.27 ถึง 0.66 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการถูกกีดกันทางสังคมทั้งสองส่วนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย และตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

รายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการศึกษาวิจัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ แสดงดังตารางที่ 38

ตารางที่ 38

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ($n = 111$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE)							
perform	2.69	4.85	3.54	0.38	0.11	0.40	0.44
social	2.33	4.56	3.33	0.46	0.14	0.07	-0.47
appear	2.42	4.25	3.39	0.40	0.12	-0.05	-0.22
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE)							
D_biep.1	-1.26	-0.04	-0.64	0.23	-0.36	-0.11	0.42
D_biep.2	-1.15	0.09	-0.59	0.28	-0.48	0.17	-0.44
D_biep.3	-1.06	0.07	-0.55	0.23	-0.42	0.42	-0.11
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE)							
PSE1	1.40	3.60	2.53	0.45	0.18	-0.19	0.04
PSE2	1.00	3.50	2.35	0.47	0.20	-0.09	0.37
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.33	1.76	0.47	0.27	0.59*	0.38
SocES	0.00	9.00	2.85	1.89	0.66	0.74**	0.59

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$ และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .46

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.3.3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 45 คู่ พบว่าไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใดที่มีค่ามากกว่า .80 ดังนั้นจึงไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติที่เกี่ยวกับภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 1 คู่ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกายกับผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันทางลบ ขนาดความสัมพันธ์ต่ำ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.23 แต่ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 5 คู่ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 4 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.05 ถึง -.10 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 1 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกเท่ากับ .09

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมดจำนวน 6 คู่ โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.07 ถึง -.12 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .05 ถึง .09

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมดจำนวน 4 คู่ โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 2 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่

ระหว่าง -.00 ถึง -.03 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 2 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .12 ถึง .16

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายใน พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 4 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 4 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดเป็นลบ แสดงให้เห็นว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จะแปรผกผันกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 2 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดเป็นลบ แสดงให้เห็นว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจะแปรผกผันกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายใน พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยทั้งหมดจำนวน 9 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดจำนวน 9 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .38 ถึง .60 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จะแปรผันตรงตามการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 39

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 39

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ($n = 111$)

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	(.84)									
social	.43**	(.82)								
appear	.34**	.40**	(.82)							
D_biep.1	.47**	.38**	.51**	(.57)						
D_biep.2	.60**	.51**	.52**	.41**	(.58)					
D_biep.3	.45**	.44**	.44**	.31**	.40**	(.59)				
PSE1	-.25**	-.11	-.27**	-.32*	-.11	-.03	(.78)			
PSE2	-.31**	-.18	-.30**	-.32*	-.18	-.13	.53**	(.75)		
SocEF	-.10	-.10	-.23*	-.12	-.07	-.09	.16	.12	(.78)	
SocES	-.06	.09	-.06	.09	.05	.06	-.03	-.00	.16	(.51)
<i>M</i>	3.54	3.33	3.39	-0.64	-0.59	-0.55	2.53	2.35	1.76	2.85
<i>SD</i>	0.38	0.46	0.40	0.23	0.28	0.23	0.45	0.47	0.47	1.89

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

* $p < .05$, สองหาง. ** $p < .01$, สองหาง.

3.3.4 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด (measurement model) ตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ 4 ตัวแปรแฝง พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ b) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 10 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม โดยแยกพิจารณาตามโมเดลการวัดของตัวแปรแฝง อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) มีค่าสูงที่สุด คือ .74 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 55 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .59 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 35 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .57 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 33 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) มีค่าสูงที่สุด คือ .72 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 51 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .61 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 37 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .45 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 20 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) มีค่าสูงที่สุด คือ .74 โดยมี

การแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 55 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (PSE1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .72 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 52

โมเดลการวัดการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (SocEF) มีค่าสูงสุด คือ .56 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 32 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .35 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 12

ตารางที่ 40

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ($n = 111$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ (b)	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	perform	0.22***	0.04	4.94	.33	0.22	0.57
	social	0.33***	0.08	4.34	.55	0.33	0.74
	appear	0.23***	0.05	4.99	.35	0.23	0.59
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	D_biep.1	0.16***	0.03	5.62	.51	0.16	0.72
	D_biep.2	0.17***	0.03	5.14	.37	0.17	0.61
	D_biep.3	0.10***	0.03	4.02	.20	0.10	0.45
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	PSE1	0.33	<-->	<-->	.52	0.33	0.72
	PSE2	0.35***	0.06	5.38	.55	0.35	0.74
การถูกกีดกันทางสังคม (Social Exclusion)	SocEF	0.27	<-->	<-->	.32	0.27	0.56
	SocES	0.66*	0.31	2.15	.12	0.66	0.35

Chi-square = 13.32, $df = 8$, $p = .101$, GFI = .98, AGFI = .84, RMR = .01, RMSEA = .08

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

* $p < .05$. *** $p < .001$.

3.3.5 ผลการวิเคราะห์ความตรงของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 23 ครั้ง พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 13.32 ที่องศาอิสระเท่ากับ 8 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .101 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .98 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .84 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .08 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัวแปร อธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามการถูกกีดกันทางสังคมคิดเป็นร้อยละ 9.80

3.3.6 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงในโมเดล ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.27 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.27 และ -0.02 ตามลำดับ โดยมีเพียงค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้เท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.43 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.43 และ 0.25 ตามลำดับ โดยค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ แต่ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเป็นบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยเป็นตัวแปรเชิงสาเหตุของตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคม แต่ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ไม่ใช่ตัวแปรเชิงสาเหตุของการถูกกีดกันทางสังคม โดยตัวแปรทั้งสามร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 9.80 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในหลายข้อ โดยอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีค่าอิทธิพลเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าอิทธิพลเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 และเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 เช่นเดียวกับเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ แสดงดังตารางที่ 41 และตารางที่ 42 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลกรอบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลเชิงสาเหตุการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ โดยแสดงดังภาพที่ 22

ตารางที่ 41

ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ($n = 111$)

ตัวแปรเหตุ \Rightarrow ตัวแปรผล	ค่าประมาณพารามิเตอร์	SE_b	t	
Matrix GA (Gamma)				
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.27	0.14	-1.97*	
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.23	0.22	1.04	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.02	0.14	-0.11	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	-0.43	0.21	-2.09*	
Matrix BE (Beta)				
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	-0.09	0.38	-0.24	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	.04	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.30	-.46	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	-.46	-.02	.64	1.00
Chi-square = 13.32, $df = 8$, $p = .101$, GFI = .98, AGFI = .84, RMR = .01, RMSEA = .08				

* $p < .05$, สองหาง.

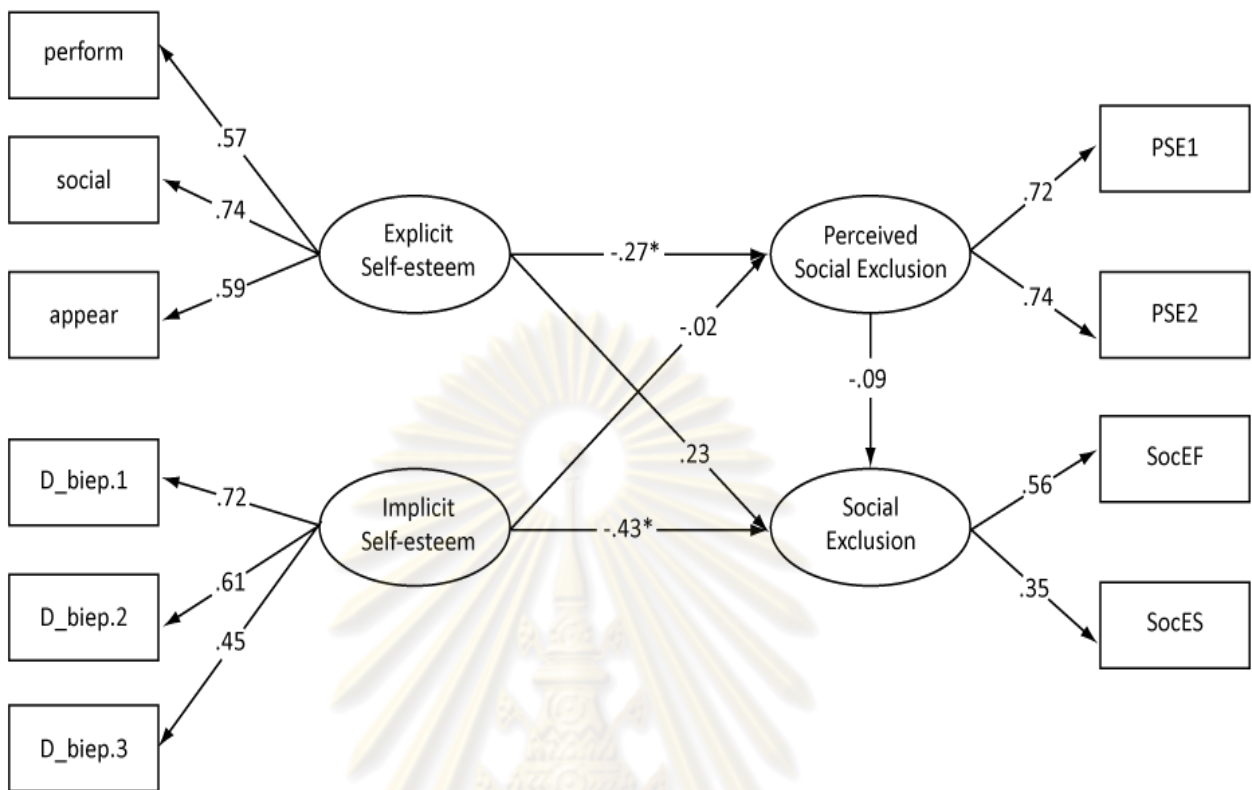
ตารางที่ 42

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการวิเคราะห์ความตรง
โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีขนาดของ
ความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ($n = 111$)

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.27*	-	-0.27*	0.23	0.03	0.25
	<i>SE</i>	0.14	-	0.14	0.22	0.11	0.20
	<i>t</i>	-1.97	-	-1.97	1.04	0.24	1.27
	SC	-0.27*	-	-0.27*	0.23	0.03	0.25
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.02	-	-0.02	-0.43*	0.00	-0.43*
	<i>SE</i>	0.14	-	0.14	0.21	0.01	0.21
	<i>t</i>	-0.11	-	-0.11	-2.09	0.10	-2.09
	SC	-0.02	-	-0.02	-0.43*	0.00	-0.43*
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	-0.09	-	-0.09
	<i>SE</i>	-	-	-	0.38	-	0.38
	<i>t</i>	-	-	-	-0.24	-	-0.24
	SC	-	-	-	-0.09	-	-0.09
R^2			.087			.098	
Chi-square					13.32	$df = 8$	($p = .101$)
GFI					.98		
AGFI					.84		
RMR					.01		
RMSEA					.08		

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC)

* $p < .05$, สองหาง.

Chi-square = 13.32, $df = 8$, $p = .101$, GFI = .98, AGFI = .84, RMR = .01, RMSEA = .08;

* $p < .05$, สองหาง.

ภาพที่ 22 โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ($n = 111$)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.4 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

3.4.1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้นำเสนอผลการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ ชั้นปีการศึกษา และคณะ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีจำนวน 112 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 64.30 และเป็นเพศชายจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 35.70 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 18.99 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.03 ส่วนใหญ่เป็นนิสิตคณะนิเทศศาสตร์ รองลงมาเป็นนิสิตคณะจิตวิทยา นิสิตคณะเภสัชศาสตร์ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน และเป็นนิสิตจากคณะอื่น ๆ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.70 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 และเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 ผลการแจกแจงความถี่แสดงดังตารางที่ 43

3.4.2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ระหว่าง 0.21 ถึง -0.72 ตัวแปรที่มีการกระจายมากที่สุด คือ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรที่มีการกระจายน้อยที่สุด คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ($M = 3.46, SD = 0.73$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) ($M = 3.30, SD = 0.77$) และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) ($M = 3.23, SD = 0.85$) ตามลำดับ และเมื่อ

พิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.21 ถึง 0.26 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) ค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution)

ตารางที่ 43

ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

รายการ	เพศหญิง		เพศชาย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชั้นปีการศึกษา						
ปีที่ 1	30	41.70	22	55.00	52	46.40
ปีที่ 2	41	56.90	18	45.00	59	52.70
ปีที่ 3	0	0.00	0	0.00	0	0.00
ปีที่ 4 หรือสูงกว่า	1	1.40	0	0.00	1	0.90
รวม	72	100.00	40	100.00	112	100.00
2. คณะ						
นิเทศศาสตร์	20	27.80	11	27.50	31	27.70
จิตวิทยา	14	19.40	13	32.50	27	24.10
เภสัชศาสตร์	21	29.20	6	15.00	27	24.10
สหเวชศาสตร์	16	22.20	8	20.00	24	21.40
วิศวกรรมศาสตร์	0	0.00	1	2.50	1	0.90
รัฐศาสตร์	0	0.00	1	2.50	1	0.90
อักษรศาสตร์	1	1.40	0	0.00	1	0.90
รวม	72	100.00	40	100.00	112	100.00

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ($M = -0.50, SD = 0.36$) รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ($M = -0.55, SD = 0.39$) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ($M = -0.63, SD = 0.38$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง -0.60 ถึง -0.72 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีการแจกแจงแบบปกติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ คะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (PSE1) ($M = 2.53, SD = 0.59$) รองลงมา คือ คะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) ($M = 2.43, SD = 0.65$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.23 ถึง 0.27 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิก (SocEF) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.81 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.53 ($M = 1.81, SD = 0.53$) และผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.09 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.02 ($M = 3.09, SD = 2.02$) และเมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.29 ถึง 0.65 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมมีการแจกแจงแบบปกติ

รายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 44

ตารางที่ 44

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ($n = 112$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (SSE)							
perform	1.54	5.00	3.46	0.73	0.21	-0.03	-0.49
social	1.44	5.00	3.23	0.85	0.26	0.16	-0.66
appear	1.33	5.00	3.30	0.77	0.23	-0.04	-0.42
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE)							
D_biep.1	-1.34	0.33	-0.63	0.38	-0.60	0.20	-0.57
D_biep.2	-1.45	0.59	-0.55	0.39	-0.71	-0.04	-0.10
D_biep.3	-1.20	0.32	-0.50	0.36	-0.72	-0.07	-0.75
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (PSE)							
PSE1	1.00	4.00	2.53	0.59	0.23	-0.30	0.36
PSE2	1.00	4.00	2.43	0.65	0.27	0.05	-0.37
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.11	1.81	0.53	0.29	0.53*	-0.34
SocES	0.00	9.00	3.09	2.02	0.65	0.55*	0.18

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$ และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .45

* $p < .05$.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.4.3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 45 คู่ พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 3 คู่ ที่มีค่ามากกว่า .80 อย่างไรก็ตามผู้วิจัยนำตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวแปรไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยอนุมานว่าตัวแปรทุกตัวไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติเกี่ยวกับภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมดจำนวน 6 คู่ โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 2 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .02 ถึง .06 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 4 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.02 ถึง -.05

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจำนวน 3 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมดจำนวน 6 คู่ โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.01 ถึง -.02 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .01 ถึง .05

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 2 ตัวแปร พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการถูกกีดกันทางสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งหมดจำนวน 4 คู่ โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .02 ถึง .08 และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 1 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบเท่ากับ -.03

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายใน พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมทั้งหมดจำนวน 6 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 6 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดเป็นลบ แสดงให้เห็นว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จะแปรผกผันกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือ .01 กับตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจำนวน 3 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำนวน 3 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดเป็นบวก

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายใน พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยทั้งหมดจำนวน 9 คู่ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดจำนวน 9 คู่ นั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง -.35 ถึง -.39 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จะแปรผกผันกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 45

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 45

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ($n = 112$)

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	(.84)									
social	.83**	(.82)								
appear	.81**	.84**	(.82)							
D_biep.1	-.35**	-.37**	-.36**	(.57)						
D_biep.2	-.39**	-.39**	-.39**	.44**	(.58)					
D_biep.3	-.36**	-.35**	-.38**	.42**	.57**	(.59)				
PSE1	-.51**	-.52**	-.55**	.26**	.11	.24**	(.78)			
PSE2	-.55**	-.50**	-.59**	.13	.12	.22*	.67**	(.75)		
SocEF	.06	-.03	-.02	-.02	-.01	.05	.08	.05	(.78)	
SocES	.02	-.05	-.04	.04	.01	-.01	-.02	-.03	.37**	(.51)
<i>M</i>	3.46	3.23	3.30	-0.63	-0.55	-0.50	2.53	2.43	1.81	3.09
<i>SD</i>	0.73	0.85	0.77	0.38	0.39	0.36	0.59	0.65	0.53	2.02

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

* $p < .05$, สองหาง. ** $p < .01$, สองหาง.

3.4.4 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด (measurement model) ตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง 4 ตัวแปรแฝง พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ b) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 10 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม โดยแยกพิจารณาตามโมเดลการวัดของตัวแปรแฝง อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านการปรากฏกาย (appear) มีค่าสูงสุด คือ .92 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 84 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านสังคม (social) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .91 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 83 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ด้านความสามารถ (perform) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .90 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ร้อยละ 81 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) มีค่าสูงสุด คือ .78 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 60 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .72 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 52 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .59 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 35 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินการยอมรับจากกลุ่มด้วยคำคุณลักษณะ (PSE2) มีค่าสูงสุด คือ .84 โดยมี

การแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 70 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรคะแนนจากการประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อบุคคลตามที่รับรู้ (PSE1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .80 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 63

โมเดลการวัดการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (SocEF) มีค่าสูงสุด คือ .76 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 58 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (SocES) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .49 โดยมีการแปรผันร่วมกับการถูกกีดกันทางสังคมร้อยละ 24

ตารางที่ 46

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ($n = 112$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ (b)	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
การเห็นคุณค่าในตนเอง ที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	perform	0.65***	0.05	12.02	.81	0.65	.90
	social	0.78***	0.06	12.36	.83	0.78	.91
	appear	0.71***	0.06	12.45	.84	0.71	.92
การเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย (Implicit Self-esteem)	D_biep.1	0.23***	0.04	5.99	.35	0.23	.59
	D_biep.2	0.30***	0.04	8.12	.60	0.30	.78
	D_biep.3	0.26***	0.04	7.46	.52	0.26	.72
การรับรู้การถูกกีดกันทาง สังคม (Perceived Social Exclusion)	PSE1	0.47	<-->	<-->	.63	0.47	.80
	PSE2	0.54***	0.07	7.43	.70	0.54	.84
การถูกกีดกันทางสังคม (Social Exclusion)	SocEF	0.88	<-->	<-->	.58	0.40	.76
	SocES	2.17***	0.56	3.88	.24	0.99	.49

Chi-square = 21.47, $df = 30$, $p = .873$, GFI = .96, AGFI = .93, RMR = .02, RMSEA = .00

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

*** $p < .001$.

3.4.5 ผลการวิเคราะห์ความตรงของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 0 ครั้ง พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 21.47 ที่องศาอิสระเท่ากับ 30 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .873 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .96 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .93 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .02 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .00 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัวแปร อธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามการถูกกีดกันทางสังคมคิดเป็นร้อยละ 1.20

3.4.6 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงในโมเดล ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.83 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลสูงกว่าค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.83 และ -0.19 ตามลำดับ โดยมีเพียงค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้เท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่ค่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์หือทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม พบว่า ค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลใกล้เคียงกับค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.00 และ 0.02 ตามลำดับ โดยค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าเป็นลบ และค่าอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีค่าเป็นบวก และค่าอิทธิพลรวมทั้งสองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์หือทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ไม่ใช่ตัวแปรเชิงสาเหตุของการถูกกีดกันทางสังคม โดยตัวแปรทั้งสามร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้เพียงร้อยละ 1.20 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย มีเพียงอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมซึ่งมีค่าอิทธิพลเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย และเมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่าอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยเช่นเดียวกัน

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 47 และตารางที่ 48 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลกรอบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลเชิงสาเหตุการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง โดยแสดงดังภาพที่ 23

ตารางที่ 47

ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลสมมติฐานในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ($n = 112$)

ตัวแปรเหตุ \Rightarrow ตัวแปรผล	ค่าประมาณพารามิเตอร์	SE_b	t	
Matrix GA (Gamma)				
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.83	0.14	-5.91***	
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.06	0.12	0.50	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-0.19	0.13	-1.48	
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.02	0.09	0.27	
Matrix BE (Beta)				
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม \rightarrow การถูกกีดกันทางสังคม	0.07	0.11	0.70	
เมตริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	.08	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.72	-.01	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	.29	.02	-.57	1.00
Chi-square = 21.47, $df = 30$, $p = .873$, GFI = .96, AGFI = .93, RMR = .02, RMSEA = .00				

*** $p < .001$, สองหาง.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

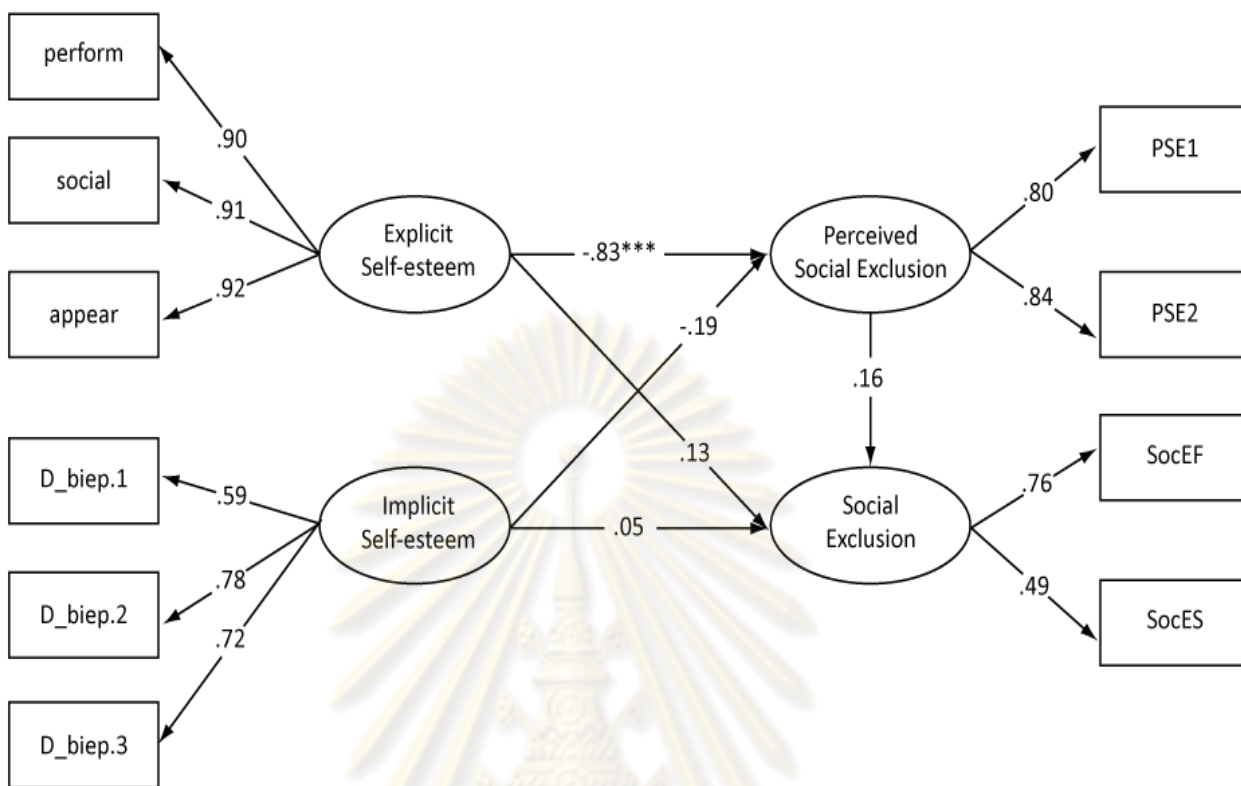
ตารางที่ 48

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการวิเคราะห์ความตรง
โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ในกลุ่มที่มีขนาดของ
ความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ($n = 112$)

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเอง	<i>b</i>	-0.83***	-	-0.83***	0.06	-0.06	0.00
ที่รับรู้	<i>SE</i>	0.14	-	0.14	0.12	0.09	0.08
(Explicit Self-esteem)	<i>t</i>	-5.91	-	-5.91	0.50	-0.69	-0.01
	<i>SC</i>	-0.83	-	-0.83***	0.13	-0.13	-0.00
การเห็นคุณค่าในตนเอง	<i>b</i>	-0.19	-	-0.19	0.02	-0.01	0.01
โดยนัย	<i>SE</i>	0.13	-	0.13	0.09	0.02	0.08
(Implicit Self-esteem)	<i>t</i>	-1.48	-	-1.48	0.27	-0.63	0.11
	<i>SC</i>	-0.19	-	-0.19	0.05	-0.03	0.02
การรับรู้การถูกกีดกันทาง	<i>b</i>	-	-	-	0.07	-	0.07
สังคม (Perceived Social	<i>SE</i>	-	-	-	0.11	-	0.11
Exclusion)	<i>t</i>	-	-	-	0.70	-	0.70
	<i>SC</i>	-	-	-	0.16	-	0.16
R^2			.546			.012	
Chi-square					21.47	$df = 30$	$(p = .873)$
GFI					.96		
AGFI					.93		
RMR					.02		
RMSEA					.00		

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ *SC*)

*** $p < .001$, สองหาง.

Chi-square = 21.47, $df = 30$, $p = .873$, GFI = .96, AGFI = .93, RMR = .02, RMSEA = .00;

*** $p < .001$, สองหาง.

ภาพที่ 23 โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ($n = 112$)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.5 ผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ

การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูงแตกต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม 1 กลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และกลุ่ม 2 กลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ (multi-group analysis)

เบื้องต้นผู้วิจัยใช้ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองเพื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสูง คือ ผู้ที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 ขึ้นไป และกลุ่มต่ำ คือ ผู้ที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 ลงมา แล้วจึงแยกวิเคราะห์ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 111 คน และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงมีขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 112 คน

รายละเอียดค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 49 และตารางที่ 50 ตามลำดับ

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 51

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 49

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโค้ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล ($n = 111$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้							
(SSE)							
perform	2.69	4.85	3.54	0.38	0.11	0.40	0.44
social	2.33	4.56	3.33	0.46	0.14	0.07	-0.47
appear	2.42	4.25	3.39	0.40	0.12	-0.05	-0.22
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย							
(ISE)							
D_biep.1	-1.26	-0.04	-0.64	0.23	-0.36	-0.11	0.42
D_biep.2	-1.15	0.09	-0.59	0.28	-0.48	0.17	-0.44
D_biep.3	-1.06	0.07	-0.55	0.23	-0.42	0.42	-0.11
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม							
(PSE)							
PSE1	1.40	3.60	2.53	0.45	0.18	-0.19	0.04
PSE2	1.00	3.50	2.35	0.47	0.20	-0.09	0.37
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.33	1.76	0.47	0.27	0.59*	0.38
SocES	0.00	9.00	2.85	1.89	0.66	0.74**	0.59

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโค้ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$ และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .46

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 50

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดล ($n = 112$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้							
(SSE)							
perform	1.54	5.00	3.46	0.73	0.21	-0.03	-0.49
social	1.44	5.00	3.23	0.85	0.26	0.16	-0.66
appear	1.33	5.00	3.30	0.77	0.23	-0.04	-0.42
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย							
(ISE)							
D_biep.1	-1.34	0.33	-0.63	0.38	-0.60	0.20	-0.57
D_biep.2	-1.45	0.59	-0.55	0.39	-0.71	-0.04	-0.10
D_biep.3	-1.20	0.32	-0.50	0.36	-0.72	-0.07	-0.75
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม							
(PSE)							
PSE1	1.00	4.00	2.53	0.59	0.23	-0.30	0.36
PSE2	1.00	4.00	2.43	0.65	0.27	0.05	-0.37
การถูกกีดกันทางสังคม (SE)							
SocEF	1.00	3.11	1.81	0.53	0.29	0.53*	-0.34
SocES	0.00	9.00	3.09	2.02	0.65	0.55*	0.18

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$ และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .23; SE for kurtosis = .45

* $p < .05$.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 51

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	(.84)	.83**	.81**	-.35**	-.39**	-.36**	-.51**	-.55**	.06	.02
social	.43**	(.82)	.84**	-.37**	-.39**	-.35**	-.52**	-.50**	-.03	-.05
appear	.34**	.40**	(.82)	-.36**	-.39**	-.38**	-.55**	-.59**	-.02	.04
D_biep.1	.47**	.38**	.51**	(.57)	.44**	.42**	.26**	.13	-.02	.04
D_biep.2	.60**	.51**	.52**	.41**	(.58)	.57**	.11	.12	-.01	.01
D_biep.3	.45**	.44**	.44**	.31**	.40**	(.59)	.24**	.22*	.05	-.01
PSE1	-.25**	-.11	-.27**	-.32*	-.11	-.03	(.78)	.67**	.08	.02
PSE2	-.31**	-.18	-.30**	-.32*	-.18	-.13	.53**	(.75)	.05	-.03
SocEF	-.10	-.10	-.23*	-.12	-.07	-.09	.16	.12	(.78)	.37**
SocES	-.06	.09	-.06	.09	.05	.06	-.03	-.00	.16	(.51)
<i>M</i>	3.54, 3.46	3.33, 3.23	3.39, 3.30	-0.64, -0.63	-0.59, -0.55	-0.55, -0.50	2.53, 2.53	2.35, 2.43	1.76, 1.81	2.85, 3.09
<i>SD</i>	0.38, 0.73	0.46, 0.85	0.40, 0.77	0.23, 0.38	0.28, 0.39	0.23, 0.36	0.45, 0.59	0.47, 0.65	0.47, 0.53	1.89, 2.02

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ตัวเลขได้แนวทแยงคือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และตัวเลขเหนือแนวทแยงคือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

* $p < .05$, สองหาง. ** $p < .01$, สองหาง.

การวิเคราะห์ประกอบด้วยการทดสอบรูปแบบโมเดล (model form) ซึ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล เพื่อทดสอบว่าโมเดลตามทฤษฎีที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ของกลุ่มประชากรแต่ละกลุ่มนั้น ประกอบด้วยจำนวนตัวแปรในโมเดลเท่ากัน มีลักษณะรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแบบเดียวกันหมดทุกกลุ่ม เมทริกซ์พารามิเตอร์ทั้ง 8 เมทริกซ์ในการวิเคราะห์โมเดลลิสเรลมีขนาดที่เท่ากัน มีรูปแบบเมทริกซ์ (matrix form) และสถานะเมทริกซ์ (matrix mode) เป็นแบบเดียวกันทุกกลุ่ม และการทดสอบค่าพารามิเตอร์ ในแต่ละเมทริกซ์ว่ามีค่าเท่ากันทุกกลุ่มประชากร โดยใช้หลักการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของเมทริกซ์พารามิเตอร์ที่มีความเข้มงวดน้อยที่สุด (least restriction) ไปจนถึงการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของเมทริกซ์พารามิเตอร์ที่มีความเข้มงวดมากที่สุด (most restriction) โดยการกำหนดสมมติฐานให้มีลักษณะซ้อนกันเป็นระดับลดหลั่น (hierarchical nested hypothesis) ทั้งนี้การทดสอบสมมติฐานต้องทดสอบนัยสำคัญของสมมติฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างสมมติฐานแต่ละข้อด้วย (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542)

ในการวิจัยครั้งนี้กำหนดสมมติฐานในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง ในแต่ละครั้ง ดังนี้

1. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล
2. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (GA(1,1)) กับสมมติฐานข้อที่ 1
3. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (GA(1,2)) กับสมมติฐานข้อที่ 2
4. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม (GA(2,1)) กับสมมติฐานข้อที่ 3
5. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม (GA(2,2)) กับสมมติฐานข้อที่ 4

6. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (BE) กับสมมติฐานข้อที่ 5
7. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (LX) กับสมมติฐานข้อที่ 6
8. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (LY) กับสมมติฐานข้อที่ 7
9. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (TD) กับสมมติฐานข้อที่ 8
10. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (TE) กับสมมติฐานข้อที่ 9
11. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอก (PH) กับสมมติฐานข้อที่ 10
12. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายใน (PS) กับสมมติฐานข้อที่ 11

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 28 ครั้ง พบว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง ที่ไม่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับตามสมมติฐานข้อที่ 1 มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยโมเดลสมมติฐานข้อที่ 1 มีค่าไค-สแควร์รวม (overall chi-square) เท่ากับ 29.77 ที่องศาอิสระเท่ากับ 21 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .097 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.42 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .97 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 แสดงว่าโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

(กลุ่ม 2) มีรูปแบบลักษณะโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นแบบเดียวกัน หรือก็คือรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (GA(1,1)) ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 30.98 ที่องศาอิสระเท่ากับ 22 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .097 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.41 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .97 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 1 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 1.21 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือรูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (GA(1,2)) ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 31.93 ที่องศาอิสระเท่ากับ 23 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .102 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.39 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .97 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และ

ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.95 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม (GA(2,1)) ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 32.28 ที่องศาอิสระเท่ากับ 24 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .120 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.35 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .97 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .02 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.35 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง จึงสรุป

ได้ว่า ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม (GA(2,2)) ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 พบว่า โมเดลไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 37.16 ที่องศาอิสระเท่ากับ 25 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .047 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 1.49 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .96 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .04 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .06 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 4.88 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองมีอิทธิพลกำกับต่ออิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม

สำหรับการทดสอบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 6 ถึงโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 12 ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล พบว่า โมเดลไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ทุกโมเดล แสดงว่าโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ต่าง ๆ ดังนี้ให้มีค่าเท่ากัน ได้แก่ ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายใน (BE) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (LX) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (LY) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้

ภายนอก (TD) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายใน (TE) ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอก (PH) และค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายใน (PS) ไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือโมเดลตามสมมติฐานทั้ง 7 โมเดลมีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง เมื่อพิจารณาอัตราส่วนของค่าไค-สแควร์ ต่อองศาความเป็นอิสระ หรือค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) พบว่า โมเดลสมมติฐานข้อที่ 4 มีค่าต่ำสุด ดังนั้นโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 น่าจะเป็นโมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนดีที่สุด

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม สรุปได้ว่า โมเดลมีความไม่แปรเปลี่ยนในด้านรูปแบบโมเดล แต่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ทั้ง 8 เมทริกซ์ โดยโมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ดีที่สุด คือ โมเดลตามสมมติฐานที่ 4 ซึ่งเป็นโมเดลที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม กำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมแสดงดังตารางที่ 52

ตารางที่ 52

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลสมมติฐานการวิจัยระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2)

โมเดลตามสมมติฐาน	χ^2	df	χ^2/df	p	GFI	$\Delta \chi^2$	Δdf
1. รูปแบบโมเดลเดียวกัน	29.77	21	1.42	.097	.97	-	-
2. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	30.98	22	1.41	.097	.97	1.21	1
3. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	31.93	23	1.39	.102	.97	0.95	1
4. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การถูกกีดกันทางสังคม)	32.28	24	1.35	.120	.97	0.35	1
5. GA (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การถูกกีดกันทางสังคม)	37.16	25	1.49	.047	.96	4.88*	1
6. GA BE	38.74	26	1.49	.047	.96	โมเดลไม่กลมกลืน	
7. GA BE LX	60.16	32	1.88	.004	.96	โมเดลไม่กลมกลืน	
8. GA BE LX LY	105.12	36	2.92	.000	.91	โมเดลไม่กลมกลืน	
9. GA BE LX LY TD	142.70	50	2.85	.000	.90	โมเดลไม่กลมกลืน	
10. GA BE LX LY TD TE	174.43	55	3.17	.000	.88	โมเดลไม่กลมกลืน	
11. GA BE LX LY TD TE PH	174.43	55	3.17	.000	.88	โมเดลไม่กลมกลืน	
12. GA BE LX LY TD TE PH PS	174.43	55	3.17	.000	.88	โมเดลไม่กลมกลืน	

หมายเหตุ Critical value of Chi-square .05 = 3.84, ผู้วิจัยกำหนดค่าพารามิเตอร์ของโมเดลตามสมมติฐานแต่ละโมเดลต่อเนื่องกัน

* $p < .05$.

ตารางที่ 52 (ต่อ)

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลสมมติฐานการวิจัยระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2)

	$\Delta \chi^2$	Δdf
สมมติฐาน 2 เทียบสมมติฐาน 1	1.21	1
สมมติฐาน 3 เทียบสมมติฐาน 2	0.95	1
สมมติฐาน 4 เทียบสมมติฐาน 3	0.35	1
สมมติฐาน 5 เทียบสมมติฐาน 4	4.88*	1
สมมติฐาน 6 เทียบสมมติฐาน 5	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 7 เทียบสมมติฐาน 6	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 8 เทียบสมมติฐาน 7	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 9 เทียบสมมติฐาน 8	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 10 เทียบสมมติฐาน 9	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 11 เทียบสมมติฐาน 10	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	
สมมติฐาน 12 เทียบสมมติฐาน 11	ไม่ทดสอบ / โมเดลไม่กลมกลืน	

หมายเหตุ Critical value of Chi-square .05 = 3.84, ผู้วิจัยกำหนดค่าพารามิเตอร์ของโมเดลตามสมมติฐานแต่ละโมเดลต่อเนื่องกัน

* $p < .05$.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 มีรายละเอียดดังนี้

ตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ในทางลบกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ทั้งในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดต่างกัน โดยขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ $-.32$ ซึ่งต่ำกว่าขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีค่าเท่ากับ $-.72$ แต่ทิศทางของความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมระหว่างสองกลุ่มมีทิศทางแตกต่างกัน โดยความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เป็นความสัมพันธ์ทางลบ ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $-.45$ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) เป็นความสัมพันธ์ทางบวก ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $.26$

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงและอิทธิพลรวมของตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ หรือ $.001$ ทั้งในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทาง

สังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดต่างกัน โดยขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ $-.26$ ซึ่งต่ำกว่าขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีค่าเท่ากับ $-.84$ เช่นเดียวกับขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีขนาดต่างกัน โดยขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ $-.26$ ซึ่งต่ำกว่าขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ $-.84$ อย่างไรก็ตามตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ทั้งในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์พหุคูณ (R^2) จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 10.20 ซึ่งต่ำกว่าที่ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ถึงร้อยละ 54.60

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แสดงดังตารางที่ 53 และผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน แสดงดังตารางที่ 54

ตารางที่ 53

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.18*	-	-0.18*	0.35	-0.02	0.33
	<i>SE</i>	0.09	-	0.09	0.21	0.05	0.20
	<i>t</i>	-2.04	-	-2.04	1.69	-0.32	1.69
	SC	-0.26*	-	-0.26*	0.38	-0.02	0.36
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.03	-	-0.03	-0.48*	-0.00	-0.48*
	<i>SE</i>	0.09	-	0.09	0.21	0.01	0.21
	<i>t</i>	-0.31	-	-0.31	-2.26	-0.20	-2.27
	SC	-0.04	-	-0.04	-0.52*	-0.00	-0.53*
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	0.10	-	0.10
	<i>SE</i>	-	-	-	0.32	-	0.32
	<i>t</i>	-	-	-	0.31	-	0.31
	SC	-	-	-	0.07	-	0.07
R^2			.102			.190	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง							
		1	2	3	4		
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม		1.00					
2. การถูกกีดกันทางสังคม		.19	1.00				
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้		-.32	.05	1.00			
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย		-.45	-.47	.58	1.00		

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขในแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC)

* $p < .05$, สองหาง.

ตารางที่ 54

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน

ตัวแปรสาเหตุ	ค่าสถิติ	ตัวแปรผล					
		การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม			การถูกกีดกันทางสังคม		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE
การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ (Explicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.06***	-	-0.06***	-0.07	0.07	-0.00
	<i>SE</i>	0.01	-	0.01	0.50	0.12	0.25
	<i>t</i>	-4.51	-	-4.51	-0.14	0.61	-0.00
	SC	-0.84***	-	-0.84***	-0.05	0.05	-0.00
การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (Implicit Self-esteem)	<i>b</i>	-0.01	-	-0.01	0.04	0.02	0.06
	<i>SE</i>	0.01	-	0.09	0.45	0.11	0.24
	<i>t</i>	-1.45	-	-0.16	0.10	0.16	0.26
	SC	-0.21	-	-0.21	0.03	0.01	0.04
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม (Perceived Social Exclusion)	<i>b</i>	-	-	-	-1.27	-	-1.27
	<i>SE</i>	-	-	-	5.56	-	5.56
	<i>t</i>	-	-	-	-0.23	-	-0.23
	SC	-	-	-	-0.06	-	-0.06
R^2			.546			.002	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง							
		1	2	3	4		
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม		1.00					
2. การถูกกีดกันทางสังคม		-.02	1.00				
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้		-.72	-.03	1.00			
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย		.26	.04	-.57	1.00		

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (*t*) ตัวเลขในแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC)

*** $p < .001$, สองหาง.

ตัวแปรที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) แต่มีความสัมพันธ์ในทางลบกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดใกล้เคียงกัน โดยขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ .05 และขนาดความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับการถูกกีดกันทางสังคมของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ -.03 เช่นเดียวกับทิศทางของความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีทิศทางแตกต่างกัน โดยความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เป็นความสัมพันธ์ทางลบ ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.47 แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) เป็นความสัมพันธ์ทางบวก ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .04 เช่นเดียวกับทิศทางของความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีทิศทางแตกต่างกัน โดยความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เป็นความสัมพันธ์ทางบวก ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .58 แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) เป็นความสัมพันธ์ทางลบ ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.57

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของตัวแปรที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าที่รับรู้มีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ขนาดอิทธิพลทางตรงของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้

ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) แต่มีอิทธิพลทางอ้อมในทิศทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดอิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มมีขนาดใกล้เคียงกัน โดยขนาดอิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) เท่ากับ $-.00$ และขนาดอิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) เท่ากับ $.01$

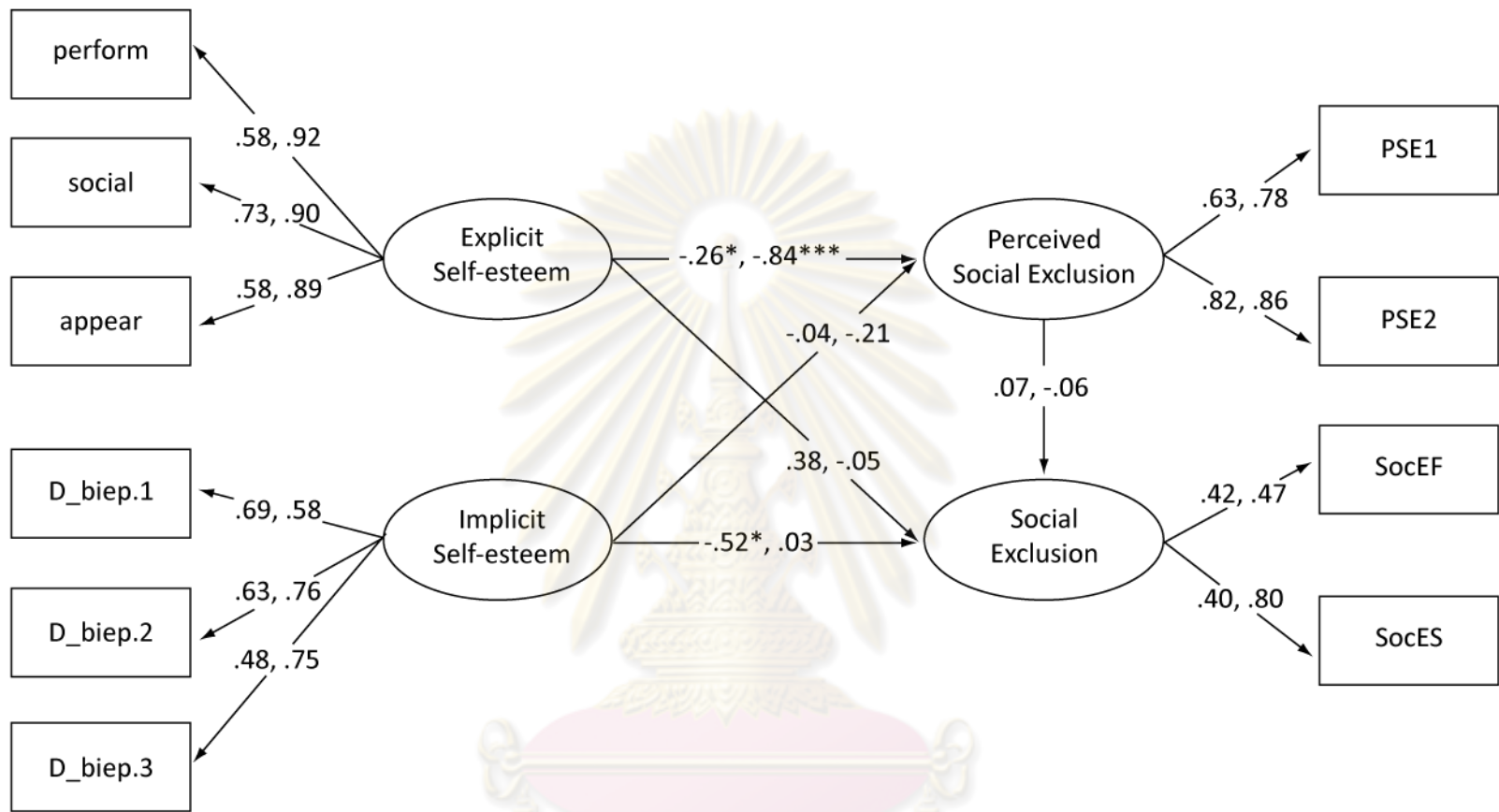
เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์อิทธิพลรวมของตัวแปรที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าที่รับรู้มีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ $.36$ มากกว่าขนาดอิทธิพลรวมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งมีค่าเท่ากับ $-.00$ อย่างไรก็ตามตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลรวมต่อการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) กับกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ในทิศทางแตกต่างกัน โดยการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ $-.53$ แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ $.04$ เช่นเดียวกับทิศทางของอิทธิพลรวมของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมของทั้งสองกลุ่มที่มีทิศทางแตกต่างกัน โดยการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ $.07$ แต่การรับรู้การถูกกีดกันทาง

สังคมมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -.06

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์พหุคูณ (R^2) จากตารางที่ 53 และตารางที่ 54 พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 19.00 ซึ่งมากกว่าที่ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้เพียงร้อยละ 0.20

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) มีความแตกต่างกันมากกับผลการวิเคราะห์อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) โดยเฉพาะอิทธิพลของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ส่งผลต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งอิทธิพลระหว่างสองตัวแปรนี้ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) มีทิศทางเป็นลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขนาดอิทธิพลค่อนข้างสูง แต่อิทธิพลระหว่างสองตัวแปรนี้ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีทิศทางเป็นบวก อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขนาดอิทธิพลต่ำ สอดคล้องกับผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลที่พบว่า ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูง ความแตกต่างระหว่างอิทธิพลนี้อาจเป็นเหตุผลให้ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นตามทฤษฎี

นอกจากนั้นผู้วิจัยยังแสดงภาพโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ โดยเขียนค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลมาตรฐานของทั้ง 2 กลุ่มกำกับ ในแต่ละเส้นทางความสัมพันธ์ โดยแสดงดังภาพที่ 24

Chi-square = 29.77, $df = 21$, $p = .097$, GFI = .97, RMR = .01, RMSEA = .06

ภาพที่ 24 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน

หมายเหตุ ตัวเลขอันดับแรกคือค่าพารามิเตอร์ของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน; ตัวเลขอันดับสองคือค่าพารามิเตอร์ของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน

เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ภายในโมเดลสมมติฐานที่ 4 ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน ซึ่งเป็นโมเดลที่มีรูปแบบโมเดลสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างสองกลุ่ม พบว่า เมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม กำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) โมเดลจะมีความสอดคล้องกลมกลืนมากที่สุด นั่นก็คืออิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ข้างต้นควรมีค่าอิทธิพลที่เท่ากันระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องสูง (กลุ่ม 2) ขนาดอิทธิพลและทิศทางของอิทธิพลระหว่างสองกลุ่มนั้นมีความคล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่ 1 และในกลุ่มที่ 2 พบว่า มีขนาดอิทธิพลและทิศทางของอิทธิพลแตกต่างกันมาก ซึ่งเมื่อกำหนดเงื่อนไขบังคับให้มีค่าพารามิเตอร์เท่ากัน โมเดลก็จะไม่มีความสอดคล้องกลมกลืนกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่มที่ 2) ที่มีรูปแบบโมเดลสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน ซึ่งเป็นโมเดลสมมติฐานที่ 4 ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน แสดงดังตารางที่ 55

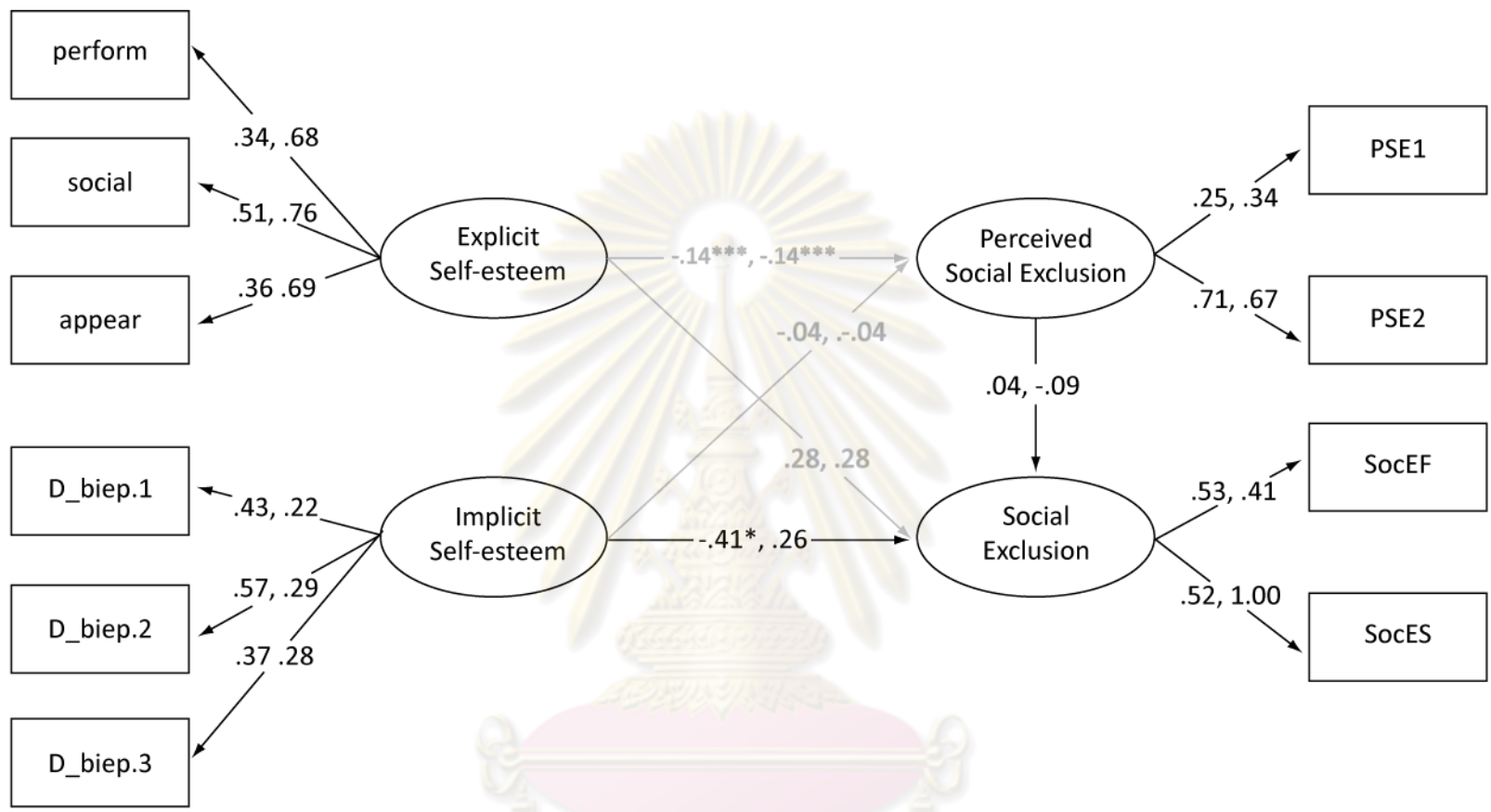
นอกจากนั้นผู้วิจัยยังแสดงภาพโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ และเป็นโมเดลที่มีรูปแบบสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่มที่ 2) โดยเขียนค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลมาตรฐานของทั้ง 2 กลุ่ม กำกับในแต่ละเส้นทางความสัมพันธ์ แสดงดังภาพที่ 25

ตารางที่ 55

ค่าประมาณพารามิเตอร์ และค่าสถิติในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่มที่ 2) ที่มีรูปแบบโมเดลสอดคล้องกลมกลืนที่สุดระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน

ตัวแปรเหตุ ⇒ ตัวแปรผล	กลุ่ม(1)		กลุ่ม(2)	
	ขนาดความไม่สอดคล้องต่ำ		ขนาดความไม่สอดคล้องสูง	
	DE	IE	DE	IE
Matrix GA (Gamma)				
SSE → PSE	-0.06***	-	-0.06***	-
(การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	(0.01)		(0.01)	
SSE → SE	0.33	-0.01	0.33	-0.19
(การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ → การถูกกีดกันทางสังคม)	(0.19)	(0.01)	(0.19)	(0.17)
ISE → PSE	-0.02	-	-0.02	-
(การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม)	(0.01)		(0.01)	
ISE → SE	-0.49*	-0.00	0.31	0.01
(การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การถูกกีดกันทางสังคม)	(0.22)	(0.00)	(0.31)	(0.03)
Matrix BE (Beta)				
PSE → SE	0.10	-	2.42	-
การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม → การถูกกีดกันทางสังคม	(0.21)		(3.52)	
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงของกลุ่ม(1) ขนาดความไม่สอดคล้องต่ำ				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	.11	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.14	-.49	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	-.18	.02	.57	1.00
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงของกลุ่ม(2) ขนาดความไม่สอดคล้องสูง				
	1	2	3	4
1. การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	1.00			
2. การถูกกีดกันทางสังคม	.00	1.00		
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-.73	.02	1.00	
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	.25	.11	-.59	1.00
Chi-square = 32.28, df = 24, p = .120, GFI = .97, RMR = .02, RMSEA = .06				

* $p < .05$, สองหาง. *** $p < .001$, สองหาง.

Chi-square = 32.28, $df = 24$, $p = .120$, GFI = .97, RMR = .02, RMSEA = .06

ภาพที่ 25 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันที่มีความสอดคล้องกลมกลืนที่สุด

หมายเหตุ ตัวเลขอันดับแรกคือค่าพารามิเตอร์ของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน; ตัวเลขอันดับสองคือค่าพารามิเตอร์ของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งเป็นค่าอิทธิพลหรือค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน

3.6 ผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูงโดยวิธีวิเคราะห์กลุ่มพหุ

3.6.1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

การนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้นำผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ตอน ซึ่งประกอบด้วย 1) ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง และ 2) ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

3.6.1.1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) ซึ่งเป็นตัวแปรแฝงหนึ่งในโมเดลสมมติฐานการวิจัย โดยเป็นการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงด้วยการทดสอบสถิติที (Independent Sample *t*-test)

ผลการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน (homogeneity of variance) ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงก่อนการทดสอบสถิติทีโดยสถิติทดสอบ Levene's test พบว่า ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน นั่นคือ มีความแปรปรวนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง จึงทดสอบสถิติทีแบบกรณีความแปรปรวนเท่ากัน (equal variance assumed)

ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง พบว่า กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีค่าเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยใกล้เคียงกัน ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 56

ตารางที่ 56

ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ตัวแปร	กลุ่ม	M	SD	Levene's test		t-test	
				F	p	t	P
ISE	ต่ำ (n = 108)	-0.60	0.24	0.13	.718	1.23	.220
	สูง (n = 109)	-0.56	0.25				

3.6.1.2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) ซึ่งเป็นตัวแปรแฝงหนึ่งในโมเดลสมมติฐานการวิจัย ซึ่งมีทั้งหมด 3 ตัวแปร ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) โดยเป็นการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงด้วยการทดสอบสถิติ (Independent Sample t-test)

ผลการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน (homogeneity of variance) ของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงก่อนการทดสอบสถิติที่โดยสถิติทดสอบ Levene's test พบว่า ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) และตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) มีความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน นั่นคือ มีความแปรปรวนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง จึงทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้งสามตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ด้วยสถิติทดสอบที่แบบกรณีความแปรปรวนเท่ากัน (equal variance assumed)

ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง พบว่า กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับที่กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีค่าเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ใกล้เคียงกัน ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 57

ตารางที่ 57

ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ตัวแปร	กลุ่ม	M	SD	Levene's test		t-test	
				F	p	t	P
D_biep.1	ต่ำ (n = 108)	-0.66	0.30	0.27	.603	1.18	.238
	สูง (n = 109)	-0.61	0.31				
D_biep.2	ต่ำ (n = 108)	-0.61	0.36	1.25	.264	0.58	.561
	สูง (n = 109)	-0.58	0.33				
D_biep.3	ต่ำ (n = 108)	-0.54	0.32	0.01	.936	1.04	.301
	สูง (n = 109)	-0.49	0.31				

3.6.2 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลการวัดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

โมเดลการวัดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ประกอบด้วย ตัวแปรแฝงภายนอก (exogenous variable) จำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย (ISE) โดยตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยประกอบด้วย ตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พหุ ๗ กัน (D_biep.1) การเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) และการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3)

ผู้วิจัยจำแนกผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเพื่อตรวจสอบปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

3.6.2.1 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 3 คู่ พบว่าไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใดที่มีค่ามากกว่า .80 ดังนั้นจึงไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติที่เกี่ยวกับภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจำนวน 3 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กันกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองมีความสัมพันธ์กันทางบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .30 ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กันกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กันทางบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .24 และความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กันทางบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .27

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 58

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 58

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($n = 108$)

	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
D_biep.1	(.57)		
D_biep.2	.30**	(.58)	
D_biep.3	.24**	.27**	(.59)
<i>M</i>	-0.66	-0.61	-0.54
<i>SD</i>	0.30	0.36	0.32

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

** $p < .01$, สองหาง.

3.6.2.2 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด (measurement model) ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ b) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 3 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หรือ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยแยกพิจารณาตามตัวแปรสังเกตได้ อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) มีค่าสูงที่สุด คือ .57 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 33 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .52 โดยมีการ

แปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 27 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .47 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 22 ตามลำดับ

3.6.2.3 ผลการวิเคราะห์ความตรงของโมเดลการวัดกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 0 ครั้ง พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 0.00 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 1.000 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรมีน้ำหนักองค์ประกอบต่อตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หรือ .001

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แสดงดังตารางที่ 59 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลกรอบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ โดยแสดงดังภาพที่ 26

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 59

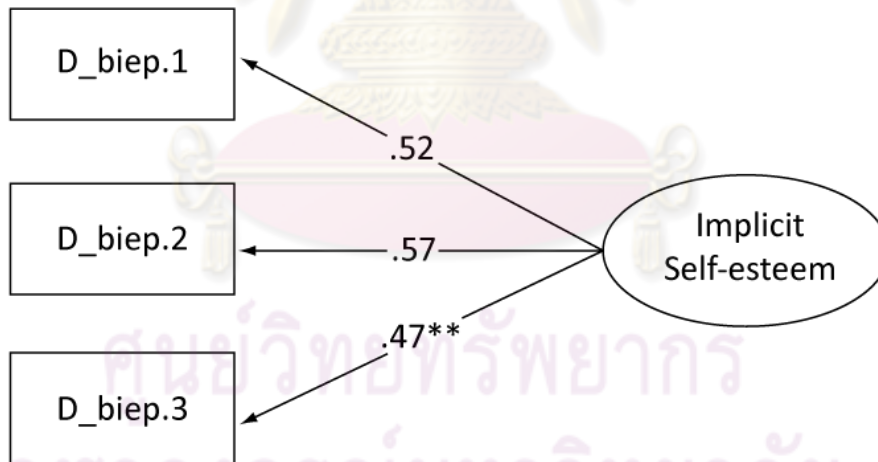
ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($n = 108$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
องค์ประกอบ (b)							
การเห็นคุณค่าในตนเอง	D_biep.1	0.16	<-->	<-->	0.27	0.16	0.52
โดยนัย	D_biep.2	0.21	<-->	<-->	0.33	0.21	0.57
(Implicit Self-esteem)	D_biep.3	0.15**	0.06	2.70	0.22	0.15	0.47

Chi-square = 0.00, $df = 1$, $p = 1.000$.

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

** $p < .001$.

Chi-square = 0.00, $df = 1$, $p = 1.000$; ** $p < .01$.

ภาพที่ 26 โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ($n = 108$)

3.6.3 ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลการวัดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

3.6.3.1 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 3 คู่ พบว่าไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใดที่มีค่ามากกว่า .80 ดังนั้นจึงไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติที่เกี่ยวกับภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยจำนวน 3 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยกับมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กันกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองมีความสัมพันธ์กันทางบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .43 ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กันกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองมีความสัมพันธ์กันทางบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .42 และความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กันทางบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .41

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 60

ตารางที่ 60

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 3 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
D_biep.1	(.57)		
D_biep.2	.43**	(.58)	
D_biep.3	.42**	.41**	(.59)
<i>M</i>	-0.61	-0.58	-0.49
<i>SD</i>	0.31	0.33	0.31

หมายเหตุ ตัวเลขแนวทแยง คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

** $p < .01$, สองหาง.

3.6.3.2 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด (measurement model) ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ *b*) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 3 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หรือ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยแยกพิจารณาตามตัวแปรสังเกตได้ อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (D_biep.2) มีค่าสูงที่สุด คือ .66 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 43 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (D_biep.1) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .66 โดยมีการแปรผัน

ร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 43 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปร การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (D_biep.3) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .63 โดยมีการแปรผันร่วมกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยร้อยละ 40 ตามลำดับ

3.6.3.3 ผลการวิเคราะห์ความตรงของโมเดลการวัดกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 0 ครั้ง พบว่า ค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 0.00 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .987 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรมีน้ำหนักองค์ประกอบต่อตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หรือ .001

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แสดงดังตารางที่ 61 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลกรอบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง โดยแสดงดังภาพที่ 27

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 61

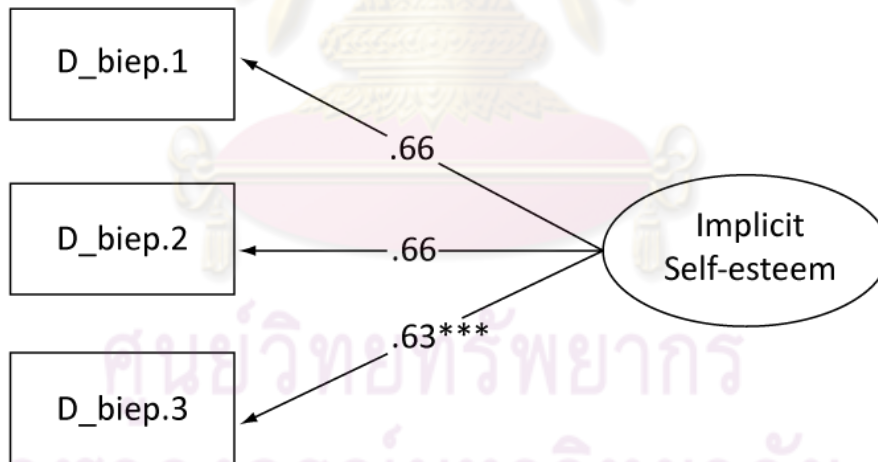
ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
องค์ประกอบ (b)							
การเห็นคุณค่าในตนเอง	D_biep.1	0.21	<-->	<-->	0.43	0.21	0.66
โดยนัย	D_biep.2	0.21	<-->	<-->	0.43	0.21	0.66
(Implicit Self-esteem)	D_biep.3	0.20***	0.04	4.70	0.40	0.20	0.63

Chi-square = 0.00, $df = 1$, $p = .987$.

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

*** $p < .001$.

Chi-square = 0.00, $df = 1$, $p = .987$; *** $p < .001$.

ภาพที่ 27 โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ($n = 109$)

3.6.4 ผลการวิเคราะห์ความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูงโดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ

การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม 1 กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และกลุ่ม 2 กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง โดยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ (multi-group analysis)

การวิเคราะห์จะประกอบด้วย **การทดสอบรูปแบบโมเดล (model form)** ซึ่งเป็นการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล เพื่อทดสอบว่าโมเดลตามทฤษฎีที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ของกลุ่มประชากรแต่ละกลุ่มนั้น ประกอบด้วยจำนวนตัวแปรในโมเดลเท่ากัน มีลักษณะรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแบบเดียวกันหมดทุกกลุ่ม เมทริกซ์พารามิเตอร์ทั้ง 8 เมทริกซ์ในการวิเคราะห์โมเดลลิสเรลมีขนาดที่เท่ากัน มีรูปแบบเมทริกซ์ (matrix form) และสถานะเมทริกซ์ (matrix mode) เป็นแบบเดียวกันทุกกลุ่ม และ **การทดสอบค่าพารามิเตอร์** ในแต่ละเมทริกซ์ว่ามีค่าเท่ากันทุกกลุ่มประชากร โดยใช้หลักการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของเมทริกซ์พารามิเตอร์ที่มีความเข้มงวดน้อยที่สุด (least restriction) ไปจนถึงการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของเมทริกซ์พารามิเตอร์ที่มีความเข้มงวดมากที่สุด (most restriction) โดยการกำหนดสมมติฐานให้มีลักษณะซ้อนกันเป็นระดับลดหลั่น (hierarchical nested hypothesis) ทั้งนี้การทดสอบสมมติฐานต้องทดสอบนัยสำคัญของสมมติฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างสมมติฐานแต่ละข้อด้วย (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542)

โดยในการวิจัยครั้งนี้กำหนดสมมติฐานในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง ในแต่ละครั้ง ดังนี้

1. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของรูปแบบโมเดล
2. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่านำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมีมติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (LX(1,1)) กับสมมติฐานข้อที่ 1
3. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่านำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมีมติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (LX(1,1)) กับสมมติฐานข้อที่ 1

แปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง (LX(2,1)) กับสมมติฐานข้อที่ 2

4. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่านำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่มีมิติเน้นความสัมพันธ์ (LX(3,1)) กับสมมติฐานข้อที่ 3

5. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (TD) กับสมมติฐานข้อที่ 4

6. การทดสอบสมมติฐานความไม่แปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอก (PH) กับสมมติฐานข้อที่ 5

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากปรับโมเดลในส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 0 ครั้ง พบว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง ที่ไม่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับตามสมมติฐานข้อที่ 1 มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยโมเดลสมมติฐานข้อที่ 1 มีค่าไค-สแควร์รวม (overall chi-square) เท่ากับ 0.00 ที่องศาอิสระเท่ากับ 0 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 1.000 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 0.00 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 1.00 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .00 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .00 แสดงว่าโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีรูปแบบลักษณะโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นแบบเดียวกัน หรือก็คือรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่านำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน (LX(1,1)) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ

0.73 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .394 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 0.73 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 1.00 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .00 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .00 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 1 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.73 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของ เมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่ สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน ให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลง ตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับ ข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มี บุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่อค่า น้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มี ต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติ เน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มี ต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติ เน้นตนเอง (LX(2,1)) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบ หลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 0.82 ที่องศาอิสระเท่ากับ 2 ระดับ นัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .665 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 0.41 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 1.00 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .00 และค่าดัชนี รากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .00 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตาม สมมติฐานข้อที่ 3 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.09 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปร สังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้การเห็น คุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเองให้มีค่าเท่ากันใน

กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่อค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ (LX(3,1)) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 2 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 1.65 ที่องศาอิสระเท่ากับ 3 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .647 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 0.55 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 1.00 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .00 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 3 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.83 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ให้ค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่อค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อตัวแปรสังเกตได้ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยค่าที่สะท้อนมิติเน้นสัมพันธ์

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (TD) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลง

ตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากับ โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 5.93 ที่องศาอิสระเท่ากับ 6 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .432 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 0.99 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .98 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .00 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 4 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 4.28 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายนอกให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่อค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรสังเกตได้ภายนอก

ผลการวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 6 ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอก (PH) ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ให้มีค่าเท่ากัน โดยกำหนดค่าพารามิเตอร์ต่อจากโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 6 มีค่าไค-สแควร์รวมเท่ากับ 5.93 ที่องศาอิสระเท่ากับ 6 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .432 โดยค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 0.99 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .98 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .01 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .00 เมื่อเปรียบเทียบโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 6 กับโมเดลตามสมมติฐานข้อที่ 5 พบว่า ผลต่างของค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 0.00 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอกให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั่นคือ

รูปแบบโมเดลและค่าพารามิเตอร์ไม่มีความแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และสูง จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับต่อค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรแฝงภายนอก เมื่อพิจารณาอัตราส่วนของค่าไค-สแควร์ ต่อองศาความเป็นอิสระ หรือค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) พบว่า โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยข้อที่ 1 มีค่าต่ำสุด ดังนั้นโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยข้อที่ 1 น่าจะเป็นโมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนดีที่สุด

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย สรุปได้ว่า โมเดลมีความไม่แปรเปลี่ยนในด้านรูปแบบโมเดล และไม่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ทั้ง 3 เมทริกซ์ โดยโมเดลที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ดีที่สุด คือ โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ 1 ซึ่งเป็นโมเดลที่ไม่มีการกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์ทั้ง 3 เมทริกซ์ในโมเดลให้มีค่าเท่ากันในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) แสดงดังตารางที่ 62

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 62

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2)

โมเดลตามสมมติฐาน	χ^2	df	χ^2/df	p	GFI	$\Delta \chi^2$	Δdf
1. รูปแบบโมเดลเดียวกัน	0.00	0	0.00	1.000	1.00	-	-
2. LX (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่ สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้น ความสัมพันธ์พอ ๆ กัน)	0.73	1	0.73	.394	1.00	0.73	1
2. LX (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่ สะท้อนมิติเน้นตนเอง)	0.82	2	0.41	.665	1.00	0.09	1
4. LX (การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย → การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ วัดจากการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่ สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์)	1.65	3	0.55	.647	1.00	0.83	1
5. LX TD	5.93	6	0.99	.432	.98	4.28	3
6. LX TD PH	5.93	6	0.99	.432	.98	0	0

หมายเหตุ Critical value of Chi-square .05 = 3.84, ผู้วิจัยกำหนดค่าพารามิเตอร์ของโมเดลตามสมมติฐานแต่ละโมเดลต่อเนื่องกัน

ตารางที่ 62 (ต่อ)

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2)

	$\Delta \chi^2$	Δdf
สมมติฐาน 2 เทียบสมมติฐาน 1	0.73	1
สมมติฐาน 3 เทียบสมมติฐาน 2	0.09	1
สมมติฐาน 4 เทียบสมมติฐาน 3	0.83	1
สมมติฐาน 5 เทียบสมมติฐาน 4	4.28	3
สมมติฐาน 6 เทียบสมมติฐาน 5	0	0

หมายเหตุ Critical value of Chi-square .05 = 3.84, ผู้วิจัยกำหนดค่าพารามิเตอร์ของโมเดลตามสมมติฐานแต่ละโมเดลต่อเนื่องกัน

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ คำนำน้าหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แสดงดังตารางที่ 63 และผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ คำนำน้าหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน แสดงดังตารางที่ 64

นอกจากนั้นผู้วิจัยยังแสดงภาพโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่าง และไม่มี ความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์ โดยเขียนค่าสัมประสิทธิ์น้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของทั้ง 2 กลุ่มกำกับ ในแต่ละเส้นทางความสัมพันธ์ โดยแสดงดัง ภาพที่ 28

ตารางที่ 63

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน ($n = 108$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
องค์ประกอบ (b)							
การเห็นคุณค่าในตนเอง	D_biep.1	0.16	<-->	<-->	0.27	0.16	0.52
โดยนัย	D_biep.2	0.21	<-->	<-->	0.33	0.21	0.57
(Implicit Self-esteem)	D_biep.3	0.15**	0.06	2.70	0.22	0.15	0.47

Chi-square = 0.00, $df = 2$, $p = .999$, GFI = 1.00, RMR = 1.00.

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

** $p < .001$.

ตารางที่ 64

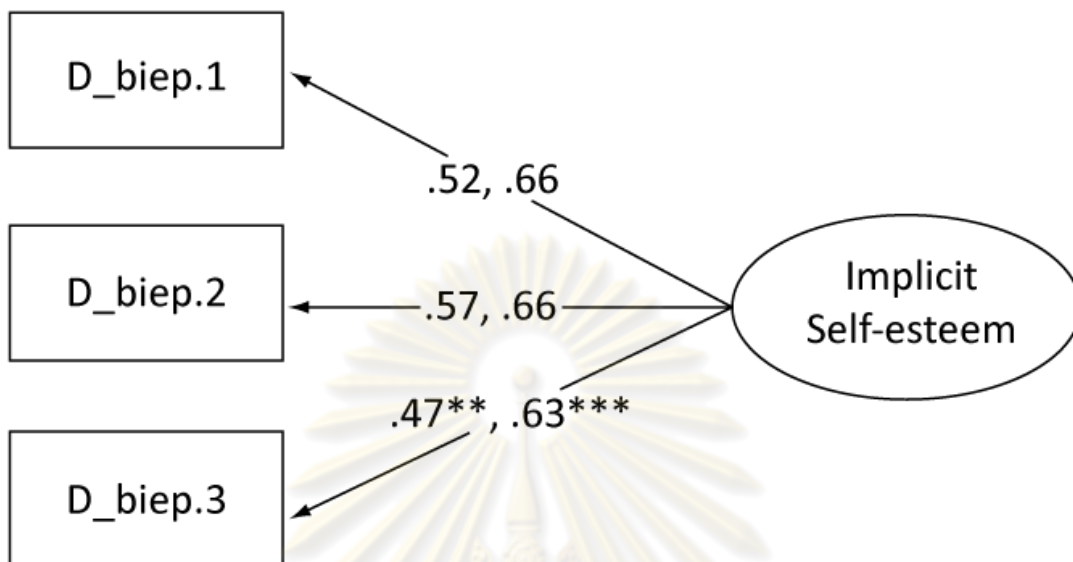
ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ที่มีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน ($n = 109$)

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	ค่าน้ำหนัก	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
องค์ประกอบ (b)							
การเห็นคุณค่าในตนเอง	D_biep.1	0.21	<-->	<-->	0.43	0.21	0.66
โดยนัย	D_biep.2	0.21	<-->	<-->	0.43	0.21	0.66
(Implicit Self-esteem)	D_biep.3	0.20***	0.04	4.70	0.40	0.20	0.63

Chi-square = 0.00, $df = 2$, $p = .999$, GFI = 1.00, RMR = 1.00.

หมายเหตุ <--> = ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameters), SS = Standardized solution, SC = Completely standardized solution

*** $p < .001$.

Chi-square = 0.00, $df = 2$, $p = .999$, GFI = 1.00, RMR = 1.00

ภาพที่ 28 โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยซึ่งมีรูปแบบโมเดลไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน และไม่มี ความแปรเปลี่ยนของค่าพารามิเตอร์

หมายเหตุ ตัวเลขอันดับแรก คือค่าพารามิเตอร์ของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ (กลุ่ม 1) ซึ่งเป็นค่านำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน;
ตัวเลขอันดับสอง คือค่าพารามิเตอร์ของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง (กลุ่ม 2) ซึ่งเป็นค่านำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐานได้ดังตารางที่ 65

ตารางที่ 65

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ข้อ	สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	
		สนับสนุน	ปฏิเสธ
1	โมเดลสมมติฐานสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์	✓ ($\chi^2(25) = 35.84, p < .05$)	-
2	การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	✓ ($TE = -.60^{***}, p < .001$)	-
3	การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม	-	✓ ($TE = -.03, p > .05$)
4	การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-	✓ ($TE = -.02, p > .05$)
5	การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม	-	✓ ($TE = .03, p > .05$)
6	การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้	-	✓ (ISE -> SE = .03, $p > .05$) (ESE -> SE = -.03, $p > .05$)
7	การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย	✓ (ESE -> PSE = $-.60^{***}, p < .001$) (ISE -> PSE = $-.02, p > .05$)	-

หมายเหตุ TE = อิทธิพลรวม (ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน หรือ SC); ISE -> SE หมายถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคม; ESE -> SE หมายถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ต่อการถูกกีดกันทางสังคม; ESE -> PSE หมายถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม; ISE -> PSE หมายถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

* $p < .05$, สองหาง. *** $p < .001$, สองหาง.

ตารางที่ 65 (ต่อ)

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ข้อ	สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	
		สนับสนุน	ปฏิเสธ
8	ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคม		
8.1	ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-	✓ ($\Delta \chi^2 = 0.88, \Delta df = 1$)
8.2	ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการถูกกีดกันทางสังคม	-	✓ ($\Delta \chi^2 = 0.91, \Delta df = 1$)
8.3	ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม	-	✓ ($\Delta \chi^2 = 0.43, \Delta df = 1$)
8.4	ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและการถูกกีดกันทางสังคม	✓ ($\Delta \chi^2 = 5.95^*, \Delta df = 1$)	-

หมายเหตุ TE = อิทธิพลรวม (ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน หรือ SC); ISE -> SE หมายถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคม; ESE -> SE หมายถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ต่อการถูกกีดกันทางสังคม; ESE -> PSE หมายถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม; ISE -> PSE หมายถึงอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

* $p < .05$, สองหาง. *** $p < .001$, สองหาง.

ศูนย์วิจัยสุขภาพจิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีความหลงตนเองเป็นตัวแปรกำกับ เป็นการศึกษิตตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม ผลการวิจัยในภาพรวมพบว่า อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ไม่สอดคล้องตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม เนื่องจากว่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคมถูกกำกับจากตัวแปรความหลงตนเองและตัวแปรขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง อภิปรายผลการวิจัยตามอิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ภายในโมเดล และพิจารณาผลการวิจัยเพิ่มเติมร่วมอภิปรายถึงอิทธิพลระหว่างตัวแปรภายในโมเดลสมมติฐานการวิจัยด้วย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

จากการวิเคราะห์โมเดลสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดขึ้นตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าอิทธิพลซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC) เท่ากับ $-.60$ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมและสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 นั่นก็คือ ยิ่งบุคคลรู้สึกหรือรับรู้ว่าตนเองมีการเห็นคุณค่าในตนเองน้อยลงเท่าใด ก็เป็นเครื่องบ่งชี้ว่าเขาหรือเธอเริ่มรับรู้ว่าตนเองถูกกีดกันทางสังคมมากขึ้นเท่านั้น

นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมทั้งในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน ในโมเดลของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ในโมเดลของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน ในโมเดลของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และในโมเดลของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของ

การเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเสมอ นี่จึงเป็นข้อค้นพบที่สอดคล้องและยืนยันข้อค้นพบจากงานวิจัยที่ผ่านมาเกี่ยวกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากันระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลไม่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งหมายความว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำใกล้เคียงกับในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ซึ่งแม้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 8.1 แต่ก็ยังเป็นข้อค้นพบที่น่าสนใจ โดยเฉพาะเมื่อผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากันระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลไม่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเช่นเดียวกัน

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลเพื่อตรวจสอบอิทธิพลกำกับของตัวแปรความหลงตนเองและตัวแปรขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง ต่างพบตรงกันว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเสมอไม่ว่าจะเป็นโมเดลของกลุ่มใดก็ตาม นั่นคือไม่ว่าบุคคลจะเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำหรือสูง และไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำหรือสูง แต่เมื่อบุคคลรู้สึกหรือรับรู้ว่าตนเองมีการเห็นคุณค่าในตนเองน้อย ก็เป็นเครื่องบ่งชี้ว่าเขาเริ่มรับรู้ว่าตนเองถูกกีดกันทางสังคมมาก อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม งานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมในช่วงก่อนหน้านี้ที่วัดด้วยการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจึงมักพบความสัมพันธ์และอิทธิพลระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคม

อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ต่อการถูกกีดกันทางสังคม

จากการวิเคราะห์โมเดลสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดขึ้นตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าอิทธิพลซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC) เท่ากับ $-.02$ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 และพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไม่มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าอิทธิพลซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐานเท่ากับ $.03$ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3

ผลการวิจัยข้างต้นอาจไม่สอดคล้องกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมแต่สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ Greenwald และ Banaji (1995) ที่อธิบายว่าการเห็นคุณค่าในตนเองไม่ได้มีเพียงมิติเดียวที่วัดจากการรายงานตนเองซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางปัญญา แต่ยังมีมิติที่เกิดจากประสบการณ์ในอดีตซึ่งส่งผลต่อการตอบสนองอัตโนมัติด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองที่พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีแนวโน้มที่จะทำนายปรากฏการณ์หรือการตอบสนองที่เป็นไปตามธรรมชาติหรือการตอบสนองตามแรงขับอารมณ์ได้ดีกว่าการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ในทางตรงกันข้ามการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีแนวโน้มที่จะทำนายการตอบสนองซึ่งผ่านกระบวนการทางปัญญาได้แม่นยำกว่าการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ดังนั้นแล้ว การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จึงมีอิทธิพลหรือเป็นดัชนีบ่งชี้ถึงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมแต่เพียงเท่านั้น แต่เนื่องจากผลป้อนกลับทางสังคมที่ส่งผลต่อการประเมินและความคาดหวังของบุคคลซึ่งนำไปสู่รูปแบบการตอบสนองที่แตกต่างกันจนนำไปสู่การได้รับการยอมรับจากกลุ่มหรือการถูกกีดกันจากกลุ่มตามกระบวนการมาตรฐานทางสังคมนี้เป็นไปอย่างอัตโนมัติ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จึงไม่มีอิทธิพลหรือไม่สามารถบ่งชี้ต่อการถูกกีดกันทางสังคมที่เกิดขึ้นจริงได้

เช่นเดียวกับเมื่อพิจารณาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ทั้งในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน ในโมเดลของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ในโมเดลของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน ในโมเดลของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง

ต่ำ และในโมเดลของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไม่มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมเสมอ นี่จึงเป็นข้อค้นพบที่สนับสนุนต่อคำอธิบายและข้อเสนอแนะของ Greenwald และ Banaji (1995) ในทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากันระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลไม่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งหมายความว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำใกล้เคียงกับในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 8.3 และผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากันระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลไม่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเช่นเดียวกัน

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากันระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลไม่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งหมายความว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไม่มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำใกล้เคียงกับในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 8.2 และผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของ เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากันระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและกลุ่มที่มีขนาด

ของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลไม่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมเช่นเดียวกัน

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลเพื่อตรวจสอบอิทธิพลกำกับของตัวแปรความหลงตนเองและตัวแปรขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง ต่างพบตรงกันว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไม่มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคม และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยก็ไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเสมอไม่ว่าจะเป็นโมเดลของกลุ่มใดก็ตาม นั่นก็คือ การเห็นคุณค่าในตนเองในมิติที่เป็นอิสระจากกันไม่สามารถบ่งชี้หรือมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมข้ามมิติกันได้ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไม่สามารถบ่งชี้การถูกกีดกันทางสังคมได้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยก็ไม่สามารถบ่งชี้การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้โดยไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม

จากการวิเคราะห์โมเดลสมมติฐานการวิจัย เมื่อเปรียบเทียบอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7 ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐานเท่ากับ $-.60$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.001$ แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีค่าอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐานเท่ากับ $-.02$ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 7 นอกจากนั้นแล้วหากพิจารณาเปรียบเทียบอิทธิพลระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนและการวิเคราะห์โมเดลเพิ่มเติมอื่น ๆ ก็จะได้พบผลเช่นเดียวกันด้วย

อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคม

จากการวิเคราะห์โมเดลสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดขึ้นตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ โดยมีค่าอิทธิพลซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน

(completely standardized solution หรือ SC) เท่ากับ .03 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 และไม่สอดคล้องกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมรวมทั้งไม่สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ Greenwald และ Banaji (1995) ด้วย นอกจากนั้นเมื่อเปรียบเทียบอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคมกับอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ต่อการถูกกีดกันทางสังคม ตามสมมติฐานข้อที่ 6 ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่ได้มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ เนื่องจากว่าการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่ได้มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมทั้งในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน รวมถึงพิจารณาระหว่างโมเดลของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและโมเดลของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงแล้ว พบข้อสังเกตที่น่าสนใจประการหนึ่ง

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7 ผลการวิเคราะห์ความตรงของโมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ได้ตั้งขึ้นตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมและข้อเสนอแนะของ Greenwald และ Banaji (1995) ทั้งหมด

อย่างไรก็ตามผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงนั้น ได้ผลการวิเคราะห์เช่นเดียวกับผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ยกเว้นแต่อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม และตรงกันข้ามกับการวิเคราะห์โมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ผลการวิเคราะห์เพิ่มเติมนี้เป็นที่น่าสนใจมากกว่า แม้จะเป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยก็ยังมีอิทธิพลหรือเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงการถูกกีดกันทางสังคมได้ แต่เป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม และสอดคล้องกับ

ข้อค้นพบจากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง การถูกปฏิเสธทางสังคม และความก้าวร้าว ที่อธิบายว่า รูปแบบทางสัมพันธ์ภาพของบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับสูงเป็นไปในเชิงบวก บงการ และใช้อวด (Raskin, Novacek, & Hogan, 1991) เพื่อพยายามรักษาการเห็นคุณค่าในตนเองให้อยู่ในระดับสูง ส่งผลให้พวกเขาถูกปฏิเสธหรือกีดกันทางสังคม และนำมาซึ่งความรุนแรงและพฤติกรรมก้าวร้าว (Bushman, & Baumeister, 1998)

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากับระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลมีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งหมายความว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำแตกต่างจากในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 8.4 โดยพบว่า อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมีทิศทางเป็นลบ แต่ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีทิศทางเป็นบวก ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกันนี้สนับสนุนข้อสังเกตที่พบในการตรวจสอบความตรงของโมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงซึ่งได้อภิปรายไว้ในข้างต้น

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ก็ผลเช่นเดียวกับผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยทั้งหมดตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมและข้อเสนอแนะของ Greenwald และ Banaji (1995) แต่ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกลับไม่เป็นเช่นเดียวกันกับผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง โดยพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ซึ่งหมายความว่า เมื่อเป็นบุคคลที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงแล้ว การเห็นคุณค่าใน

ตนเองโดยนัยจะไม่มีอิทธิพลหรือไม่สามารถบ่งชี้ต่อการถูกกีดกันทางสังคมได้ แตกต่างจากข้อค้นพบในการวิเคราะห์โมเดลของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ที่พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลหรือสามารถบ่งชี้ต่อการถูกกีดกันทางสังคมได้ในทิศทางบวกในบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากันระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลมีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของ เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งหมายความว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำแตกต่างจากในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 8.4 โดยพบว่า อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีทิศทางเป็นลบ แต่ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกลับไม่มีอิทธิพล ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันนี้สนับสนุนข้อสังเกตที่พบในการตรวจสอบความตรงของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงซึ่งได้อภิปรายไว้ในข้างต้น

แม้ว่าตัวแปรขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองจะมีอิทธิพลกำกับต่อความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและการถูกกีดกันทางสังคมเช่นเดียวกับตัวแปรความหลงตนเอง แต่ต้องพึงระวังในการพิจารณา เพราะตัวแปรกำกับทั้งสองนี้มีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ในลักษณะที่ต่างกันได้ โดยตัวแปรความหลงตนเองนั้นกำกับให้กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมีอิทธิพลในทางลบ และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีอิทธิพลในทางบวก ซึ่งแตกต่างจากตัวแปรขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นกำกับให้กลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีอิทธิพลในทางลบ แต่กลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงไม่มีอิทธิพล

เหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่ผลการวิจัยจากการตรวจสอบความตรงของโมเดลสมมติฐานการวิจัยปฏิเสฐสมมติฐานที่กำหนดขึ้นในหลาย ๆ ข้อ เพราะโมเดลสมมติฐานการวิจัยที่สร้างขึ้นตามทฤษฎีนี้ถูกอิทธิพลกำกับจากตัวแปรอื่น ๆ โดยเฉพาะตัวแปรความหลงตนเองและตัวแปรขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองในการศึกษาครั้งนี้ เพราะฉะนั้นจึงสามารถสรุปทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมจากผลการวิจัยในครั้งนี้ได้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเองนั้นมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมในมิติที่แตกต่างกัน และความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมจะเป็นไปตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมหรือไม่ ในทิศทางใดก็ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลมีความหลงตนเองในระดับใด และมีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองมากน้อยเพียงใด

อิทธิพลของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมต่อการถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ยังพบข้อสังเกตที่น่าสนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และการถูกกีดกันทางสังคมในบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงอีกประการหนึ่ง เมื่อพิจารณาถึงค่าพารามิเตอร์เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง พบว่า มีค่าอิทธิพลทางลบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐานเท่ากับ $-.54$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งไม่พบค่าอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ นี้ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมก็อาจพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งหมายความว่า เมื่อบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงเริ่มรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็ จะรับรู้ว่าตนเองมีแนวโน้มที่จะถูกกีดกันทางสังคมต่ำ แต่การรับรู้ว่าตนเองมีแนวโน้มที่จะถูกกีดกันทางสังคมต่ำกลับบ่งชี้ว่าตนเองกำลังถูกกีดกันทางสังคมสูง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงนี้สอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองที่อธิบายว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมักมีภาพลวงในการมองโลก ซึ่งเป็นการรับรู้ตนเองไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น (John, & Robins, 1994)

ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ (R^2) ของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม ระหว่างโมเดลตามสมมติฐานการวิจัย กับโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมทั้งที่ทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน และแบบแยกวิเคราะห์ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง พบว่า ตัวแปรอิสระซึ่งเป็นทั้งตัวแปรแฝงภายนอกและตัวแปรแฝงภายในอธิบายตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้เพียงร้อยละ 0.90 เท่านั้นในโมเดลตามสมมติฐานการวิจัย ซึ่งหมายความว่า ตัวแปรทั้งหมดในโมเดลแทบไม่สามารถทำนายการถูกกีดกันทางสังคมได้เลย ซึ่งแตกต่างจากค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่ใช้ทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน ที่พบว่า ตัวแปรอิสระทั้งที่เป็นตัวแปรแฝงภายนอกและตัวแปรแฝงภายในสามารถอธิบายตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 33.30 ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และร้อยละ 18.50 ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง เช่นเดียวกับค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ซึ่งสามารถอธิบายตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ถึงร้อยละ 47.90 และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ซึ่งสามารถอธิบายตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 30.60

หากพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม อาจสรุปได้ว่า ตัวแปรอิสระในโมเดลสมมติฐานการวิจัยไม่สามารถอธิบายตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมได้ แต่ตัวแปรอิสระในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูงสามารถอธิบายตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมได้มากกว่า โดยเฉพาะในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และเป็นที่น่าสังเกตว่าตัวแปรอิสระในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำสามารถอธิบายตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมได้มากกว่าในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงทั้งในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน และในการแยกวิเคราะห์ อย่างไรก็ตามผลการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรอิสระใน

ทุกโมเดลสามารถอธิบายตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ในระดับที่ไม่แตกต่างกันมากนัก โดยค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ในทุกโมเดลมีค่าอยู่ระหว่าง .22 ถึง .39

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ (R^2) ของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม ระหว่างโมเดลตามสมมติฐานการวิจัย กับโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมทั้งที่ทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน และแบบแยกวิเคราะห์ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง พบว่า ตัวแปรอิสระซึ่งเป็นทั้งตัวแปรแฝงภายนอกและตัวแปรแฝงภายในอธิบายตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้เพียงร้อยละ 0.90 เท่านั้นในโมเดลตามสมมติฐานการวิจัย ซึ่งหมายความว่า ตัวแปรทั้งหมดในโมเดลแทบไม่สามารถทำนายการถูกกีดกันทางสังคมได้เลย ซึ่งเหมือนกับค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ที่พบว่าตัวแปรอิสระทั้งที่เป็นตัวแปรแฝงภายนอกและตัวแปรแฝงภายในสามารถอธิบายตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้เพียงร้อยละ 0.20 เท่านั้น ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยน และร้อยละ 1.20 เท่านั้น ในการวิเคราะห์แยกเฉพาะกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง แต่แตกต่างจากค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ที่พบว่า ตัวแปรอิสระทั้งที่เป็นตัวแปรแฝงภายนอกและตัวแปรแฝงภายในสามารถอธิบายตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 19.00 ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยน และร้อยละ 9.80 ในการวิเคราะห์แยกเฉพาะกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ผลการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมนี้ อาจสรุปได้ว่า ตัวแปรอิสระในโมเดลสมมติฐานการวิจัยไม่สามารถอธิบายตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมได้ เช่นเดียวกับตัวแปรอิสระในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงที่ไม่สามารถอธิบายตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมได้ แต่ตัวแปรอิสระในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำสามารถอธิบายตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมได้มากกว่า

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง

เมื่อพิจารณาค่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง พบประเด็นที่น่าสนใจว่า ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .22 แต่ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ทางลบกับตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ -.19 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง โดยหากมีระดับของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงก็มีแนวโน้มที่จะมีความไม่สอดคล้องกันของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงด้วย ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงเป็นข้อค้นพบที่สนับสนุนว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเห็นคุณค่าในตนเองทั้งสองมิตินี้แตกต่างกัน ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองทั้งสองมิตินี้ในทิศทางเดียวกัน

เมื่อพิจารณาค่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ก็พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงทั้งสองมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทิศทางบวก เช่นเดียวกับค่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ที่พบว่า ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .64 แต่เมื่อพิจารณาค่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง กลับพบว่า ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงทั้งสองมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทิศทางลบ เช่นเดียวกับค่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ที่พบว่า ตัวแปรแฝงการเห็น

คุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ทางลบกับตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ -0.57 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไปในทิศทางเดียวกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงที่มีความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไปในทิศทางตรงข้ามกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

อภิปรายโดยสรุป

ผลการวิจัยนี้พบข้อค้นพบหลัก 3 ประการ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

- 1) ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดขึ้นตามทฤษฎี พบว่าการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อหรือสามารถบ่งชี้การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ในทิศทางลบ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมที่ผ่านมา
- 2) ผลการวิจัยนี้พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน พบว่า อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคมแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม ซึ่งหมายความว่า ตัวแปรความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับต่อความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและการถูกกีดกันทางสังคม
- 3) ผลการวิจัยนี้ยังพบเพิ่มเติมด้วยว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน พบว่า อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคมแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม ซึ่งหมายความว่า ตัวแปรขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองมีอิทธิพลกำกับต่อความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและการถูกกีดกันทางสังคม

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในการทำนายการถูกกีดกันทางสังคมและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม เพื่อศึกษาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในการทำนายการถูกกีดกันทางสังคมและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีความหลงตนเองเป็นตัวแปรกำกับ เพื่อสำรวจอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในการทำนายการถูกกีดกันทางสังคมและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงและต่ำ และเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่วัดโดยการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำ 3 ประเภท ได้แก่ คำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง คำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ และคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน

สมมติฐานการวิจัย

1. โมเดลสมมติฐานสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์
2. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม
5. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม
6. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้
7. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

8. ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคม
 - 8.1 ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม
 - 8.2 ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการถูกกีดกันทางสังคม
 - 8.3 ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม
 - 8.4 ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและการถูกกีดกันทางสังคม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 3800101 จิตวิทยาทั่วไป ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2553 จำนวน 412 คน แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 132 คน และเพศหญิงจำนวน 280 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย มาตรฐานภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ มาตรฐานการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม มาตรฐานการถูกกีดกันทางสังคม และมาตรฐานบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

1. **มาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง** พัฒนาจากมาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง (The State Self-esteem Scale) ที่พัฒนาต่อจากพิมลรัตน์ ทิศาภาคย์ (2548) ซึ่งพัฒนาขึ้นตามแนวทางของ Heatherton และ Polivy (1991) ที่วัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเองใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถ (performance) ด้านสังคม (social) และด้านการปรากฏกาย (appearance) ภายใต้การดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัดนางค์ มณีศรี โดยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 96 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อกระทงจนได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพจากการวิเคราะห์ความเที่ยงและความตรงทั้งสิ้นจำนวน 36 ข้อ แบ่งเป็นองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบ โดยเป็นข้อกระทงทางบวก 15 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 21 ข้อ ซึ่งเป็นข้อกระทงด้านความสามารถจำนวน 13 ข้อ ข้อกระทงด้านสังคมจำนวน 11 ข้อ ข้อกระทงด้านการปรากฏกายจำนวน 12 ข้อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟารวมทั้งฉบับเท่ากับ .90 และกำหนดให้เป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง ที่ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองอย่างไรในขณะนั้น ตั้งแต่ 1 ถึง 5

2. **การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน** ใช้การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยที่หยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) ได้พัฒนาขึ้นตามแนวทางของ Greenwald และ Farnham (2000) โดยใช้คำเป้าหมายสำหรับการจัดประเภทหมวด “ฉัน” ได้แก่ ฉัน ข้าพเจ้า ตน และ ตนเอง และคำเป้าหมายสำหรับการจัดประเภทหมวด “ไม่ใช่ฉัน” ได้แก่ เขา เธอ คุณ และ ท่าน ส่วนคำทางบวกสำหรับการจัดประเภทหมวด “น่าพึงประสงค์” ได้แก่ ดี วิเศษ สวรรค์ เยี่ยม อิศระ และถูกต้อง และคำทางลบสำหรับการจัดประเภทหมวด “ไม่น่าพึงประสงค์” ได้แก่ นรก สงคราม ก้าวร้าว เลวร้าย เลว และทรมาณ จากผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือกับนักศึกษาและกลุ่มคนทำงาน จำนวน 13 คน พบว่า ลำดับของการจับคู่ไม่มีอิทธิพลต่อระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการทดสอบแต่ละบล็อก

3. **การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง** ใช้โปรแกรมอินควิสิท (Inquisit) เวอร์ชัน 3.0.3.1 โดยใช้คำเป้าหมายเช่นเดียวกับการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน แต่คัดเลือกคำที่แสดงคุณลักษณะที่รวบรวมจากงานวิจัยในอดีตและการสอบถามบุคคลทั่วไป ได้แก่ นิสิต นักศึกษา และกลุ่มคนทั่วไป แล้วนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นิสิต นักศึกษา และพนักงานบริษัท จำนวน 31 คน จนได้คำที่แสดงคุณลักษณะ 12 คำ แบ่งเป็นคำทางบวกและคำทางลบด้านละ 6 คำ จากนั้นจึงตรวจสอบคุณภาพของโปรแกรมการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยโดยใช้คำที่คัดเลือกแล้วข้างต้นไปทดสอบกับนักศึกษาและกลุ่มคนทำงาน จำนวน 48 คน พบว่า ลำดับของการจับคู่ไม่มีอิทธิพลต่อระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการทดสอบแต่ละบล็อก

4. การทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ ใช้โปรแกรม อินควิสิต (Inquisit) เวอร์ชัน 3.0.3.1 โดยใช้คำเป้าหมายเช่นเดียวกับการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย ด้วยคำที่สะท้อนมิติเน้นตนเองและมิติเน้นความสัมพันธ์พอ ๆ กัน แต่คัดเลือกคำที่แสดงคุณลักษณะที่รวบรวมจากงานวิจัยในอดีตและการสอบถามบุคคลทั่วไป ได้แก่ นิสิต นักศึกษา และกลุ่มคนทั่วไป แล้วนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นิสิต นักศึกษา และพนักงานบริษัท จำนวน 31 คน จนได้คำที่แสดงคุณลักษณะ 12 คำ แบ่งเป็นคำทางบวกและคำทางลบด้านละ 6 คำ จากนั้นจึงตรวจสอบคุณภาพของโปรแกรมการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยโดยใช้คำที่คัดเลือกแล้วข้างต้นไปทดสอบกับ นักศึกษาและกลุ่มคนทำงาน จำนวน 48 คน พบว่า ลำดับของการจับคู่ไม่มีอิทธิพลต่อระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการทดสอบแต่ละบล็อก

5. มาตรการวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม มาตรการวัดการคาดการณ์การยอมรับจากกลุ่ม (anticipated acceptance from the group) ซึ่งถูกใช้ในงานวิจัยของ Anthony และคณะ (2007) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม โดยมีการประเมินใน 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) ประเมินความประทับใจของกลุ่มที่มีต่อพวกเขา ด้วยข้อกระทงจำนวน 5 ข้อ และ 2) ประเมินความคิดเห็นของกลุ่มที่มีต่อบุคคลด้วยคุณลักษณะทางบวก 6 คุณลักษณะ การประเมินทั้ง 2 ลักษณะเป็นการประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง ที่ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับกลุ่มที่มีต่อตนเองตามการรับรู้อย่างไรในขณะนั้น ตั้งแต่ 1 ถึง 5 ในการศึกษาของ Anthony และคณะ (2007) พบว่า การประเมินในส่วนที่ 1 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .76 และการประเมินในส่วนที่ 2 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .88

6. มาตรการวัดการถูกกีดกันทางสังคม มาตรการวัดการถูกกีดกันทางสังคมในงานวิจัยนี้ ใช้แบบประเมินสมาชิกภายในกลุ่ม ซึ่งสร้างขึ้นตามแนวทางของ Leary และคณะ (1995) ที่ใช้ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม โดยมีการประเมินใน 2 ลักษณะ ได้แก่

1) การประเมินการไม่ยอมรับที่มีต่อสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ การประเมินในส่วนนี้เป็นการประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง ที่ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินความรู้สึกที่มีต่อสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่มอย่างไรในขณะนั้น ตั้งแต่ 1 ถึง 5 ในการประเมินส่วนที่ 1 คะแนนการถูกกีดกันทางสังคมในแต่ละข้อของสมาชิกแต่ละคนคิดจากผลรวมโดยเฉลี่ยของการประเมินในแต่ละข้อของสมาชิกคนอื่น ๆ ที่เหลือ แล้วจึงนำคะแนนการถูกกีดกันทางสังคมในแต่ละข้อมารวมกันโดยเฉลี่ยเป็นผลรวมโดยเฉลี่ยของการประเมินการไม่เป็นที่ยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ของสมาชิกแต่ละคน

และ 2) การเลือกสมาชิกออกจากกลุ่มโดยให้สมาชิกแต่ละคนเลือกสมาชิกคนใดคนหนึ่งออกจากกลุ่มในแต่ละข้อ ด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ การประเมินในส่วนนี้ มีการคิดคะแนนเป็น 1 และ 0 ในการประเมินส่วนที่ 2 คะแนนการถูกกีดกันทางสังคมในแต่ละข้อของสมาชิกแต่ละคนคิดจากผลรวมของการถูกเลือกในแต่ละข้อจากสมาชิกคนอื่น ๆ ที่เหลือ เป็นผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่ม

จากการศึกษานำร่อง พบว่า เมื่อคำนวณผลรวมจากการประเมินของสมาชิกคนอื่น ๆ มาเป็นคะแนนการถูกกีดกันทางสังคมของสมาชิกแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำมาวิเคราะห์ค่าความเที่ยง พบว่า การประเมินในส่วนที่ 1 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .72 การประเมินในส่วนที่ 2 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .83 และการประเมินทั้งฉบับมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .82

6. มาตรฐานบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง มาตรฐานบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในงานวิจัยนี้ ใช้มาตรฐานบุคลิกภาพแบบหลงตนเองที่พัฒนาโดยหยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) ผกาทิพย์ ชันติพงศ์ (2552) ธันยธร อนันต์วิโรจน์ (2552) และวันวิสาข์ เอกภรณ์พงษ์ (2551) ในความดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศักนาค มณีศรี ซึ่งตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือเพิ่มเติมโดยกัญญิกา บรรลือ (2553) และสุธาสินี ใจสมิทธิ์ (2553) ประกอบด้วยองค์ประกอบ 8 ด้าน รวม 48 ข้อ ซึ่งเป็นข้อกระทงทางบวกทั้งหมด โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟารวมทั้งฉบับเท่ากับ .95 และกำหนดให้เป็นมาตรฐานค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง ที่ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองอย่างไร ตั้งแต่ 1 ถึง 5

ขั้นตอนการวิจัย

ขั้นตอนการวิจัยสามารถสรุปรายละเอียดเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

- 1) ขออนุญาตอาจารย์เก็บข้อมูลนิสิตในรายวิชา 3800101
- 2) กลุ่มตัวอย่างทำมาตรฐานบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง
- 3) กลุ่มตัวอย่างถูกสุ่มเข้าสู่กลุ่มเพศเดียวกัน กลุ่มละ 4 คน และแจ้งวันเวลาให้ทราบ
- 4) แจ้งกลุ่มตัวอย่างว่า งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาการสร้างกลุ่มและรูปแบบของการสื่อสาร

ภายในกลุ่มเพศเดียวกัน และในตอนท้ายจะต้องเลือกสมาชิกออกหนึ่งคนเพื่อร่วมกันทำงานกับสมาชิกที่เหลือต่อไป

- 5) กลุ่มตัวอย่างร่วมกันทำงานในการเหนี่ยวนำความใกล้ชิดทางสัมพันธภาพ

6) สุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าสู่เงื่อนไขในการวิจัย 1 ใน 2 เงื่อนไข ซึ่งเป็นการสุ่มสลับลำดับการตอบ มาตราวัดการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

7) ตอบมาตราวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และมาตราวัดการถูกกีดกันทางสังคม ตามลำดับ

8) ชี้แจงวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการวิจัย

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น (structural equation model หรือ SEM) ด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL) เพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัย

1. โมเดลสมมติฐานสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์
2. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
3. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไม่มีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้
7. การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

8. ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคม
 - 8.1 ความหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม
 - 8.2 ความหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการถูกกีดกันทางสังคม
 - 8.3 ความหลงตนเองไม่มีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม
 - 8.4 ความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย และการถูกกีดกันทางสังคม

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะทั้งในกระบวนการวิจัยและผลการวิเคราะห์ในประเด็นต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงขอเสนอข้อเสนอแนะในการวิจัยเป็นรายชื่อพร้อมรายละเอียดดังนี้

1. การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและความเหมาะสมของขนาดกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยโดยมีการจัดกระทำกลุ่มในเชิงทดลองซึ่งใช้ระยะเวลาในแต่ละครั้งค่อนข้างนาน การเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจึงทำได้จำกัด และทำให้ขนาดของกลุ่มตัวอย่งนั้นอาจไม่พอเพียงต่อการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น (structural equation model) และเมื่อแยกวิเคราะห์ระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง และแยกวิเคราะห์ระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและสูงแล้ว ยิ่งทำให้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์แต่ละโมเดลน้อยลงด้วย ดังนั้นในครั้งต่อไปอาจลดกระบวนการทดลองลงโดยใช้การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยซึ่งวัดจากการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำเพียงประเภทเดียว เพราะจากผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย พบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่ใช่ตัวแปรกำกับ นั่นก็คือโมเดลการวัด

การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำไม่แตกต่างจากในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยด้วยการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยจากประเภทคำแตกต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูง ดังนั้นในการทดลองครั้งหน้าผู้วิจัยจึงอาจใช้การวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยด้วยการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัยด้วยคำประเภทเดียว และเพิ่มกลุ่มตัวอย่างในการทดลองมากขึ้น

2. การพัฒนามาตรวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและมาตรวัดการถูกกีดกันทางสังคม

เนื่องจากมาตรวัดการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและมาตรวัดการถูกกีดกันทางสังคมในการวิจัยครั้งนี้เป็นมาตรวัดที่กลุ่มตัวอย่างต้องตอบหลังจากเข้าสู่กลุ่ม นั่นก็คือมาตรวัดทั้งสองนี้เป็นมาตรวัดที่ใช้ในการจัดกระทำกลุ่มทดลอง ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่สามารถพัฒนามาตรวัดทั้งสองมาตรนี้ได้โดยตรง แต่นำมาตรวัดทั้งสองนี้มาใช้จากการศึกษาของคนอื่น ๆ และรายงานค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาจากผลการศึกษาเพื่อตรวจสอบความเที่ยงของมาตรทั้งสอง และพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบจากโมเดลการวัดในแต่ละโมเดลเพื่อตรวจสอบความตรงของมาตรทั้งสองเท่านั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปผู้วิจัยจึงอาจพัฒนามาตรวัดทั้งสองนี้ให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและขั้นตอนในการตรวจสอบความเที่ยงและความตรงของมาตรอย่างชัดเจน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กัณฐิกา บรรลือ. (2553). บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบในฐานะตัว
ทำนายการเกิดผู้นำในกลุ่มที่ไม่คุ้นเคยกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชิตศุภางค์ รังสีสมบัติศิริ. (2550). อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่อพินัยในการให้อภัย
และการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธันยธร อนันต์วิโรจน์. (2552). การวิเคราะห์อิทธิพลส่งผ่านของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและ
บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบต่อพฤติกรรมนอกใจในคู่สมรส. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). ไมเคิลลิสเรล สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นุชรัตน์ มุงคุณ. (2550). ความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองกับการรับรู้ตนเองและการรับรู้
ของผู้อื่นเกี่ยวกับความเป็นผู้นำ พฤติกรรมการทำงานตามบทบาทและพฤติกรรมนอกเหนือ
บทบาท. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปฏิภากร นาครอด. (2550). อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่อปฏิกริยาตอบสนองเมื่อได้รับการ
ยอมรับหรือถูกปฏิเสธ. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประพิมพ์า จรัลรัตนกุล. (2550). การทำนายพฤติกรรมการทำงานแบบถ่วงความก้าวหน้าขององค์การ
และเพื่อร่วมงานจากบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ลักษณะนิสัยด้านความโกรธ และสิ่งเร้า
ความเครียดในการทำงาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผกาทิพย์ ชันติพงศ์. (2552). อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ผลป้อนกลับ และกลวิธีการจูงใจ
ต่อผลการปฏิบัติงานและแรงจูงใจในกิจกรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิมลรัตน์ ทิศาภาคย์. (2548). ผลของการให้อภัยและการผูกมัดระหว่างบุคคลต่อสุขภาวะทางจิต.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วันวิสาข์ เอกภรณ์พงษ์. (2551). บทบาทของการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองในการส่งผ่านความสัมพันธ์เชิง

สาเหตุระหว่างความหลงตนเองและวัตถุนิยม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

หยกฟ้า อิศรานนท์. (2551). อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง และความไม่สอดคล้องระหว่าง

การเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยและการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ ต่อสุขภาวะทางจิต : การ

วิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรกำกับและตัวแปรส่งผ่าน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุธาสินี ใจสมิทธิ์. (2553). อิทธิพลของความหลงตนเอง รูปแบบความรักแบบเล่นเกม และการกระตุ้น

ลักษณะเน้นความสัมพันธ์ต่อการผูกมัดในความสัมพันธ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Adler, A. (1930). *Understanding human nature*. New York: Greenberg.

Ainsworth, M. D. S. (1989). Attachments beyond infancy. *American Psychologist*, 44, 709-716.

Allport, G. W. (1937). *Personality: A psychological interpretation*. New York: Holt.

Anthony, D. B., Wood, J. V., & Holmes, J. G. (2007). Testing sociometer theory: Self-esteem and the importance of acceptance for social decision-making.

Journal of Experimental Social Psychology, 43, 425-432.

Back, M. D., Krause, S., Hirschmuller, S., Stopfer, J. M., Egloff, B., & Schmukle, S. C. (2009).

Unraveling the three faces of self-esteem: A new information-processing sociometer perspectives. *Journal of Research in Personality*, 43, 933-937.

Baldwin, M. W., & Holmes, J. G. (1987). Salient private audiences and awareness of self.

Journal of Personality and Social Psychology, 52, 1087-1098.

- Barash, D. P. (1977). *Sociobiology and behavior*. New York: Elsevier.
- Baumeister, R. F. (Ed.). (1993). *Self-esteem: The puzzle of low self-regard*. New York: Plenum.
- Baumeister, R. F. (1998). The self. In D. T. Gilbert, S. T. Fiske, & G. Lindzey (Eds.), *Handbook of social psychology* (4th ed., pp. 680-740). New York: McGraw-Hill.
- Baumeister, R. F., & Tice, D. M. (1990). Anxiety and social exclusion. *Journal of Social and Clinical Psychology, 9*, 165-195.
- Baumeister, R. F., DeWall, C. N., Ciarocco, N. J., & Twenge, J. M. (2005). Social exclusion impairs self-regulation. *Journal of Personality and Social Psychology, 88*, 589-604.
- Bednar, R. L., Wells, M. G., & Peterson, S. R. (1989). *Self-esteem: Paradoxes and innovations in clinical theory and practice*. Washington, DC: American Psychological Association.
- Belsky, J., Steinberg, L., & Draper, P. (1991). Childhood experience, interpersonal development, and reproductive strategy: An evolutionary theory of socialization. *Child Development, 62*, 647-670.
- Blaine, B., & Crocker, J. (1993). Self-esteem and self-serving biases in reactions to positive and negative events: An integrative review. In R. F. Baumeister (Ed.), *Self-esteem: The puzzle of low self-regard* (pp. 55-85). New York: Plenum.
- Bowlby, J. (1969). *Attachment and loss: Vol. 1. Attachment*. New York: Basic Books.
- Brockner, J. (1983). Low self-esteem and behavioral plasticity: Some implications. *Review of Personality and Social Psychology, 4*, 237-271.
- Brown, J. D. (1993). Self-esteem and self-evaluations: Feeling is believing. In J. Suls (Ed.), *Psychological perspectives on the self* (Vol. 4, pp. 27-58). Hillsdale, NJ: Erlbaum.
- Brown, R. P., & Ziegler-Hill, V. (2004). Narcissism and the non-equivalence of self-esteem measures: A matter of dominance?. *Journal of Research in Personality, 38*, 585-592.

- Bushman, B. J., & Baumeister, R. F. (1998). Threatened egotism, narcissism, self-esteem, and direct and displaced aggression: Does self-love or self-hate lead to violence?. *Journal of Personality and Social Psychology, 75*, 219-229.
- Campbell, W. K., Bosson, J. K., Goheen, T. W., Lakey, C. E., & Kernis, M. H. (2007). Do narcissists dislike themselves "deep down inside"? *Psychological Science, 18*, 227-229.
- Cooley, C. H. (1902). *Human nature and the social order*. New York: Scribner.
- Crocker, J., Thompson, L., McGraw, K., & Ingerman, C. (1987). Downward comparison, prejudice, and evaluations of others: Effects of self-esteem and threat. *Journal of Personality and Social Psychology, 52*, 907-916.
- Denissen J. J. A., Penke, L., Schmitt, D. P., & van Aken, M. A. G. Self-esteem reactions to social interactions: Evidence for sociometer mechanisms across days, people, and nations. *Journal of Personality and Social Psychology, 95*, 181-196.
- Gangestad, S. W., & Simpson, J. A. (2000). The evolution of human mating: Trade-offs and strategic pluralism. *Behavioral and Brain Sciences, 23*, 573-644.
- Greenier, K. D., Kernis, M. H., McNamara, C. W., Waschull, S. B., Berry, A. J., Herlocker, C. E., & Abend, T. A. (1999). Individual differences in reactivity to daily events: Examining the roles of stability and level of self-esteem. *Journal of Personality, 67*, 185-208.
- Greenwald, A. G., & Banaji, M. R. (1995). Implicit social cognition: Attitudes, self-esteem, and stereotypes. *Psychological Review, 102*, 4-27.
- Greenwald, A. G., & Farnham, S. D. (2000). Using the implicit association test to measure self-esteem and self-concept. *Journal of Personality and Social Psychology, 79*, 1022-1038.
- Greenwald, A. G., Nosek, B. A., & Banaji, M. R. (2003). Understanding and using the Implicit Association Test: I. An improved scoring algorithm. *Journal of Personality and Social Psychology, 85*, 197-216.

- Hancock, D. (2003). *Social perception and performance*. Unpublished master's thesis, University of South Florida, Florida. Retrieved from <http://etd.fcla.edu/SF/SFE0000347/spp.pdf>.
- Harter, S. (1993). Causes and consequences of low self-esteem in children and adolescents. In R. F. Baumeister (Ed.), *Self-esteem: The puzzle of low self-regard* (pp. 87-116). New York: Plenum.
- Harter, S., & Marold, D. B. (1991). A model of the determinants and mediational role of self-worth: Implications for adolescent depression and suicidal ideation. In G. Goethals & J. Strauss (Eds.), *The self: An interdisciplinary approach* (pp. 66-92). New York: Springer-Verlag.
- Heatherton, T. F., & Polivy, J. (1991). Development and validation of a scale for measuring state self-esteem. *Journal of Personality and Social Psychology*, 60, 895-910.
- Hogan, R. (1982). A socioanalytic theory of personality. In M. Page (Ed.), *Nebraska symposium on motivation* (Vol. 29, pp. 55-89). Lincoln: University of Nebraska Press.
- Hogan, R., Jones, W. H., & Cheek, J. M. (1985). Socioanalytic theory: An alternative to armadillo psychology. In B. R. Schlenker (Ed.), *The self and social life* (pp. 175-198). New York: McGraw-Hill.
- Horney, K. (1937). *The neurotic personality of our time*. New York: Norton.
- James, W. (1890). *The principles of psychology*. New York: Dover.
- John, O. P., & Robins, R. W. (1994). Accuracy and bias in self-perception: Individual differences in self-enhancement and the role of narcissism. *Journal of Personality and Social Psychology*, 66, 206-219.
- Jones, E. E., & Berglas, S. (1978). Control of attributions about the self through self-handicapping strategies: The appeal of alcohol and the role of underachievement. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 4, 200-206.

- Jones, S. C. (1973). Self- and interpersonal evaluations: Esteem theories versus consistency theories. *Psychological Bulletin*, 79, 185-199.
- Jordan, C. H., Spencer, S. J., Zanna, M. P., Hoshino-Browne, E., & Correll, J. (2003). Secure and defensive high self-esteem. *Journal of Personality and Social Psychology*, 85, 969-978.
- Katz, D. (1960). The functional approach to the study of attitudes. *Public Opinion Quarterly*, 24, 163-204.
- Kernis, M. H. (1993). The roles of stability and level of self-esteem in psychological functioning. In R. F. Baumeister (Ed.), *Self-esteem: The puzzle of low regard* (pp. 167-182). New York: Plenum Press.
- Kernis, M. H., & Waschull, S. B. (1995). The interactive roles of stability and level of self-esteem: Research and theory. In M. P. Zanna (Ed.), *Advances in experimental social psychology* (pp. 93-141). San Diego, California: Academic Press.
- Kernis, M. H., Grannemann, B. D., & Barclay, L. C. (1989). Stability and level of self-esteem as predictors of anger arousal and hostility. *Journal of Personality and Social Psychology*, 56, 1013-1022.
- Kernis, M. H., Grannemann, B. D., & Mathis, L. C. (1991). Stability of self-esteem as a moderator of the relation between level of self-esteem and depression. *Journal of Personality and Social Psychology*, 61, 80-84.
- Kernis, M. H., Whisenhunt, C. R., Waschull, S. B., Greenier, K. D., Berry, A. J., Herlocker, C. E., & Anderson, C. A. (1998). Multiple facets of self-esteem and their relations to depressive symptoms. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 24, 657-668.
- Kirkpatrick, L. A., & Ellis, B. J. (2001). Evolutionary perspectives on self-evaluation and self-esteem. In G. Fletcher & M. Clark (Eds.), *The Blackwell handbook of social psychology: Vol. 2: Interpersonal processes* (pp. 411-436). Oxford, England: Blackwell.

- Kirkpatrick, L. A., Waugh, C. E., Valencia, A., & Webster, G. D. (2002). The functional domain specificity of self-esteem and the differential prediction of aggression. *Journal of Personality and Social Psychology, 82*, 756-767.
- Leary, M. R. (1990). Responses to social exclusion: Social anxiety, jealousy, loneliness, depression, and low self-esteem. *Journal of Social and Clinical Psychology, 9*, 221-229.
- Leary, M. R., & Baumeister, R. F. (2000). The nature and function of self-esteem: Sociometer theory. In M. P. Zanna (Ed.), *Advances in experimental social psychology* (pp. 1-62). San Diego, California: Academic Press.
- Leary, M. R., & Downs, D. L. (1995). Interpersonal functions of the self-esteem motive: The self-esteem system as a sociometer. In M. H. Kernis (Ed.), *Efficacy, agency, and self-esteem* (pp. 123-144). New York: Plenum.
- Leary, M. R., Cottrell, C. A., & Phillips, M. (2001). Deconfounding the effects of dominance and social acceptance on self-esteem. *Journal of Personality and Social Psychology, 81*, 898-909.
- Leary, M. R., Tambor, E. S., Terdal, S. K., & Downs, D. L. (1995). Self-esteem as an interpersonal monitor: The sociometer hypothesis. *Journal of Personality and Social Psychology, 68*, 518-530.
- Luhtanen, R., & Crocker, J. (1992). A collective self-esteem scale: Self-evaluation of one's social identity. *Personality and Social Psychology Bulletin, 18*, 302-318.
- Maner, J. K., DeWall, C. N., Baumeister, R. F., & Schaller, M. (2006). Does social exclusion motivate interpersonal reconnection? Resolving the "Procupine Problem". *Journal of Personality and Social Psychology, 92*, 42-55.
- Maslow, A. H. (1968). *Motivation and Personality*. New York: Harper & Row.
- Moreland, R., & Levine, J. (1989). Newcomers and oldtimers in small groups. In P. B. Paulus (Ed.), *Psychology of group influence* (Vol. 2, pp. 143-186). Hillsdale, New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates.

- Murray, S. L., Griffin, D. W., Rose, P., & Bellavia, G. M. (2003). Calibrating the sociometer: The relational contingencies of self-esteem. *Journal of Personality and Social Psychology, 85*, 63-84.
- Raskin, R., Novacek, J., & Hogan, R. (1991). Narcissistic self-esteem management. *Journal of Personality and Social Psychology, 60*, 911-918.
- Rogers, C. (1959). A theory of therapy, personality, and interpersonal relationships, as developed in the client-centered framework. In S. Koch (Ed.), *Psychology: A study of a science* (Vol. 3, pp. 184-256). New York: McGraw-Hill.
- Rubin, M., & Hewstone, M. (1998). Social identity theory's self-esteem hypothesis: A review and some suggestions for clarification. *Personality and Social Psychology Review, 2*, 40-62.
- Scheff, T. J., Retzinger, S. M., & Ryan, M. T. (1989). Crime, violence, and self-esteem: Review and proposals. In A. M. Mecca, N. J. Smelser, & J. Vasconcellos (Eds.), *The social importance of self-esteem* (pp. 165-199). Berkeley: University of California Press.
- Schlenker, B. R., & Leary, M. R. (1982). Social anxiety and self-presentation: A conceptualization and model. *Psychological Bulletin, 92*, 641-669.
- Sedikides, C., Campbell, W. K., Reeder, G. D., & Elliot, A. J. (1999). The relationship closeness induction task. *Representative Research in Social Psychology, 23*, 1-4.
- Sedikides, C., Campbell, W. K., Reeder, G. D., Elliot, A. J., & Gregg, A. P. (2002). Do others bring out the worst in narcissists?: The "others exist for me" illusion. In Kashima, Yoshihisa, Foddy, Margaret, Platow, & Michael (Eds.) *Self and Identity: Personal, Social, and Symbolic* (pp. 103-123). Mahwah, New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates.
- Snodgrass, S. E. (1985). Woman's intuition: The effect of subordinate role on interpersonal sensitivity. *Journal of Personality and Social Psychology, 49*, 146-155.

- Steele, C. M. (1988). The psychology of self-affirmation: Sustaining the integrity of the self. In L. Berkowitz (Ed.), *Advances in Experimental Social Psychology* (pp. 261-302). New York: Academic Press.
- Stinson, D. A., Logel, C., Zanna, M. P., Holmes, J. G., Cameron, J. J., Wood, J. V., et al. (2008). The cost of lower self-esteem: Testing a self- and social-bonds model of health. *Journal of Personality and Social Psychology, 94*, 412-428.
- Tajfel, H. (1982). Social psychology of intergroup relations. *Annual Review of Psychology, 33*, 1-39.
- Tajfel, H., & Turner, J. C. (1986). The social identity theory of intergroup behavior. In S. Worchel & W. Austin (Eds.), *Psychology of intergroup relations* (2nd ed., pp. 7-24). Chicago: Nelson-Hall.
- Twenge, J. M., Baumeister, R. F., DeWall, C. N., Ciarocco, N. J., & Bartels, J. M. (2007). Social exclusion decreases prosocial behavior. *Journal of Personality and Social Psychology, 92*, 56-66.
- Twenge, J. M., Baumeister, R. F., Tice, D. M., & Stucke, T. S. (2001). If you can't join them, beat them: Effects of social exclusion on aggressive behavior. *Journal of Personality and Social Psychology, 81*, 1058-1069.
- Watson, D., Suls, J., & Haig, J. (2002). Global self-esteem in relation to structural models of personality and affectivity. *Journal of Personality and Social Psychology, 83*, 185-197.
- Weisbuch, M., Sinclair, S. A., Skorinko, J. L., Eccleston, C. P. (2008). Self-esteem depends on the beholder: Effects of a subtle social value cue. *Journal of Experimental Social Psychology, 45*, 143-148.
- Wills, T. A. (1981). Downward comparison principles in social psychology. *Psychological Bulletin, 90*, 245-271.

Zeigler-Hill, V. (2006). Discrepancies between implicit and explicit self-esteem: Implications for narcissism and self-esteem instability. *Journal of Personality, 74*, 119-143.

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการเชิงโครงสร้างตามสมมติฐานที่กำหนดในการศึกษานำร่อง

DATE: 3/22/2010

TIME: 23:00

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. Jöreskog and Dag Sörbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.
7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100
Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140
Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2005
Use of this program is subject to the terms specified in the
Universal Copyright Convention.
Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file **C:\Users\AKI\Desktop\Pilot Analysis\Pilot_analysis.LPJ:**

DA NI=10 NO=0 MA=CM
RA FI='C:\$\$Users\$\$AKI\$\$Desktop\$\$Pilot Analysis\$\$Pilot-Analysis.psf'
SE
4 5 6 7 1 2 3 8 9 10 /
MO NX=6 NY=4 NK=2 NE=2 BE=FU GA=FI PS=SY TE=SY TD=SY
LE
PSE SE
LK
SSE ISE
FR LY(2,1) LY(4,2)
FR LX(2,1) LX(3,1) LX(5,2) LX(6,2)
FR GA(1,1) GA(1,2) GA(2,1) GA(2,2)
FI TE(1,1) TE(3,3) TD(1,1) TD(4,4)
VA 1.000 LY(1,1) LY(3,2)
VA 1.000 LX(1,1) LX(4,2)
FR TD(6,5)
PD

OU SS SC SE TV RS FS EF MI ND=3

Number of Input Variables 10
 Number of Y - Variables 4
 Number of X - Variables 6
 Number of ETA - Variables 2
 Number of KSI - Variables 2
 Number of Observations 48

TI Pilot Analysis**Covariance Matrix**

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE1	3.275					
PSE2	2.419	6.308				
SocEF	1.365	1.268	15.057			
SocES	0.745	1.553	6.277	7.574		
perform	-3.270	-3.443	2.433	-1.447	35.887	
social	-1.228	3.245	11.902	6.298	16.975	42.223
appear	-3.877	-4.941	2.307	1.702	28.039	19.707
D_biep.1	-0.017	-0.057	-0.481	-0.153	0.094	0.358
D_biep.2	-0.157	-0.109	-0.078	0.000	-0.058	0.234
D_biep.3	0.015	-0.089	-0.084	-0.079	0.063	0.121

Covariance Matrix (continued)

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	56.446			
D_biep.1	0.094	0.142		
D_biep.2	-0.356	0.044	0.099	
D_biep.3	-0.038	0.024	0.039	0.080

TI Pilot Analysis**Parameter Specifications****LAMBDA-Y**

	PSE	SE
PSE1	0	0
PSE2	1	0
SocEF	0	0
SocES	0	2

LAMBDA-X

	SSE	ISE
perform	0	0
social	3	0
appear	4	0
D_biep.1	0	0
D_biep.2	0	5
D_biep.3	0	6

GAMMA

	SSE	ISE
PSE	7	8
SE	9	10

PHI

	SSE	ISE
SSE	11	
ISE	12	13

PSI

PSE	SE
14	15

THETA-EPS

PSE1	PSE2	SocEF	SocES
0	16	0	17

THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
perform	0					
social	0	18				
appear	0	0	19			
D_biep.1	0	0	0	0		
D_biep.2	0	0	0	0	20	
D_biep.3	0	0	0	0	21	22

TI Pilot Analysis

Number of Iterations = 23

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	1.000	- -
PSE2	0.739	-
	(0.171)	
	4.311	
SocEF	-	-
SocES	-	-
	(0.084)	
	4.980	

LAMBDA-X

	SSE	ISE
perform	1.000	- -
social	0.473	-
	(0.142)	
	3.322	
appear	0.781	-
	(0.143)	
	5.460	
D_biep.1	-	-
D_biep.2	-	-
	(0.113)	
	2.772	
D_biep.3	-	-
	(0.107)	
	1.571	

GAMMA

	SSE	ISE
PSE	-0.091	-0.058
	(0.042)	(0.668)
	-2.163	-0.087
SE	0.077	-3.431
	(0.089)	(1.408)
	0.867	-2.437

Covariance Matrix of ETA and KSI

	PSE	SE	SSE	ISE
PSE	3.275			
SE	-0.193	15.057		
SSE	-3.270	2.433	35.887	

ISE -0.017 -0.481 0.094 0.142

PHI

	SSE	ISE
SSE	35.887 (7.403) 4.848	
ISE	0.094 (0.330) 0.286	0.142 (0.029) 4.848

PSI

Note: This matrix is diagonal.

PSE	SE
2.976 (0.614) 4.848	13.221 (2.727) 4.848

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

PSE	SE
0.091	0.122

Squared Multiple Correlations for Reduced Form

PSE	SE
0.091	0.122

THETA-EPS

PSE1	PSE2	SocEF	SocES
--	4.521 (0.933) 4.848	--	4.958 (1.023) 4.848

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

PSE1	PSE2	SocEF	SocES
1.000	0.283	1.000	0.345

THETA-DELTA

perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
---------	--------	--------	----------	----------	----------

perform	-	-				
social	-	-	34.193			
	(7.054)					
	4.848					
appear	-	-	-	-	34.539	
	(7.125)					
	4.848					
D_biep.1	-	-	-	-	-	-
D_biep.2	-	-	-	-	-	-
	(0.017)					
	4.848					
D_biep.3	-	-	-	-	-	-
	(0.013)	(0.016)				
	2.521	4.848				

**Squared
Multiple
Correlations
for X -
Variables**

perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
1.000	0.190	0.388	1.000	0.141	0.050

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 33
 Minimum Fit Function Chi-Square = 60.889 (P = 0.00220)
 Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 46.964 (P = 0.0545)
 Estimated Non-centrality Parameter (NCP) = 13.964
 90 Percent Confidence Interval for NCP = (0.0 ; 36.227)

Minimum Fit Function Value = 1.296
 Population Discrepancy Function Value (F0) = 0.297
 90 Percent Confidence Interval for F0 = (0.0 ; 0.771)
 Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) = 0.0949
 90 Percent Confidence Interval for RMSEA = (0.0 ; 0.153)
 P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05) = 0.134

Expected Cross-Validation Index (ECVI) = 1.935
 90 Percent Confidence Interval for ECVI = (1.638 ; 2.409)
 ECVI for Saturated Model = 2.340
 ECVI for Independence Model = 3.363

Chi-Square for Independence Model with 45 Degrees of Freedom = 138.057
 Independence AIC = 158.057
 Model AIC = 90.964
 Saturated AIC = 110.000
 Independence CAIC = 186.769
 Model CAIC = 154.130
 Saturated CAIC = 267.916

Normed Fit Index (NFI) = 0.559
 Non-Normed Fit Index (NNFI) = 0.591
 Parsimony Normed Fit Index (PNFI) = 0.410
 Comparative Fit Index (CFI) = 0.700
 Incremental Fit Index (IFI) = 0.735

Relative Fit Index (RFI) = 0.399

Critical N (CN) = 43.281

Root Mean Square Residual (RMR) = 2.078

Standardized RMR = 0.119

Goodness of Fit Index (GFI) = 0.833

Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) = 0.722

Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) = 0.500

TI Pilot Analysis

Fitted Covariance Matrix

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE1	3.275					
PSE2	2.419	6.308				
SocEF	-0.193	-0.143	15.057			
SocES	-0.081	-0.060	6.277	7.574		
perform	-3.270	-2.415	2.433	1.014	35.887	
social	-1.547	-1.143	1.151	0.480	16.975	42.223
appear	-2.555	-1.887	1.901	0.792	28.039	13.263
D_biep.1	-0.017	-0.012	-0.481	-0.200	0.094	0.045
D_biep.2	-0.005	-0.004	-0.150	-0.063	0.029	0.014
D_biep.3	-0.003	-0.002	-0.080	-0.034	0.016	0.007

Fitted Covariance Matrix (continued)

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	56.446			
D_biep.1	0.074	0.142		
D_biep.2	0.023	0.044	0.099	
D_biep.3	0.012	0.024	0.039	0.080

Fitted Residuals

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE1	0.000					
PSE2	0.000	0.000				
SocEF	1.559	1.411	0.000			
SocES	0.825	1.613	0.000	0.000		
perform	0.000	-1.028	0.000	-2.461	0.000	
social	0.319	4.388	10.752	5.818	0.000	0.000
appear	-1.322	-3.054	0.406	0.910	0.000	6.444
D_biep.1	0.000	-0.045	0.000	-0.047	0.000	0.313
D_biep.2	-0.151	-0.105	0.072	0.063	-0.087	0.220
D_biep.3	0.018	-0.087	-0.003	-0.045	0.047	0.114

Fitted Residuals (continued)

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	0.000			
D_biep.1	0.020	0.000		
D_biep.2	-0.379	0.000	0.000	
D_biep.3	-0.051	0.000	0.000	0.000

Largest Positive Standardized Residuals

Residual for **social** and **SocEF** 3.267

TI Pilot Analysis

Qplot of Standardized Residuals

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

TI Pilot Analysis**Modification Indices and Expected Change****Modification Indices for LAMBDA-Y**

	PSE	SE
PSE1	- -	1.740
PSE2	- -	0.046
SocEF	1.471	- -
SocES	0.089	- -

Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	- -	0.077
PSE2	- -	0.017
SocEF	0.303	- -
SocES	0.054	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	- -	0.298
PSE2	- -	0.067
SocEF	0.549	- -
SocES	0.097	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	- -	0.165
PSE2	- -	0.027
SocEF	0.142	- -
SocES	0.035	- -

Modification Indices for LAMBDA-X

	SSE	ISE
perform	- -	0.314
social	- -	0.950
appear	- -	0.004
D_biep.1	0.074	- -
D_biep.2	0.211	- -
D_biep.3	0.131	- -

Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
perform	- -	-1.394
social	- -	2.207
appear	- -	0.143
D_biep.1	0.006	- -
D_biep.2	-0.003	- -
D_biep.3	0.002	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
perform	- -	-0.526
social	- -	0.832
appear	- -	0.054
D_biep.1	0.036	- -
D_biep.2	-0.018	- -
D_biep.3	0.013	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
perform	- -	-0.088
social	- -	0.128
appear	- -	0.007
D_biep.1	0.096	- -
D_biep.2	-0.057	- -
D_biep.3	0.047	- -

Modification Indices for BETA

	PSE	SE
PSE	- -	2.901
SE	2.901	- -

Expected Change for BETA

	PSE	SE
PSE	- -	0.118
SE	0.524	- -

Standardized Expected Change for BETA

	PSE	SE
PSE	- -	0.017
SE	0.075	- -

No Non-Zero Modification Indices for GAMMA

No Non-Zero Modification Indices for PHI

Modification Indices for PSI

	PSE	SE
PSE	- -	
SE	2.901	- -

Expected Change for PSI

	PSE	SE
PSE	- -	
SE	1.559	- -

Standardized Expected Change for PSI

	PSE	SE
PSE	- -	
SE	0.222	- -

Modification Indices for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
PSE1	0.354			
PSE2	0.354	- -		
SocEF	2.410	0.354	0.724	
SocES	0.542	1.680	0.724	- -

Expected Change for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
PSE1	1.428			
PSE2	-1.055	- -		
SocEF	1.007	-0.554	-6.902	
SocES	-0.354	0.895	2.877	- -

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
PSE1	0.436			
PSE2	-0.232	- -		
SocEF	0.143	-0.057	-0.458	
SocES	-0.071	0.129	0.269	- -

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	0.846	0.848	0.242	4.823
social	1.251	6.542	5.815	1.733
appear	0.165	0.489	0.434	1.947
D_biep.1	3.236	0.071	0.347	0.207
D_biep.2	6.338	0.523	0.047	0.211
D_biep.3	3.093	1.651	0.031	0.508

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	1.097	-1.214	1.136	-3.032
social	-1.412	4.638	6.183	2.500
appear	-0.516	-1.274	-1.698	2.663
D_biep.1	0.196	-0.027	-0.134	0.049
D_biep.2	-0.145	0.060	0.025	0.040
D_biep.3	0.096	-0.101	0.020	-0.059

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	0.101	-0.081	0.049	-0.184
social	-0.120	0.284	0.245	0.140
appear	-0.038	-0.068	-0.058	0.129
D_biep.1	0.287	-0.029	-0.092	0.047
D_biep.2	-0.256	0.076	0.021	0.046
D_biep.3	0.188	-0.142	0.018	-0.075

Modification Indices for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
perform	3.126					
social	2.893	--				
appear	2.439	1.653	--			
D_biep.1	0.639	3.325	0.287	0.129		
D_biep.2	0.223	0.417	1.483	0.287	--	
D_biep.3	0.283	0.011	0.016	0.071	--	--

Expected Change for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
perform	18.412					
social	-10.024	--				
appear	-13.511	6.444	--			
D_biep.1	-0.228	0.515	0.152	-0.051		
D_biep.2	-0.078	0.147	-0.279	0.022	--	
D_biep.3	0.083	-0.022	0.028	-0.010	--	--

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
perform	0.513					
social	-0.258	--				
appear	-0.300	0.132	--			
D_biep.1	-0.101	0.210	0.054	-0.356		
D_biep.2	-0.042	0.072	-0.118	0.186	--	
D_biep.3	0.049	-0.012	0.013	-0.097	--	--

Maximum Modification Index is 6.54 for Element (2, 2) of THETA DELTA-EPSILON

TI Pilot Analysis

Factor Scores Regressions

ETA

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE	1.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000
SE	0.000	0.000	1.000	0.000	0.000	0.000

ETA (continued)

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
PSE	0.000	0.000	0.000	0.000
SE	0.000	0.000	0.000	0.000

KSI

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
SSE	0.000	0.000	0.000	0.000	1.000	0.000
ISE	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000

KSI (continued)

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
SSE	0.000	0.000	0.000	--
ISE	0.000	1.000	0.000	0.000

TI Pilot Analysis

Standardized Solution

LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	1.810	- -
PSE2	1.337	- -
SocEF	- -	3.880
SocES	- -	1.618

LAMBDA-X

	SSE	ISE
perform	5.991	- -
social	2.834	- -
appear	4.681	- -
D_biep.1	- -	0.377
D_biep.2	- -	0.118
D_biep.3	- -	0.063

GAMMA

	SSE	ISE
PSE	-0.301	-0.012
SE	0.119	-0.333

Correlation Matrix of ETA and KSI

	PSE	SE	SSE	ISE
PSE	1.000			
SE	-0.028	1.000		
SSE	-0.302	0.105	1.000	
ISE	-0.025	-0.328	0.042	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

PSE	SE
0.909	0.878

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	SSE	ISE
PSE	-0.301	-0.012
SE	0.119	-0.333

TI Pilot Analysis

Completely Standardized Solution

LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	1.000	- -
PSE2	0.532	- -
SocEF	- -	1.000
SocES	- -	0.588

LAMBDA-X

	SSE	ISE
perform	1.000	- -
social	0.436	- -
appear	0.623	- -
D_biep.1	- -	1.000
D_biep.2	- -	0.375
D_biep.3	- -	0.223

GAMMA

	SSE	ISE
PSE	-0.301	-0.012
SE	0.119	-0.333

Correlation Matrix of ETA and KSI

	PSE	SE	SSE	ISE
PSE	1.000			
SE	-0.028	1.000		
SSE	-0.302	0.105	1.000	
ISE	-0.025	-0.328	0.042	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

PSE	SE
0.909	0.878

THETA-EPS

PSE1	PSE2	SocEF	SocES
- -	0.717	- -	0.655

THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
perform	--					
social	--	0.810				
appear	--	--	0.612			
D_biep.1	--	--	--	--		
D_biep.2	--	--	--	--	0.859	
D_biep.3	--	--	--	--	0.357	0.950

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	SSE	ISE
PSE	-0.301	-0.012
SE	0.119	-0.333

TI Pilot Analysis

Total and Indirect Effects

Total Effects of KSI on ETA

	SSE	ISE
PSE	-0.091 (0.042)	-0.058 (0.668)
SE	-2.163 0.077 (0.089)	-0.087 -3.431 (1.408)
	0.867 A'	-2.437 is

BETA*BET

Total Effects of ETA on Y (continued)

	PSE	SE
PSE1	1.000	--
PSE2	0.739 (0.171)	--
	4.311	
SocEF	--	--
SocES	-- (0.084)	--
	4.980	
	SSE	ISE

Total Effects
of KSI on Y

(continued)

PSE1	-0.091 (0.042)	-0.058 (0.668)
	-2.163	-0.087
PSE2	-0.067 (0.035)	-0.043 (0.494)
	-1.933	-0.087
SocEF	0.077 (0.089)	-3.431 (1.408)
	0.867	-2.437
SocES	0.032 (0.037)	-1.430 (0.653)
	0.854	-2.189
	SSE	ISE

II
Pilot Analysis

**Standardi
zed Total
and
Indirect
Effects**

**Standardized
Total Effects
of KSI on ETA**

PSE	-0.301	-0.012
SE	0.119	-0.333

Standardized Total Effects of ETA on Y (continued)

	PSE	SE
PSE1	1.810	- -
PSE2	1.337	- -
SocEF	- -	3.880
SocES	- -	1.618

Completely Standardized Total Effects of ETA on Y

	PSE	SE
PSE1	1.000	- -
PSE2	0.532	- -
SocEF	- -	1.000
SocES	- -	0.588

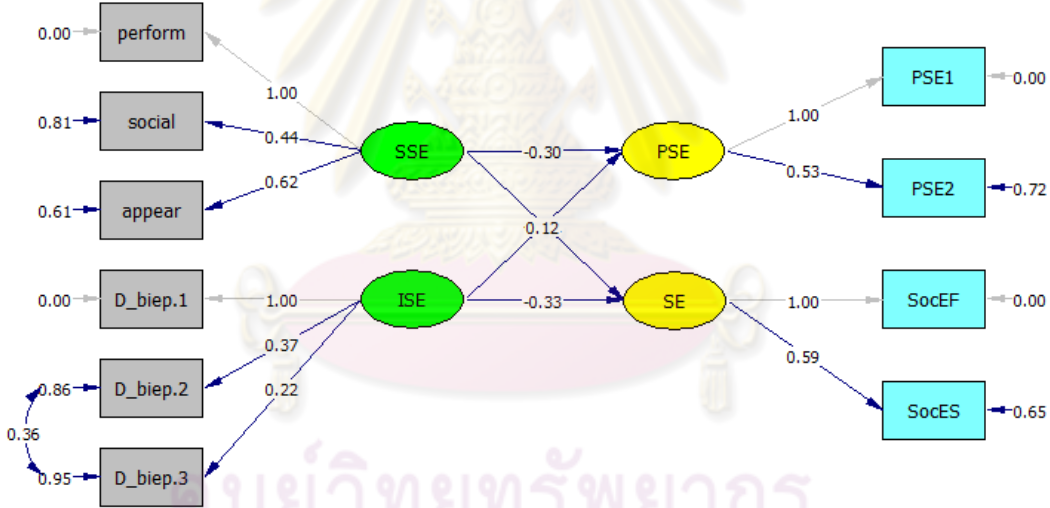
Standardized Total Effects of KSI on Y

	SSE	ISE
PSE1	-0.545	-0.022
PSE2	-0.403	-0.016
SocEF	0.460	-1.294
SocES	0.192	-0.539

Completely Standardized Total Effects of KSI on Y

	SSE	ISE
PSE1	-0.301	-0.012
PSE2	-0.160	-0.006
SocEF	0.119	-0.333
SocES	0.070	-0.196

Time used: 0.047 Seconds

Chi-Square=46.96, df=33, P-value=0.05453, RMSEA=0.095

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

มาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนิสิต.....
 เพศ () หญิง () ชาย อายุ.....ปี คณะ.....สาขาวิชา.....
 ชั้นปีที่ ()1 ()2 ()3 ()4 หรือสูงกว่า วันที่.....

คำชี้แจง : โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และเขียนเครื่องหมายวงกลม ลงในช่องที่ท่านเห็นด้วยว่าตรงกับความเป็นจริงหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุด (1 หมายถึง ไม่ตรงอย่างยิ่ง, 2 หมายถึง ค่อนข้างไม่ตรง, 3 หมายถึง ตรงและไม่ตรงพอ ๆ กัน , 4 หมายถึง ค่อนข้างตรง, 5 หมายถึง ตรงอย่างยิ่ง)

ข้อความ	ไม่ตรง อย่างยิ่ง	ค่อนข้าง ไม่ตรง	ตรงและ ไม่ตรง พอ ๆ กัน	ค่อนข้าง ตรง	ตรงอย่าง ยิ่ง
1. ฉันมั่นใจในความสามารถของฉัน	1	2	3	4	5
2. ฉันกังวลว่าคนจะมองว่าฉันเป็นคนที่ไม่ประสบความสำเร็จหรือเป็นคนที่ไม่ดีหรือไม่	1	2	3	4	5
3. ฉันพึงพอใจในรูปร่างของฉันในตอนนี้อย่างยิ่ง	1	2	3	4	5
4. ฉันรู้สึกไม่มั่นใจในผลงานของฉัน	1	2	3	4	5
5. ฉันรู้สึกกังวลเกี่ยวกับตัวเองตลอดเวลา	1	2	3	4	5
6. ฉันรู้สึกว่าคนอื่นต่างให้ความนับถือและชื่นชมฉัน	1	2	3	4	5
7. ฉันรู้สึกว่าฉันมีปัญหาในการทำความเข้าใจสิ่งที่ฉันอ่าน	1	2	3	4	5
8. ฉันไม่สนใจว่าใครจะคิดกับฉันอย่างไร	1	2	3	4	5
9. ฉันไม่พึงพอใจในน้ำหนักของฉัน	1	2	3	4	5
10. ฉันรู้สึกว่าฉันมีความสามารถเท่า ๆ กับผู้อื่น	1	2	3	4	5
11. ฉันไม่รู้สึกเคอะเขินเวลาที่ใคร ๆ จ้องมองมาที่ฉัน	1	2	3	4	5
12. ฉันรู้สึกว่าใคร ๆ ต่างไม่นิยมชมชอบในตัวฉัน	1	2	3	4	5
13. ฉันมั่นใจว่าฉันเข้าใจสิ่งต่าง ๆ	1	2	3	4	5
14. ฉันไม่พอใจตัวฉันเอง	1	2	3	4	5
15. ฉันไม่มั่นใจรูปร่างของฉัน	1	2	3	4	5
16. ในตอนนี้ ฉันรู้สึกว่าฉันมีความรู้ น้อยกว่าคนอื่น	1	2	3	4	5

ข้อความ	ไม่ตรง อย่างยิ่ง	ค่อนข้าง ไม่ตรง	ตรงและ ไม่ตรง พอ ๆ กัน	ค่อนข้าง ตรง	ตรงอย่าง ยิ่ง
17. ฉันคิดว่ามันไม่จำเป็นที่ต้องทำตามความคิดเห็นของคนอื่น	1	2	3	4	5
18. ฉันรู้สึกดีกับตัวเอง	1	2	3	4	5
19. ฉันรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองไม่ประสบความสำเร็จ	1	2	3	4	5
20. ฉันกังวลว่าคนอื่นจะคิดกับฉันอย่างไร	1	2	3	4	5
21. ฉันพอใจกับรูปร่างหน้าตาของฉันในตอนนี้อย่างไร	1	2	3	4	5
22. ฉันเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างง่ายดาย	1	2	3	4	5
23. ฉันเป็นตัวของตัวเอง เวลาที่อยู่ในกลุ่มคนหมู่มาก	1	2	3	4	5
24. ฉันรู้สึกว่าตัวเองไม่มีอะไรน่าดึงดูดใจ	1	2	3	4	5
25. ฉันตัดสินใจทำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง	1	2	3	4	5
26. ฉันไม่สนใจว่าใครจะมองฉันแบบใด	1	2	3	4	5
27. ฉันรู้สึกว่าเมื่อฉันปรากฏกาย คนอื่น ๆ ให้ความสนใจในตัวฉัน	1	2	3	4	5
28. ฉันมักทำงานผิดพลาด	1	2	3	4	5
29. ฉันรู้สึกด้อยกว่าคนอื่นในตอนนี้อย่างไร	1	2	3	4	5
30. ฉันมีบุคลิกภาพที่ดี	1	2	3	4	5
31. ฉันรู้สึกเหมือนกับว่าตนเองจะไม่บรรลุเป้าหมายใด ๆ	1	2	3	4	5
32. ฉันกังวลว่าคนอื่นจะมองฉันอย่างไร	1	2	3	4	5
33. ฉันวิตกกังวลเมื่อต้องปรากฏกายต่อหน้าผู้อื่น	1	2	3	4	5
34. ฉันรู้สึกว่าฉันตกเป็นเป้าสายตาเมื่อกระทำผิด	1	2	3	4	5
35. ฉันมั่นใจว่าฉันทำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องในสายตาของคนทั่วไป	1	2	3	4	5
36. ฉันรู้สึกว่าไม่มีใครสนใจตัวฉัน	1	2	3	4	5
37. ฉันประสบความสำเร็จทัดเทียมผู้อื่น	1	2	3	4	5
38. ฉันคิดว่ามันไม่จำเป็นที่จะต้องทำให้ผู้อื่นประทับใจ	1	2	3	4	5
39. ฉันกังวลว่าจะทำอะไรโง่ ๆ ในสายตาของผู้อื่น	1	2	3	4	5
40. ฉันรู้สึกว่าคนอื่น ๆ มักคอยจับผิดฉัน	1	2	3	4	5

ตารางที่ ข1

ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงของมาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง

ข้อกระทง	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ				t	p (หนึ่ง หาง)	ข้อที่ผ่าน สถิติ ทดสอบที	CTIC ครั้งที่ 1 (N = 96)	ข้อ กระทงที่ เลือกใช้
		กลุ่มสูง (n=28)		กลุ่มต่ำ (n=26)						
		M	SD	M	SD					
per01	+	4.11	0.69	3.23	0.77	4.44	.000***	✓	.47	✓
soc02	-	3.39	1.03	2.19	0.85	4.65	.000***	✓	.45	✓
app03	+	3.75	1.01	2.35	0.98	5.20	.000***	✓	.45	✓
per04	-	3.64	0.91	2.88	0.77	3.30	.001***	✓	.40	✓
soc05	-	4.29	0.66	2.77	0.95	6.76	.000***	✓	.52	✓
app06	+	3.61	0.74	3.00	0.69	3.11	.002**	✓	.34	✓
per07	-	3.71	1.15	3.04	1.11	2.19	.016*	✓	.30	✓
soc08	+	2.93	1.15	2.19	0.98	2.52	.007**	✓	.18	✓
app09	-	3.82	1.31	2.50	1.27	3.76	.000***	✓	.32	✓
per10	+	3.82	1.09	3.46	0.76	1.40	.084	-	-	-
soc11	+	3.32	1.28	2.65	1.09	2.06	.022*	✓	.20	✓
app12	-	4.46	0.58	3.46	0.91	4.89	.000***	✓	.49	✓
per13	+	3.75	0.70	3.38	0.75	1.85	.035*	✓	.23	✓
soc14	-	4.61	0.50	3.23	0.86	7.11	.000***	✓	.66	✓
app15	-	4.25	0.84	2.31	0.88	8.26	.000***	✓	.59	✓
per16	-	3.79	0.96	2.42	0.95	5.26	.000***	✓	.57	✓
soc17	+	4.00	1.02	3.92	0.89	2.94	.385	-	-	-
app18	+	4.32	0.48	3.69	0.79	3.52	.000***	✓	.49	✓
per19	-	4.32	0.72	3.12	0.86	5.58	.000***	✓	.52	✓
soc20	-	3.75	1.01	2.27	0.83	5.89	.000***	✓	.56	✓
app21	+	4.00	0.67	2.62	1.02	5.85	.000***	✓	.55	✓

ตารางที่ ๑๑ (ต่อ)

ข้อกระทง	ทิศทาง	การวิเคราะห์ข้อกระทงวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ				t	p (หนึ่ง หาง)	ข้อที่ผ่าน สถิติ ทดสอบที่	CTIC ครั้งที่ 1 (N = 96)	ข้อ กระทงที่ เลือกใช้
		กลุ่มสูง (n=28)		กลุ่มต่ำ (n=26)						
		M	SD	M	SD					
per22	+	3.89	0.69	3.27	0.87	2.93	.003**	✓	.41	✓
soc23	+	3.96	0.88	3.31	0.93	2.67	.005**	✓	.30	✓
app24	-	3.89	0.92	2.65	0.80	5.28	.000***	✓	.45	✓
per25	+	4.00	0.61	3.23	0.65	4.49	.000***	✓	.50	✓
soc26	+	2.96	1.11	2.54	0.91	1.54	.064	-	-	-
app27	+	3.29	0.85	2.81	0.94	1.96	.028*	✓	.32	✓
per28	-	3.96	0.69	3.23	0.65	4.00	.000***	✓	.45	✓
soc29	-	4.36	0.73	3.04	0.96	5.71	.000***	✓	.59	✓
app30	+	3.86	0.76	3.00	0.94	3.71	.000***	✓	.44	✓
per31	-	4.14	0.76	3.38	1.10	2.97	.002**	✓	.40	✓
soc32	-	3.57	0.92	2.31	0.84	5.27	.000***	✓	.51	✓
app33	-	3.89	0.83	2.38	0.64	7.44	.000***	✓	.59	✓
per34	-	3.04	1.14	2.54	0.81	1.84	.036*	✓	.27	✓
soc35	+	3.89	0.57	3.58	0.64	1.92	.030*	✓	.24	✓
app36	-	4.14	0.80	2.96	0.77	5.50	.000***	✓	.52	✓
per37	+	3.93	0.60	3.35	0.69	3.29	.001***	✓	.31	✓
soc38	+	2.96	0.88	2.50	1.14	1.67	.052	-	-	-
soc39	-	3.54	1.07	2.19	0.94	4.89	.000***	✓	.45	✓
per40	-	4.21	0.83	3.38	1.02	3.28	.001***	✓	.30	✓

หมายเหตุ ค่า rวิกฤต (100, .05, หนึ่งหาง) \approx .165; ค่า CTIC ครั้งที่ 1 คือค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงนั้น ๆ กับ ข้อกระทงที่เหลือทั้งหมดเมื่อวิเคราะห์ 36 ข้อ; * $p < .05$, หนึ่งหาง. ** $p < .01$, หนึ่งหาง. *** $p < .001$, หนึ่งหาง

ตารางที่ ข2

ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงและค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่น ๆ ของมาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านความสามารถ (N = 96)

ข้อ	CITC ครั้งที่ 1	ข้อที่ผ่านการคัดเลือก
per01	.37	✓
per04	.47	✓
per07	.28	✓
per13	.19	✓
per16	.59	✓
per19	.54	✓
per22	.39	✓
per25	.41	✓
per28	.55	✓
per31	.47	✓
per34	.18	✓
per37	.35	✓
per40	.33	✓
$\alpha = .76$		

ตารางที่ ๗3

ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงและค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่น ๆ ของมาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านสังคม (N = 96)

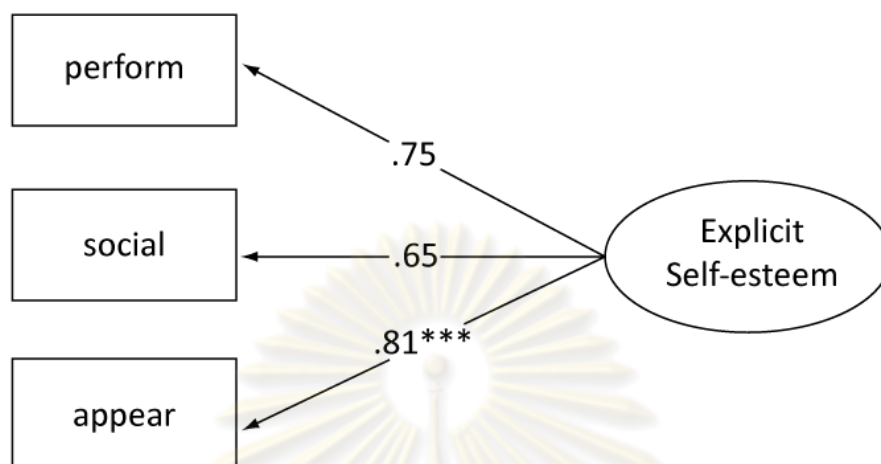
ข้อ	CITC ครั้งที่ 1	ข้อที่ผ่านการคัดเลือก
soc02	.54	✓
soc05	.58	✓
soc08	.29	✓
soc11	.27	✓
soc14	.53	✓
soc20	.72	✓
soc23	.19	✓
soc29	.34	✓
soc32	.62	✓
soc35	.20	✓
soc39	.48	✓
$\alpha = .77$		

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๗4

ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงและค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่น ๆ ของมาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านการปรากฏกาย (N = 96)

ข้อ	CITC ครั้งที่ 1	ข้อที่ผ่านการคัดเลือก
app03	.55	✓
app06	.35	✓
app09	.41	✓
app12	.38	✓
app15	.64	✓
app18	.39	✓
app21	.68	✓
app24	.48	✓
app27	.33	✓
app30	.47	✓
app33	.49	✓
app36	.60	✓
$\alpha = .82$		

Chi-square = 0.00, $df = 1$, $p = 1.000$; *** $p < .001$.

ภาพที่ ๗1 ผลการวิเคราะห์ความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานของมาตรวัดภาวะการเห็นคุณค่าในตนเอง
($N = 96$)

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบเพื่อคัดเลือกคำสำหรับการทดสอบการเชื่อมโยงโดยนัย

คำชี้แจง

แบบสำรวจฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลสำหรับพัฒนาเครื่องมือในการวิจัยในวิทยานิพนธ์ของ นาย กณิกนันต์ ศรีวัลลภ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากท่านโปรดอ่านคำชี้แจงอย่างละเอียด และตอบแบบสำรวจนี้ด้วยความรู้สึกที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด ผู้วิจัยขอรับรองว่าข้อมูลจากการตอบของท่านจะถือเป็นความลับ และไม่มีผลใด ๆ ต่อตัวท่าน

ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงสำหรับความร่วมมือของท่าน

นายกณิกนันต์ ศรีวัลลภ

(ผู้วิจัย)

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดเติมข้อความหรือเขียนเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน (โปรดตอบให้ครบทุกข้อ)

1. เพศ ชาย หญิง

2. อายุ _____ ปี

3. อาชีพ นักเรียน / นักศึกษา ธุรกิจส่วนตัว

ข้าราชการ พนักงานบริษัทเอกชน

รับจ้าง อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

4. ระดับการศึกษา

มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่า

ปริญญาตรี หรือเทียบเท่า

ปริญญาโท ปริญญาเอก อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

ตอนที่ 2

แบบสำรวจคำที่มีความหมายในการเรียกแทนตนเองและผู้อื่น

ส่วนที่ 1

คำชี้แจง โปรดเขียนคำสรรพนามที่ใช้แทนตนเองในภาษาไทย (ตามที่ท่านนึกได้)

.....

.....

.....

คำชี้แจง โปรดเขียนคำสรรพนามที่ใช้แทนผู้อื่นในภาษาไทย (ตามที่ท่านนึกได้)

.....

.....

.....

ส่วนที่ 2

คำชี้แจง โปรดอ่านและพิจารณาคำสรรพนามแต่ละข้อต่อไปนี้ว่าใช้แทนตนเองหรือแทนผู้อื่นในภาษาไทยได้มากน้อยเพียงใด โดยเขียนวงกลม ○ ล้อมรอบคำตอบในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ข้อ	คำสรรพนาม	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก
1	ฉัน	1	2	3	4	5
2	เขา	1	2	3	4	5
3	คนอื่น	1	2	3	4	5
4	ตัวฉัน	1	2	3	4	5
5	ผู้อื่น	1	2	3	4	5
6	ข้าพเจ้า	1	2	3	4	5

ตอนที่ 3 แบบสำรวจความหมายของคำ

ส่วนที่ 1

คำชี้แจง โปรดอ่านและพิจารณาคำคุณศัพท์ในแต่ละข้อต่อไปนี้ว่า มีความหมายที่แสดงถึงความ

เด่น ความฉลาด หรืออำนาจ มากน้อยเพียงใด โดยเขียนวงกลม ○ ล้อมรอบคำตอบใน

ช่องที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ข้อ	คำคุณศัพท์	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก
1	ทำทนาย	1	2	3	4	5
2	ร่วมมือ	1	2	3	4	5
3	เย็นชา	1	2	3	4	5
4	ซื่อสัตย์	1	2	3	4	5
5	เป็นผู้นำ	1	2	3	4	5
6	ตรงไปตรงมา	1	2	3	4	5
7	ซื่อเกียจ	1	2	3	4	5
8	เชื่อมั่นในตนเอง	1	2	3	4	5
9	เข้าใจผู้อื่น	1	2	3	4	5
10	โดดเดี่ยว	1	2	3	4	5
11	คล่องแคล่ว	1	2	3	4	5
12	ยืนหยัดในตนเอง	1	2	3	4	5
13	ร่วมรู้สึก	1	2	3	4	5
14	ใจดี	1	2	3	4	5
15	ไม่แยแส	1	2	3	4	5
16	อ่อนแอ	1	2	3	4	5
17	กล้าแสดงออก	1	2	3	4	5
18	ยอมตาม	1	2	3	4	5

ข้อ	คำคุณศัพท์	น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก
19	เก่ง	1	2	3	4	5
20	ไร้ประโยชน์	1	2	3	4	5
21	เหวอะเหวอะ	1	2	3	4	5
22	ตระหนง	1	2	3	4	5
23	เข้มแข็ง	1	2	3	4	5
24	เสียดสละ	1	2	3	4	5
25	ไม่น่าไว้ใจ	1	2	3	4	5
26	ครอบงำ	1	2	3	4	5
27	เป็นมิตร	1	2	3	4	5
28	พึ่งพาผู้อื่น	1	2	3	4	5
29	หยาบคาย	1	2	3	4	5
30	คำนึงถึงผู้อื่น	1	2	3	4	5
31	อิสระ	1	2	3	4	5
32	เห็นอกเห็นใจ	1	2	3	4	5
33	ก้าวร้าว	1	2	3	4	5
34	กล้าหาญ	1	2	3	4	5
35	โง่	1	2	3	4	5
36	เฉื่อยชา	1	2	3	4	5
37	รอบรู้	1	2	3	4	5
38	ช่วยเหลือผู้อื่น	1	2	3	4	5
39	มีพลัง	1	2	3	4	5
40	ห่วงใย	1	2	3	4	5
41	ทะเยอทะยาน	1	2	3	4	5
42	ดูแลเอาใจใส่	1	2	3	4	5

ข้อ	คำคุณศัพท์	น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก
43	กระตือรือร้น	1	2	3	4	5
44	เข้ากับผู้อื่นได้	1	2	3	4	5
45	แน่นอน	1	2	3	4	5
46	น่ารังเกียจ	1	2	3	4	5
47	ขาดทักษะ	1	2	3	4	5
48	อบอุ่น	1	2	3	4	5
49	เป็นตัวของตัวเอง	1	2	3	4	5
50	งุ่มง่าม	1	2	3	4	5
51	หลักแหลม	1	2	3	4	5
52	เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	1	2	3	4	5
53	ไม่สำคัญ	1	2	3	4	5
54	เหลวไหล	1	2	3	4	5
55	เมตตากรุณา	1	2	3	4	5
56	เป็นที่รักใคร่	1	2	3	4	5
57	มีน้ำใจ	1	2	3	4	5
58	มุงร้าย	1	2	3	4	5
59	เห็นแก่ตัว	1	2	3	4	5
60	ใจดำ	1	2	3	4	5

โปรดเขียนคำคุณศัพท์ที่แสดงถึงความเด่น ความฉลาด อัจฉริยะ คำอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากคำข้างต้น

.....

.....

ส่วนที่ 2

คำชี้แจง โปรดพิจารณาคำคุณศัพท์ในแต่ละข้อว่า **มีความหมายที่แสดงถึงการอยู่ร่วมกันในสังคม**

ความสัมพันธ์กับคนอื่น หรือคุณธรรม มากน้อยเพียงใด โดยเขียนวงกลม ล้อมรอบ

คำตอบในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ข้อ	คำคุณศัพท์	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก
1	ทำทนาย	1	2	3	4	5
2	ร่วมมือ	1	2	3	4	5
3	เย็นชา	1	2	3	4	5
4	ซื่อสัตย์	1	2	3	4	5
5	เป็นผู้นำ	1	2	3	4	5
6	ตรงไปตรงมา	1	2	3	4	5
7	ซื่อเกียจ	1	2	3	4	5
8	เชื่อมั่นในตนเอง	1	2	3	4	5
9	เข้าใจผู้อื่น	1	2	3	4	5
10	โดดเดี่ยว	1	2	3	4	5
11	คล่องแคล่ว	1	2	3	4	5
12	ยืนหยัดในตนเอง	1	2	3	4	5
13	ร่วมรู้สึก	1	2	3	4	5
14	ใจดี	1	2	3	4	5
15	ไม่แยแส	1	2	3	4	5
16	อ่อนแอ	1	2	3	4	5
17	กล้าแสดงออก	1	2	3	4	5
18	ยอมตาม	1	2	3	4	5
19	เก่ง	1	2	3	4	5

ข้อ	คำคุณศัพท์	น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก
20	ไร้ประโยชน์	1	2	3	4	5
21	เหยาะแหยะ	1	2	3	4	5
22	ทระนง	1	2	3	4	5
23	เข้มแข็ง	1	2	3	4	5
24	เสียดสี	1	2	3	4	5
25	ไม่น่าไว้ใจ	1	2	3	4	5
26	ครอบงำ	1	2	3	4	5
27	เป็นมิตร	1	2	3	4	5
28	ฟังพาผู้อื่น	1	2	3	4	5
29	หยาบคาย	1	2	3	4	5
30	คำนึงถึงผู้อื่น	1	2	3	4	5
31	อิสระ	1	2	3	4	5
32	เห็นอกเห็นใจ	1	2	3	4	5
33	ก้าวร้าว	1	2	3	4	5
34	กล้าหาญ	1	2	3	4	5
35	โง่	1	2	3	4	5
36	เฉื่อยชา	1	2	3	4	5
37	รอบรู้	1	2	3	4	5
38	ช่วยเหลือผู้อื่น	1	2	3	4	5
39	มีพลัง	1	2	3	4	5
40	หวังใย	1	2	3	4	5
41	ทะเยอทะยาน	1	2	3	4	5
42	ดูแลเอาใจใส่	1	2	3	4	5
43	กระตือรือร้น	1	2	3	4	5

ข้อ	คำคุณศัพท์	น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก
44	เข้ากับผู้อื่นได้	1	2	3	4	5
45	แน่วแน่	1	2	3	4	5
46	น่ารังเกียจ	1	2	3	4	5
47	ขาดทักษะ	1	2	3	4	5
48	อบอุ่น	1	2	3	4	5
49	เป็นตัวของตัวเอง	1	2	3	4	5
50	งุ่มง่าม	1	2	3	4	5
51	หลักแหลม	1	2	3	4	5
52	เชื่อเพื่อเพื่อน	1	2	3	4	5
53	ไม่สำคัญ	1	2	3	4	5
54	เหลวไหล	1	2	3	4	5
55	เมตตากรุณา	1	2	3	4	5
56	เป็นที่รักใคร่	1	2	3	4	5
57	มีน้ำใจ	1	2	3	4	5
58	มุงร้าย	1	2	3	4	5
59	เห็นแก่ตัว	1	2	3	4	5
60	ใจดำ	1	2	3	4	5

โปรดเขียนคำคุณศัพท์ที่แสดงถึงการอยู่ร่วมกันในสังคม ความสัมพันธ์กับคนอื่น และคุณธรรมคำอื่น ๆ
นอกเหนือจากคำข้างต้น

.....

ส่วนที่ 3

คำชี้แจง โปรดอ่านและพิจารณาคำคุณศัพท์ในแต่ละข้อว่า **มีความหมายเป็นไปในทิศทางบวกหรือลบมากน้อยเพียงใด** โดยเขียนวงกลม **O** คำตอบในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ข้อ	คำคุณศัพท์	ลบ	ค่อนข้างลบ	ปานกลาง	ค่อนข้างบวก	บวก
1	ทำทนาย	1	2	3	4	5
2	ร่วมมือ	1	2	3	4	5
3	เย็นชา	1	2	3	4	5
4	ซื่อสัตย์	1	2	3	4	5
5	เป็นผู้นำ	1	2	3	4	5
6	ตรงไปตรงมา	1	2	3	4	5
7	ขี้เกียจ	1	2	3	4	5
8	เชื่อมั่นในตนเอง	1	2	3	4	5
9	เข้าใจผู้อื่น	1	2	3	4	5
10	โดดเดี่ยว	1	2	3	4	5
11	คล่องแคล่ว	1	2	3	4	5
12	ยืนหยัดในตนเอง	1	2	3	4	5
13	ร่วมรู้สึก	1	2	3	4	5
14	ใจดี	1	2	3	4	5
15	ไม่แยแส	1	2	3	4	5
16	อ่อนแอ	1	2	3	4	5
17	กล้าแสดงออก	1	2	3	4	5
18	ยอมตาม	1	2	3	4	5
19	เก่ง	1	2	3	4	5

ข้อ	คำคุณศัพท์	ลบ	ค่อนข้าง ลบ	ปานกลาง	ค่อนข้าง บวก	บวก
20	ไร้ประโยชน์	1	2	3	4	5
21	เหยาะเหยอะ	1	2	3	4	5
22	ตระหง	1	2	3	4	5
23	เข้มแข็ง	1	2	3	4	5
24	เสียดสละ	1	2	3	4	5
25	ไม่น่าไว้ใจ	1	2	3	4	5
26	ครอบงำ	1	2	3	4	5
27	เป็นมิตร	1	2	3	4	5
28	ฟังพาผู้อื่น	1	2	3	4	5
29	หยาบคาย	1	2	3	4	5
30	คำนึงถึงผู้อื่น	1	2	3	4	5
31	อิสระ	1	2	3	4	5
32	เห็นอกเห็นใจ	1	2	3	4	5
33	ก้าวร้าว	1	2	3	4	5
34	กล้าหาญ	1	2	3	4	5
35	โง่	1	2	3	4	5
36	เฉื่อยชา	1	2	3	4	5
37	รอบรู้	1	2	3	4	5
38	ช่วยเหลือผู้อื่น	1	2	3	4	5
39	มีพลัง	1	2	3	4	5
40	ห่วยใย	1	2	3	4	5
41	ทะเยอทะยาน	1	2	3	4	5
42	ดูแลเอาใจใส่	1	2	3	4	5
43	กระตือรือร้น	1	2	3	4	5

ข้อ	คำคุณศัพท์	ลบ	ค่อนข้างลบ	ปานกลาง	ค่อนข้างบวก	บวก
44	เข้ากับผู้อื่นได้	1	2	3	4	5
45	แน่นอน	1	2	3	4	5
46	น่ารังเกียจ	1	2	3	4	5
47	ขาดทักษะ	1	2	3	4	5
48	อบอุ่น	1	2	3	4	5
49	เป็นตัวของตัวเอง	1	2	3	4	5
50	งุ่มง่าม	1	2	3	4	5
51	หลักแหลม	1	2	3	4	5
52	เชื่อเพื่อเพื่อน	1	2	3	4	5
53	ไม่สำคัญ	1	2	3	4	5
54	เหลวไหล	1	2	3	4	5
55	เมตตากรุณา	1	2	3	4	5
56	เป็นที่รักใคร่	1	2	3	4	5
57	มีน้ำใจ	1	2	3	4	5
58	มุงร้าย	1	2	3	4	5
59	เห็นแก่ตัว	1	2	3	4	5
60	ใจดำ	1	2	3	4	5

ตารางที่ ค1

ผลการวิเคราะห์ค่าที่แสดงคุณลักษณะ 60 คำ

คำที่แสดง คุณลักษณะ	ทิศทาง	การวิเคราะห์ค่าที่แสดงคุณลักษณะ				t	p (สอง หาง)	ค่าที่ นำไปใช้
		มิติเน้นตนเอง		มิติเน้นความสัมพันธ์				
		M	SD	M	SD			
1. ทำทนาย	+	3.48	0.89	2.13	0.92	5.57	.000***	✓
2. ร่วมมือ	+	2.74	1.09	4.68	0.65	-7.50	.000***	✓
3. เย็นชา	-	2.45	1.26	3.61	1.28	-3.44	.002**	✓
4. ซื่อสัตย์	+	3.26	1.24	4.35	0.88	-4.37	.000***	✓
5. เป็นผู้นำ	+	4.61	0.56	3.52	1.39	4.04	.000***	✓
6. ตรงไปตรงมา	+	3.65	1.02	3.26	1.15	1.51	.142	-
7. ซี้เกียจ	-	2.65	1.50	2.03	1.17	1.96	.060	-
8. เชื่อมั่นในตนเอง	+	4.35	0.80	2.71	1.10	6.89	.000***	✓
9. เข้าใจผู้อื่น	+	3.10	1.17	4.55	0.57	-5.55	.000***	✓
10. โดดเดี่ยว	-	2.55	1.18	3.32	1.47	-2.26	.031*	✓
11. คล่องแคล่ว	+	3.90	0.91	2.42	1.09	5.42	.000***	✓
12. ยืนหยัดในตนเอง	+	4.03	0.98	2.84	1.24	4.15	.000***	✓
13. ร่วมรู้สึก	+	2.45	1.15	4.45	0.68	-9.64	.000***	✓
14. ใจดี	+	2.58	1.18	4.35	0.99	-5.85	.000***	✓
15. ไม่แยแส	-	2.61	1.17	3.39	1.50	-1.95	.061	-
16. ข่อนแอ	-	3.03	1.56	2.03	1.11	3.55	.001***	✓
17. กล้าแสดงออก	+	4.39	0.80	2.87	1.43	4.99	.000***	✓
18. ยอมตาม	-	2.84	1.37	3.71	1.13	-2.78	.009**	✓
19. เก่ง	+	4.65	0.61	2.52	1.29	8.28	.000***	✓
20. ไร้ประโยชน์	-	2.68	1.42	2.32	1.35	1.15	.261	-
21. เหยาะเหยยะ	-	2.77	1.50	1.87	0.81	3.15	.004**	✓

ตารางที่ ค1 (ต่อ)

ค่าที่แสดง คุณลักษณะ	ทิศ ทาง	การวิเคราะห์ค่าที่แสดงคุณลักษณะ				t	p (สอง หาง)	ค่าที่ นำไปใช้
		มิติเน้นตนเอง		มิติเน้นความสัมพันธ์				
		M	SD	M	SD			
22. ทระนง	-	3.77	0.99	2.45	1.12	5.45	.000***	✓
23. เข้มแข็ง	+	4.03	0.91	2.65	1.25	4.94	.000***	✓
24. เสียสละ	+	3.26	1.34	4.65	0.49	-6.15	.000***	✓
25. ไม่น่าไว้วางใจ	-	2.58	1.26	3.45	1.59	-2.49	.018*	✓
26. ครอบงำ	-	3.77	0.88	2.81	1.47	3.06	.005**	✓
27. เป็นมิตร	+	3.03	1.20	4.87	0.34	-8.25	.000***	✓
28. ฟังพาผู้อื่น	-	2.61	1.05	4.16	1.00	-6.11	.000***	✓
29. หยาบคาย	-	2.58	1.34	2.68	1.30	-0.34	.735	-
30. คำนึงถึงผู้อื่น	+	2.74	1.09	4.65	1.55	-8.49	.000***	✓
31. อิศระ	+	3.10	1.17	2.90	1.27	0.83	.414	-
32. เห็นอกเห็นใจ	+	2.87	1.06	4.45	0.81	-6.99	.000***	✓
33. ก้าวร้าว	-	3.32	1.08	2.58	1.23	2.56	.016*	✓
34. กล้าหาญ	+	4.19	0.91	2.90	1.35	4.44	.000***	✓
35. โง่	-	3.84	1.41	1.71	0.97	6.51	.000***	✓
36. เฉื่อยชา	-	2.74	1.37	1.90	0.91	3.30	.003**	✓
37. รอบรู้	+	4.42	0.62	2.29	1.19	9.63	.000***	✓
38. ช่วยเหลือผู้อื่น	+	2.97	1.25	4.65	0.61	-6.36	.000***	✓
39. มีพลัง	+	4.06	1.12	2.87	1.12	4.10	.000***	✓
40. หัวงโย	+	3.00	1.07	4.52	0.81	-6.69	.000***	✓
41. ทะเยอทะยาน	-	4.19	0.65	2.10	1.04	10.02	.000***	✓
42. ดูแลเอาใจใส่	+	2.94	1.18	4.58	0.50	-7.16	.000***	✓
43. กระตือรือร้น	+	4.13	0.89	2.71	1.19	5.81	.000***	✓

ตารางที่ ค1 (ต่อ)

คำที่แสดง คุณลักษณะ	ทิศ ทาง	การวิเคราะห์ค่าที่แสดงคุณลักษณะ				t	p (สอง หาง)	คำที่ นำไปใช้
		มิติเน้นตนเอง		มิติเน้นความสัมพันธ์				
		M	SD	M	SD			
44. เข้ากับผู้อื่นได้	+	3.23	1.26	4.81	0.75	-6.59	.000***	✓
45. แน่วแน่	+	4.03	0.98	2.52	1.12	5.98	.000***	✓
46. น่ารังเกียจ	-	2.45	1.26	2.90	1.51	-1.52	.138	-
47. ขาดทักษะ	-	3.19	1.45	1.97	0.98	3.61	.001***	✓
48. อบอุน	+	2.55	1.18	4.13	0.96	-4.98	.000***	✓
49. เป็นตัวของตัวเอง	+	3.97	1.02	2.90	1.14	4.51	.000***	✓
50. งุ่มง่าม	-	2.74	1.13	1.81	0.79	3.89	.001***	✓
51. หลีกแหลม	+	4.29	0.94	2.39	1.28	6.90	.000***	✓
52. เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	+	2.87	1.26	4.61	0.62	-6.98	.000***	✓
53. ไม่สำคัญ	-	2.48	1.06	2.32	1.14	0.68	.501	-
54. เหลาะเหละ	-	2.68	1.08	1.71	0.82	4.40	.000***	✓
55. เมตตากรุณา	+	2.65	1.05	4.42	0.67	-7.14	.000***	✓
56. เป็นที่รักใคร่	+	3.06	1.12	4.71	0.53	-7.16	.000***	✓
57. มีน้ำใจ	+	3.00	1.29	4.61	0.67	-6.08	.000***	✓
58. มุ่งร้าย	-	2.39	1.20	3.19	1.45	-2.18	.037*	✓
59. เห็นแก่ตัว	-	3.06	1.48	3.68	1.47	-1.60	.121	-
60. ใจดำ	-	2.77	1.36	3.48	1.48	-1.81	.080	-

หมายเหตุ: *p < .05, สองหาง. **p < .01, สองหาง. ***p < .001, สองหาง.

ตารางที่ ค2

ผลการคัดเลือกค่าแสดงคุณลักษณะที่สะท้อนมิติเน้นตนเอง ทางบวก 6 ค่า และทางลบ 6 ค่า

ค่าที่แสดงคุณลักษณะ	ทิศทาง	M	SD	ค่าที่นำไปใช้
1. เก่ง	+	4.68	0.48	✓
2. เป็นผู้นำ	+	4.55	0.51	✓
3. กล้าหาญ	+	4.52	0.63	✓
4. รอบรู้	+	4.45	0.57	✓
5. กระตือรือร้น	+	4.39	0.56	✓
6. หลีกแหลม	+	4.35	0.55	✓
7. เข้มแข็ง	+	4.32	0.60	-
8. มีพลัง	+	4.26	0.63	-
9. คล่องแคล่ว	+	4.19	0.48	-
10. เป็นตัวของตัวเอง	+	4.16	0.64	-
11. กล้าแสดงออก	+	4.16	0.58	-
12. เชื่อมั่นในตนเอง	+	4.13	0.67	-
13. ยืนหยัดในตนเอง	+	4.13	0.67	-
14. แน่วแน่	+	4.00	0.78	-
15. ทำทนาย	+	3.61	1.02	-
16. ทะเยอทะยาน	+	3.23	0.92	-
17. ทระนง	-	2.68	1.14	-
18. ครอบงำ	-	1.90	0.91	✓
19. อ่อนแอ	-	1.81	0.70	-
20. เหลาะแหละ	-	1.74	0.68	-
21. งุ่มง่าม	-	1.71	0.64	✓
22. เฉื่อยชา	-	1.68	0.48	✓
23. ขาดทักษะ	-	1.61	0.56	-

ตารางที่ ค2 (ต่อ)

ค่าที่แสดงคุณลักษณะ	ทิศทาง	<i>M</i>	<i>SD</i>	ค่าที่น่าไปใช้
24. ก้าวร้าว	-	1.45	0.68	✓
25. เหยาะเหยยะ	-	1.45	0.57	✓
26. โง่	-	1.32	0.54	✓

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ค3

ผลการคัดเลือกค่าแสดงคุณลักษณะที่สะท้อนมิติเน้นความสัมพันธ์ ทางบวก 6 คำ และทางลบ 6 คำ

คำที่แสดงคุณลักษณะ	ทิศทาง	M	SD	คำที่นำไปใช้
1. ใจดี	+	4.87	0.34	✓
2. มีน้ำใจ	+	4.84	0.37	✓
3. ซื่อสัตย์	+	4.84	0.45	✓
4. เข้าใจผู้อื่น	+	4.74	0.45	✓
5. ช่วยเหลือผู้อื่น	+	4.74	0.45	-
6. เข้ากับผู้อื่นได้	+	4.71	0.53	-
7. ร่วมมือ	+	4.68	0.48	✓
8. เชื่อเพื่อเชื่อแม่	+	4.68	0.65	-
9. ห่วงใย	+	4.68	0.48	✓
10. เมตตากรุณา	+	4.65	0.49	-
11. เป็นมิตร	+	4.61	0.56	-
12. เสียสละ	+	4.61	0.50	-
13. เห็นอกเห็นใจ	+	4.58	0.56	-
14. เป็นที่รักใคร่	+	4.58	0.62	-
15. ออบอุน	+	4.48	0.57	-
16. ดูแลเอาใจใส่	+	4.42	0.50	-
17. คำนึงถึงผู้อื่น	+	4.35	0.55	-
18. ร่วมรู้สึก	+	4.03	0.84	-
19. ฟังพาผู้อื่น	-	2.58	0.92	✓
20. ยอมตาม	-	2.52	0.85	✓
21. โดดเดี่ยว	-	1.94	0.73	✓
22. เย็นชา	-	1.87	0.56	✓
23. ไม่น่าไว้ใจ	-	1.52	0.81	✓

ตารางที่ ค3 (ต่อ)

ค่าที่แสดงคุณลักษณะ	ทิศทาง	M	SD	ค่าที่น่าไปใช้
24. มุ่งร้าย	-	1.16	0.37	✓

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

มาตรฐานการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และมาตรฐานการถูกกีดกันทางสังคม

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนิสิต.....
 เพศ () หญิง () ชาย อายุ.....ปี คณะ.....สาขาวิชา.....
 ชั้นปีที่ () 1 () 2 () 3 () 4 หรือสูงกว่า วันที่.....

หลังจากที่ท่านได้ร่วมอภิปรายกับเพื่อนในกลุ่ม ในตอนต่อไปขอความกรุณาช่วยระบุว่าในแต่ละข้อความถูกต้องหรือตรงตามความรู้สึกมากน้อยเพียงใดโดยทำเครื่องหมายวงกลม O ลงในช่องว่าง โปรดตอบคำถามทั้งหมดตามความรู้สึกที่แท้จริงของท่านและประเมินข้อความต่อไปนี้ด้วยความระมัดระวังและตั้งใจ

1. ท่านคิดว่ากลุ่มรู้สึกชอบหรือยอมรับท่านมากน้อยเพียงใด

	ไม่ตรงอย่าง ยิ่ง	ค่อนข้างไม่ ตรง	ตรงและไม่ ตรงพอ ๆ กัน	ค่อนข้างตรง	ตรงอย่างยิ่ง
1. ท่านคิดว่ากลุ่มชอบท่านมาก	1	2	3	4	5
2. ท่านคิดว่ากลุ่มมีความ ประทับใจในตัวท่านมาก	1	2	3	4	5
3. ท่านคิดว่ากลุ่มน่าจะชอบท่าน โดยทันที	1	2	3	4	5
4. ท่านคิดว่ากลุ่มน่าจะชอบท่าน หลังจากที่ได้รู้จักท่าน	1	2	3	4	5
5. กลุ่มจะชอบท่านมากหลังจาก พบกันแล้ว 4 ครั้ง	1	2	3	4	5

2. ท่านคิดว่ากลุ่มมองว่าท่านมีลักษณะต่าง ๆ 6 ลักษณะดังต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

	ไม่ตรงอย่างยิ่ง	ค่อนข้างไม่ตรง	ตรงและไม่ตรงพอ ๆ กัน	ค่อนข้างตรง	ตรงอย่างยิ่ง
1. ใจดี	1	2	3	4	5
2. อบอุน	1	2	3	4	5
3. มีทักษะทางสังคม	1	2	3	4	5
4. เห็นอกเห็นใจ	1	2	3	4	5
5. นำพุดคุย	1	2	3	4	5
6. นำตื่นเต้น	1	2	3	4	5

3. ท่านไม่ต้องการให้สมาชิกต่อไปนี้อยู่ในกลุ่มของท่าน

	ไม่ตรงอย่างยิ่ง	ค่อนข้างไม่ตรง	ตรงและไม่ตรงพอ ๆ กัน	ค่อนข้างตรง	ตรงอย่างยิ่ง
สมาชิกคนที่ 1	1	2	3	4	5
สมาชิกคนที่ 2	1	2	3	4	5
สมาชิกคนที่ 3	1	2	3	4	5
สมาชิกคนที่ 4	1	2	3	4	5

4. ท่านยินดีที่จะทำงานร่วมกับสมาชิกท่านนี้ต่อไป

	ไม่ตรงอย่างยิ่ง	ค่อนข้างไม่ตรง	ตรงและไม่ตรงพอ ๆ กัน	ค่อนข้างตรง	ตรงอย่างยิ่ง
สมาชิกคนที่ 1	1	2	3	4	5
สมาชิกคนที่ 2	1	2	3	4	5
สมาชิกคนที่ 3	1	2	3	4	5
สมาชิกคนที่ 4	1	2	3	4	5

5. ท่านไม่แน่ใจว่าสมาชิกท่านนี้จะอยู่ในกลุ่มของท่านหรือไม่

	ไม่ตรงอย่างยิ่ง	ค่อนข้างไม่ตรง	ตรงและไม่ตรงพอๆกัน	ค่อนข้างตรง	ตรงอย่างยิ่ง
สมาชิกคนที่ 1	1	2	3	4	5
สมาชิกคนที่ 2	1	2	3	4	5
สมาชิกคนที่ 3	1	2	3	4	5
สมาชิกคนที่ 4	1	2	3	4	5

6. โดยภาพรวมแล้วท่านไม่ต้องการทำงานร่วมกับสมาชิกคนใดมากที่สุด

ก. สมาชิกคนที่ 1 ข. สมาชิกคนที่ 2 ค. สมาชิกคนที่ 3 ง. สมาชิกคนที่ 4

7. โดยภาพรวมแล้วท่านคิดว่าสมาชิกคนใดที่ฟังไม่ได้ที่สุดเมื่อเกิดปัญหา

ก. สมาชิกคนที่ 1 ข. สมาชิกคนที่ 2 ค. สมาชิกคนที่ 3 ง. สมาชิกคนที่ 4

8. โดยภาพรวมแล้วท่านต้องการให้สมาชิกท่านใดออกจากกลุ่ม

ก. สมาชิกคนที่ 1 ข. สมาชิกคนที่ 2 ค. สมาชิกคนที่ 3 ง. สมาชิกคนที่ 4

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของมาตรวัดการถูกกีดกันทางสังคม จากการศึกษาในห้อง

ตารางที่ จ1

ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงและค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่น ๆ ของมาตรวัดการถูกกีดกันทางสังคม (N = 48)

ข้อ	CITC ครั้งที่ 1
SocE1 (ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ข้อที่ 1)	.67
SocE2 (ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ข้อที่ 2)	.63
SocE3 (ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ข้อที่ 3)	.46
SocE4 (ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล ข้อที่ 1)	.61
SocE5 (ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล ข้อที่ 2)	.57
SocE6 (ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล ข้อที่ 3)	.73
	$\alpha = .82$

ตารางที่ ๑2

ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงและค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่น ๆ ของมาตรวัดการถูกกีดกันทางสังคม เฉพาะผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ (N = 48)

ข้อ	CITC ครั้งที่ 1
SocE1 (ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ข้อที่ 1)	.67
SocE2 (ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ข้อที่ 2)	.56
SocE3 (ผลรวมโดยเฉลี่ยจากการประเมินการไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกคนอื่น ๆ ข้อที่ 3)	.42
	$\alpha = .72$

ตารางที่ ๑3

ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงและค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่น ๆ ของมาตรวัดการถูกกีดกันทางสังคม เฉพาะผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล (N = 48)

ข้อ	CITC ครั้งที่ 1
SocE4 (ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล ข้อที่ 1)	.68
SocE5 (ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล ข้อที่ 2)	.63
SocE6 (ผลรวมจากการถูกเลือกออกจากกลุ่มของบุคคล ข้อที่ 3)	.78
	$\alpha = .83$

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างมาตรฐานวัดบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ลงบนตัวเลขในช่องคำตอบของกระดาษคำตอบ ให้ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุดเพียง 1 ตัวเลือก (โปรดตอบให้ครบทุกข้อ)

ความหมายของหมายเลขคำตอบ

1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 2 = ค่อนข้างไม่เห็นด้วย

3 = เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน 4 = ค่อนข้างเห็นด้วย 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อที่	ข้อความ
1	ฉันชอบให้คนอื่นมาอยู่ใต้อำนาจของฉัน
2	ฉันเชื่อว่าฉันมีความสามารถมากกว่าคนอื่น ๆ ในสังคม
3	ฉันมองว่าตนเองมีอิทธิพลต่อผู้อื่น
4	ฉันแก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากใคร
5	ฉันมีความรู้ความเชี่ยวชาญมากกว่าคนส่วนใหญ่ที่ฉันรู้จัก
6	ฉันสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาใคร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ช

งานในการเหนี่ยวนำความใกล้ชิดทางสัมพันธภาพ (The Relationship Closeness Induction Task)

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนิสิต.....หมายเลข.....

คำอธิบาย: ท่านและสมาชิกในกลุ่มจะได้รับชุดคำถามเดียวกัน ขอให้ท่านและสมาชิกภายในกลุ่มสลับกันถามและตอบอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด โดยท่านสามารถเลือกที่จะถามคำถามใดก็ได้ในชุดคำถามนี้กับสมาชิกคนใดก็ได้ (สามารถถามคำถามเดิมกับสมาชิกท่านอื่นได้) ขอให้ท่านเขียนหมายเลขของสมาชิกที่ท่านถามหน้าข้อความด้วย ในการสนทนาด้วยคำถามชุดนี้ มีเวลา 2 นาที

ชุดคำถามที่ 1

ถาม หมายเลข	ถาม หมายเลข	ถาม หมายเลข	รายการคำถาม
			1. คุณชื่ออะไร?
			2. อายุเท่าไร?
			3. เป็นคนจังหวัดอะไร?
			4. เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยปีใด?
			5. อยากเรียนสาขาวิชาใด? ทำไม?
			6. ทำไมเลือกเรียนที่นี่?
			7. ชอบวิชาอะไรบ้าง? เพราะอะไร?

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนิสิต.....หมายเลข.....

คำอธิบาย: ท่านและสมาชิกในกลุ่มจะได้รับชุดคำถามเดียวกัน ขอให้ท่านและสมาชิกภายในกลุ่มสลับกันถามและตอบอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด โดยท่านสามารถเลือกที่จะถามคำถามใดก็ได้ในชุดคำถามนี้กับสมาชิกคนใดก็ได้ (สามารถถามคำถามเดิมกับสมาชิกท่านอื่นได้) ขอให้ท่านเขียนหมายเลขของสมาชิกที่ท่านถามหน้าข้อคำถามด้วย ในการสนทนาด้วยคำถามชุดนี้ มีเวลา 6 นาที

ชุดคำถามที่ 2

ถาม หมายเลข	ถาม หมายเลข	ถาม หมายเลข	รายการคำถาม
			1. งานอดิเรกคืออะไร?
			2. อยากทำอะไรเมื่อเรียนจบจากจุฬาฯ?
			3. สไตล์ชีวิตที่สมบูรณ์แบบสำหรับคุณเป็นอย่างไร?
			4. มีอะไรใหม่ที่คุณอยากทำมาก ๆ แต่คงไม่ได้ทำ?
			5. หากคุณสามารถไปเที่ยวที่ไหนก็ได้ในโลกนี้ คุณอยากไปไหน? ทำไม?
			6. ตั้งแต่เรียนที่จุฬาฯ เหตุการณ์แปลก ๆ ที่เกิดขึ้นกับคุณคือเรื่องอะไร ระบุมา 1 เหตุการณ์?
			7. ตั้งแต่เข้าจุฬาฯมา เรื่องที่น่าอายที่เกิดขึ้นกับคุณคือเรื่องใด ระบุมา 1 เหตุการณ์?
			8. สิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตที่ทำให้คุณเครียดจัดคืออะไร ระบุมา 1 เรื่อง?
			9. ถ้าย้อนเวลากลับไปตอนเรียนมัธยมปลายได้ คุณอยากเปลี่ยนแปลงอะไรที่เกิดขึ้นกับคุณ?
			10. ถ้าให้เปลี่ยนอะไรก็ได้เกี่ยวกับตัวเอง 1 อย่าง จะเปลี่ยนอะไร?
			11. คุณเป็นคนติดกรอบครวัใหม่ (เช่น เลือกทำกิจกรรมกับครอบครัวมากกว่ากับคนอื่น)
			12. คุณอยากเลิกนิสัยส่วนตัวใหม่ ระบุมา 1 เรื่อง?

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนิสิต.....หมายเลข.....

คำอภิปราย: ท่านและสมาชิกในกลุ่มจะได้รับชุดคำถามเดียวกัน ขอให้ท่านและสมาชิกภายในกลุ่มสลับกันถามและตอบอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด โดยท่านสามารถเลือกที่จะถามคำถามใดก็ได้ในชุดคำถามนี้กับสมาชิกคนใดก็ได้ (สามารถถามคำถามเดิมกับสมาชิกท่านอื่นได้) ขอให้ท่านเขียนหมายเลขของสมาชิกที่ท่านถามหน้าข้อคำถามด้วย ในการสนทนาด้วยคำถามชุดนี้ มีเวลา 10 นาที

ชุดคำถามที่ 3

ถาม หมายเลข	ถาม หมายเลข	ถาม หมายเลข	รายการคำถาม
			1. ถ้าขอพรได้สักข้อ อยากขออะไร?
			2. เป็นคนเข้ากับคนอื่นยากไหม? ทำไม?
			3. โปรดเล่าถึงเหตุการณ์ครั้งสุดท้ายที่รู้สึกเหงา?
			4. โปรดบรรยายความรู้สึกที่มีต่อเพื่อนสนิท?
			5. ชีวิตนี้กลัวอะไรที่สุด?
			6. ตอนเด็ก ๆ กลัวอะไรที่สุด?
			7. เรื่องวัยเด็กที่มีความสุขที่สุดคืออะไร?
			8. เรื่องอะไรเกี่ยวกับคุณที่คนส่วนใหญ่จะแปลกใจ?
			9. ความสำเร็จที่ทำให้คุณภาคภูมิใจล่าสุดคืออะไร?
			10. ช่วยบอกสักเรื่องหนึ่งที่คนที่รู้จักคุณส่วนใหญ่ไม่รู้เกี่ยวกับตัวคุณ?

ภาคผนวก ข

ผลการวิเคราะห์โมเดลสมมติฐานการวิจัย

DATE: 11/25/2010
TIME: 17:57

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. J"reskog & Dag S"rbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100
Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2005

Use of this program is subject to the terms specified in the
Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 1\Model
1.LPJ:

```

TI Research Model
DA NI=10 NO=0 MA=CM
RA FI='C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 1\Model 1.psf'
MO NX=6 NY=4 NK=2 NE=2 BE=FU GA=FI PS=SY TE=SY TD=SY
LE
PSE SE
LK
SSE ISE
FR LY(1,1) LY(2,1) LY(3,2) LY(4,2)
FR LX(1,1) LX(2,1) LX(3,1) LX(4,2) LX(5,2) LX(6,2)
FR BE(2,1)
FR GA(1,1) GA(1,2) GA(2,1) GA(2,2)
FR TE(3,1) TE(3,2) TD(5,2) TH(2,2) TH(4,2)
FI TE(3,3)
VA 0.118 TE(3,3)
FR
PD
OU SS SC SE TV RS EF MI ND=3

TI Research Model

```


Number of Input Variables 10
 Number of Y - Variables 4
 Number of X - Variables 6
 Number of ETA - Variables 2
 Number of KSI - Variables 2
 Number of Observations 412

TI Research Model

Covariance Matrix

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PSE1	0.257					
PSE2	0.160	0.290				
SocEF	0.038	0.034	0.249			
SocES	0.013	0.030	0.237	3.718		
perform	-0.094	-0.105	-0.001	0.003	0.266	
social	-0.089	-0.095	-0.007	0.051	0.221	0.388
appear	-0.111	-0.125	-0.012	-0.035	0.177	0.226
D_biep.1	0.005	-0.012	0.007	0.003	-0.001	-0.007
D_biep.2	-0.009	-0.005	-0.008	0.043	0.003	0.004
D_biep.3	0.010	0.011	0.007	0.001	-0.009	-0.017

Covariance Matrix

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----
appear	0.296			
D_biep.1	-0.010	0.097		
D_biep.2	-0.001	0.036	0.114	
D_biep.3	-0.017	0.028	0.038	0.098

TI Research Model

Parameter Specifications

LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0	0
PSE2	1	0
SocEF	0	0
SocES	0	2

LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	3	0
social	4	0
appear	5	0
D_biep.1	0	6
D_biep.2	0	7
D_biep.3	0	8

BETA		PSE	SE
	-----	-----	-----
PSE	0	0	
SE	9	0	

GAMMA		SSE	ISE
	-----	-----	-----
PSE	10	11	
SE	12	13	

PHI		SSE	ISE
	-----	-----	-----
SSE	0		
ISE	14	0	

PSI		PSE	SE
	-----	-----	-----
	15	16	

THETA-EPS				
	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	17			
PSE2	0	18		
SocEF	19	20	0	
SocES	0	0	0	21

THETA-DELTA-EPS				
	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	0	0	0	0
social	0	23	0	0
appear	0	0	0	0
D_biep.1	0	26	0	0
D_biep.2	0	0	0	0
D_biep.3	0	0	0	0

THETA-DELTA						
	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	22					
social	0	24				
appear	0	0	25			
D_biep.1	0	0	0	27		
D_biep.2	0	28	0	0	29	
D_biep.3	0	0	0	0	0	30

TI Research Model

Number of Iterations = 13

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-Y		
	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.358	- -
PSE2	0.433 (0.049) 8.863	- -
SocEF	- -	0.362
SocES	- -	0.654 (0.133) 4.903
LAMBDA-X		
	SSE	ISE
	-----	-----
perform	0.418 (0.022) 18.654	- -
social	0.516 (0.027) 19.112	- -
appear	0.437 (0.024) 18.412	- -
D_biep.1	- -	0.165 (0.020) 8.245
D_biep.2	- -	0.217 (0.024) 9.160
D_biep.3	- -	0.176 (0.021) 8.540
BETA		
	PSE	SE
	-----	-----

PSE	- -	- -
SE	0.107 (0.230) 0.463	- -

GAMMA

	SSE	ISE
PSE	-0.596 (0.072) -8.299	-0.015 (0.067) -0.221
SE	0.033 (0.158) 0.211	0.027 (0.084) 0.318

Covariance Matrix of ETA and KSI

	PSE	SE	SSE	ISE
PSE	1.000			
SE	0.087	1.000		
SSE	-0.595	-0.032	1.000	
ISE	0.029	0.027	-0.073	1.000

PHI

	SSE	ISE
SSE	1.000	
ISE	-0.073 (0.069) -1.064	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	PSE	SE
	0.646 (0.108) 5.958	0.991 (0.133) 7.429

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

	PSE	SE
	0.354	0.009

Squared Multiple Correlations for Reduced Form

PSE	SE
0.354	0.002

Reduced Form

	SSE	ISE
PSE	-0.596 (0.072) -8.299	-0.015 (0.067) -0.221
SE	-0.030 (0.072) -0.419	0.025 (0.085) 0.297

THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
PSE1	0.129 (0.016) 8.265			
PSE2	- -	0.099 (0.020) 4.844		
SocEF	0.027 (0.020) 1.322	0.021 (0.023) 0.890	0.118	
SocES	- -	- -	- -	3.290 (0.256) 12.841

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

PSE1	PSE2	SocEF	SocES
0.499	0.655	0.526	0.115

THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	- -	- -	- -	- -
social	- -	0.029 (0.009) 3.117	- -	- -
appear	- -	- -	- -	- -

D_biep.1	--	-0.016 (0.006) -2.655	--	--
D_biep.2	--	--	--	--
D_biep.3	--	--	--	--

THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
perform	0.091 (0.009) 9.768					
social	--	0.120 (0.014) 8.702				
appear	--	--	0.106 (0.011) 10.047			
D_biep.1	--	--	--	0.070 (0.007) 10.382		
D_biep.2	--	0.005 (0.006) 0.807	--	--	0.067 (0.009) 7.185	
D_biep.3	--	--	--	--	--	0.067 (0.007) 9.480

Squared Multiple Correlations for X - Variables

perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
0.657	0.689	0.644	0.279	0.414	0.317

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 25

Minimum Fit Function Chi-Square = 36.574 (P = 0.0633)

Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 35.836 (P = 0.0741)

Estimated Non-centrality Parameter (NCP) = 10.836

90 Percent Confidence Interval for NCP = (0.0 ; 30.844)

Minimum Fit Function Value = 0.0890

Population Discrepancy Function Value (F0) = 0.0264

90 Percent Confidence Interval for F0 = (0.0 ; 0.0750)

Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) = 0.0325
 90 Percent Confidence Interval for RMSEA = (0.0 ; 0.0548)
 P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05) = 0.894

Expected Cross-Validation Index (ECVI) = 0.233
 90 Percent Confidence Interval for ECVI = (0.207 ; 0.282)
 ECVI for Saturated Model = 0.268
 ECVI for Independence Model = 2.976

Chi-Square for Independence Model with 45 Degrees of Freedom = 1203.228

Independence AIC = 1223.228
 Model AIC = 95.836
 Saturated AIC = 110.000
 Independence CAIC = 1273.438
 Model CAIC = 246.467
 Saturated CAIC = 386.156

Normed Fit Index (NFI) = 0.970
 Non-Normed Fit Index (NNFI) = 0.982
 Parsimony Normed Fit Index (PNFI) = 0.539
 Comparative Fit Index (CFI) = 0.990
 Incremental Fit Index (IFI) = 0.990
 Relative Fit Index (RFI) = 0.945

Critical N (CN) = 498.985

Root Mean Square Residual (RMR) = 0.0124
 Standardized RMR = 0.0309
 Goodness of Fit Index (GFI) = 0.983
 Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) = 0.962
 Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) = 0.447

TI Research Model

Fitted Covariance Matrix

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE1	0.257					
PSE2	0.155	0.287				
SocEF	0.038	0.035	0.249			
SocES	0.020	0.025	0.237	3.718		
perform	-0.089	-0.108	-0.005	-0.009	0.266	
social	-0.110	-0.105	-0.006	-0.011	0.216	0.387
appear	-0.093	-0.113	-0.005	-0.009	0.182	0.226
D_biep.1	0.002	-0.014	0.002	0.003	-0.005	-0.006
D_biep.2	0.002	0.003	0.002	0.004	-0.007	-0.003
D_biep.3	0.002	0.002	0.002	0.003	-0.005	-0.007

Fitted Covariance Matrix

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	0.296			
D_biep.1	-0.005	0.097		
D_biep.2	-0.007	0.036	0.114	

D_biep.3 -0.006 0.029 0.038 0.098

Fitted Residuals

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PSE1	0.000					
PSE2	0.004	0.004				
SocEF	0.000	-0.001	0.000			
SocES	-0.008	0.006	0.000	0.000		
perform	-0.005	0.002	0.003	0.012	0.000	
social	0.021	0.009	-0.001	0.062	0.006	0.001
appear	-0.017	-0.012	-0.007	-0.026	-0.005	0.000
D_biep.1	0.003	0.002	0.005	0.000	0.004	-0.001
D_biep.2	-0.011	-0.008	-0.010	0.039	0.009	0.007
D_biep.3	0.009	0.009	0.005	-0.002	-0.004	-0.011

Fitted Residuals

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----
appear	0.000			
D_biep.1	-0.004	0.000		
D_biep.2	0.006	0.000	0.000	
D_biep.3	-0.011	-0.001	0.000	0.000

Summary Statistics for Fitted Residuals

Smallest Fitted Residual = -0.026
 Median Fitted Residual = 0.000
 Largest Fitted Residual = 0.062

Stemleaf Plot

```

- 2|6
- 1|721110
- 0|88755442111100000000000000
0|122334445566679999
1|2
2|1
3|9
4|
5|
6|2

```

Standardized Residuals

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PSE1	0.387					
PSE2	2.251	1.737				
SocEF	0.140	-0.206	-0.027			
SocES	-0.245	0.214	-0.080	- -		
perform	-0.951	0.487	0.521	0.261	- -	
social	3.501	2.855	-0.138	1.152	3.047	1.668
appear	-2.939	-2.233	-0.929	-0.554	-3.736	0.015
D_biep.1	0.499	0.623	0.852	-0.009	0.635	-0.100
D_biep.2	-1.839	-1.414	-2.102	1.301	1.571	1.452

D_biep.3 1.370 1.424 0.999 -0.079 -0.656 -1.476

Standardized Residuals

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	- -			
D_biep.1	-0.641	-0.286		
D_biep.2	0.901	0.537	-0.435	
D_biep.3	-1.704	-1.234	-0.186	- -

Summary Statistics for Standardized Residuals

Smallest Standardized Residual = -3.736
 Median Standardized Residual = 0.000
 Largest Standardized Residual = 3.501

Stemleaf Plot

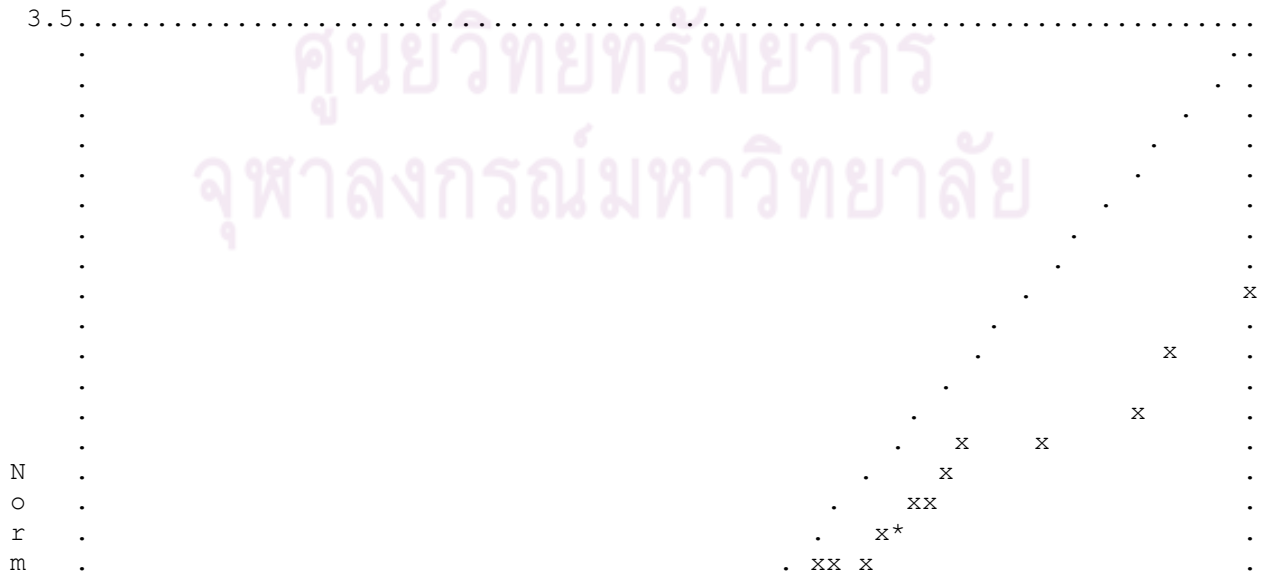
```

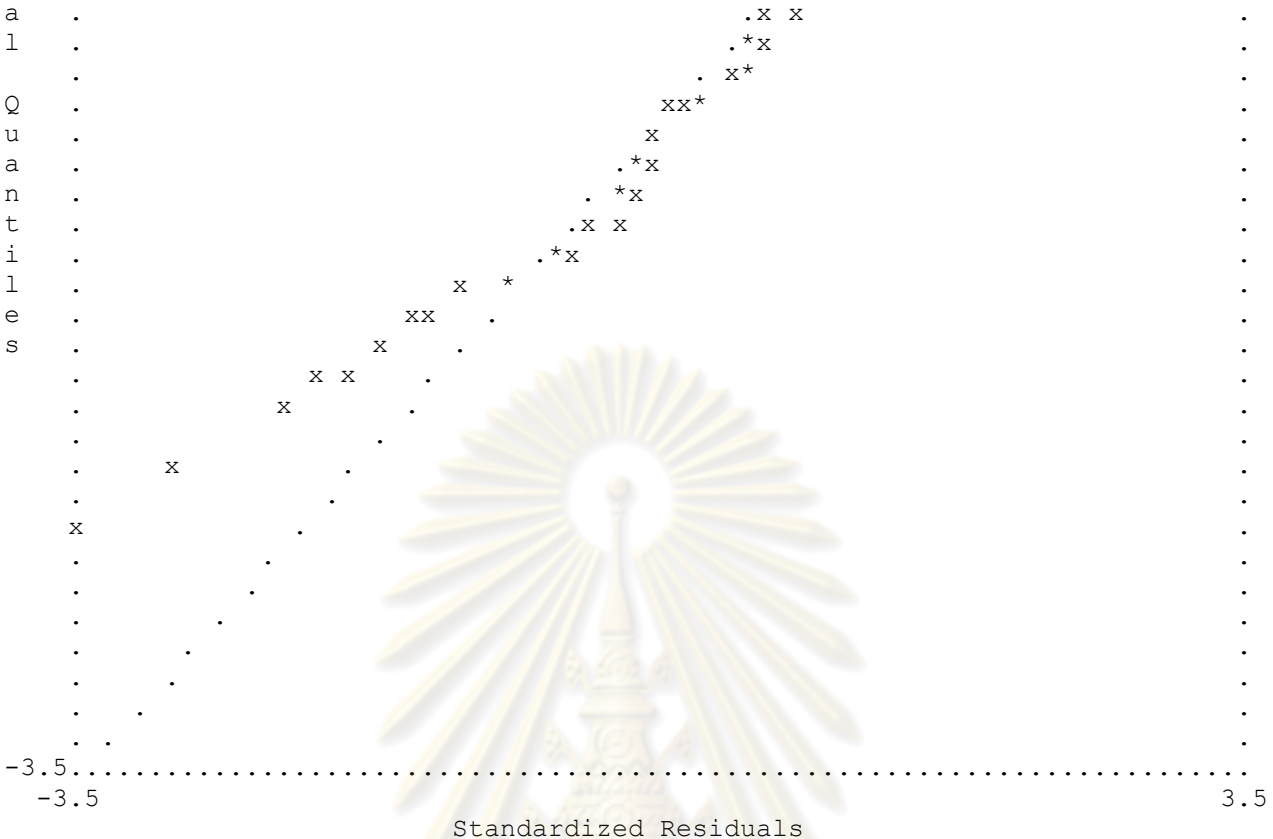
- 3|7
- 2|921
- 1|875420
- 0|97664322211110000000
  0|123455556699
  1|023445677
  2|39
  3|05
    
```

Largest Negative Standardized Residuals
 Residual for appear and PSE1 -2.939
 Residual for appear and perform -3.736
 Largest Positive Standardized Residuals
 Residual for social and PSE1 3.501
 Residual for social and PSE2 2.855
 Residual for social and perform 3.047

TI Research Model

Qplot of Standardized Residuals

TI Research Model

Modification Indices and Expected Change

Modification Indices for LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	- -	0.004
PSE2	- -	0.004
SocEF	0.146	- -
SocES	0.146	- -

Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	- -	-0.004
PSE2	- -	0.005
SocEF	0.036	- -
SocES	-0.066	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	- -	-0.004
PSE2	- -	0.005
SocEF	0.036	- -

SocES -0.066 - -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	-0.008
PSE2	- -	0.010
SocEF	0.073	- -
SocES	-0.034	- -

Modification Indices for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	1.530
social	- -	0.190
appear	- -	0.699
D_biep.1	0.008	- -
D_biep.2	2.904	- -
D_biep.3	3.008	- -

Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.030
social	- -	-0.014
appear	- -	-0.021
D_biep.1	-0.001	- -
D_biep.2	0.033	- -
D_biep.3	-0.029	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.030
social	- -	-0.014
appear	- -	-0.021
D_biep.1	-0.001	- -
D_biep.2	0.033	- -
D_biep.3	-0.029	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.058
social	- -	-0.022
appear	- -	-0.039
D_biep.1	-0.005	- -
D_biep.2	0.097	- -
D_biep.3	-0.092	- -

No Non-Zero Modification Indices for BETA

No Non-Zero Modification Indices for GAMMA

No Non-Zero Modification Indices for PHI

No Non-Zero Modification Indices for PSI

Modification Indices for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	- -			
PSE2	- -	- -		
SocEF	- -	- -	0.006	
SocES	0.003	0.003	0.006	- -

Expected Change for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	- -			
PSE2	- -	- -		
SocEF	- -	- -	0.041	
SocES	-0.002	0.003	-0.074	- -

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	- -			
PSE2	- -	- -		
SocEF	- -	- -	0.165	
SocES	-0.002	0.002	-0.077	- -

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	1.716	1.050	0.608	0.039
social	14.290	- -	0.770	3.052
appear	4.621	1.027	0.000	1.814
D_biep.1	0.293	- -	0.929	0.293
D_biep.2	1.576	0.000	4.602	3.219
D_biep.3	0.460	0.092	1.094	0.508

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	-0.010	0.010	0.007	-0.006
social	0.039	- -	-0.009	0.067
appear	-0.017	-0.010	0.000	-0.047
D_biep.1	0.004	- -	0.007	-0.014
D_biep.2	-0.008	0.000	-0.017	0.050
D_biep.3	0.004	0.002	0.007	-0.019

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----

perform	-0.038	0.035	0.026	-0.007
social	0.125	- -	-0.029	0.056
appear	-0.063	-0.034	-0.001	-0.045
D_biep.1	0.023	- -	0.044	-0.024
D_biep.2	-0.046	0.000	-0.101	0.078
D_biep.3	0.025	0.011	0.048	-0.031

Modification Indices for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	- -					
social	10.319	- -				
appear	13.955	0.019	- -			
D_biep.1	0.878	0.006	0.766	- -		
D_biep.2	0.040	- -	0.180	2.735	- -	
D_biep.3	0.127	0.242	0.447	2.948	0.035	- -

Expected Change for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	- -					
social	0.059	- -				
appear	-0.064	0.003	- -			
D_biep.1	0.005	0.000	-0.005	- -		
D_biep.2	0.001	- -	0.003	0.073	- -	
D_biep.3	0.002	-0.003	-0.004	-0.057	0.009	- -

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	- -					
social	0.183	- -				
appear	-0.230	0.008	- -			
D_biep.1	0.029	0.002	-0.028	- -		
D_biep.2	0.007	- -	0.014	0.693	- -	
D_biep.3	0.011	-0.016	-0.021	-0.591	0.088	- -

Maximum Modification Index is 14.29 for Element (2, 1) of THETA DELTA-EPSILON

TI Research Model

Standardized Solution

LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.358	- -
PSE2	0.433	- -
SocEF	- -	0.362
SocES	- -	0.654

LAMBDA-X

SSE	ISE
-----	-----

perform	0.418	- -
social	0.516	- -
appear	0.437	- -
D_biep.1	- -	0.165
D_biep.2	- -	0.217
D_biep.3	- -	0.176

BETA

	PSE	SE
PSE	- -	- -
SE	0.107	- -

GAMMA

	SSE	ISE
PSE	-0.596	-0.015
SE	0.033	0.027

Correlation Matrix of ETA and KSI

	PSE	SE	SSE	ISE
PSE	1.000			
SE	0.087	1.000		
SSE	-0.595	-0.032	1.000	
ISE	0.029	0.027	-0.073	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	PSE	SE
	0.646	0.991

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	SSE	ISE
PSE	-0.596	-0.015
SE	-0.030	0.025

TI Research Model

Completely Standardized Solution

LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	0.706	- -
PSE2	0.810	- -
SocEF	- -	0.726
SocES	- -	0.339

LAMBDA-X

	SSE	ISE
perform	0.810	- -
social	0.830	- -
appear	0.802	- -
D_biep.1	- -	0.528
D_biep.2	- -	0.643
D_biep.3	- -	0.563

BETA

	PSE	SE
PSE	- -	- -
SE	0.107	- -

GAMMA

	SSE	ISE
PSE	-0.596	-0.015
SE	0.033	0.027

Correlation Matrix of ETA and KSI

	PSE	SE	SSE	ISE
PSE	1.000			
SE	0.087	1.000		
SSE	-0.595	-0.032	1.000	
ISE	0.029	0.027	-0.073	1.000

PSI
Note: This matrix is diagonal.

	PSE	SE
	0.646	0.991

THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
PSE1	0.501			
PSE2	- -	0.345		
SocEF	0.106	0.078	0.474	
SocES	- -	- -	- -	0.885

THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	- -	- -	- -	- -
social	- -	0.086	- -	- -
appear	- -	- -	- -	- -
D_biep.1	- -	-0.098	- -	- -

D_biep.2	- -	- -	- -	- -
D_biep.3	- -	- -	- -	- -

THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	0.343					
social	- -	0.311				
appear	- -	- -	0.356			
D_biep.1	- -	- -	- -	0.721		
D_biep.2	- -	0.024	- -	- -	0.586	
D_biep.3	- -	- -	- -	- -	- -	0.683

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	-0.596	-0.015
SE	-0.030	0.025

TI Research Model

Total and Indirect Effects

Total Effects of KSI on ETA

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	-0.596 (0.072)	-0.015 (0.067)
	-8.299	-0.221
SE	-0.030 (0.072)	0.025 (0.085)
	-0.419	0.297

Indirect Effects of KSI on ETA

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	-0.064 (0.137)	-0.002 (0.008)
	-0.463	-0.199

Total Effects of ETA on ETA

	PSE	SE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	0.107 (0.230)	- -

0.463

Largest Eigenvalue of B*B' (Stability Index) is 0.011

Total Effects of ETA on Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.358	- -
PSE2	0.433 (0.049) 8.863	- -
SocEF	0.039 (0.083) 0.463	0.362
SocES	0.070 (0.152) 0.460	0.654 (0.133) 4.903

Indirect Effects of ETA on Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	- -
PSE2	- -	- -
SocEF	0.039 (0.083) 0.463	- -
SocES	0.070 (0.152) 0.460	- -

Total Effects of KSI on Y

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE1	-0.214 (0.026) -8.299	-0.005 (0.024) -0.221
PSE2	-0.258 (0.027) -9.420	-0.006 (0.029) -0.221
SocEF	-0.011 (0.026) -0.419	0.009 (0.031) 0.297

SocES	-0.020	0.017
	(0.047)	(0.056)
	-0.418	0.296

TI Research Model

Standardized Total and Indirect Effects

Standardized Total Effects of KSI on ETA

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	-0.596	-0.015
SE	-0.030	0.025

Standardized Indirect Effects of KSI on ETA

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	-0.064	-0.002

Standardized Total Effects of ETA on ETA

	PSE	SE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	0.107	- -

Standardized Total Effects of ETA on Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.358	- -
PSE2	0.433	- -
SocEF	0.039	0.362
SocES	0.070	0.654

Completely Standardized Total Effects of ETA on Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.706	- -
PSE2	0.810	- -
SocEF	0.077	0.726
SocES	0.036	0.339

Standardized Indirect Effects of ETA on Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	- -
PSE2	- -	- -
SocEF	0.039	- -
SocES	0.070	- -

Completely Standardized Indirect Effects of ETA on Y

	PSE	SE
PSE1	- -	- -
PSE2	- -	- -
SocEF	0.077	- -
SocES	0.036	- -

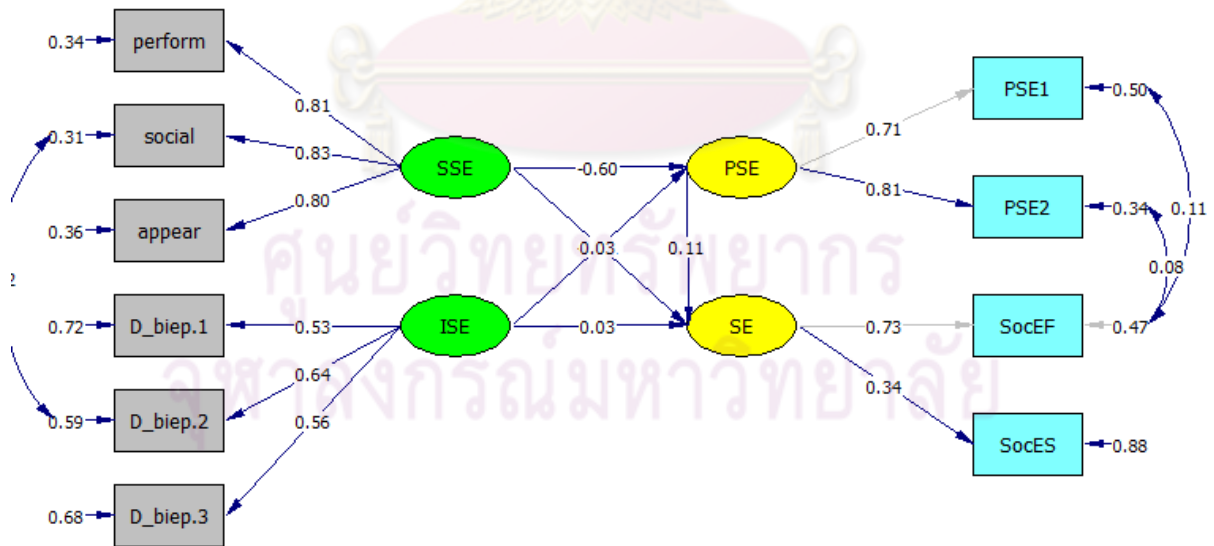
Standardized Total Effects of KSI on Y

	SSE	ISE
PSE1	-0.214	-0.005
PSE2	-0.258	-0.006
SocEF	-0.011	0.009
SocES	-0.020	0.017

Completely Standardized Total Effects of KSI on Y

	SSE	ISE
PSE1	-0.421	-0.011
PSE2	-0.483	-0.012
SocEF	-0.022	0.018
SocES	-0.010	0.009

Time used: 0.078 Seconds

Chi-Square=35.84, df=25, P-value=0.07413, RMSEA=0.032

ภาคผนวก ฅ

คำสั่งในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน

DATE: 11/26/2010

TIME: 10:04

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. J"reskog & Dag S"rbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.
7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100
Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2005

Use of this program is subject to the terms specified in the

Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 2\Model 2.LPJ:

LN
TI Invariance by Narcissism Model
DA NI=10 NO=0 NG=2 MA=CM
RA FI='C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 2\Model 21.psf'
MO NX=6 NY=4 NK=2 NE=2 BE=FU GA=FI PS=SY TE=SY TD=SY
LE
PSE SE
LK
SSE ISE
FR LY(1,1) LY(2,1) LY(3,2) LY(4,2)
FR LX(1,1) LX(2,1) LX(3,1) LX(4,2) LX(5,2) LX(6,2)
FR BE(2,1)
FR GA(1,1) GA(1,2) GA(2,1) GA(2,2)
FI PS(1,1) PS(2,2)
VA 0.203 PS(1,1)
VA 0.689 PS(2,2)
FR TH(6,4) TD(4,1) TD(4,3) TD(4,2) TH(3,4) TE(4,1) TH(1,3) TD(5,2) TD(6,2) TD(6,3)
FR TD(6,1) TH(2,1) TH(3,3) TH(4,4)

FI TE(3,3)
 FI TE(3,1) TH(5,4) TE(3,2) TH(6,3) TH(2,3)
 VA 0.142 TE(3,3)
 VA 0.068 TE(3,1)
 VA 0.138 TH(5,4)

VA 0.029 TE(3,2)
 VA 0.026 TH(6,3)
 VA -0.010 TH(2,3)
 PD
 OU

LN

Number of Input Variables 10
 Number of Y - Variables 4
 Number of X - Variables 6
 Number of ETA - Variables 2
 Number of KSI - Variables 2
 Number of Observations 108
 Number of Groups 2

HN

DA NI=10 NO=0 NG=2 MA=CM

RA FI='C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 2\Model 22.psf'

MO NX=6 NY=4 NK=2 NE=2 LY=SP LX=SP BE=SP GA=SP PH=SP PS=SP TE=SP TD=SP

LE

PSE SE

LK

SSE ISE

VA 0.349 PS(1,1)

VA -7.879 PS(2,2)

FR TH(5,1) TH(5,3) TH(6,2) TH(6,3) TD(2,1) TH(1,1) TH(1,3) TH(1,4) TH(2,1) TH(2,4)

FR TH(3,3) TH(4,2) TH(6,4) TD(5,1)

FI TE(3,3)

FI TH(4,4) TH(5,4)

VA 0.283 TE(3,3)

VA 0.085 TH(4,4)

VA 0.077 TH(5,4)

EQ GA(1,1,1) GA(2,1,1)

EQ GA(1,1,2) GA(2,1,2)

EQ GA(1,2,1) GA(2,2,1)

EQ GA(1,2,2) GA(2,2,2)

OU AD=OFF SS SC SE TV RS EF MI ND=3

HN

Number of Input Variables 10
 Number of Y - Variables 4
 Number of X - Variables 6
 Number of ETA - Variables 2
 Number of KSI - Variables 2
 Number of Observations 109
 Number of Groups 2

ภาคผนวก ญ

ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

DATE: 11/26/2010

TIME: 10:08

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. J"reskog & Dag S"rbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.
7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100
Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2005

Use of this program is subject to the terms specified in the

Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 21\Model 21.LPJ:

TI Low Narcissism Model
DA NI=10 NO=0 MA=CM
RA FI='C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 21\Model 21.psf'
MO NX=6 NY=4 NK=2 NE=2 BE=FU GA=FI PS=SY TE=SY TD=SY
LE
PSE SE
LK
SSE ISE
FR LY(1,1) LY(2,1) LY(3,2) LY(4,2)
FR LX(1,1) LX(2,1) LX(3,1) LX(4,2) LX(5,2) LX(6,2)
FR BE(2,1)
FR GA(1,1) GA(1,2) GA(2,1) GA(2,2)
FR TE(3,1) TH(5,4) TH(6,3) TH(6,4) TD(4,1) TD(5,1) TD(6,2) TD(4,3) TD(6,3) TE(3,2)
FR TH(1,4) TH(3,2) TD(6,1) TD(4,2) TD(5,3) TE(4,1) TH(2,3) TD(2,1) TH(1,2) TH(3,1)
FR TH(5,1) TH(3,4) TH(4,4)
FI TE(4,4)
VA 3.022 TE(4,4)
PD

OU AD=OFF SS SC SE TV RS EF MI ND=3

TI Low Narcissism Model

Number of Input Variables 10
 Number of Y - Variables 4
 Number of X - Variables 6
 Number of ETA - Variables 2
 Number of KSI - Variables 2
 Number of Observations 108

TI Low Narcissism Model

Covariance Matrix

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE1	0.239					
PSE2	0.149	0.290				
SocEF	0.040	-0.010	0.225			
SocES	-0.061	-0.101	0.253	3.849		
perform	-0.110	-0.164	0.039	0.056	0.323	
social	-0.078	-0.113	0.031	0.187	0.247	0.411
appear	-0.094	-0.144	0.028	0.056	0.227	0.252
D_biep.1	-0.001	-0.037	-0.010	-0.037	-0.001	-0.001
D_biep.2	-0.003	-0.011	-0.024	0.074	0.012	0.024
D_biep.3	0.015	0.010	0.007	0.036	-0.027	-0.038

Covariance Matrix

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	0.323			
D_biep.1	-0.005	0.092		
D_biep.2	0.007	0.032	0.130	
D_biep.3	-0.037	0.023	0.031	0.101

TI Low Narcissism Model

Parameter Specifications

LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	0	0
PSE2	1	0
SocEF	0	0
SocES	0	2

LAMBDA-X

	SSE	ISE
perform	3	0
social	4	0
appear	5	0

D_biep.1	0	6
D_biep.2	0	7
D_biep.3	0	8

BETA

	PSE	SE
	-----	-----
PSE	0	0
SE	9	0

GAMMA

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	10	11
SE	12	13

PHI

	SSE	ISE
	-----	-----
SSE	0	
ISE	14	0

PSI

	PSE	SE
	-----	-----
	15	16

THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	17			
PSE2	0	18		
SocEF	19	20	21	
SocES	22	0	0	0

THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	0	23	0	24
social	0	0	26	0
appear	29	30	0	31
D_biep.1	0	0	0	33
D_biep.2	38	0	0	39
D_biep.3	0	0	43	44

THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	25					
social	27	28				
appear	0	0	32			

D_biep.1	34	35	36	37		
D_biep.2	40	0	41	0	42	
D_biep.3	45	46	47	0	0	48

TI Low Narcissism Model

Number of Iterations = 22

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-Y		PSE	SE
	-----	-----	-----
PSE1	0.322	- -	
PSE2	0.438 (0.115) 3.817	- -	
SocEF	- -	0.268	
SocES	- -	0.950 (0.454) 2.092	
LAMBDA-X		SSE	ISE
	-----	-----	-----
perform	0.574 (0.142) 4.041	- -	
social	0.609 (0.161) 3.783	- -	
appear	0.407 (0.108) 3.764	- -	
D_biep.1	- -	0.165 (0.042) 3.955	
D_biep.2	- -	0.208 (0.051) 4.069	
D_biep.3	- -	0.140 (0.043) 3.235	

BETA

	PSE	SE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	-0.255 (0.347) -0.736	- -

GAMMA

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	-0.457 (0.180) -2.541	-0.037 (0.169) -0.218
SE	0.353 (0.288) 1.224	-0.577 (0.279) -2.070

Covariance Matrix of ETA and KSI

	PSE	SE	SSE	ISE
	-----	-----	-----	-----
PSE	1.000			
SE	-0.341	1.000		
SSE	-0.465	0.347	1.000	
ISE	-0.135	-0.466	0.216	1.000

PHI

	SSE	ISE
	-----	-----
SSE	1.000	
ISE	0.216 (0.184) 1.177	1.000

PSI
Note: This matrix is diagonal.

	PSE	SE
	-----	-----
	0.783 (0.302) 2.591	0.521 (0.648) 0.804

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

PSE	SE
----- 0.217	----- 0.479

Squared Multiple Correlations for Reduced Form

PSE	SE
----- 0.217	----- 0.428

Reduced Form

	SSE	ISE
PSE	----- -0.457 (0.180) -2.541	----- -0.037 (0.169) -0.218
SE	0.470 (0.241) 1.947	-0.568 (0.281) -2.017

THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
PSE1	----- 0.135 (0.032) 4.235			
PSE2	- -	----- 0.092 (0.047) 1.950		
SocEF	0.073 (0.029) 2.509	0.020 (0.031) 0.669	----- 0.159 (0.046) 3.495	
SocES	0.013 (0.081) 0.158	- -	- -	----- 3.022

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

PSE1	PSE2	SocEF	SocES
----- 0.435	----- 0.676	----- 0.310	----- 0.230

THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	----- - -	----- -0.045	----- - -	----- -0.121

		(0.019)		(0.089)
		-2.358		-1.354
social	--	--	-0.025 (0.022) -1.134	--
appear	-0.024 (0.037) -0.647	-0.065 (0.045) -1.454	--	-0.067 (0.096) -0.698
D_biep.1	--	--	--	0.026 (0.070) 0.376
D_biep.2	-0.004 (0.013) -0.312	--	--	0.169 (0.096) 1.758
D_biep.3	--	--	0.022 (0.015) 1.505	0.110 (0.075) 1.465

THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
perform	-0.001 (0.157) -0.005					
social	-0.101 (0.170) -0.596	0.037 (0.186) 0.200				
appear	--	--	0.159 (0.082) 1.939			
D_biep.1	-0.038 (0.021) -1.799	-0.030 (0.022) -1.344	-0.033 (0.020) -1.661	0.065 (0.014) 4.721		
D_biep.2	-0.014 (0.016) -0.858	--	-0.011 (0.018) -0.614	--	0.087 (0.020) 4.249	
D_biep.3	-0.035 (0.020) -1.761	-0.044 (0.021) -2.061	-0.038 (0.019) -2.069	--	--	0.081 (0.014) 5.685

Squared Multiple Correlations for X - Variables

perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
---------	--------	--------	----------	----------	----------

 1.002 0.909 0.510 0.296 0.333 0.195

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 7

Minimum Fit Function Chi-Square = 13.063 (P = 0.0706)

Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 12.466 (P = 0.0862)

Estimated Non-centrality Parameter (NCP) = 5.466

90 Percent Confidence Interval for NCP = (0.0 ; 19.432)

Minimum Fit Function Value = 0.122

Population Discrepancy Function Value (F0) = 0.0511

90 Percent Confidence Interval for F0 = (0.0 ; 0.182)

Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) = 0.0854

90 Percent Confidence Interval for RMSEA = (0.0 ; 0.161)

P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05) = 0.196

Expected Cross-Validation Index (ECVI) = 1.014

90 Percent Confidence Interval for ECVI = (0.963 ; 1.144)

ECVI for Saturated Model = 1.028

ECVI for Independence Model = 3.526

Chi-Square for Independence Model with 45 Degrees of Freedom = 357.253

Independence AIC = 377.253

Model AIC = 108.466

Saturated AIC = 110.000

Independence CAIC = 414.074

Model CAIC = 285.209

Saturated CAIC = 312.517

Normed Fit Index (NFI) = 0.963

Non-Normed Fit Index (NNFI) = 0.875

Parsimony Normed Fit Index (PNFI) = 0.150

Comparative Fit Index (CFI) = 0.981

Incremental Fit Index (IFI) = 0.983

Relative Fit Index (RFI) = 0.765

Critical N (CN) = 152.333

Root Mean Square Residual (RMR) = 0.0156

Standardized RMR = 0.0468

Goodness of Fit Index (GFI) = 0.977

Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) = 0.821

Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) = 0.124

TI Low Narcissism Model

Fitted Covariance Matrix

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PSE1	0.239					
PSE2	0.141	0.283				
SocEF	0.044	-0.019	0.231			

SocES	-0.092	-0.142	0.254	3.925		
perform	-0.086	-0.162	0.053	0.068	0.328	
social	-0.091	-0.124	0.032	0.201	0.248	0.408
appear	-0.085	-0.147	0.038	0.067	0.233	0.248
D_biep.1	-0.007	-0.010	-0.021	-0.047	-0.018	-0.008
D_biep.2	-0.013	-0.012	-0.026	0.077	0.012	0.027
D_biep.3	-0.006	-0.008	0.005	0.048	-0.017	-0.026

Fitted Covariance Matrix

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	0.324			
D_biep.1	-0.019	0.092		
D_biep.2	0.007	0.034	0.130	
D_biep.3	-0.026	0.023	0.029	0.101

Fitted Residuals

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE1	0.000					
PSE2	0.008	0.007				
SocEF	-0.003	0.009	-0.006			
SocES	0.031	0.041	-0.001	-0.076		
perform	-0.024	-0.002	-0.014	-0.012	-0.005	
social	0.013	0.011	-0.001	-0.014	-0.001	0.003
appear	-0.009	0.004	-0.009	-0.011	-0.006	0.005
D_biep.1	0.006	-0.027	0.010	0.010	0.017	0.007
D_biep.2	0.010	0.002	0.002	-0.003	0.000	-0.003
D_biep.3	0.021	0.018	0.002	-0.012	-0.010	-0.012

Fitted Residuals

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	-0.002			
D_biep.1	0.014	0.000		
D_biep.2	-0.001	-0.002	-0.001	
D_biep.3	-0.011	0.000	0.002	0.000

Summary Statistics for Fitted Residuals

Smallest Fitted Residual = -0.076
 Median Fitted Residual = 0.000
 Largest Fitted Residual = 0.041

Stemleaf Plot

```

- 6|6
- 4|
- 2|74
- 0|44222110996653332221111100000
  0|22223456778900013478
  2|11
  4|1

```

Standardized Residuals

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE1	0.038					
PSE2	1.769	1.936				
SocEF	-0.772	1.515	-2.465			
SocES	1.744	2.069	-0.049	-0.351		
perform	-2.247	-0.412	-1.180	-0.300	-0.806	
social	0.888	1.233	-0.111	-0.218	-0.131	0.491
appear	-1.430	0.702	-1.191	-0.254	-1.009	0.716
D_biep.1	0.542	-2.569	1.272	0.913	2.594	1.431
D_biep.2	1.610	0.137	0.279	-0.247	0.021	-0.537
D_biep.3	1.623	1.364	0.548	-1.076	-1.271	-1.903

Standardized Residuals

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	-0.266			
D_biep.1	2.372	-1.840		
D_biep.2	-0.098	-2.544	-2.382	
D_biep.3	-1.533	0.029	0.436	0.894

Summary Statistics for Standardized Residuals

Smallest Standardized Residual = -2.569
 Median Standardized Residual = -0.049
 Largest Standardized Residual = 2.594

Stemleaf Plot

```

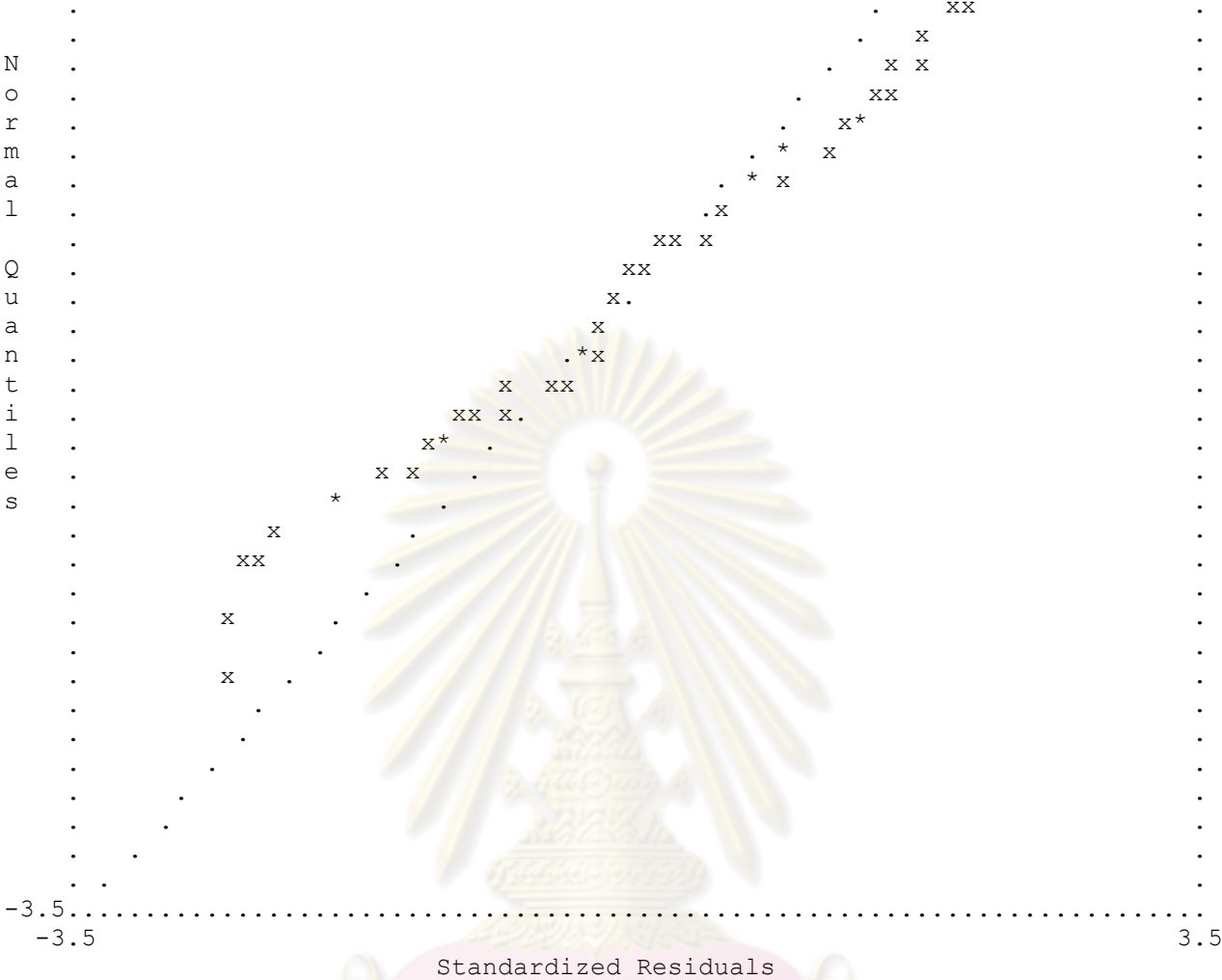
- 2|65542
- 1|985432210
- 0|88544333221110000
  0|13455577999
  1|2344566789
  2|146
    
```

Largest Positive Standardized Residuals
 Residual for D_biep.1 and perform 2.594

TI Low Narcissism Model

Qplot of Standardized Residuals

TI Low Narcissism Model

Modification Indices and Expected Change

Modification Indices for LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	- -	2.892
PSE2	- -	2.892
SocEF	0.015	- -
SocES	0.015	- -

Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	- -	-0.200
PSE2	- -	0.272
SocEF	0.028	- -
SocES	-0.099	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	-0.200
PSE2	- -	0.272
SocEF	0.028	- -
SocES	-0.099	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	-0.410
PSE2	- -	0.511
SocEF	0.058	- -
SocES	-0.050	- -

Modification Indices for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.196
social	- -	0.196
appear	- -	- -
D_biep.1	3.001	- -
D_biep.2	0.162	- -
D_biep.3	3.276	- -

Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.136
social	- -	-0.145
appear	- -	- -
D_biep.1	0.125	- -
D_biep.2	-0.036	- -
D_biep.3	-0.151	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.136
social	- -	-0.145
appear	- -	- -
D_biep.1	0.125	- -
D_biep.2	-0.036	- -
D_biep.3	-0.151	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.238
social	- -	-0.227
appear	- -	- -
D_biep.1	0.412	- -

D_biep.2 -0.101 - -
 D_biep.3 -0.475 - -

No Non-Zero Modification Indices for BETA

No Non-Zero Modification Indices for GAMMA

No Non-Zero Modification Indices for PHI

No Non-Zero Modification Indices for PSI

Modification Indices for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	- -			
PSE2	- -	- -		
SocEF	- -	- -	- -	
SocES	- -	- -	0.015	0.015

Expected Change for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	- -			
PSE2	- -	- -		
SocEF	- -	- -	- -	
SocES	- -	- -	0.026	-0.094

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	- -			
PSE2	- -	- -		
SocEF	- -	- -	- -	
SocES	- -	- -	0.028	-0.024

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	3.834	- -	0.015	- -
social	2.779	2.892	- -	0.015
appear	- -	- -	- -	- -
D_biep.1	1.606	6.683	0.040	- -
D_biep.2	- -	0.129	0.040	- -
D_biep.3	0.478	0.987	- -	- -

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	-0.042	- -	-0.006	- -
social	0.037	0.322	- -	0.021
appear	- -	- -	- -	- -
D_biep.1	0.015	-0.034	0.004	- -
D_biep.2	- -	0.007	-0.005	- -

D_biep.3 0.009 0.013 - - - -

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	-0.149	- -	-0.020	- -
social	0.120	0.948	- -	0.016
appear	- -	- -	- -	- -
D_biep.1	0.101	-0.209	0.026	- -
D_biep.2	- -	0.038	-0.027	- -
D_biep.3	0.056	0.080	- -	- -

Modification Indices for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	- -	- -	- -	- -	- -	- -
social	- -	- -	- -	- -	- -	- -
appear	3.322	3.322	- -	- -	- -	- -
D_biep.1	- -	- -	- -	- -	- -	- -
D_biep.2	- -	- -	- -	3.276	- -	- -
D_biep.3	- -	- -	- -	0.000	0.596	- -

Expected Change for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	- -	- -	- -	- -	- -	- -
social	- -	- -	- -	- -	- -	- -
appear	-0.100	0.106	- -	- -	- -	- -
D_biep.1	- -	- -	- -	- -	- -	- -
D_biep.2	- -	- -	- -	-0.119	- -	- -
D_biep.3	- -	- -	- -	0.000	0.018	- -

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	- -	- -	- -	- -	- -	- -
social	- -	- -	- -	- -	- -	- -
appear	-0.307	0.292	- -	- -	- -	- -
D_biep.1	- -	- -	- -	- -	- -	- -
D_biep.2	- -	- -	- -	-1.084	- -	- -
D_biep.3	- -	- -	- -	0.000	0.160	- -

Maximum Modification Index is 6.68 for Element (4, 2) of THETA DELTA-EPSILON

TI Low Narcissism Model

Standardized Solution

LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.322	- -
PSE2	0.438	- -

SocEF	- -	0.268
SocES	- -	0.950

LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	0.574	- -
social	0.609	- -
appear	0.407	- -
D_biep.1	- -	0.165
D_biep.2	- -	0.208
D_biep.3	- -	0.140

BETA

	PSE	SE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	-0.255	- -

GAMMA

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	-0.457	-0.037
SE	0.353	-0.577

Correlation Matrix of ETA and KSI

	PSE	SE	SSE	ISE
	-----	-----	-----	-----
PSE	1.000			
SE	-0.341	1.000		
SSE	-0.465	0.347	1.000	
ISE	-0.135	-0.466	0.216	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	PSE	SE
	-----	-----
	0.783	0.521

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	-0.457	-0.037
SE	0.470	-0.568

TI Low Narcissism Model

Completely Standardized Solution

LAMBDA-Y

	PSE	SE
--	-----	----

PSE1	0.660	- -
PSE2	0.822	- -
SocEF	- -	0.557
SocES	- -	0.480

LAMBDA-X

	SSE	ISE
perform	1.001	- -
social	0.953	- -
appear	0.714	- -
D_biep.1	- -	0.544
D_biep.2	- -	0.577
D_biep.3	- -	0.441

BETA

	PSE	SE
PSE	- -	- -
SE	-0.255	- -

GAMMA

	SSE	ISE
PSE	-0.457	-0.037
SE	0.353	-0.577

Correlation Matrix of ETA and KSI

	PSE	SE	SSE	ISE
PSE	1.000			
SE	-0.341	1.000		
SSE	-0.465	0.347	1.000	
ISE	-0.135	-0.466	0.216	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	PSE	SE
	0.783	0.521

THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
PSE1	0.565			
PSE2	- -	0.324		
SocEF	0.311	0.080	0.690	
SocES	0.013	- -	- -	0.770

THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	- -	-0.147	- -	-0.107
social	- -	- -	-0.080	- -
appear	-0.086	-0.214	- -	-0.059
D_biep.1	- -	- -	- -	0.044
D_biep.2	-0.023	- -	- -	0.236
D_biep.3	- -	- -	0.145	0.174

THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	-0.002					
social	-0.277	0.091				
appear	- -	- -	0.490			
D_biep.1	-0.219	-0.153	-0.191	0.704		
D_biep.2	-0.068	- -	-0.053	- -	0.667	
D_biep.3	-0.191	-0.217	-0.212	- -	- -	0.805

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	-0.457	-0.037
SE	0.470	-0.568

TI Low Narcissism Model

Total and Indirect Effects

Total Effects of KSI on ETA

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	-0.457 (0.180) -2.541	-0.037 (0.169) -0.218
SE	0.470 (0.241) 1.947	-0.568 (0.281) -2.017

Indirect Effects of KSI on ETA

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	0.117 (0.150) 0.778	0.009 (0.050) 0.188

Total Effects of ETA on ETA

	PSE	SE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	-0.255 (0.347) -0.736	- -

Largest Eigenvalue of B*B' (Stability Index) is 0.065

Total Effects of ETA on Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.322	- -
PSE2	0.438 (0.115) 3.817	- -
SocEF	-0.068 (0.093) -0.736	0.268
SocES	-0.243 (0.310) -0.784	0.950 (0.454) 2.092

Indirect Effects of ETA on Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	- -
PSE2	- -	- -
SocEF	-0.068 (0.093) -0.736	- -
SocES	-0.243 (0.310) -0.784	- -

Total Effects of KSI on Y

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE1	-0.147 (0.058) -2.541	-0.012 (0.054) -0.218
PSE2	-0.200	-0.016

	(0.076)	(0.074)
	-2.629	-0.219
SocEF	0.126	-0.152
	(0.065)	(0.075)
	1.947	-2.017
SocES	0.446	-0.539
	(0.282)	(0.365)
	1.581	-1.477

TI Low Narcissism Model

Standardized Total and Indirect Effects

Standardized Total Effects of KSI on ETA

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	-0.457	-0.037
SE	0.470	-0.568

Standardized Indirect Effects of KSI on ETA

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	0.117	0.009

Standardized Total Effects of ETA on ETA

	PSE	SE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	-0.255	- -

Standardized Total Effects of ETA on Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.322	- -
PSE2	0.438	- -
SocEF	-0.068	0.268
SocES	-0.243	0.950

Completely Standardized Total Effects of ETA on Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.660	- -
PSE2	0.822	- -
SocEF	-0.142	0.557
SocES	-0.122	0.480

Standardized Indirect Effects of ETA on Y

	PSE	SE
PSE1	- -	- -
PSE2	- -	- -
SocEF	-0.068	- -
SocES	-0.243	- -

Completely Standardized Indirect Effects of ETA on Y

	PSE	SE
PSE1	- -	- -
PSE2	- -	- -
SocEF	-0.142	- -
SocES	-0.122	- -

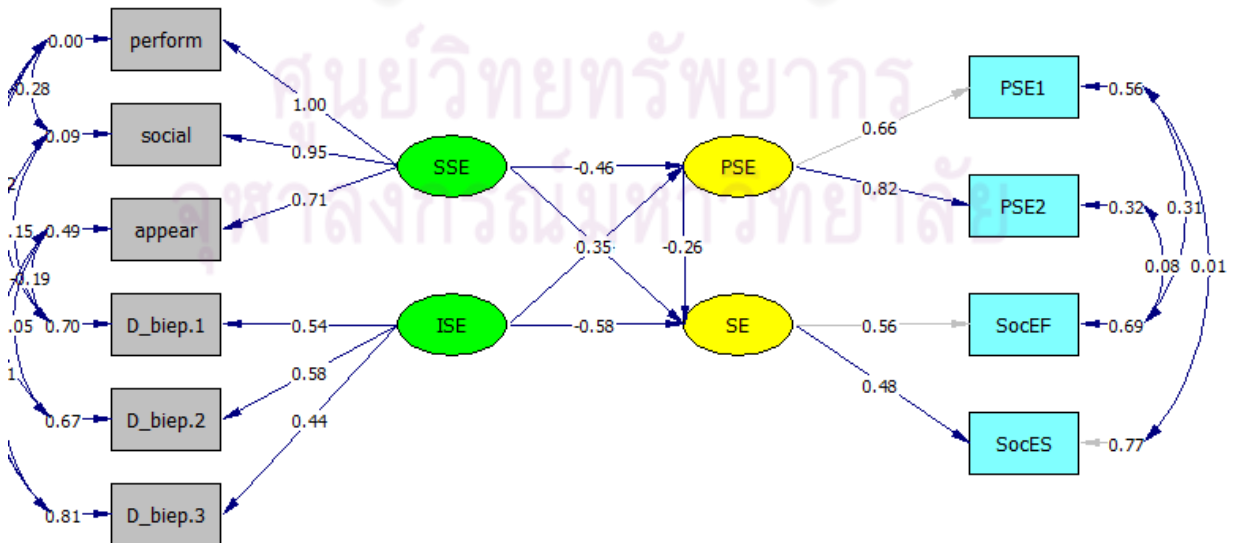
Standardized Total Effects of KSI on Y

	SSE	ISE
PSE1	-0.147	-0.012
PSE2	-0.200	-0.016
SocEF	0.126	-0.152
SocES	0.446	-0.539

Completely Standardized Total Effects of KSI on Y

	SSE	ISE
PSE1	-0.301	-0.024
PSE2	-0.375	-0.030
SocEF	0.262	-0.316
SocES	0.225	-0.272

Time used: 0.047 Seconds

Chi-Square=12.47, df=7, P-value=0.08623, RMSEA=0.085

ภาคผนวก ก

ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

DATE: 11/26/2010

TIME: 10:14

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. J"reskog & Dag S"rbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.
7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100
Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.
Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140
Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2005
Use of this program is subject to the terms specified in the
Universal Copyright Convention.
Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 22\Model 22.LPJ:

TI High Narcissism Model
DA NI=10 NO=0 MA=CM
RA FI='C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 22\Model 22.psf'
MO NX=6 NY=4 NK=2 NE=2 BE=FU GA=FI PS=SY TE=SY TD=SY
LE
PSE SE
LK
SSE ISE
FR LY(1,1) LY(2,1) LY(4,2)
FR LX(1,1) LX(2,1) LX(3,1) LX(4,2) LX(5,2) LX(6,2)
FR BE(2,1)
FR GA(1,1) GA(1,2) GA(2,1) GA(2,2)
FI TE(3,3)
VA 0.866 LY(3,2)
VA 0.134 TE(3,3)
FR TE(4,2) TD(3,1) TH(2,1) TH(2,4) TH(5,1) TH(6,2) TH(6,4) TD(4,1) TD(4,2) TD(5,2)
FR TD(4,3) TH(1,1) TH(2,3) TH(4,4) TH(5,4) TD(6,2) TD(5,3)
FI TE(1,1) TE(4,4)

FI TD(4,4)
 FI TE(3,1) TE(3,2) TH(1,3) TH(4,2) TH(5,3) TH(6,3)
 VA 3.187 TE(4,4)
 VA 0.055 TD(4,4)
 VA 0.032 TE(1,1)
 VA 0.069 TE(3,1)
 VA 0.080 TE(3,2)
 VA -0.007 TH(1,3)
 VA 0.008 TH(4,2)
 VA -0.023 TH(5,3)
 VA -0.014 TH(6,3)
 PD
 OU AD=OFF SS SC SE TV RS EF MI ND=3

TI High Narcissism Model

Number of Input Variables 10
 Number of Y - Variables 4
 Number of X - Variables 6
 Number of ETA - Variables 2
 Number of KSI - Variables 2
 Number of Observations 109

TI High Narcissism Model

Covariance Matrix

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE1	0.268					
PSE2	0.172	0.250				
SocEF	0.024	0.045	0.243			
SocES	-0.062	0.037	0.211	3.606		
perform	-0.047	-0.037	0.000	-0.056	0.265	
social	-0.089	-0.100	-0.022	-0.070	0.214	0.346
appear	-0.127	-0.139	-0.007	-0.112	0.134	0.193
D_biep.1	0.030	0.021	0.021	0.016	-0.027	-0.044
D_biep.2	-0.010	-0.008	-0.004	0.001	-0.014	-0.026
D_biep.3	0.033	0.023	0.006	-0.070	-0.008	-0.022

Covariance Matrix

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	0.305			
D_biep.1	-0.028	0.098		
D_biep.2	-0.003	0.044	0.106	
D_biep.3	-0.018	0.041	0.042	0.098

TI High Narcissism Model

Parameter Specifications

LAMBDA-Y

	PSE	SE

PSE1	0	0
PSE2	1	0
SocEF	0	0
SocES	0	2

LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	3	0
social	4	0
appear	5	0
D_biep.1	0	6
D_biep.2	0	7
D_biep.3	0	8

BETA

	PSE	SE
	-----	-----
PSE	0	0
SE	9	0

GAMMA

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	10	11
SE	12	13

PHI

	SSE	ISE
	-----	-----
SSE	0	
ISE	14	0

PSI

	PSE	SE
	-----	-----
	15	16

THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	0			
PSE2	0	17		
SocEF	0	0	0	
SocES	0	18	0	0

THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	19	0	0	0
social	21	0	22	23

appear	0	0	0	0
D_biep.1	0	0	0	27
D_biep.2	31	0	0	32
D_biep.3	0	36	0	37

THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	20					
social	0	24				
appear	25	0	26			
D_biep.1	28	29	30	0		
D_biep.2	0	33	34	0	35	
D_biep.3	0	38	0	0	0	39

TI High Narcissism Model

Number of Iterations = 21

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.469	- -
PSE2	0.332 (0.039) 8.536	- -
SocEF	- -	0.866
SocES	- -	1.678 (0.616) 2.723

LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	0.395 (0.056) 7.089	- -
social	0.530 (0.066) 7.992	- -
appear	0.373 (0.058) 6.412	- -

D_biep.1	- -	0.210 (0.030) 7.128
D_biep.2	- -	0.217 (0.035) 6.160
D_biep.3	- -	0.206 (0.033) 6.249

BETA

	PSE	SE
PSE	- -	- -
SE	-0.206 (0.097) -2.121	- -

GAMMA

	SSE	ISE
PSE	-0.522 (0.119) -4.373	0.170 (0.125) 1.361
SE	-0.089 (0.099) -0.904	0.165 (0.077) 2.137

Covariance Matrix of ETA and KSI

	PSE	SE	SSE	ISE
PSE	1.000			
SE	-0.112	0.146		
SSE	-0.554	-0.006	1.000	
ISE	0.268	0.127	-0.188	1.000

PHI

	SSE	ISE
SSE	1.000	
ISE	-0.188 (0.144) -1.300	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

PSE	SE
-----	-----
0.665	0.101
(0.144)	(0.051)
4.611	1.972

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

PSE	SE
-----	-----
0.335	0.306

Squared Multiple Correlations for Reduced Form

PSE	SE
-----	-----
0.335	0.112

Reduced Form

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	-0.522	0.170
	(0.119)	(0.125)
	-4.373	1.361
SE	0.018	0.130
	(0.066)	(0.066)
	0.282	1.967

THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	0.032			
PSE2	--	0.139		
		(0.020)		
		6.904		
SocEF	0.069	0.080	0.134	
SocES	--	0.081	--	3.187
		(0.069)		
		1.175		

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

PSE1	PSE2	SocEF	SocES
------	------	-------	-------

	-----	-----	-----	-----		
	0.873	0.442	0.450	0.114		
THETA-DELTA-EPS						
	PSE1	PSE2	SocEF	SocES		
	-----	-----	-----	-----		
perform	0.032 (0.020) 1.606	- -	-0.007	- -		
social	0.045 (0.024) 1.892	- -	-0.023 (0.020) -1.180	0.007 (0.071) 0.100		
appear	- -	- -	- -	- -		
D_biep.1	- -	0.008	- -	-0.034 (0.057) -0.596		
D_biep.2	-0.028 (0.011) -2.441	- -	-0.023	-0.041 (0.062) -0.671		
D_biep.3	- -	0.009 (0.010) 0.860	-0.014	-0.112 (0.059) -1.888		
THETA-DELTA						
	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	0.108 (0.033) 3.244					
social	- -	0.065 (0.053) 1.237				
appear	-0.015 (0.030) -0.511	- -	0.165 (0.035) 4.786			
D_biep.1	-0.014 (0.013) -1.041	-0.024 (0.018) -1.326	-0.010 (0.015) -0.662	0.055		
D_biep.2	- -	-0.007 (0.015) -0.496	0.014 (0.014) 1.001	- -	0.061 (0.013) 4.801	
D_biep.3	- -	-0.006 (0.012)	- -	- -	- -	0.057 (0.011)

-0.484

5.038

Squared Multiple Correlations for X - Variables

perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
0.590	0.812	0.457	0.446	0.435	0.429

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 16

Minimum Fit Function Chi-Square = 26.599 (P = 0.0462)

Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 23.809 (P = 0.0938)

Estimated Non-centrality Parameter (NCP) = 7.809

90 Percent Confidence Interval for NCP = (0.0 ; 25.013)

Minimum Fit Function Value = 0.246

Population Discrepancy Function Value (F0) = 0.0723

90 Percent Confidence Interval for F0 = (0.0 ; 0.232)

Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) = 0.0672

90 Percent Confidence Interval for RMSEA = (0.0 ; 0.120)

P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05) = 0.280

Expected Cross-Validation Index (ECVI) = 0.943

90 Percent Confidence Interval for ECVI = (0.870 ; 1.102)

ECVI for Saturated Model = 1.019

ECVI for Independence Model = 3.376

Chi-Square for Independence Model with 45 Degrees of Freedom = 344.595

Independence AIC = 364.595

Model AIC = 101.809

Saturated AIC = 110.000

Independence CAIC = 401.508

Model CAIC = 245.771

Saturated CAIC = 313.024

Normed Fit Index (NFI) = 0.923

Non-Normed Fit Index (NNFI) = 0.901

Parsimony Normed Fit Index (PNFI) = 0.328

Comparative Fit Index (CFI) = 0.965

Incremental Fit Index (IFI) = 0.968

Relative Fit Index (RFI) = 0.783

Critical N (CN) = 130.932

Root Mean Square Residual (RMR) = 0.0235

Standardized RMR = 0.0568

Goodness of Fit Index (GFI) = 0.958

Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) = 0.855

Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) = 0.279

TI High Narcissism Model

Fitted Covariance Matrix

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE1	0.252					
PSE2	0.156	0.250				
SocEF	0.023	0.048	0.244			
SocES	-0.088	0.019	0.212	3.598		
perform	-0.071	-0.073	-0.009	-0.004	0.264	
social	-0.092	-0.098	-0.026	0.002	0.209	0.346
appear	-0.097	-0.069	-0.002	-0.004	0.132	0.197
D_biep.1	0.026	0.027	0.023	0.011	-0.029	-0.045
D_biep.2	-0.001	0.019	0.001	0.005	-0.016	-0.029
D_biep.3	0.026	0.027	0.009	-0.068	-0.015	-0.026

Fitted Covariance Matrix

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	0.304			
D_biep.1	-0.024	0.099		
D_biep.2	-0.001	0.046	0.109	
D_biep.3	-0.014	0.043	0.045	0.099

Fitted Residuals

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE1	0.016					
PSE2	0.016	0.000				
SocEF	0.001	-0.003	-0.001			
SocES	0.026	0.018	-0.002	0.008		
perform	0.023	0.035	0.009	-0.052	0.001	
social	0.003	-0.003	0.004	-0.072	0.005	0.000
appear	-0.031	-0.070	-0.005	-0.109	0.002	-0.004
D_biep.1	0.003	-0.006	-0.002	0.005	0.002	0.001
D_biep.2	-0.010	-0.027	-0.005	-0.004	0.002	0.003
D_biep.3	0.007	-0.004	-0.002	-0.002	0.008	0.004

Fitted Residuals

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	0.001			
D_biep.1	-0.004	-0.001		
D_biep.2	-0.002	-0.002	-0.002	
D_biep.3	-0.003	-0.003	-0.003	-0.001

Summary Statistics for Fitted Residuals

Smallest Fitted Residual = -0.109
 Median Fitted Residual = -0.001
 Largest Fitted Residual = 0.035

Stemleaf Plot

-10|9
 - 8|

```
- 6|20
- 4|2
- 2|17
- 0|065544443333322222211100
  0|111122233344557889668
  2|365
```

Standardized Residuals

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE1	1.902					
PSE2	1.985	0.035				
SocEF	0.121	-0.161	-0.048			
SocES	0.350	0.342	-0.039	0.020		
perform	2.943	2.237	0.733	-0.613	0.391	
social	0.505	-0.210	0.491	-0.988	1.184	0.066
appear	-2.548	-3.620	-0.278	-1.168	0.446	-0.647
D_biep.1	0.406	-0.464	-0.251	0.318	0.526	0.178
D_biep.2	-1.737	-2.120	-0.529	-0.370	0.237	0.401
D_biep.3	0.816	-0.574	-0.235	-0.129	0.783	0.621

Standardized Residuals

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	0.534			
D_biep.1	-0.619	-0.161		
D_biep.2	-0.299	-0.474	-1.001	
D_biep.3	-0.252	-0.855	-0.769	-0.771

Summary Statistics for Standardized Residuals

```
Smallest Standardized Residual = -3.620
Median Standardized Residual = -0.048
Largest Standardized Residual = 2.943
```

Stemleaf Plot

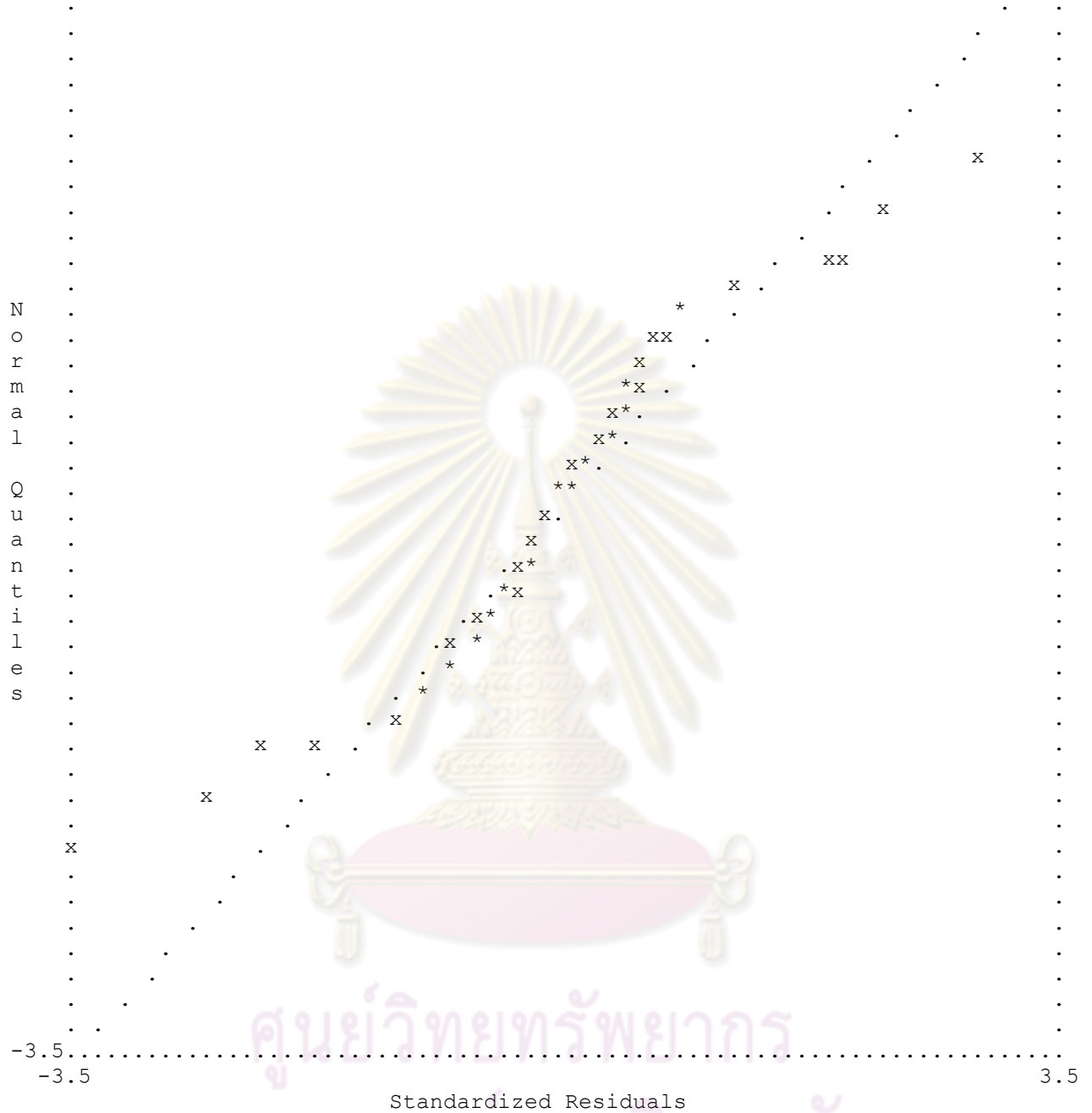
```
- 3|6
- 2|51
- 1|7200
- 0|988666655543333222210000
  0|1122334444455556788
  1|29
  2|029
```

```
Largest Negative Standardized Residuals
Residual for appear and PSE2 -3.620
Largest Positive Standardized Residuals
Residual for perform and PSE1 2.943
```

TI High Narcissism Model

Qplot of Standardized Residuals

```
3.5.....
:
:
```


TI High Narcissism Model

Modification Indices and Expected Change

Modification Indices for LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	0.251
PSE2	- -	0.251
SocEF	0.301	- -
SocES	0.301	- -

Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	0.107
PSE2	- -	-0.076
SocEF	-0.063	- -
SocES	0.123	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	0.041
PSE2	- -	-0.029
SocEF	-0.063	- -
SocES	0.123	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	0.082
PSE2	- -	-0.058
SocEF	-0.128	- -
SocES	0.065	- -

Modification Indices for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.355
social	- -	- -
appear	- -	0.355
D_biep.1	0.177	- -
D_biep.2	0.139	- -
D_biep.3	0.010	- -

Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.046
social	- -	- -
appear	- -	-0.044
D_biep.1	-0.026	- -
D_biep.2	0.015	- -
D_biep.3	-0.004	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.046
social	- -	- -
appear	- -	-0.044
D_biep.1	-0.026	- -
D_biep.2	0.015	- -

D_biep.3 -0.004 - -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.090
social	- -	- -
appear	- -	-0.079
D_biep.1	-0.082	- -
D_biep.2	0.046	- -
D_biep.3	-0.012	- -

No Non-Zero Modification Indices for BETA

No Non-Zero Modification Indices for GAMMA

No Non-Zero Modification Indices for PHI

No Non-Zero Modification Indices for PSI

Modification Indices for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	0.000			
PSE2	0.000	- -		
SocEF	0.000	0.000	0.002	
SocES	0.000	- -	0.001	0.000

Expected Change for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	0.000			
PSE2	0.000	- -		
SocEF	0.000	0.000	0.004	
SocES	0.000	- -	-0.003	0.001

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	0.001			
PSE2	-0.001	- -		
SocEF	0.001	-0.001	0.017	
SocES	0.000	- -	-0.003	0.000

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	- -	12.084	0.000	0.009
social	- -	- -	- -	- -
appear	0.350	12.059	0.298	0.779
D_biep.1	0.119	0.000	0.000	- -
D_biep.2	- -	2.732	0.001	- -
D_biep.3	0.784	- -	0.001	- -

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	- -	0.080	0.000	-0.008
social	- -	- -	- -	- -
appear	0.015	-0.062	0.013	-0.074
D_biep.1	0.004	0.000	0.000	- -
D_biep.2	- -	-0.023	0.001	- -
D_biep.3	0.013	- -	0.000	- -

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	- -	0.310	-0.001	-0.008
social	- -	- -	- -	- -
appear	0.053	-0.225	0.047	-0.071
D_biep.1	0.026	0.000	-0.001	- -
D_biep.2	- -	-0.138	0.003	- -
D_biep.3	0.083	- -	-0.003	- -

Modification Indices for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	- -	- -	- -	- -	- -	- -
social	11.822	- -	- -	- -	- -	- -
appear	- -	11.822	- -	- -	- -	- -
D_biep.1	- -	- -	- -	0.001	- -	- -
D_biep.2	0.213	- -	- -	0.054	- -	- -
D_biep.3	0.140	- -	0.001	0.195	0.051	- -

Expected Change for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	- -	- -	- -	- -	- -	- -
social	0.225	- -	- -	- -	- -	- -
appear	- -	-0.212	- -	- -	- -	- -
D_biep.1	- -	- -	- -	0.000	- -	- -
D_biep.2	-0.007	- -	- -	0.003	- -	- -
D_biep.3	0.005	- -	0.000	-0.004	0.003	- -

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	- -	- -	- -	- -	- -	- -
social	0.744	- -	- -	- -	- -	- -
appear	- -	-0.655	- -	- -	- -	- -
D_biep.1	- -	- -	- -	0.003	- -	- -
D_biep.2	-0.043	- -	- -	0.025	- -	- -
D_biep.3	0.030	- -	0.002	-0.045	0.026	- -

Maximum Modification Index is 12.08 for Element (1, 2) of THETA DELTA-EPSILON

TI High Narcissism Model

Standardized Solution

LAMBDA-Y		
	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.469	- -
PSE2	0.332	- -
SocEF	- -	0.331
SocES	- -	0.641

LAMBDA-X		
	SSE	ISE
	-----	-----
perform	0.395	- -
social	0.530	- -
appear	0.373	- -
D_biep.1	- -	0.210
D_biep.2	- -	0.217
D_biep.3	- -	0.206

BETA		
	PSE	SE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	-0.539	- -

GAMMA		
	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	-0.522	0.170
SE	-0.234	0.432

Correlation Matrix of ETA and KSI

	PSE	SE	SSE	ISE
	-----	-----	-----	-----
PSE	1.000			
SE	-0.294	1.000		
SSE	-0.554	-0.016	1.000	
ISE	0.268	0.332	-0.188	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	PSE	SE
	-----	-----
	0.665	0.694

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	SSE	ISE
	-----	-----

PSE	-0.522	0.170
SE	0.048	0.341

TI High Narcissism Model

Completely Standardized Solution

LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	0.934	- -
PSE2	0.665	- -
SocEF	- -	0.671
SocES	- -	0.338

LAMBDA-X

	SSE	ISE
perform	0.768	- -
social	0.901	- -
appear	0.676	- -
D_biep.1	- -	0.668
D_biep.2	- -	0.659
D_biep.3	- -	0.655

BETA

	PSE	SE
PSE	- -	- -
SE	-0.539	- -

GAMMA

	SSE	ISE
PSE	-0.522	0.170
SE	-0.234	0.432

Correlation Matrix of ETA and KSI

	PSE	SE	SSE	ISE
PSE	1.000			
SE	-0.294	1.000		
SSE	-0.554	-0.016	1.000	
ISE	0.268	0.332	-0.188	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	PSE	SE
	0.665	0.694

THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
PSE1	0.127			
PSE2	- -	0.558		
SocEF	0.279	0.324	0.550	
SocES	- -	0.086	- -	0.886

THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	0.123	- -	-0.028	- -
social	0.154	- -	-0.079	0.006
appear	- -	- -	- -	- -
D_biep.1	- -	0.051	- -	-0.056
D_biep.2	-0.168	- -	-0.141	-0.066
D_biep.3	- -	0.055	-0.090	-0.187

THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
perform	0.410					
social	- -	0.188				
appear	-0.054	- -	0.543			
D_biep.1	-0.086	-0.129	-0.056	0.554		
D_biep.2	- -	-0.037	0.078	- -	0.565	
D_biep.3	- -	-0.032	- -	- -	- -	0.571

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	SSE	ISE
PSE	-0.522	0.170
SE	0.048	0.341

TI High Narcissism Model

Total and Indirect Effects

Total Effects of KSI on ETA

	SSE	ISE
PSE	-0.522 (0.119) -4.373	0.170 (0.125) 1.361
SE	0.018 (0.066) 0.282	0.130 (0.066) 1.967

Indirect Effects of KSI on ETA

	SSE	ISE
PSE	- -	- -

SE	0.108	-0.035
	(0.060)	(0.034)
	1.793	-1.027

Total Effects of ETA on ETA

	PSE	SE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	-0.206	- -
	(0.097)	
	-2.121	

Largest Eigenvalue of B*B' (Stability Index) is 0.043

Total Effects of ETA on Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.469	- -
PSE2	0.332	- -
	(0.039)	
	8.536	
SocEF	-0.179	0.866
	(0.084)	
	-2.121	
SocES	-0.346	1.678
	(0.205)	(0.616)
	-1.690	2.723

Indirect Effects of ETA on Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	- -
PSE2	- -	- -
SocEF	-0.179	- -
	(0.084)	
	-2.121	
SocES	-0.346	- -
	(0.205)	
	-1.690	

Total Effects of KSI on Y

	SSE	ISE
--	-----	-----

PSE1	----- -0.245 (0.056) -4.373	----- 0.080 (0.059) 1.361
PSE2	----- -0.173 (0.042) -4.134	----- 0.056 (0.042) 1.337
SocEF	----- 0.016 (0.057) 0.282	----- 0.113 (0.057) 1.967
SocES	----- 0.031 (0.110) 0.280	----- 0.218 (0.132) 1.651

TI High Narcissism Model

Standardized Total and Indirect Effects

Standardized Total Effects of KSI on ETA

	SSE -----	ISE -----
PSE	-0.522	0.170
SE	0.048	0.341

Standardized Indirect Effects of KSI on ETA

	SSE -----	ISE -----
PSE	- -	- -
SE	0.282	-0.092

Standardized Total Effects of ETA on ETA

	PSE -----	SE -----
PSE	- -	- -
SE	-0.539	- -

Standardized Total Effects of ETA on Y

	PSE -----	SE -----
PSE1	0.469	- -
PSE2	0.332	- -
SocEF	-0.179	0.331
SocES	-0.346	0.641

Completely Standardized Total Effects of ETA on Y

	PSE -----	SE -----
PSE1	0.934	- -
PSE2	0.665	- -

SocEF	-0.362	0.671
SocES	-0.182	0.338

Standardized Indirect Effects of ETA on Y

	PSE	SE
PSE1	- -	- -
PSE2	- -	- -
SocEF	-0.179	- -
SocES	-0.346	- -

Completely Standardized Indirect Effects of ETA on Y

	PSE	SE
PSE1	- -	- -
PSE2	- -	- -
SocEF	-0.362	- -
SocES	-0.182	- -

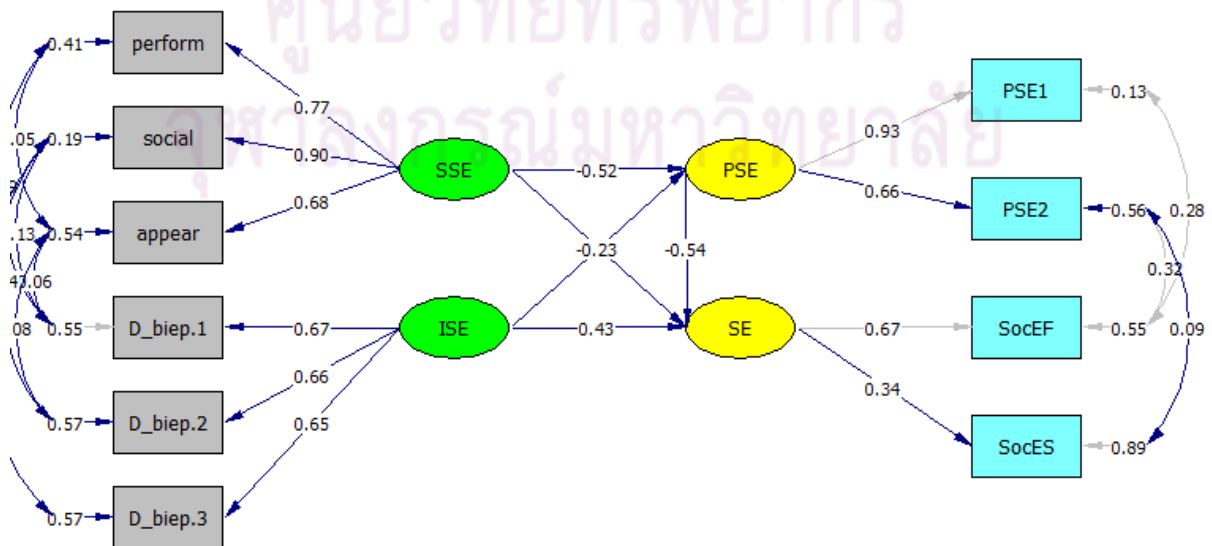
Standardized Total Effects of KSI on Y

	SSE	ISE
PSE1	-0.245	0.080
PSE2	-0.173	0.056
SocEF	0.016	0.113
SocES	0.031	0.218

Completely Standardized Total Effects of KSI on Y

	SSE	ISE
PSE1	-0.488	0.159
PSE2	-0.347	0.113
SocEF	0.032	0.228
SocES	0.016	0.115

Time used: 0.031 Seconds

Chi-Square=23.81, df=16, P-value=0.09376, RMSEA=0.067

ภาคผนวก ฎ

ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มี
มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

DATE: 11/26/2010

TIME: 10:20

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. Joreskog & Dag Sörbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.
7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100
Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2005

Use of this program is subject to the terms specified in the

Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 31\Model
31.LPJ:

TI Low Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model
DA NI=10 NO=0 MA=CM
RA FI='C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 31\Model 31.psf'
MO NX=6 NY=4 NK=2 NE=2 BE=FU GA=FI PS=SY TE=SY TD=SY
LE
PSE SE
LK
SSE ISE
FR LY(1,1) LY(2,1) LY(3,2) LY(4,2)
FR LX(1,1) LX(2,1) LX(3,1) LX(4,2) LX(5,2) LX(6,2)
FR BE(2,1)
FR GA(1,1) GA(1,2) GA(2,1) GA(2,2)
FR TE(3,1) TH(2,3) TH(4,3) TH(6,3) TD(4,1) TD(6,1) TD(3,2) TD(4,2) TD(4,3) TH(1,1)
FR TH(1,2) TH(2,4) TH(3,1) TH(3,2) TH(6,2) TD(5,2) TD(6,2) TE(4,1) TE(3,2) TH(5,4)
FR TD(5,3) TH(2,2) TH(5,2)
FI TE(1,1) TE(3,3)
VA 0.097 TE(1,1)
VA 0.152 TE(3,3)

PD
OU AD=OFF SS SC SE TV RS EF MI ND=3

TI Low Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Number of Input Variables 10
Number of Y - Variables 4
Number of X - Variables 6
Number of ETA - Variables 2
Number of KSI - Variables 2
Number of Observations 111

TI Low Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Covariance Matrix

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE1	0.206					
PSE2	0.111	0.218				
SocEF	0.035	0.027	0.224			
SocES	-0.027	-0.003	0.143	3.567		
perform	-0.043	-0.056	-0.017	-0.045	0.147	
social	-0.022	-0.039	-0.021	0.075	0.076	0.208
appear	-0.049	-0.055	-0.043	-0.047	0.051	0.071
D_biep.1	-0.033	-0.034	-0.012	0.037	0.040	0.038
D_biep.2	-0.014	-0.024	-0.010	0.025	0.064	0.065
D_biep.3	-0.003	-0.013	-0.010	0.028	0.039	0.046

Covariance Matrix

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	0.156			
D_biep.1	0.045	0.051		
D_biep.2	0.057	0.026	0.078	
D_biep.3	0.039	0.016	0.025	0.052

TI Low Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Parameter Specifications

LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	0	0
PSE2	1	0
SocEF	0	0
SocES	0	2

LAMBDA-X

	SSE	ISE
perform	3	0
social	4	0

appear	5	0
D_biep.1	0	6
D_biep.2	0	7
D_biep.3	0	8

BETA				
	PSE	SE		
	-----	-----		
PSE	0	0		
SE	9	0		
GAMMA				
	SSE	ISE		
	-----	-----		
PSE	10	11		
SE	12	13		
PHI				
	SSE	ISE		
	-----	-----		
SSE	0			
ISE	14	0		
PSI				
	PSE	SE		
	-----	-----		
	15	16		
THETA-EPS				
	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	0			
PSE2	0	17		
SocEF	18	19	0	
SocES	20	0	0	21
THETA-DELTA-EPS				
	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	22	23	0	0
social	0	25	26	27
appear	29	30	0	0
D_biep.1	0	0	33	0
D_biep.2	0	38	0	39
D_biep.3	0	43	44	0
THETA-DELTA				

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
perform	24					
social	0	28				
appear	0	31	32			
D_biep.1	34	35	36	37		
D_biep.2	0	40	41	0	42	
D_biep.3	45	46	0	0	0	47

TI Low Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Number of Iterations = 36

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-Y		
	PSE	SE
PSE1	0.325	- -
PSE2	0.346 (0.064) 5.378	- -
SocEF	- -	0.265
SocES	- -	0.664 (0.308) 2.154
LAMBDA-X		
	SSE	ISE
perform	0.218 (0.044) 4.944	- -
social	0.334 (0.077) 4.336	- -
appear	0.233 (0.047) 4.986	- -
D_biep.1	- -	0.161 (0.029)


```

                    5.617
D_biep.2      - -      0.170
                    (0.033)
                    5.137

D_biep.3      - -      0.103
                    (0.026)
                    4.015
    
```

BETA

```

                PSE          SE
                -----
PSE      - -
SE      -0.092          - -
          (0.381)
          -0.241
    
```

GAMMA

```

                SSE          ISE
                -----
PSE      -0.271          -0.015
          (0.138)          (0.138)
          -1.972          -0.106

SE      0.225          -0.430
          (0.217)          (0.206)
          1.035          -2.093
    
```

Covariance Matrix of ETA and KSI

```

                PSE          SE          SSE          ISE
                -----
PSE      1.000
SE      0.040          1.000
SSE     -0.295          -0.455          1.000
ISE     -0.460          -0.019          1.642          1.000
    
```

PHI

```

                SSE          ISE
                -----
SSE      1.000

ISE      1.642          1.000
          (0.274)
          5.996
    
```

PSI

Note: This matrix is diagonal.

PSE	SE
0.913	1.098
(0.246)	(0.476)
3.714	2.308

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

PSE	SE
0.087	-0.098

Squared Multiple Correlations for Reduced Form

PSE	SE
0.087	-0.105

Reduced Form

	SSE	ISE
PSE	-0.271 (0.138)	-0.015 (0.138)
	-1.972	-0.106
SE	0.250 (0.197)	-0.429 (0.205)
	1.265	-2.090

THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
PSE1	0.097			
PSE2	- -	0.098 (0.027) 3.702		
SocEF	0.029 (0.034) 0.862	0.023 (0.034)	0.152	
SocES	-0.026 (0.077) -0.335	- -	- -	3.135 (0.503) 6.237

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

PSE1	PSE2	SocEF	SocES
0.521	0.549	0.316	0.123

THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	-0.032 (0.016) -1.971	-0.036 (0.018) -1.987	- -	- -
social	- -	-0.007 (0.018) -0.373	0.024 (0.022) 1.086	0.149 (0.081) 1.835
appear	-0.031 (0.016) -1.887	-0.030 (0.018) -1.678	- -	- -
D_biep.1	- -	- -	-0.009 (0.010) -0.888	- -
D_biep.2	- -	0.000 (0.010) 0.027	- -	0.024 (0.040) 0.595
D_biep.3	- -	-0.002 (0.008) -0.252	-0.013 (0.010) -1.256	- -

THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
perform	0.098 (0.018) 5.380					
social	- -	0.091 (0.047) 1.936				
appear	- -	-0.008 (0.024) -0.339	0.101 (0.021) 4.923			
D_biep.1	-0.017 (0.014) -1.199	-0.050 (0.030) -1.635	-0.016 (0.016) -1.019	0.025 (0.008) 3.176		
D_biep.2	- -	-0.032 (0.031) -1.046	-0.009 (0.017) -0.549	- -	0.049 (0.010) 4.805	
D_biep.3	0.001 (0.010) 0.053	-0.015 (0.015) -0.967	- -	- -	- -	0.042 (0.006) 6.480

Squared Multiple Correlations for X - Variables

perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
0.326	0.551	0.350	0.512	0.372	0.202

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 8

Minimum Fit Function Chi-Square = 12.687 (P = 0.123)

Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 13.321 (P = 0.101)

Estimated Non-centrality Parameter (NCP) = 5.321

90 Percent Confidence Interval for NCP = (0.0 ; 19.493)

Minimum Fit Function Value = 0.115

Population Discrepancy Function Value (F0) = 0.0484

90 Percent Confidence Interval for F0 = (0.0 ; 0.177)

Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) = 0.0778

90 Percent Confidence Interval for RMSEA = (0.0 ; 0.149)

P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05) = 0.233

Expected Cross-Validation Index (ECVI) = 0.976

90 Percent Confidence Interval for ECVI = (0.927 ; 1.104)

ECVI for Saturated Model = 1.000

ECVI for Independence Model = 4.263

Chi-Square for Independence Model with 45 Degrees of Freedom = 448.880

Independence AIC = 468.880

Model AIC = 107.321

Saturated AIC = 110.000

Independence CAIC = 505.975

Model CAIC = 281.669

Saturated CAIC = 314.024

Normed Fit Index (NFI) = 0.972

Non-Normed Fit Index (NNFI) = 0.935

Parsimony Normed Fit Index (PNFI) = 0.173

Comparative Fit Index (CFI) = 0.988

Incremental Fit Index (IFI) = 0.989

Relative Fit Index (RFI) = 0.841

Critical N (CN) = 175.203

Root Mean Square Residual (RMR) = 0.0111

Standardized RMR = 0.0429

Goodness of Fit Index (GFI) = 0.977

Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) = 0.839

Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) = 0.142

TI Low Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Fitted Covariance Matrix

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PSE1	0.203					
PSE2	0.112	0.218				
SocEF	0.033	0.027	0.222			
SocES	-0.017	0.009	0.176	3.576		
perform	-0.053	-0.058	-0.026	-0.066	0.146	
social	-0.032	-0.041	-0.017	0.048	0.073	0.203
appear	-0.053	-0.054	-0.028	-0.070	0.051	0.070
D_biep.1	-0.024	-0.026	-0.010	-0.002	0.040	0.039
D_biep.2	-0.025	-0.027	-0.001	0.021	0.061	0.061
D_biep.3	-0.015	-0.018	-0.013	-0.001	0.037	0.041

Fitted Covariance Matrix

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----
appear	0.155			
D_biep.1	0.045	0.050		
D_biep.2	0.056	0.027	0.078	
D_biep.3	0.039	0.016	0.017	0.052

Fitted Residuals

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PSE1	0.003					
PSE2	-0.001	0.000				
SocEF	0.002	0.001	0.002			
SocES	-0.009	-0.012	-0.033	-0.008		
perform	0.010	0.002	0.009	0.021	0.001	
social	0.010	0.002	-0.004	0.027	0.003	0.005
appear	0.005	-0.001	-0.015	0.023	0.000	0.001
D_biep.1	-0.009	-0.008	-0.003	0.039	0.000	0.000
D_biep.2	0.011	0.003	-0.009	0.003	0.003	0.004
D_biep.3	0.012	0.005	0.003	0.029	0.002	0.004

Fitted Residuals

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----
appear	0.000			
D_biep.1	0.000	0.000		
D_biep.2	0.001	-0.001	0.000	
D_biep.3	0.000	-0.001	0.008	0.000

Summary Statistics for Fitted Residuals

Smallest Fitted Residual = -0.033
Median Fitted Residual = 0.001
Largest Fitted Residual = 0.039

Stemleaf Plot

- 3|3
- 2|
- 1|52

```
- 0|999884311110000000000
0|1111222223333334455589
1|0012
2|1379
3|9
```

Standardized Residuals

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PSE1	0.774					
PSE2	-0.550	-0.226				
SocEF	0.771	0.379	0.273			
SocES	-0.500	-0.590	-0.869	-1.784		
perform	2.234	0.848	0.842	0.385	1.478	
social	2.001	0.528	-0.858	0.826	1.468	2.287
appear	1.121	-0.253	-1.416	0.411	0.718	0.834
D_biep.1	-1.783	-1.725	-1.290	1.213	-0.196	-0.125
D_biep.2	1.610	0.820	-1.232	0.137	2.170	2.735
D_biep.3	1.656	1.331	1.111	0.757	1.510	3.062

Standardized Residuals

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----
appear	0.557			
D_biep.1	-0.431	0.871		
D_biep.2	0.718	-1.173	0.705	
D_biep.3	-0.003	-0.435	3.324	0.628

Summary Statistics for Standardized Residuals

```
Smallest Standardized Residual = -1.784
Median Standardized Residual = 0.705
Largest Standardized Residual = 3.324
```

Stemleaf Plot

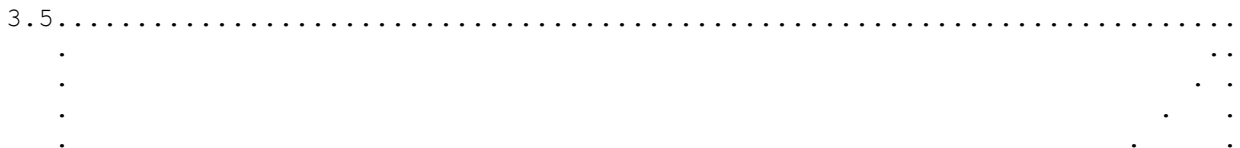
```
- 1|8874322
- 0|996654432210
0|1344456677788888889
1|112355567
2|02237
3|13
```

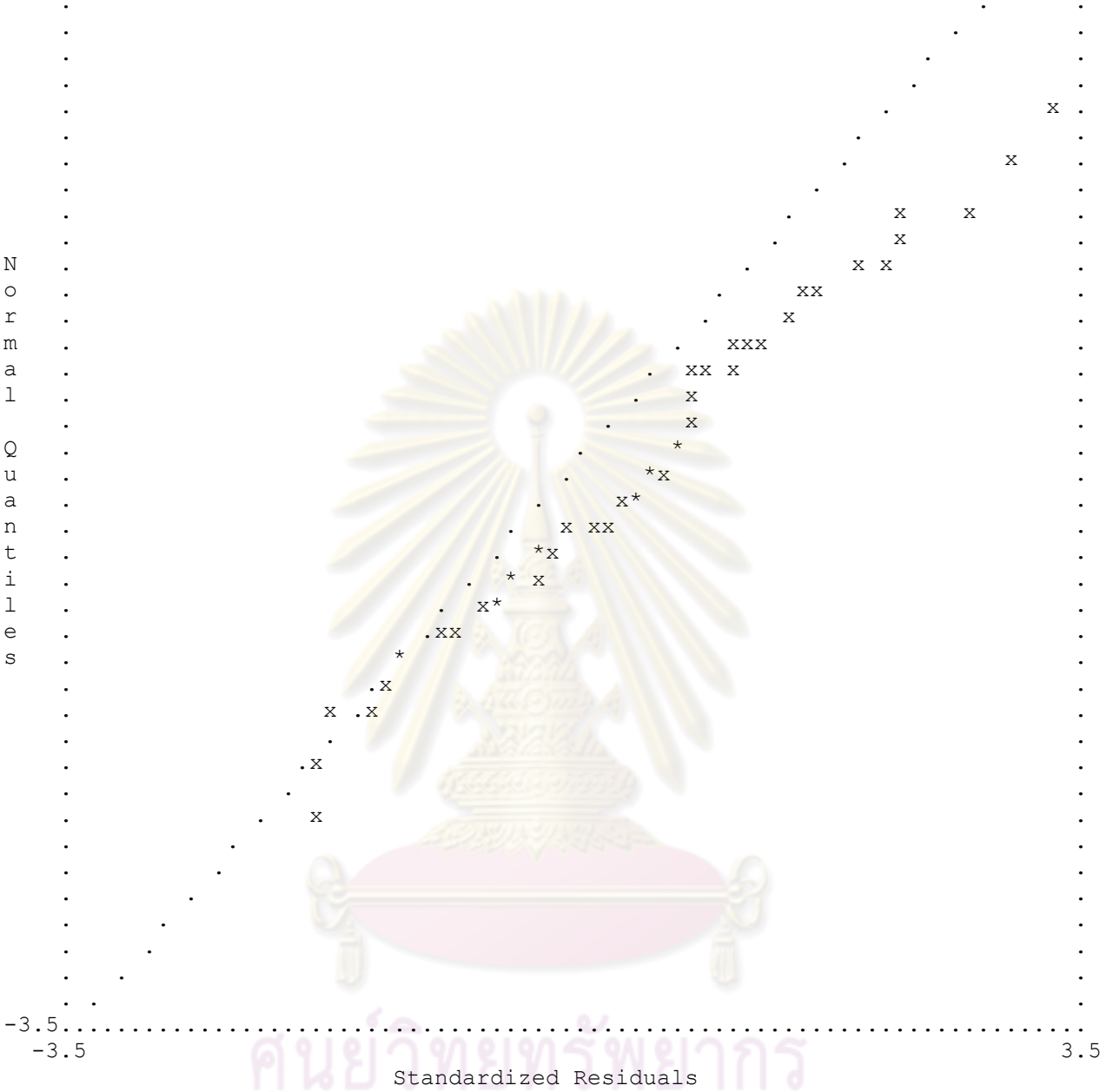
Largest Positive Standardized Residuals

```
Residual for D_biep.2 and social 2.735
Residual for D_biep.3 and social 3.062
Residual for D_biep.3 and D_biep.2 3.324
```

TI Low Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Qplot of Standardized Residuals

TI Low Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Modification Indices and Expected Change

Modification Indices for LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	0.388
PSE2	- -	0.388
SocEF	1.804	- -
SocES	1.804	- -

Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	-54.940
PSE2	- -	58.530
SocEF	0.336	- -
SocES	-0.842	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	-54.940
PSE2	- -	58.530
SocEF	0.336	- -
SocES	-0.842	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	-122.050
PSE2	- -	125.345
SocEF	0.713	- -
SocES	-0.445	- -

Modification Indices for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	1.363
social	- -	- -
appear	- -	1.363
D_biep.1	10.434	- -
D_biep.2	2.108	- -
D_biep.3	3.291	- -

Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.326
social	- -	- -
appear	- -	-0.348
D_biep.1	-0.214	- -
D_biep.2	0.094	- -
D_biep.3	0.084	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.326
social	- -	- -
appear	- -	-0.348
D_biep.1	-0.214	- -
D_biep.2	0.094	- -

D_biep.3 0.084 - -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.853
social	- -	- -
appear	- -	-0.883
D_biep.1	-0.953	- -
D_biep.2	0.339	- -
D_biep.3	0.367	- -

No Non-Zero Modification Indices for BETA

No Non-Zero Modification Indices for GAMMA

No Non-Zero Modification Indices for PHI

No Non-Zero Modification Indices for PSI

Modification Indices for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	0.388	- -	- -	- -
PSE2	0.388	- -	- -	- -
SocEF	- -	- -	0.256	- -
SocES	- -	- -	0.256	- -

Expected Change for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	0.025	- -	- -	- -
PSE2	-0.027	- -	- -	- -
SocEF	- -	- -	0.030	- -
SocES	- -	- -	-0.074	- -

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	0.124	- -	- -	- -
PSE2	-0.127	- -	- -	- -
SocEF	- -	- -	0.133	- -
SocES	- -	- -	-0.083	- -

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	- -	- -	2.119	0.256
social	- -	- -	- -	- -
appear	- -	- -	0.973	0.023
D_biep.1	2.618	0.388	- -	1.328
D_biep.2	3.387	- -	2.141	- -
D_biep.3	2.799	- -	- -	0.253

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	- -	- -	0.026	-0.032
social	- -	- -	- -	- -
appear	- -	- -	-0.019	-0.010
D_biep.1	-0.013	-0.006	- -	0.046
D_biep.2	0.023	- -	-0.024	- -
D_biep.3	0.016	- -	- -	0.019

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	- -	- -	0.145	-0.045
social	- -	- -	- -	- -
appear	- -	- -	-0.102	-0.013
D_biep.1	-0.128	-0.058	- -	0.107
D_biep.2	0.183	- -	-0.183	- -
D_biep.3	0.152	- -	- -	0.045

Modification Indices for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	- -	- -	- -	- -	- -	- -
social	- -	- -	- -	- -	- -	- -
appear	- -	- -	- -	- -	- -	- -
D_biep.1	- -	- -	- -	- -	- -	- -
D_biep.2	1.363	- -	- -	4.561	- -	- -
D_biep.3	- -	- -	1.363	0.797	9.336	- -

Expected Change for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	- -	- -	- -	- -	- -	- -
social	- -	- -	- -	- -	- -	- -
appear	- -	- -	- -	- -	- -	- -
D_biep.1	- -	- -	- -	- -	- -	- -
D_biep.2	0.052	- -	- -	-0.028	- -	- -
D_biep.3	- -	- -	-0.033	-0.006	0.025	- -

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	- -	- -	- -	- -	- -	- -
social	- -	- -	- -	- -	- -	- -
appear	- -	- -	- -	- -	- -	- -
D_biep.1	- -	- -	- -	- -	- -	- -
D_biep.2	0.484	- -	- -	-0.454	- -	- -
D_biep.3	- -	- -	-0.370	-0.124	0.397	- -

Maximum Modification Index is 10.43 for Element (4, 1) of LAMBDA-X

TI Low Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Standardized Solution

LAMBDA-Y		
	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.325	- -
PSE2	0.346	- -
SocEF	- -	0.265
SocES	- -	0.664

LAMBDA-X		
	SSE	ISE
	-----	-----
perform	0.218	- -
social	0.334	- -
appear	0.233	- -
D_biep.1	- -	0.161
D_biep.2	- -	0.170
D_biep.3	- -	0.103

BETA		
	PSE	SE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	-0.092	- -

GAMMA		
	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	-0.271	-0.015
SE	0.225	-0.430

Correlation Matrix of ETA and KSI				
	PSE	SE	SSE	ISE
	-----	-----	-----	-----
PSE	1.000			
SE	0.040	1.000		
SSE	-0.295	-0.455	1.000	
ISE	-0.460	-0.019	1.642	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	PSE	SE
	-----	-----
	0.913	1.098

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	SSE	ISE
--	-----	-----

	-----	-----
PSE	-0.271	-0.015
SE	0.250	-0.429

TI Low Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Completely Standardized Solution

LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.722	- -
PSE2	0.741	- -
SocEF	- -	0.563
SocES	- -	0.351

LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	0.571	- -
social	0.742	- -
appear	0.591	- -
D_biep.1	- -	0.715
D_biep.2	- -	0.610
D_biep.3	- -	0.450

BETA

	PSE	SE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	-0.092	- -

GAMMA

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	-0.271	-0.015
SE	0.225	-0.430

Correlation Matrix of ETA and KSI

	PSE	SE	SSE	ISE
	-----	-----	-----	-----
PSE	1.000			
SE	0.040	1.000		
SSE	-0.295	-0.455	1.000	
ISE	-0.460	-0.019	1.642	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	PSE	SE
	-----	-----
	0.913	1.098

THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
PSE1	0.479			
PSE2	-	0.451		
SocEF	0.138	0.104	0.684	
SocES	-0.030	-	-	0.877

THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
perform	-0.185	-0.202	-	-
social	-	-0.032	0.112	0.175
appear	-0.174	-0.164	-	-
D_biep.1	-	-	-0.084	-
D_biep.2	-	0.002	-	0.045
D_biep.3	-	-0.020	-0.116	-

THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
perform	0.674					
social	-	0.449				
appear	-	-0.045	0.650			
D_biep.1	-0.202	-0.490	-0.185	0.488		
D_biep.2	-	-0.255	-0.083	-	0.628	
D_biep.3	0.006	-0.145	-	-	-	0.798

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	SSE	ISE
PSE	-0.271	-0.015
SE	0.250	-0.429

TI Low Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Total and Indirect Effects

Total Effects of KSI on ETA

	SSE	ISE
PSE	-0.271 (0.138) -1.972	-0.015 (0.138) -0.106
SE	0.250 (0.197) 1.265	-0.429 (0.205) -2.090

Indirect Effects of KSI on ETA

	SSE	ISE
--	-----	-----

PSE	- -	- -
SE	0.025 (0.106) 0.236	0.001 (0.013) 0.099

Total Effects of ETA on ETA

	PSE -----	SE -----
PSE	- -	- -
SE	-0.092 (0.381) -0.241	- -

Largest Eigenvalue of B*B' (Stability Index) is 0.008

Total Effects of ETA on Y

	PSE -----	SE -----
PSE1	0.325	- -
PSE2	0.346 (0.064) 5.378	- -
SocEF	-0.024 (0.101) -0.241	0.265
SocES	-0.061 (0.250) -0.244	0.664 (0.308) 2.154

Indirect Effects of ETA on Y

	PSE -----	SE -----
PSE1	- -	- -
PSE2	- -	- -
SocEF	-0.024 (0.101) -0.241	- -
SocES	-0.061 (0.250) -0.244	- -

Total Effects of KSI on Y

	SSE -----	ISE -----
--	--------------	--------------

PSE1	-0.088 (0.045) -1.972	-0.005 (0.045) -0.106
PSE2	-0.094 (0.048) -1.967	-0.005 (0.048) -0.106
SocEF	0.066 (0.052) 1.265	-0.114 (0.054) -2.090
SocES	0.166 (0.138) 1.197	-0.285 (0.165) -1.722

TI Low Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Standardized Total and Indirect Effects

Standardized Total Effects of KSI on ETA

	SSE -----	ISE -----
PSE	-0.271	-0.015
SE	0.250	-0.429

Standardized Indirect Effects of KSI on ETA

	SSE -----	ISE -----
PSE	- -	- -
SE	0.025	0.001

Standardized Total Effects of ETA on ETA

	PSE -----	SE -----
PSE	- -	- -
SE	-0.092	- -

Standardized Total Effects of ETA on Y

	PSE -----	SE -----
PSE1	0.325	- -
PSE2	0.346	- -
SocEF	-0.024	0.265
SocES	-0.061	0.664

Completely Standardized Total Effects of ETA on Y

	PSE -----	SE -----
PSE1	0.722	- -
PSE2	0.741	- -
SocEF	-0.052	0.563

SocES -0.032 0.351

Standardized Indirect Effects of ETA on Y

	PSE	SE
PSE1	- -	- -
PSE2	- -	- -
SocEF	-0.024	- -
SocES	-0.061	- -

Completely Standardized Indirect Effects of ETA on Y

	PSE	SE
PSE1	- -	- -
PSE2	- -	- -
SocEF	-0.052	- -
SocES	-0.032	- -

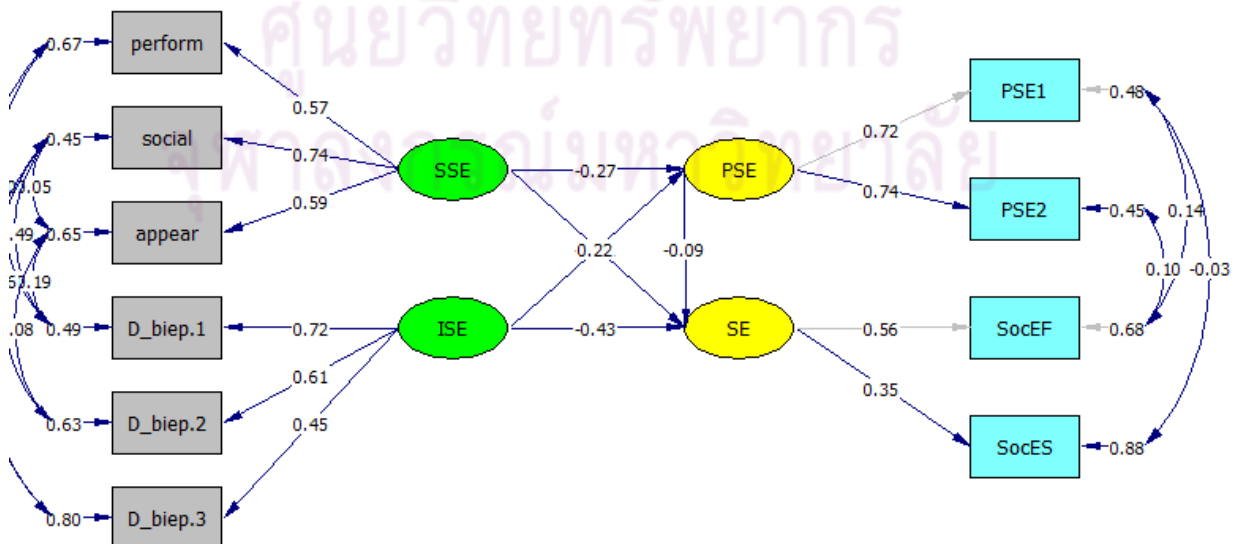
Standardized Total Effects of KSI on Y

	SSE	ISE
PSE1	-0.088	-0.005
PSE2	-0.094	-0.005
SocEF	0.066	-0.114
SocES	0.166	-0.285

Completely Standardized Total Effects of KSI on Y

	SSE	ISE
PSE1	-0.196	-0.011
PSE2	-0.201	-0.011
SocEF	0.140	-0.241
SocES	0.088	-0.151

Time used: 0.031 Seconds

Chi-Square=13.32, df=8, P-value=0.10128, RMSEA=0.078

ภาคผนวก ฐ

ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

DATE: 11/26/2010

TIME: 10:25

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. J"reskog & Dag S"rbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.
7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100
Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2005

Use of this program is subject to the terms specified in the
Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 32\Model 32.LPJ:

TI High Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model
DA NI=10 NO=0 MA=CM
RA FI='C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 32\Model 32.psf'
MO NX=6 NY=4 NK=2 NE=2 BE=FU GA=FI PS=SY TE=SY TD=SY
LE
PSE SE
LK
SSE ISE
FR LY(1,1) LY(2,1) LY(4,2)
FR LX(1,1) LX(2,1) LX(3,1) LX(4,2) LX(5,2) LX(6,2)
FR BE(2,1)
FR GA(1,1) GA(1,2) GA(2,1) GA(2,2)
FI TE(3,3)
VA 0.882 LY(3,2)
VA 0.118 TE(3,3)
PD
OU AD=OFF SS SC SE TV RS EF MI ND=3

TI High Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Number of Input Variables 10
 Number of Y - Variables 4
 Number of X - Variables 6
 Number of ETA - Variables 2
 Number of KSI - Variables 2
 Number of Observations 112

TI High Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Covariance Matrix

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
PSE1	0.351					
PSE2	0.254	0.416				
SocEF	0.025	0.017	0.277			
SocES	0.026	-0.038	0.398	4.082		
perform	-0.221	-0.261	0.022	0.026	0.531	
social	-0.262	-0.275	-0.012	-0.085	0.513	0.723
appear	-0.249	-0.292	-0.009	-0.066	0.457	0.549
D_biep.1	0.060	0.032	-0.004	0.027	-0.097	-0.120
D_biep.2	0.026	0.029	-0.002	0.005	-0.108	-0.127
D_biep.3	0.053	0.051	0.010	-0.005	-0.094	-0.108

Covariance Matrix

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----
appear	0.594			
D_biep.1	-0.107	0.146		
D_biep.2	-0.117	0.064	0.149	
D_biep.3	-0.105	0.059	0.080	0.132

TI High Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Parameter Specifications

LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0	0
PSE2	1	0
SocEF	0	0
SocES	0	2

LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	3	0
social	4	0
appear	5	0
D_biep.1	0	6
D_biep.2	0	7

D_biep.3	0	8			
BETA					
	PSE	SE			
	-----	-----			
PSE	0	0			
SE	9	0			
GAMMA					
	SSE	ISE			
	-----	-----			
PSE	10	11			
SE	12	13			
PHI					
	SSE	ISE			
	-----	-----			
SSE	0				
ISE	14	0			
PSI					
	PSE	SE			
	-----	-----			
	15	16			
THETA-EPS					
	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	
	-----	-----	-----	-----	
	17	18	0	19	
THETA-DELTA					
	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2
	-----	-----	-----	-----	-----
	20	21	22	23	24
					D_biep.3

					25

TI High Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Number of Iterations = 10

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-Y		
	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.472	- -
PSE2	0.539	- -
	(0.073)	
	7.431	

SocEF - - 0.882
 SocES - - 2.172
 (0.560)
 3.880

LAMBDA-X

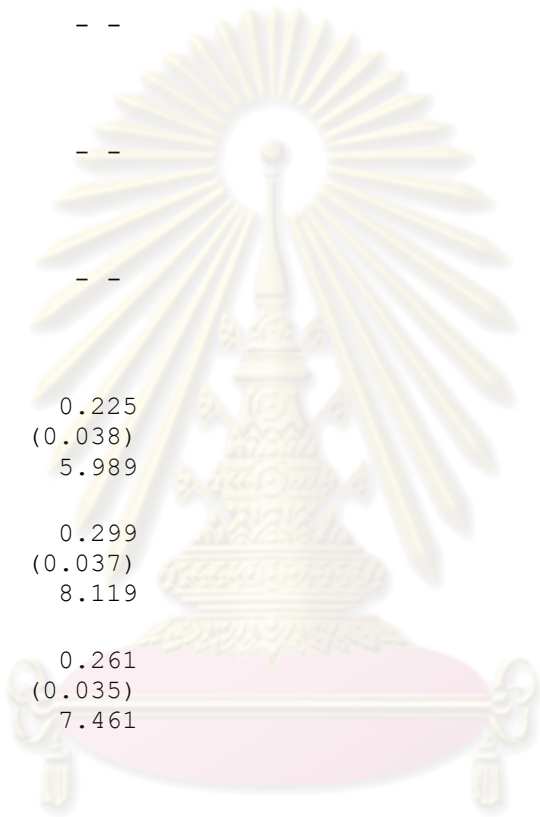
	SSE	ISE
	-----	-----
perform	0.654 (0.054) 12.015	- -
social	0.776 (0.063) 12.350	- -
appear	0.707 (0.057) 12.448	- -
D_biep.1	- -	0.225 (0.038) 5.989
D_biep.2	- -	0.299 (0.037) 8.119
D_biep.3	- -	0.261 (0.035) 7.461

BETA

	PSE	SE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	0.073 (0.105) 0.696	- -

GAMMA

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	-0.830 (0.140) -5.906	-0.186 (0.126) -1.477
SE	0.060	0.023

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 ภาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(0.121) (0.086)
0.498 0.266

Covariance Matrix of ETA and KSI

	PSE	SE	SSE	ISE
PSE	1.000			
SE	0.036	0.206		
SSE	-0.723	-0.006	1.000	
ISE	0.289	0.010	-0.572	1.000

PHI

	SSE	ISE
SSE	1.000	
ISE	-0.572 (0.083) -6.873	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	PSE	SE
	0.454 (0.124) 3.669	0.203 (0.048) 4.253

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

	PSE	SE
	0.546	0.012

Squared Multiple Correlations for Reduced Form

	PSE	SE
	0.546	0.000

Reduced Form

	SSE	ISE
PSE	-0.830 (0.140) -5.906	-0.186 (0.126) -1.477
SE	0.000 (0.075) -0.006	0.009 (0.082) 0.114

THETA-EPS

PSE1	PSE2	SocEF	SocES
0.129 (0.029)	0.125 (0.035)	0.118	3.112 (0.513)
4.394	3.569		6.063

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

PSE1	PSE2	SocEF	SocES
0.634	0.699	0.576	0.238

THETA-DELTA

perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
0.103 (0.019)	0.121 (0.025)	0.095 (0.020)	0.095 (0.015)	0.059 (0.015)	0.064 (0.013)
5.330	4.886	4.738	6.284	4.041	4.976

Squared Multiple Correlations for X - Variables

perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
0.806	0.833	0.840	0.347	0.602	0.515

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 30

Minimum Fit Function Chi-Square = 21.617 (P = 0.868)

Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 21.471 (P = 0.873)

Estimated Non-centrality Parameter (NCP) = 0.0

90 Percent Confidence Interval for NCP = (0.0 ; 4.689)

Minimum Fit Function Value = 0.195

Population Discrepancy Function Value (F0) = 0.0

90 Percent Confidence Interval for F0 = (0.0 ; 0.0422)

Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) = 0.0

90 Percent Confidence Interval for RMSEA = (0.0 ; 0.0375)

P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05) = 0.977

Expected Cross-Validation Index (ECVI) = 0.721

90 Percent Confidence Interval for ECVI = (0.721 ; 0.763)

ECVI for Saturated Model = 0.991

ECVI for Independence Model = 6.711

Chi-Square for Independence Model with 45 Degrees of Freedom = 724.924

Independence AIC = 744.924

Model AIC = 71.471

Saturated AIC = 110.000

Independence CAIC = 782.109
 Model CAIC = 164.434
 Saturated CAIC = 314.517

Normed Fit Index (NFI) = 0.970
 Non-Normed Fit Index (NNFI) = 1.018
 Parsimony Normed Fit Index (PNFI) = 0.647
 Comparative Fit Index (CFI) = 1.000
 Incremental Fit Index (IFI) = 1.012
 Relative Fit Index (RFI) = 0.955

Critical N (CN) = 262.325

Root Mean Square Residual (RMR) = 0.0201
 Standardized RMR = 0.0349
 Goodness of Fit Index (GFI) = 0.963
 Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) = 0.932
 Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) = 0.525

TI High Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Fitted Covariance Matrix

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE1	0.351					
PSE2	0.254	0.416				
SocEF	0.015	0.017	0.278			
SocES	0.037	0.042	0.394	4.082		
perform	-0.223	-0.255	-0.003	-0.008	0.531	
social	-0.265	-0.303	-0.004	-0.010	0.508	0.723
appear	-0.241	-0.276	-0.004	-0.009	0.463	0.549
D_biep.1	0.031	0.035	0.002	0.005	-0.084	-0.100
D_biep.2	0.041	0.047	0.003	0.006	-0.112	-0.133
D_biep.3	0.036	0.041	0.002	0.005	-0.098	-0.116

Fitted Covariance Matrix

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	0.594			
D_biep.1	-0.091	0.146		
D_biep.2	-0.121	0.067	0.149	
D_biep.3	-0.105	0.059	0.078	0.132

Fitted Residuals

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE1	0.000					
PSE2	0.000	0.000				
SocEF	0.010	0.000	-0.001			
SocES	-0.011	-0.081	0.004	0.000		
perform	0.003	-0.005	0.025	0.034	0.000	
social	0.003	0.027	-0.008	-0.075	0.006	0.000

appear	-0.008	-0.017	-0.006	-0.057	-0.005	0.001
D_biep.1	0.029	-0.003	-0.006	0.022	-0.012	-0.020
D_biep.2	-0.015	-0.017	-0.004	-0.001	0.004	0.006
D_biep.3	0.017	0.011	0.008	-0.010	0.004	0.007

Fitted Residuals

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	0.000			
D_biep.1	-0.016	0.000		
D_biep.2	0.004	-0.003	0.000	
D_biep.3	0.000	0.000	0.002	0.000

Summary Statistics for Fitted Residuals

Smallest Fitted Residual = -0.081
 Median Fitted Residual = 0.000
 Largest Fitted Residual = 0.034

Stemleaf Plot

```

- 8|1
- 6|5
- 4|7
- 2|0
- 0|77652108866554331100000000000000
  0|1233444446678017
  2|25794

```

Standardized Residuals

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES	perform	social
PSE1	- -					
PSE2	- -	- -				
SocEF	0.628	0.010	-0.964			
SocES	-0.117	-0.801	0.964	- -		
perform	0.215	-0.421	1.508	0.300	- -	
social	0.256	2.064	-0.439	-0.569	1.333	- -
appear	-0.719	-1.423	-0.359	-0.479	-1.536	0.198
D_biep.1	1.770	-0.195	-0.389	0.333	-0.754	-1.087
D_biep.2	-1.218	-1.412	-0.412	-0.012	0.351	0.456
D_biep.3	1.294	0.797	0.740	-0.170	0.308	0.552

Standardized Residuals

	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
appear	- -			
D_biep.1	-0.966	- -		
D_biep.2	0.397	-0.922	- -	
D_biep.3	0.027	0.007	1.008	- -

Summary Statistics for Standardized Residuals

Smallest Standardized Residual = -1.536

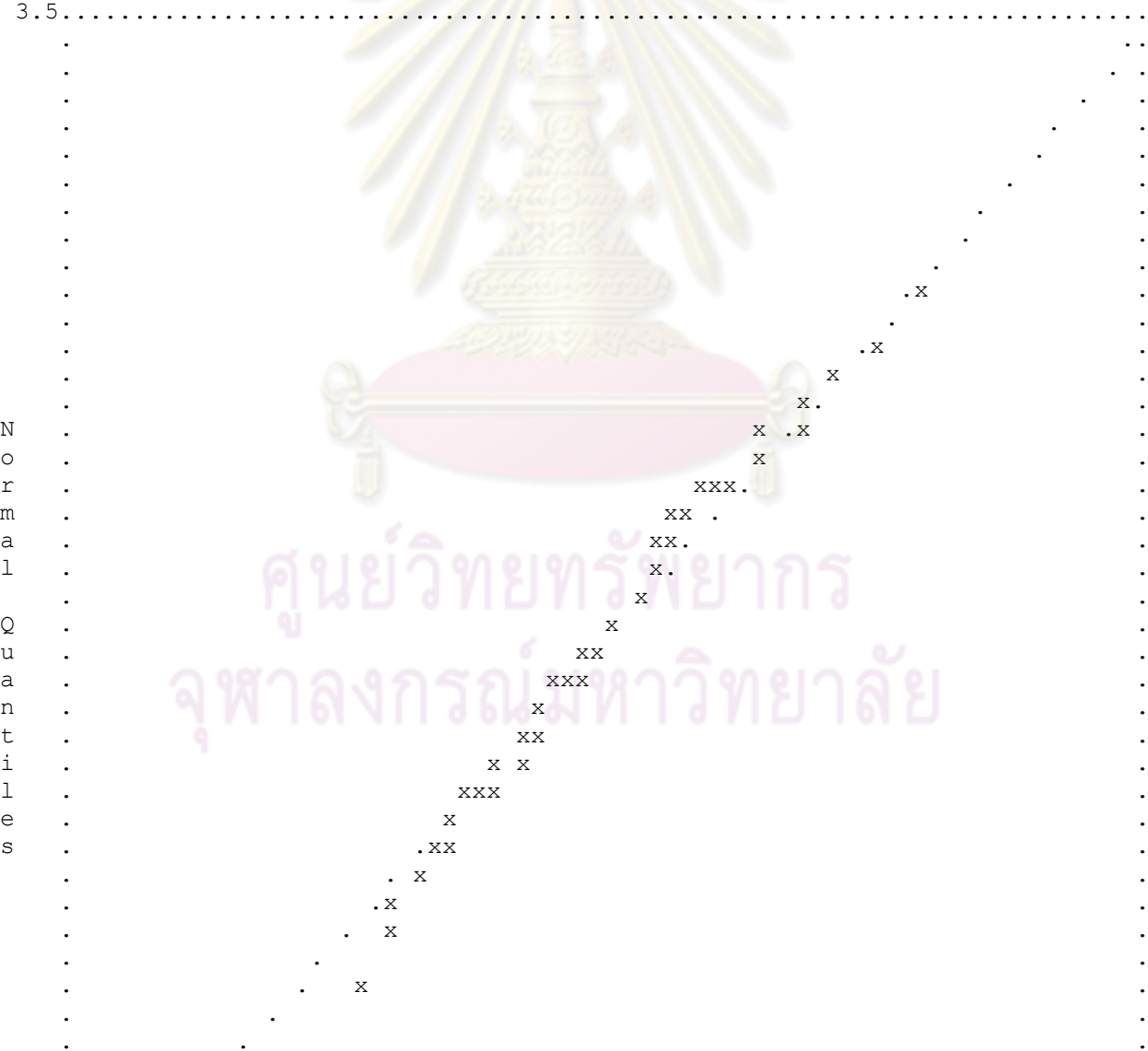
Median Standardized Residual = 0.000
Largest Standardized Residual = 2.064

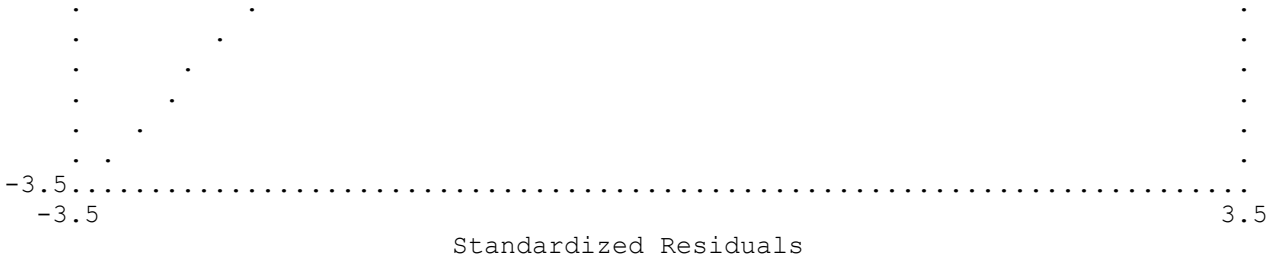
Stemleaf Plot

- 1|5
- 1|442100
- 0|988765
- 0|4444422100000000000000
0|22333344
0|56678
1|0033
1|58
2|1

TI High Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Qplot of Standardized Residuals

TI High Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Modification Indices and Expected Change

Modification Indices for LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	- -	0.300
PSE2	- -	0.300
SocEF	0.145	- -
SocES	0.145	- -

Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	- -	0.069
PSE2	- -	-0.079
SocEF	0.032	- -
SocES	-0.078	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	- -	0.031
PSE2	- -	-0.036
SocEF	0.032	- -
SocES	-0.078	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	PSE	SE
PSE1	- -	0.053
PSE2	- -	-0.055
SocEF	0.060	- -
SocES	-0.039	- -

Modification Indices for LAMBDA-X

	SSE	ISE
perform	- -	0.011
social	- -	0.000
appear	- -	0.015
D_biep.1	1.261	- -

D_biep.2	0.613	- -
D_biep.3	0.043	- -

Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.006
social	- -	0.001
appear	- -	-0.007
D_biep.1	-0.052	- -
D_biep.2	0.042	- -
D_biep.3	0.010	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.006
social	- -	0.001
appear	- -	-0.007
D_biep.1	-0.052	- -
D_biep.2	0.042	- -
D_biep.3	0.010	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	- -	0.008
social	- -	0.001
appear	- -	-0.009
D_biep.1	-0.135	- -
D_biep.2	0.109	- -
D_biep.3	0.027	- -

No Non-Zero Modification Indices for BETA

No Non-Zero Modification Indices for GAMMA

No Non-Zero Modification Indices for PHI

No Non-Zero Modification Indices for PSI

Modification Indices for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	- -			
PSE2	- -	- -		
SocEF	0.207	0.052	0.929	
SocES	0.003	0.996	0.929	- -

Expected Change for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----

PSE1	-	-		
PSE2	-	-		
SocEF	0.010	0.005	-0.339	
SocES	0.004	-0.081	0.834	-

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
PSE1	-	-		
PSE2	-	-		
SocEF	0.031	0.016	-1.218	
SocES	0.004	-0.062	0.783	-

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	0.365	0.688	1.878	0.262
social	0.332	4.286	0.273	0.447
appear	0.027	2.005	0.129	0.195
D_biep.1	3.809	2.466	0.306	0.255
D_biep.2	2.245	0.069	0.076	0.001
D_biep.3	0.769	0.677	0.846	0.493

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	0.009	-0.014	0.024	0.034
social	-0.010	0.039	-0.010	-0.050
appear	0.003	-0.024	-0.006	-0.029
D_biep.1	0.026	-0.022	-0.009	0.030
D_biep.2	-0.018	-0.003	-0.004	0.002
D_biep.3	0.010	0.010	0.013	-0.036

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	-----	-----	-----	-----
perform	0.022	-0.029	0.062	0.023
social	-0.020	0.070	-0.023	-0.029
appear	0.006	-0.048	-0.016	-0.019
D_biep.1	0.115	-0.091	-0.043	0.038
D_biep.2	-0.081	-0.014	-0.020	0.002
D_biep.3	0.048	0.045	0.067	-0.049

Modification Indices for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	-	-				
social	1.778	-	-			
appear	2.359	0.039	-			
D_biep.1	0.020	0.240	0.015	-	-	
D_biep.2	0.107	0.010	0.016	0.849	-	-
D_biep.3	0.075	0.793	0.034	0.000	1.015	-

Expected Change for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	- -					
social	0.036	- -				
appear	-0.038	0.006	- -			
D_biep.1	0.002	-0.006	-0.001	- -		
D_biep.2	-0.003	-0.001	-0.001	-0.013	- -	
D_biep.3	0.003	0.010	-0.002	0.000	0.019	- -

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
perform	- -					
social	0.058	- -				
appear	-0.068	0.009	- -			
D_biep.1	0.006	-0.020	-0.005	- -		
D_biep.2	-0.012	-0.004	-0.005	-0.091	- -	
D_biep.3	0.011	0.033	-0.007	0.001	0.133	- -

Maximum Modification Index is 4.29 for Element (2, 2) of THETA DELTA-EPSILON

TI High Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Standardized Solution

LAMBDA-Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.472	- -
PSE2	0.539	- -
SocEF	- -	0.400
SocES	- -	0.985

LAMBDA-X

	SSE	ISE
	-----	-----
perform	0.654	- -
social	0.776	- -
appear	0.707	- -
D_biep.1	- -	0.225
D_biep.2	- -	0.299
D_biep.3	- -	0.261

BETA

	PSE	SE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	0.161	- -

GAMMA

	SSE	ISE
--	-----	-----

	-----	-----
PSE	-0.830	-0.186
SE	0.133	0.050

Correlation Matrix of ETA and KSI

	-----	-----	-----	-----
	PSE	SE	SSE	ISE
PSE	1.000			
SE	0.080	1.000		
SSE	-0.723	-0.013	1.000	
ISE	0.289	0.021	-0.572	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	-----	-----
	PSE	SE
	0.454	0.988

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	-----	-----
	SSE	ISE
PSE	-0.830	-0.186
SE	-0.001	0.020

TI High Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Completely Standardized Solution

LAMBDA-Y

	-----	-----
	PSE	SE
PSE1	0.796	- -
PSE2	0.836	- -
SocEF	- -	0.759
SocES	- -	0.488

LAMBDA-X

	-----	-----
	SSE	ISE
perform	0.898	- -
social	0.912	- -
appear	0.917	- -
D_biep.1	- -	0.589
D_biep.2	- -	0.776
D_biep.3	- -	0.717

BETA

	-----	-----
	PSE	SE
PSE	- -	- -
SE	0.161	- -

GAMMA

	SSE	ISE
PSE	-0.830	-0.186
SE	0.133	0.050

Correlation Matrix of ETA and KSI

	PSE	SE	SSE	ISE
PSE	1.000			
SE	0.080	1.000		
SSE	-0.723	-0.013	1.000	
ISE	0.289	0.021	-0.572	1.000

PSI
Note: This matrix is diagonal.

	PSE	SE
	0.454	0.988

THETA-EPS

	PSE1	PSE2	SocEF	SocES
	0.366	0.301	0.424	0.762

THETA-DELTA

	perform	social	appear	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	0.194	0.167	0.160	0.653	0.398	0.485

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	SSE	ISE
PSE	-0.830	-0.186
SE	-0.001	0.020

TI High Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Total and Indirect Effects

Total Effects of KSI on ETA

	SSE	ISE
PSE	-0.830 (0.140) -5.906	-0.186 (0.126) -1.477
SE	0.000 (0.075)	0.009 (0.082)

-0.006 0.114

Indirect Effects of KSI on ETA

	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	-0.061 (0.088) -0.692	-0.014 (0.022) -0.626

Total Effects of ETA on ETA

	PSE	SE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	0.073 (0.105) 0.696	- -

Largest Eigenvalue of B*B' (Stability Index) is 0.005

Total Effects of ETA on Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.472	- -
PSE2	0.539 (0.073) 7.431	- -
SocEF	0.064 (0.093) 0.696	0.882
SocES	0.159 (0.230) 0.689	2.172 (0.560) 3.880

Indirect Effects of ETA on Y

	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	- -	- -
PSE2	- -	- -
SocEF	0.064 (0.093) 0.696	- -
SocES	0.159 (0.230)	- -

0.689

Total Effects of KSI on Y		
	SSE	ISE
	-----	-----
PSE1	-0.392 (0.066)	-0.088 (0.059)
	-5.906	-1.477
PSE2	-0.447 (0.072)	-0.100 (0.068)
	-6.196	-1.481
SocEF	0.000 (0.066)	0.008 (0.072)
	-0.006	0.114
SocES	-0.001 (0.162)	0.020 (0.177)
	-0.006	0.114

TI High Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

Standardized Total and Indirect Effects

Standardized Total Effects of KSI on ETA		
	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	-0.830	-0.186
SE	-0.001	0.020

Standardized Indirect Effects of KSI on ETA		
	SSE	ISE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	-0.134	-0.030

Standardized Total Effects of ETA on ETA		
	PSE	SE
	-----	-----
PSE	- -	- -
SE	0.161	- -

Standardized Total Effects of ETA on Y		
	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.472	- -
PSE2	0.539	- -
SocEF	0.064	0.400
SocES	0.159	0.985

Completely Standardized Total Effects of ETA on Y		
	PSE	SE
	-----	-----
PSE1	0.796	- -
PSE2	0.836	- -
SocEF	0.122	0.759

SocES 0.079 0.488

Standardized Indirect Effects of ETA on Y

	PSE	SE
PSE1	- -	- -
PSE2	- -	- -
SocEF	0.064	- -
SocES	0.159	- -

Completely Standardized Indirect Effects of ETA on Y

	PSE	SE
PSE1	- -	- -
PSE2	- -	- -
SocEF	0.122	- -
SocES	0.079	- -

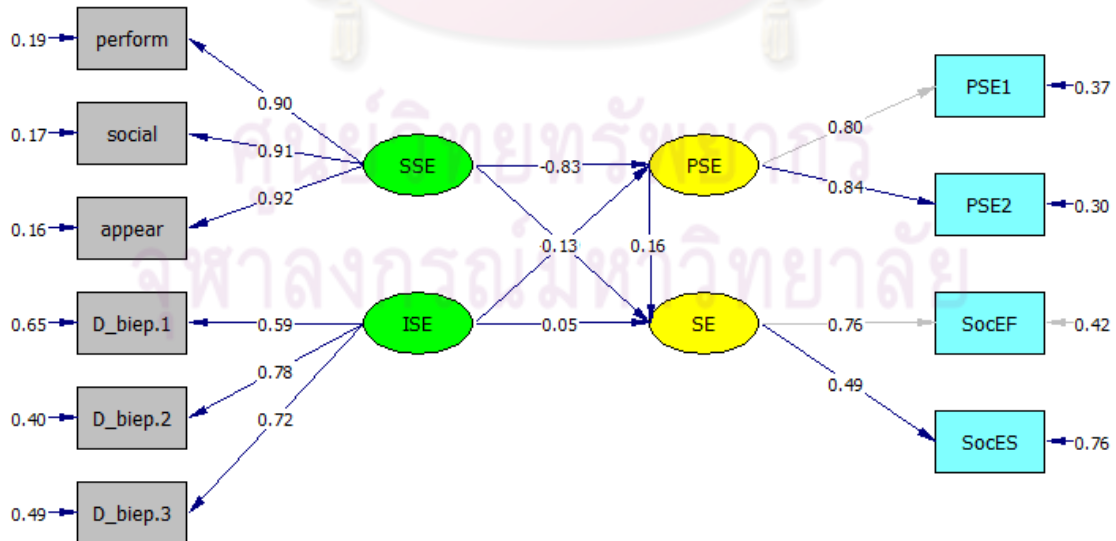
Standardized Total Effects of KSI on Y

	SSE	ISE
PSE1	-0.392	-0.088
PSE2	-0.447	-0.100
SocEF	0.000	0.008
SocES	-0.001	0.020

Completely Standardized Total Effects of KSI on Y

	SSE	ISE
PSE1	-0.661	-0.148
PSE2	-0.693	-0.155
SocEF	-0.001	0.016
SocES	0.000	0.010

Time used: 0.047 Seconds

Chi-Square=21.47, df=30, P-value=0.87257, RMSEA=0.000

ภาคผนวก ข

คำสั่งในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน

DATE: 11/26/2010

TIME: 10:30

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. Joreskog & Dag Sörbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.

7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100

Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2005

Use of this program is subject to the terms specified in the

Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 3\Model 3.LPJ:

LSeD

TI Invariance by Magnitude of Self-esteem Discrepancy Model

DA NI=10 NO=0 NG=2 MA=CM

RA FI='C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 3\Model 31.psf'

MO NX=6 NY=4 NK=2 NE=2 BE=FU GA=FI PS=SY TE=SY TD=SY

LE

PSE SE

LK

SSE ISE

FR LY(1,1) LY(2,1) LY(3,2) LY(4,2)

FR LX(1,1) LX(2,1) LX(3,1) LX(4,2) LX(5,2) LX(6,2)

FR BE(2,1)

FR GA(1,1) GA(1,2) GA(2,1) GA(2,2)

FI PS(1,1) PS(2,2)

VA 0.413 PS(1,1)

VA 0.990 PS(2,2)

FR TE(3,1) TH(2,3) TH(4,3) TH(6,3) TD(4,1) TD(6,1) TD(3,2) TD(4,2) TD(4,3) TH(1,1)

FR TH(1,2) TH(2,4) TH(3,1) TH(3,2) TH(6,2) TD(5,2) TD(6,2) TE(4,1) TD(5,3)

PD

OU

LSeD

Number of Input Variables 10
 Number of Y - Variables 4
 Number of X - Variables 6
 Number of ETA - Variables 2
 Number of KSI - Variables 2
 Number of Observations 111
 Number of Groups 2

HSeD

DA NI=10 NO=0 NG=2 MA=CM

RA FI='C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 3\Model 32.psf'

MO NX=6 NY=4 NK=2 NE=2 LY=SP LX=SP BE=SP GA=SP PH=SP PS=SP TE=SP TD=SP

LE

PSE SE

LK

SSE ISE

FI PS(1,1) PS(2,2)

FI TE(3,3)

VA 0.002 PS(1,1)

VA 1.987 PS(2,2)

VA 0.214 TE(3,3)

FR TH(1,2) TH(1,4) TH(2,1) TH(2,4) TH(3,1) TH(4,4) TH(5,4) TH(6,2) TH(6,4)

EQ GA(1,1,1) GA(2,1,1)

EQ GA(1,1,2) GA(2,1,2)

EQ GA(1,2,1) GA(2,2,1)

EQ GA(1,2,2) GA(2,2,2)

PD

OU AD=OFF SS SC SE TV RS EF MI ND=3

HSeD

Number of Input Variables 10
 Number of Y - Variables 4
 Number of X - Variables 6
 Number of ETA - Variables 2
 Number of KSI - Variables 2
 Number of Observations 112
 Number of Groups 2

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ฅ

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

DATE: 11/26/2010

TIME: 10:42

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. Jöreskog & Dag Sörbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.

7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100

Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2005

Use of this program is subject to the terms specified in the
Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 41\Model 41.LPJ:

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in Low Narcissism

DA NI=3 NO=0 MA=CM

RA FI='C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 41\Model 41.psf'

MO NX=3 NK=1 TD=SY

LK

ISE

FR LX(3,1)

VA 0.156 LX(1,1)

VA 0.206 LX(2,1)

PD

OU SS SC SE TV RS FS EF MI ND=3

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in Low Narcissism

Number of Input Variables	3
Number of Y - Variables	0
Number of X - Variables	3
Number of ETA - Variables	0
Number of KSI - Variables	1
Number of Observations	108

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in Low Narcissism

Covariance Matrix

	D_biep.1 -----	D_biep.2 -----	D_biep.3 -----
D_biep.1	0.092		
D_biep.2	0.032	0.130	
D_biep.3	0.023	0.031	0.101

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in Low Narcissism

Parameter Specifications

LAMBDA-X			
	ISE -----		
D_biep.1	0		
D_biep.2	0		
D_biep.3	1		
PHI			
	ISE -----		
	2		
THETA-DELTA			
	D_biep.1 -----	D_biep.2 -----	D_biep.3 -----
	3	4	5

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in Low Narcissism

Number of Iterations = 5

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-X	
	ISE -----
D_biep.1	0.156
D_biep.2	0.206
D_biep.3	0.149 (0.055) 2.700
PHI	
	ISE

 1.004
 (0.343)
 2.932

THETA-DELTA

D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
-----	-----	-----
0.068	0.087	0.079
(0.012)	(0.017)	(0.015)
5.759	5.012	5.326

Squared Multiple Correlations for X - Variables

D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
-----	-----	-----
0.265	0.329	0.219

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 1

Minimum Fit Function Chi-Square = 0.000 (P = 1.000)

Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 0.000 (P = 1.000)

The Fit is Perfect !

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in Low Narcissism

Modification Indices and Expected Change

No Non-Zero Modification Indices for LAMBDA-X

No Non-Zero Modification Indices for PHI

No Non-Zero Modification Indices for THETA-DELTA

Maximum Modification Index is 0.00 for Element (3, 1) of THETA-DELTA

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in Low Narcissism

Factor Scores Regressions

KSI

	D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
	-----	-----	-----
ISE	1.085	1.116	0.885

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in Low Narcissism

Standardized Solution

LAMBDA-X

ISE

D_biep.1 0.156
 D_biep.2 0.206
 D_biep.3 0.149

PHI

ISE

 1.000

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in Low Narcissism

Completely Standardized Solution

LAMBDA-X

ISE

 D_biep.1 0.515
 D_biep.2 0.573
 D_biep.3 0.468

PHI

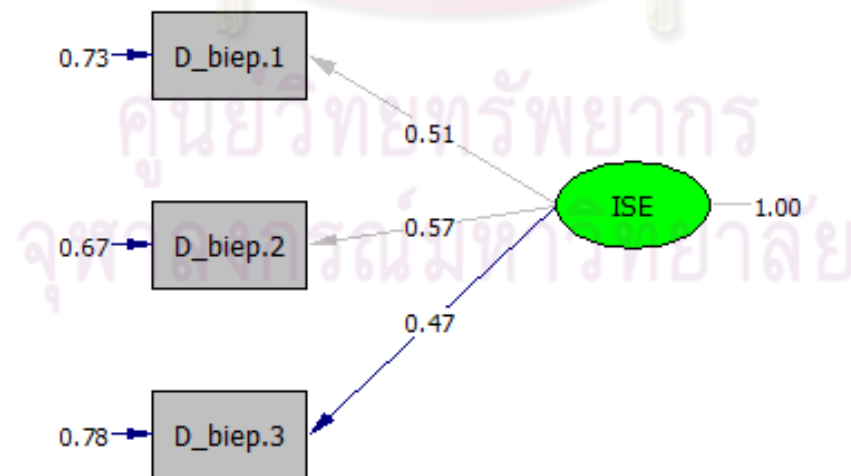
ISE

 1.000

THETA-DELTA

D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3
0.735	0.671	0.781

Time used: 0.031 Seconds

Chi-Square=0.00, df=1, P-value=1.00000, RMSEA=0.000

ภาคผนวก ก

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

DATE: 11/26/2010

TIME: 10:39

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. Jöreskog & Dag Sörbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.

7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100

Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2005

Use of this program is subject to the terms specified in the
Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 42\Model 42.LPJ:

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in High Narcissism

DA NI=3 NO=0 MA=CM

RA FI='C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 42\Model 42.psf'

MO NX=3 NK=1 TD=SY

LK

ISE

FR LX(3,1)

VA 0.206 LX(1,1)

VA 0.214 LX(2,1)

PD

OU SS SC SE TV RS FS EF MI ND=3

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in High Narcissism

Number of Input Variables	3
Number of Y - Variables	0
Number of X - Variables	3
Number of ETA - Variables	0
Number of KSI - Variables	1
Number of Observations	109

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in High Narcissism

Covariance Matrix

	D_biep.1 -----	D_biep.2 -----	D_biep.3 -----
D_biep.1	0.098		
D_biep.2	0.044	0.106	
D_biep.3	0.041	0.042	0.098

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in High Narcissism

Parameter Specifications

LAMBDA-X			
	ISE		

D_biep.1	0		
D_biep.2	0		
D_biep.3	1		
PHI			
	ISE		

	2		
THETA-DELTA			
D_biep.1	D_biep.2	D_biep.3	
-----	-----	-----	
3	4	5	

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in High Narcissism

Number of Iterations = 4

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-X	
	ISE

D_biep.1	0.206
D_biep.2	0.214
D_biep.3	0.198
	(0.042)
	4.697

PHI

```

      ISE
-----
      1.001
      (0.243)
      4.119

```

THETA-DELTA

```

D_biep.1  D_biep.2  D_biep.3
-----
      0.056      0.060      0.059
      (0.011)    (0.011)    (0.012)
      5.251      5.254      4.898

```

Squared Multiple Correlations for X - Variables

```

D_biep.1  D_biep.2  D_biep.3
-----
      0.432      0.432      0.398

```

Goodness of Fit Statistics

```

Degrees of Freedom = 1
Minimum Fit Function Chi-Square = 0.000249 (P = 0.987)
Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 0.000249 (P = 0.987)

```

The Fit is Perfect !

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in High Narcissism

Fitted Covariance Matrix

```

      D_biep.1  D_biep.2  D_biep.3
-----
D_biep.1      0.098
D_biep.2      0.044      0.106
D_biep.3      0.041      0.042      0.098

```

Fitted Residuals

```

      D_biep.1  D_biep.2  D_biep.3
-----
D_biep.1      0.000
D_biep.2      0.000      0.000
D_biep.3      0.000      0.000      0.000

```

Standardized Residuals

```

      D_biep.1  D_biep.2  D_biep.3
-----

```

D_biep.1	0.016		
D_biep.2	- -	-0.016	
D_biep.3	0.016	-0.016	- -

Summary Statistics for Standardized Residuals

Smallest Standardized Residual = -0.016
 Median Standardized Residual = 0.000
 Largest Standardized Residual = 0.016

Stemleaf Plot

```

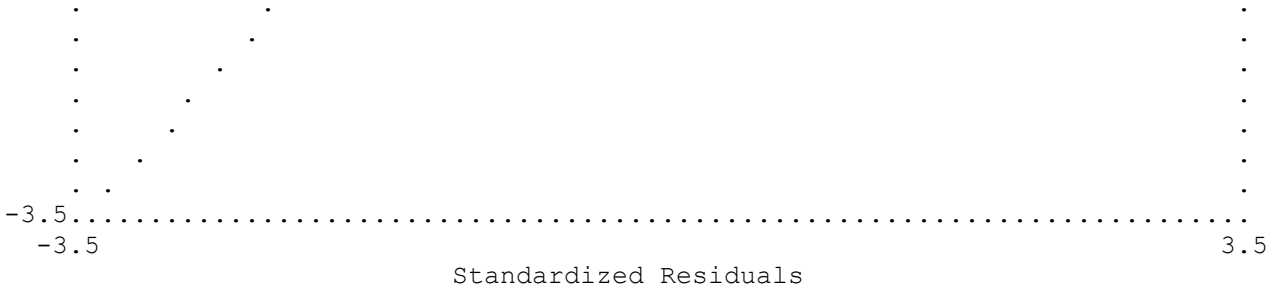
- 1|66
- 0|00
  0|
  1|66

```

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in High Narcissism

Qplot of Standardized Residuals

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in High Narcissism

Modification Indices and Expected Change

No Non-Zero Modification Indices for LAMBDA-X

No Non-Zero Modification Indices for PHI

No Non-Zero Modification Indices for THETA-DELTA

Maximum Modification Index is 0.00 for Element (2, 1) of LAMBDA-X

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in High Narcissism

Factor Scores Regressions

KSI	<u>D_biep.1</u>	<u>D_biep.2</u>	<u>D_biep.3</u>
ISE	1.160	1.115	1.052

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in High Narcissism

Standardized Solution

LAMBDA-X	<u>ISE</u>
D_biep.1	0.206
D_biep.2	0.214
D_biep.3	0.198

PHI	<u>ISE</u>
	1.000

TI Measurement Model of Implicit Self-esteem in High Narcissism

Completely Standardized Solution

LAMBDA-X	<u>ISE</u>
	1.000

```
-----  
D_biep.1      0.657  
D_biep.2      0.657  
D_biep.3      0.631
```

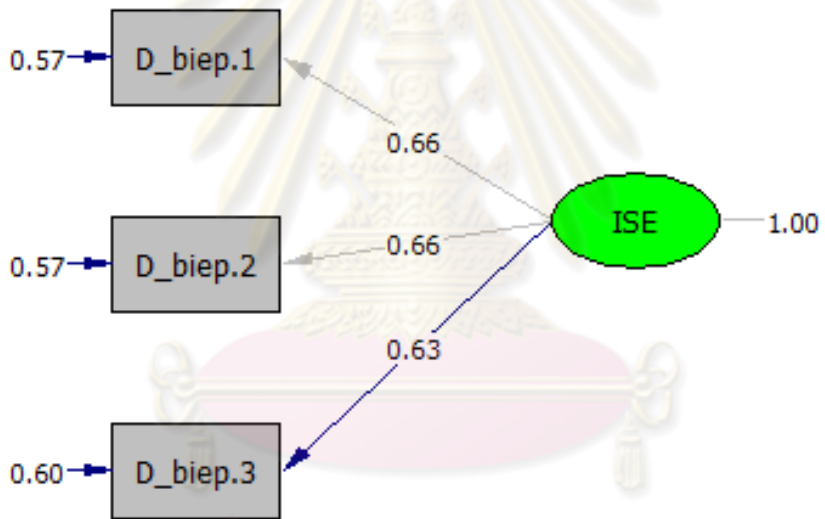
PHI

```
-----  
ISE  
-----  
1.000
```

THETA-DELTA

```
-----  
D_biep.1      D_biep.2      D_biep.3  
-----  
0.568          0.568          0.602
```

Time used: 0.031 Seconds

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chi-Square=0.00, df=1, P-value=0.98741, RMSEA=0.000

ภาคผนวก ด

คำสั่งในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยระหว่างกลุ่มที่มีระดับ
บุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน

DATE: 11/26/2010

TIME: 10:49

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. J"reskog & Dag S"rbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.
7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100
Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2005

Use of this program is subject to the terms specified in the
Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 4\Model
4.LPJ:

LN
TI Invariance by Narcissism of Measurement Model
DA NI=3 NO=0 NG=2 MA=CM
RA FI='C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 4\Model 41.psf'
MO NX=3 NK=1 TD=SY
LK
ISE
FR LX(3,1)
VA 0.156 LX(1,1)
VA 0.206 LX(2,1)
PD
OU
LN

Number of Input Variables 3
Number of Y - Variables 0
Number of X - Variables 3
Number of ETA - Variables 0

Number of KSI - Variables 1
 Number of Observations 108
 Number of Groups 2

HN

DA NI=3 NO=0 NG=2 MA=CM

RA FI='C:\Users\AKI\Desktop\Thesis\Model 4\Model 42.psf'

MO NX=3 NK=1 LX=SP PH=SP TD=SP

LK

ISE

VA 0.206 LX(1,1)

VA 0.214 LX(2,1)

OU SS SC SE TV RS FS EF MI ND=3

HN

Number of Input Variables 3
 Number of Y - Variables 0
 Number of X - Variables 3
 Number of ETA - Variables 0
 Number of KSI - Variables 1
 Number of Observations 109
 Number of Groups 2

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายกณิกนันต์ ศรีวัลลภ (แซ่เตี่ยว) เกิดเมื่อวันศุกร์ที่ 4 ตุลาคม พ.ศ.2528 ที่อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา ในปีการศึกษา 2546 และสำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง) วิชาเอกจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในปีการศึกษา 2550 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2551

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย